Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	le Prince, F.; Fortsættelse af Romanen: "Greven af Monte Christo", af Alexander Dumas.
Titel | Title:	Dødningehaanden : Roman
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : udgivet og forlagt af A. Levy, 1855-1856
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-6 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.- 300.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 11958 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

„Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Første Deel.

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Capitel.

Pengespeculationer.

Naar Ulykken træffer os og Skjæbnen trykker os til Jorden, hvad bryder da vel Verden sig derom? Der vil dog derfor ikke fattes Folk, som med smilende Ansigter og fornøiede Hjerter komme til os for at lade os dele deres Glæde, saalænge Ulykken ikke har tilintetgjort vor tidligere Velstand eller i det Mindste Skinnet af samme.

Dette bedrageriske Skin, og kun dette alene er det, der lokker den glimrende Sværm til os, som man kalder den „elegante Verden", — dette Skin er det, der er Skyld i, at vi ikke ganske forlades af dem, skjøndt man veed, at en ulykkelig Skjæbne tynger paa os.

Baronesse Danglars havde maattet bøie Hovedet under Skjæbnens Slag, og dog forsamlede hun i sit Huus de fornemste Elegants fra Boulevard de Gand. — Hun havde den Fornøielse at høre sine prægtige Salons beteg-

nede som dem, hvor man bedst forstod at modtage og more i hele Paris.

Følgelig forsamlede sig her meget ofte alle de elegante Riddere af det grønne Bord, hvem Penge ligesaa lidt synes at mangle som Lyst til at spille. At man ikke bekymrer sig videre om deres Privatliv, forstaaer sig af sig selv.

Baronesse Danglars' Stolthed og Ærgjerrighed, hendes slanke Figur og blege, aristokratiske Ansigt, hvori to skjønne Øine snart funklede, snart fik et smægtende Udtryk, alt eftersom de Følelser vare beskafne, der gjennemstrømmede hendes Bryst, hørte ikke til de mindste Tillokkelser, der førte et saa talrigt Selskab til hendes Huus.

En Dame som Baronesse Danglars pleier sjeldent at mishage Mændene; hendes foragtelige Smiil, hendes dristige og imponerende Væsen, der dog kunde være saa ydmyget og blidt, naar hun lod sig beseire, hendes glimrende og udtryksfulde Øine, hendes overordentlige Tungefærdighed og Conversationstalent, — Alt bidrog til i de unge Modeherrers Øine at anvise hende en Plads i Løvindernes Kategori, skjønt hun alt var langt over Livets Foraar.

Af denne Beskaffenhed var det Liv, som Baronesse Danglars i Aaret 1837 førte.

Det var en Septemberaften i det nævnte Aar. Salene i hendes Hotel vare glimrende oplyste og fyldtes efterhaanden med de Personer, der i Reglen pleiede at be-

søge Baronessens Partier. Baronessen selv svævede frå Sted til Sted, lod uophørligt Munden løbe, idet hun henvendte et Ord snart til denne og snart til hiin Person, og modtog Complimenter af en talrig Sværm Cavalerer, der fulgte hende eller ventede paa hende paa de forskjellige Punkter, hvor hun maatte komme forbi.

„Min Gud, hvor De seer melancholsk ud i Aften, Hr. Beauchamp," — sagde hun til en Cavaleer, hvis alvorlige Ansigt udtrykte en dyb Bekymring, der uden Tvivl var beregnet paa, at man skulde slutte sig til, at han nedtryktes af en hemmelig Ulykke. — „Man skulde næsten troe, at De havde fattet den Beslutning at gjøre et fortvivlet Skridt, fordi De, som man har fortalt mig, forrige Uge har tabt en betydelig Sum."

„Nei, min naadige Frue, der er De paa Vildspor. Jeg pleier ikke at tænke længe paa det, som jeg taber i Spil. Jeg spiller ikke af Speculation, og det er ikke smukt af Dem at forudsætte det Modsatte."

„Aa!" — svarede Baronessen med et ironisk Smiil, idet hun til samme Tid greb hans Arm. — „Jeg kan forsikkre Dem, at Deres Ansigt virkelig har indjaget mig Skræk. Kom, befri mig for min Uro, og fortæl mig alle de Nyheder, som De veed, men det maa være de allernyeste, siger jeg Dem."

„Men tænk dog paa, hvem det er, De stiller en saadan Fordring til, min Naadige? Staaer ikke Hr. Lucien

Debray der, der sikkert kan fortælle Dem langt mere end jeg."

„Hvor vil De hen, min Herre? Lad dog Ministeren i Ro, der synes at være hensunken i sine store — ministerielle Tanker. Vorherre bevare mig fra, at jeg skulde vække ham af hans Drømmerier — han var istand til at foredrage mig et Lovudkast — ak, hvor kjedsommeligt!"

„Hvad? Hvem? Ministeren?"

„Ak nei, Lovudkastet."

„Stakkels Debray!" — mumlede Beauchamp, — „han fortjener ikke Deres ironiske Ord, thi jeg for min Part troer, at han udretter langt mere i sit Ministerium end mange Andre, der have beklædt det før ham."

„Det er saa naturligt, at De siger dette, min Herre, for at man kan betale Dem med samme Mønt med Hensyn til Deres nye Embede som kongelig Procureur. Naa, men lad mig i det Mindste see, at De ikke ender paa samme Maade som Deres Forgænger."

Og en svag Rødme fløi henover Baronessens blege Kinder, og hendes Arm, der hvilede i Beauchamps, skjælvede lidt. Fru Danglars var endog et Øieblik forlegen, som om hun angrede de sidste Ord, hun havde talt.

„Nei, min Naadige," — svarede Beauchamp strax i en Tone, der forraadte, hvor magtpaaliggende det var ham at benytte de sidste Ord for at sætte sig fast paa det Terrain, hvor han havde ønsket at komme. — „Jeg er overbeviist om, at det Samme ikke vil møde mig,

i det Mindste ikke af samme Aarsag. Dog, da De nu engang taler om den kongelige Procureur, hvem jeg altid ønsker at glemme, naar jeg sætter min Fod i Deres Huus for at bivaane en Soirée som den i Aften —"

„Min Herre!"

„Undskyld, min Naadige; der er Ingen, der hører os, og Ingen aner, hvad vi tale om," — vedblev Øvrighedsperſonen.

„Nok, Hr. Beauchamp, nok. Jeg veed, hvad De vil fortælle mig. Men det er mig overordentligt ubehageligt og ærgerligt, — veed De ikke det? Jeg har bedet Dem om at fortælle mig noget Nyt for at befrie mig fra den Uro, som Deres melancholſke og ſtrenge Anſigt indgjød mig. Fortæl mig Noget, ligeſom De gjorde dengang De endnu var ſlet og ret Bladredacteur; da var De langt mere munter og morſom, end De nu er?"

Procureuren blev ved diſſe Ord ſtaaende og heftede et Blik paa ſin Ledſagerſke, ſom om han vilde læſe i hendes Anſigt.

„Ah, der kan man ſee," — udbrød hun med en hjertelig Latter, — „den forhenværende Journaliſt har glemt, at han har været det, og kan nu ikke være Andet end Øvrighedsperſon."

„Nei, min Naadige, ligeoverfor Dem vil jeg ſtedſe være den Samme. Men ikke deſtomindre er det ſandt, at de Efterretninger, ſom jeg har at meddele Dem, ikke

kunne komme af en Journalists Mund, som De nyligt antydede."

Og Beauchamp betonede med Villie de sidste Ord paa en saadan Maade, at Fru Danglars atter begyndte at skjælve og ryste.

„Og hvorfor?" — spurgte hun, idet hun gjorde sig Umage for at skjule sin Uro. — „Har De da svoret paa at ængste mig tildøde i Aften, min Herre?"

„Disse Efterretninger kunne ikke komme af en slet og ret Journalists Mund," — vedblev Beauchamp, — „fordi de angaae en Dame, for hvem Øvrighedspersonen nærer den største Agtelse, — det er hele Sagen."

Af den Maade, hvorpaa den kongelige Procureur sagde dette, og af Udtrykket i hans Blik indsaae Baronesse Danglars ret vel, at hun ikke turde trænge videre ind paa ham; da hun imidlertid dog ønskede at vide, om Nyheden vedrørte hende, forsøgte hun et Angreb fra en anden Kant. Hun slap hans Arm og sagde:

„Meget vel, min Herre. Af samme Grund nærer ogsaa jeg Agtelse for denne Dame. Behold Deres Nyheder."

Fru Danglars tabte Spillet, thi den kongelige Procureur svarede ikke et Ord.

„O, Dit Ansigt er af Bronze!" — mumlede hun, da hun saae ham fjerne sig, idet hun lagde sin høire Haands Pegefinger paa Panden. — „Men desuagtet vil jeg ikke være en Spillebold for Dit Lune. I Din For-

tid hviler en frygtelig Hemmelighed, som Du forstaaer at skjule meget godt for Verdens Øine, men ikke for mine. Ogsaa i Dit nuværende Liv existerer der noget Vanærende og Skjændselsfuldt, som Du med djævelsk Snedighed forstaaer at indeslutte i det Inderste af Dit Marmorhjerte. Dog til Værket! — jeg er allerede Herre over en vigtig Hemmelighed fra Fortiden, lad os arbeide paa at opdage de andre, der strække sig til Nutiden."

Et Øieblik efter bemærkede Beauchamp, at Nogen gik bagefter ham, som om man ønskede at tale med ham. Han gik derfor langsommere og lod, uden at vende sig om eller lade sig mærke med, at han bemærkede Noget, Personen komme forbi sig.

„Kan jeg have den Ære at tale to Ord med Dem, Hr. de Beauchamp?"

„Jh! Hr. Ministeren! — Jeg staaer til Deres Befaling."

„De veed, min Herre, hvilken Interesse jeg føler for Alt hvad der angaaer vor Sikkerhed og Ro," — sagde Lucien Debray, idet han med sin Ledsager styrede Coursen til en lille tom Salon. — „Da dette er Tilfældet, saa troer jeg, at det i mit Sted ligeledes vilde være Dem paafaldende at see den kongelige Procureurs Ansigt saa melancholsk og forstyrret."

„Ak, min Herre, hav Overbærenhed med mig og betænk, at jeg endnu kun har været saa kort Tid i mit Embede. Jeg har endnu ikke lært at tilegne mig det

Marmoransigt, som det sømmer sig for en Øvrighedsperson."

„De fortolker mine Ord ganske falsk, Hr. de Beauchamp. Det var aldeles ikke min Hensigt at gjøre Dem en Bebreidelse, thi jeg ved ret vel, at man, om man end er en Øvrighedsperson, ikke destomindre ogsaa er et Menneske, der har Følelse som ethvert andet Menneske. Det Sande ved Sagen er, at efterat jeg gjennem mit lille Politi er bleven underrettet om visse Omstændigheder, hvorpaa jeg lagde meget liden Vægt, nu seer Dem saa nedslaaet og forstyrret, at jeg derved finder mig foranlediget til at fæste Lid til det, der blev mig fortalt igaar. Og under denne Forudsætning er en Dames Ære, for hvem jeg nærer den største Agtelse — — — af denne Grund tager jeg mig den Frihed at spørge Dem, Hr. de Beauchamp —"

„Ah! De ved det altsaa, Hr. Debray! Nu vel, jeg forsikkrer Dem, at hvis Sagen virkelig forholder sig saaledes —"

„Jeg haaber, at De i saa Fald vil handle, som Deres Pligt byder Dem!" — afbrød Debray ham i en Tone og med et Blik, der kunde oversættes ved; „Jeg haaber at De i saa Fald vil handle som Ven."

„Der er altsaa intet Andet tilbage for mig," — vedblev han — „end at høre denne Dames Navn for at hæve alle mine Tvivl. Vil De maaskee have den Godhed at sige mig det?"

Paa dette directe Spørgsmaal, som Procureuren forøvrigt ventede, kunde han ikke undgaae at svare, naar han ikke vilde være uhøflig mod Ministeren og give ham at forstaae, at han ikke stolede paa hans Discretion. Han nærmede sig derfor Debray og hviskede ham Navnet ganske sagte i Øret.

Debray blev bleg, men skjulte hurtigt sin Uro, tog Afsked med Procureuren og vendte tilbage til Salonen, hvor Baronessen syntes at vente paa ham med en Uro, der tydeligt stod afpræget i hendes Ansigt.

Procureuren forlod Fru Danglars' Hotel med et ironisk Smiil.

Da Selskabet brød op og Banquiererne havde skrabet deres Guldstykker og Bankbilletter til sig, gav Baronessen Ministeren et Vink og forlod ligeledes Selskabsværelserne for at begive sig til sine Værelser, hvis luxurieuse Meublement og Udstyrelse forraadte en maaskee endnu mere raffineret og udsøgt Smag end den, der herskede i den øvrige Deel af Huset.

Baronessen aabnede en Glasdør, der førte ind til det lille Musikværelse. Hun kastede et Blik paa det her staaende Piano og kunde ikke afholde sig fra udbryde: „O, Eugenie, hvorfor har ogsaa Du forladt mig?"

En Taare rullede ned over den stolte Fru Danglars' blege Kinder, der, idet hun med en Gebærde ligesom søgte at forjage disse piinlige Tanker, skred igjennem Cabinettet

og stillede sig ved det halvtaabne Vindue, der gik ud til Gaarden.

Her blev hun staaende, indtil hun havde hørt den sidste Vogn rulle bort. Da hun derpaa fik Øie paa en Person, der i Skyggen af Muren listede sig henimod den Fløi af Hotellet, hvor hendes Værelser laae, ilede hun ned for at aabne Døren til en hemmelig Trappe og vendte derefter tilbage til sit Værelse, hvor hun satte sig i en Divan, der var betrukken med himmelblaat Silketøi.

Lucien Debray steg op af Trappen, aabnede Døren og traadte ind i Baronessens Værelse.

„Nu, Debray?" — spurgte hun med en Mine, der udtrykte den største Utaalmodighed.

Debray trak sine Handsker af, lagde sin Kappe og sin Hat paa en Stol og tog derpaa som en fortrolig Ven Plads ved Siden af Baronessen.

„Tal, Debray; Din Koldblodighed dræber mig. Du har af denne Beauchamp erfaret en eller anden ubehagelig Nyhed."

„Alt hvad jeg, uden at være indiscret, har kunnet erfare, var et eneste Ord," — svarede Debray phlegmatisk.

„Ah!" — udbrød Baronessen med en Bevægelse, der røbede baade Utaalmodighed og Uro.

„Og dette Ord var et Fruentimmernavn — Dit!"

„Du troer altsaa, at der er Fare paafærde?"

„Som jeg altid har troet!" — svarede Lucien Debray. — „Om Din Nærværelse i Paris indtil den Dag

idag endnu ikke har givet Anledning til ubehagelige Optrin, saa er jeg dog ikke destomindre overbeviist om, at Du ikke mere vil kunne spille Din Rolle eller, for at bruge det rigtige Ord, denne Maskerade længe, og un mindre end nogensinde før."

Baronessen smilede paa en Maade, der røbede fornærmet Stolthed, og svarede:

„Naar Du dømmer saaledes, saa kommer det af, at jeg aldrig har havt Hemmeligheder for Dig. Hvis Du tænkte som andre Folk, at Baron Danglars reiser med sin Datter Eugenie for sin Fornøielses Skyld, saa vilde det aldrig være faldet Dig ind, at jeg er bleven forladt af Baronen og Eugenie."

„Godt," — sagde Debray, — „det er nu omtrent et Aar, siden Baronen fulgte Eugenies Exempel, og Alverden i Paris troer, at de reise i Udlandet for deres Fornøielses Skyld. Naar Alt kommer til Alt, kan der ikke gives noget mere Simpelt. Men Tiden forløber og vil forløbe, og kan det ikke tilsidst træffe sig, at En eller Anden er indiscret nok til at spørge om, naar Baronen og hans Datter komme tilbage?"

Baronessen gjorde en Bevægelse.

„Og dernæst," — vedblev Debray, — „kan der ikke dukke en eller anden skadefro Spasmager op, der tager sig den Frihed at gjøre sig lystig over de Reisendes lange Fraværelse, saa at Paris inden kort Tid ligeledes

vil lee deraf? Du seer, min Kjære, fra denne Side vil det ikke gaae godt!"

„Nu, saa raad mig da, hvad jeg skal gjøre, Debray," — sagde Baronessen med en femtenaarig Piges Naivetet, idet hun til samme Tid lagde sin Arm paa Debrays.

„Jeg siger Dig endnu engang, hvad jeg sagde for et Aar siden, da Du viste mig Din Mands Brev, hvori han skrev til Dig: „„Jeg forlader Dem, som jeg har taget Dem, det vil sige rig, men just ikke agtværdig.""

Denne Yttring, der vilde have fældet enhver anden Qvinde til Jorden, fremkaldte kun en haanlig Latter fra Baronessens Side.

Lucien vedblev:

„Jeg siger endnu engang, at Du maa reise. Forrige Aar bestod Din Formue af en Million to hundrede tusinde Francs eller med andre Ord af tredsindstyve tusinde Francs i Rente. Idag er Du Eier af to Millioner fire hundrede tusinde Francs eller efter en anden Beregning af hundrede og tyve tusinde Francs i Rente. Hvad holder Dig tilbage i Paris? Siig Dine Venner, at Din Mand er i Rom elles i Civita Vecchia eller i Neapel, og at han i Eugenies Navn har forlangt, at Du skal komme til ham. Dine Venner ville ikke undlade at udsprede denne Efterretning til alle Sider, og Du kan da tiltræde Reisen til London."

„Altsaa vil De, at vi skulle skilles ad, Debray?" — spurgte Baronessen, idet hun forgjæves kaldte en oprørsk

Taare tilhjælp. — „Det vil koste os megen Overvindelse."

Lucien svarede ikke, men kastede et Blik fra Siden paa hende og stod op.

„Det er nu et Aar siden," — sagde han, — „at vi have associeret os, og at vore gjensidige Interesser have havt saa god Fremgang."

„For Øieblikket vilde de kunne have endnu større Fremgang," — svarede hun, — „thi da De er bleven Finantsminister, saa kan De —"

„Ah, der komme vi netop til Hovedpunktet!" — udbrød Lucien, idet han slog haardt paa Rygstodet af en Stol med den samme heftige Gebærde som Alexander, naar han kastede sin Stav ned paa Arenaen for at tilkjendegive, at Kampen skulde ophøre.

„Hvad mener Du?" — spurgte Fru Danglars, idet hun gjorde store Øine og reiste sig op fra Divanen, hvorpaa hun indtil dette Øieblik havde ligget udstrakt med en lidenskabelig Eskerindes hele Skjødesløshed.

„Det er Oppositionsbladenes Mani at drage Ministrenes Privatliv i al dets Nøgenhed frem for Lyset. Nu er, mellem os, Hovedsagen ved Dine Aftenselskaber Spillet, og jeg ønsker ikke, at Nogen aner, at jeg er interesseret deri og erholder en Deel af Udbyttet deraf."

„Men Du har dog erholdt en Deel af Udbyttet!" — bemærkede Baronessen.

„Det negter jeg ikke," — svarede Lucian, — „men,

— tilføiede han med fast Stemme, — „fra dette Øieblik af siger jeg mig løs fra Dine Interesser, og der bliver ikke Andet end Venskabets simple Agio tilbage for os."

„Meget vel, min Herre," — udbrød Baronessen. bleg af Raseri og krænket paa det Dybeste i sin Forfængelighed, thi hun forstod meget vel, hvad disse Ord i Grunden havde at betyde. — „Meget vel, men dette Offer antager jeg ikke, lad os afslutte vort Regnskab og da —"

„Og da?" — spurgte han med en spottende Latter, der forraadte, hvor lidet han brød sig om Baronessens afmægtige Raseri.

„De ønsker uden Tvivl, at vi aldrig sees mere?"

Lucien stak Hænderne i Lommerne og mælede ikke et Ord, — et Svar, der omtrent betød saameget som: — „Ganske som det behager Dem."

„Imidlertid vil jeg dog lade Dem vide, at jeg endnu i denne Vinter bliver i Paris."

„De kan ikke gjøre noget bedre. Jeg har ladet mig sige, at Operaen vil blive udmærket. Repertoiret indeholder næsten intet Andet end Donizetti og Bellini."

„Og Hr. Lucien Dubray," — tilføiede Baronessen med en spottende Latter."

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener."

„Jeg ønsker at see Deres Debut i Ministeriet."

„Nuvel, min Naadige," — sagde Lucien i en alvorlig Tone, der stod i en besynderlig Modsætning til den,

hvori Fru Danglars talte, — „hvem der speculerer i Papirernes Falden og Stigen kan ikke uden en vis Ærgrelse og Ulyst forlade Paris og indskrænke sig til en simpel Reisendes Rolle. Det er let begribeligt. Imidlertid bliver dette unndgaaeligt nødvendigt, naar ulykkeligviis en kongelig Procurator har erholdt Kundskab om visse Ting, — gjør en Dyd af Nødvendigheden, min Naadige, vær klog som Ulysses og viis som Nestor."

Med disse Ord tog Lucien Debray sin Brevtaske frem, aabnede den, lagde en Haandfuld Bankbilletter paa det elegante Divanbord og satte sig ved Siden af Baronessen, der var frygteligt bleg og oprørt.

„For anden Gang, Fru Baronesse, ville vi opgjøre vort Regnskab, og jeg haaber, at det bliver den sidste Gang. Følg mit Raad."

Andet Capitel.

Benedetto.

Da Beauchamp forlod Fru Danglars' Hotel, begav han sig lige til sin Bolig, der laa for Enden af Gaden

Coq-Héron, hvis hele Ydre bar det gamle Aristokratiets klassiske Præg.

Den hørte til det Slags Bygninger, der saa begjærligt søges saavel af de gamle som af de nye Parvenuer, fordi deres medfødte Spidsborgervæsen foretrækker at forskandse sig bag disse Blændværk, dette laante Vaabenskjold.

Dette lille Huus, hvis Portal næsten naaede op til Vinduerne i første Etage, og som var smykket med et uhyre Steenvaaben, der syntes at ville knuse det første plebeiske Menneske, der vovede at overskride Tærskelen, indesluttede en lille Gaard, der var omgiven af graae og imponerende Mure.

Vinduerne i Beauchamps Arbeidsværelse med deres mørke Gardiner, hvis tykke Folder faldt frit og utvungent ned fra oven, gik ud til denne Gaard. En Bronzelampe med en grøn Silkeskjærm udbredte rundt omkring det Skin, halvt Lys, halvt Skygge, der er saa behageligt for Enhver, som vil skrive og tænke om Natten, og kun oplyser det Papir, hvorpaa vi nedskrive vore Tanker uden at angribe Øinene formeget.

Beauchamp havde allerede nogen Tid siddet tankefuld foran sin Pult, da han pludselig reiste sig op midt imellem de colossale Protokoller, der laae opstablede paa begge Sider af hans Stol, ligesom det phantastiske Gjenfærd af en romantisk tungsindig Digter, der stiger op

midt imellem Gravene paa en lille Kirkegaard ved Maanens blege Skin.

Han gik hen til Vindnet, løftede en Flig af Gardinet op og kastede et uroligt Blik ud i Gaarden, der paa denne Tid kun blev oplyst af det rødlige Skin af en eneste Lygte.

Pludselig hørte han imidlertid, at Nogen skred henimod Cabinettet; han lod Gardinet falde og satte sig igjen ned ved sin Pult, idet han lod, som han bladede i nogle Acter.

Et Øieblik efter blev Døren aabnet, og to Mænd traadte ind.

Den Ene forraadte ved sin mistænksomme Mine, sin traditionelle Dragt, sit determinerede Væsen og sin herkuliske Legemsbygning en Politiagent.

Den Anden var en levende Modsætning til dette Menneske. Mager, bleg, med pjaltede Klæder og endnu ung, robede Alt hos ham den Anklagede.

Paa et Vink af Procureuren gik Politibetjenten igjen ud, og man hørte Døren blive lukket i.

Beauchamp forblev et Øieblik ubevægelig. Derpaa gav han, da Politibetjenten efter hans Formening havde havt Tid nok til at passere Gaarden, den Anklagede et Vink om at stille sig ved den modsatte Ende af Bordet og dreiede Lampen saaledes, at han i Mag kunde studere Forbryderens Ansigt.

„Hvad hedder De?" — sagde han, idet han sænkede Stemmen, som om han vilde gjøre den ukjendelig.

„De gjør mig bestandigt det samme Spørgsmaal, min Herre, og jeg giver Dem stadigt det samme Svar. Jeg hedder Benedetto."

„Benedetto!" — sagde Procureuren.

Derpaa spurgte han, idet han fortsatte Forhøret:

„Er De tilbøielig til at gjentage Alt hvad De allerede har bekjendt?"

„Hvorfor, min Herre?" — sagde det unge Menneske koldt. — „Hvad kan det nytte altid at gjentage saadanne Ting? Man har arresteret mig, og her er jeg. Dom mig, og dermed er Sagen forbi."

„De skulde være lidt fornuftigere, Benedetto; Loven truer Dem med Døden."

„Er De vis derpaa — saameget destobedre. Saa lad os faae Ende derpaa saa hurtigt som muligt."

„Men jeg vil ikke destomindre forhøre Dem endnu engang. Maaskee har De forglemt en eller anden Omstændighed, der, understøttet af tilstrækkelige Beviser, kunde formilde Lovens Strænghed."

Og Procureuren lænede sig igjen tilbage i sin Stol.

„Lad gaae da, men jeg siger Dem forud, Hr. Procureur, at det er sidste Gang, jeg taler."

Der laa i den Anklagedes Ord en vis Bitterhed, en vis Dødsforagt, der sikkert kun vilde have gjort lidt eller intet Indtryk paa en gammel Dommers hærdede

Nerver, men maatte bevæge ethvert andet Hjerte, der, som Beauchamps, endnu var modtageligt for Indtryk, og som hine mørke Hemmeligheder, der undertiden forekomme i en kongelig Procureurs Bureau, endnu ikke havde omgivet med ea Jisskorpe.

„Jeg blev holdt arresteret i Fængslet La Force og protegeredes der, som jeg troer, af en ubekjendt Ven, thi fra Tid til anden besøgte en Mand ved Navn Bertuccio mig, med hvem jeg tidligere havde staaet i Forbindelse, og som i denne ubekjendte Beskytters Navn gav mig nogle Penge, for at kunne kjøbe mig bedre Fødevarer end dem, Beboerne af Løvegruben erholde. Jeg havde allerede været for Retten, hvor jeg havde erklæret, at jeg var Hr. de Villeforts, Deres Forgængers Søn, og jeg ventede rolig og fattet min Dom. Undvegen fra Bagnoet, overbeviist om at have myrdet Caderousse, — hvad Andet kunde jeg vel vente end Skafottet?"

„Vent lidt," — afbrød Procureuren ham, — „hvorledes erfarede De, at De var Hr. de Villeforts Søn?"

„Ah, det er et Spørgsmaal, som De endnu ikke har gjort mig, min Herre," — svarede Benedetto med en Mands Smiil, der veed mere, end man troer. — „Jeg skal tilfredsstille Deres Nysgjerrighed. Jeg har allerede fortalt Dem om den ubekjendte Beskytter og om Bertuccio, der var Overbringer af hars Foræringer. En Dag, da Bertuccio som sædvanligt besøgte mig i min Celle, sagde han Følgende til mig:

„Benedetto, Du er stærkt compromitteret, men der gives En, der ønsker at redde Dig, fordi han har gjort det Løfte, hvert Aar at redde et Menneske. Denne Velynder har udtænkt et Middel til i det Mindste at frelse Dig fra Skafottet. Dette Middel bestaaer i Følgende. Den kongelige Procureur, i hvis Hænder Din Sag er, stod for endeel Aar tilbage i et meget fortroligt Forhold til en Dame, og denne Dame bragte en Søn, Villeforts Søn, til Verden. En slig Skandale turde naturligviis ikke komme til Publikums Kundskab. Neppe var Barnet derfor født, førend Hr. de Villefort tog det, slyngede det Navlestrængen om Halsen, for at det ikke skulde græde og skrige, lagde det derpaa ned i et Skrin, indsvøbte det i et broderet Lommetørklæde, der tilhørte den stakkels Moder, og som skulde tjene det som Liiglagen, gik ned af en hemmelig Trappe, som han benyttede sig af, naar han besøgte Damen, og vilde begrave det stakkels uskyldige Barn ved Foden af et gammelt Træ i Haven. Men i samme Øieblik som han stod i Begreb med at udføre sit Forehavende, erholdt Barnemorderen to Dolkestød i Brystet af en ubekjendt Haand, som derpaa stjal Skrinet i den Tanke, at det indeholdt en Skat.

Morderen flygtede bort, og da han var kommen langt nok bort fra det Sted, hvor Forbrydelsen var begaaet, aabnede han Skrinet og fandt Barnet, der endnu gav Livstegn fra sig. Han befriede dets Hals fra den om samme viklede Navlestræng, blæste det Luft ind i Munden, ind-

svøbte det i det broderede Lommetørklæde, hvoraf han skar et Stykke, og satte den Nyfødte ned foran Vinduet i Hittebarnshospitalet, idet han udbrød: „„Min Gud, jeg afsoner min Forbrydelse: Jeg har berøvet et Menneske Livet, men til Gjengjæld skjænket et andet det?““

„„Dette er Historien om Din Fødsel,““ — vedblev Bertuccio, — „„og naar Du træder frem for Din Dommere, saa kast ham hans Forbrydelse i Ansigtet, hvorom han strax vil overbevise sig, og Du vil see, hvorledes han paa eengang vil gaae over fra Stolthed til Ydmyghed, fra Dommersædet til Forbryderbænken. Den offentlige Skandale, som Din Meddelelse vil fremkalde, vil have en gavnlig Virkning paa Din Sag, og Din Beskytter vil benytte denne Leilighed til at befrie Dig.““

„Saaledes gjorde jeg,“ — vedblev Benedetto, — „som De selv kan bevidne, da vi nærmede os den 27de September, Aarsdagen for min Fødsel i Aaret 1817, og en Maaned efter holdt min Beskytter sit Ord. Jeg var fri, min Herre, men under een Betingelse, nemlig den, altid at ledsage min Fader, der havde mistet Forstanden, idet han uden Rist og Ro søgte at finde sin Søn og gravede efter ham med en Spade overalt, hvor der gaves Jord! Ak, jeg tilstaaer det, ved Synet af en slig Elendighed blev jeg greben af Smerte og Medlidenhed. At tænke sig, at have været kongelig Procureur, staaet i Ry for at være en retskaffen og hæderlig Mand, og nu at være styrtet ned fra denne Høide og brugt paa de Anklа-

gedes Bænk! Ak, til Lykke gjorde hans Vanvid en Retssag umulig, og nogle Dage efter blev han saavelsom jeg fuldstændigt sat i Frihed. Hans Formue blev belagt med Sequestration, og man lod ham næppe beholde en tarvelig Sum til dermed at bestride det Allernødvendigste. Imidlertid vendte min Faders Forstand lidt efter lidt tilbage. Da sex Maaneder vare gaaede, som han havde levet sammen med mig, var han fuldkommen helbredet. Hun kjendte og elskede mig, men hans Time var slaaet. Gud syntes kun at opholde hans Liv saalænge for at lade ham Tid til at bede mig om Tilgivelse. Jeg tilgav ham og modtog hans Velsignelse."

„„Min Søn,"" — sagde han til mig den sidste Dag, han levede, — „„jeg føler, at jeg skal døe, og beklager kun Eet, — at jeg ikke kan betale en vis Gjæld, — en Blodgjæld, — en Gjæld, som jeg gjerne selv vilde betale med min Sjæls Fortabelse. Min Søn, jeg har været en Forbryder, jeg har været en Hykler og baaret en Maske som alle Mennesker, men den Hævn, som jeg er bleven et Offer for, har overskredet alle Grændser; den har været forfærdelig! Ak, Ægtefælle, Søn og Datter — Alt, Alt har et Menneskes Haand berøvet mig uden Samvittighedsnag, uden Medlidenhed, blot for at hævne sig. Benedetto, slaa dette Menneske til Jorden, piin ham, qvæl ham, for at ogsaa han kan græde Blod, og naar hans Fortvivlelse har naaet sit høieste Punkt, saa sig ham: Jeg er Villeforts

Søn, jeg straffer Dig i hans Navn; det er hans Hævn til Gjengjæld for Din frygtelige Hævn.""

„„Ak, min Fader, hvor er dette Menneske? Hvor er han?"" — udbrød jeg."

„„Hvor han er?"" — mumlede min Fader, idet han bevægede sit Hoved frem og tilbage, — „„hvor han er? Jeg veed det ikke."" — Derpaa greb han mig ved Armen og trak mig tæt hen til sig og sagde med en Stemme, der bævede af Rædsel, medens hans Blik stirrede vildt ligesom ved Synet af et Spøgelse: — „„Spørg Rummet, spørg Himmelen, spørg Jorden, — han vil være der, overalt, som en mægtig Gud eller som en af Helvedes Dæmoner. Vogt Dig, for at hans flammende Blik et Øieblik skal fæste sig paa Dig. O, Du vilde være fortabt og forbandet for evigt!""

„„Men hvad hedder han?"" — udbrød jeg rasende, thi jeg troede allerede at høre Echoet af dette frygtelige Navn.

„„Hvad han hedder?"" — gjentog Hr. de Villefort med et krampagtigt, bittert Smiil. — ,,,,Har han da maaskee et bestemt, sikkert Navn? Har han ikke ved sin frygtelige Villieskraft hver Dag, hver Time skiftet baade Navn og Natur? O, Abbed de Busoni, Lord Willmore, Grev de Monte-Christo —""

,,,,Ah!" — udbrød jeg, idet jeg bævede ved at høre dette Navn, — Grev de Monte-Christo!"

,,,,Eller Abbed Busoni eller Lord Wilmore,"" —

vedblev min Fader, — „„hvem veed, hvilket Navn han nu bærer? Men alligevel, opsøg ham overalt, stig op paa Bjergene og spørg det uendelige Rum, stig ned i Afgrunden, gjennemsøg Jordens og Havets Indre. Hans egentlige Navn er Edmond Dantes. Min Søn, hævn mig og døe eller vær forbandet i Verden!““

„Samme Nat,“ — vedblev Benedetto efter en lille Pause, — „døde Hr. de Villefort, som overgav mig det forseglede Papir, som Deres Agenter fratoge mig, og som uden Tvivl befinder sig i Deres Agenters Hænder, min Herre.“

„Og af hvilken Grund har De ikke villet læse dette Papir?“ — spurgte Procureuren.

„Fordi min Fader havde taget det Løfte af mig, at jeg ikke vilde aabne det, førend jeg var langt borte fra Frankrig. Ulykkeligviis blev jeg arresteret, inden denne Betingelse var opfyldt, men jeg vil ikke døe uden at have erfaret dets Indhold, thi jeg vil forlange dette Papir forelagt og oplæst for mig, saasnart jeg stilles for Retten.‘,

En Gysen foer gjennem Beauchamp. Hans Bleghed vilde have forraadt ham, hvis han ikke havde skygget for Ansigtet med sine Hænder.

„Og hvor vilde De hen, da De blev arresteret?“

„Ud af Frankrig?“

„I hvilken Hensigt?“

„For at opfylde min Mission?“

„Hvilken?"

„Min Faders Arv, Hævnen!"

Beauchamp stod op og gik nogle Gange op og ned i sit Cabinet, idet han holde sig til den Side, der var indhyllet i Halvmørke.

Et Øieblik efter blev ham staaende og gjorde en Bevægelse, som om han til samme Tid havde fattet en fast Beslutning.

„Benedetto," — sagde han, — „De forekommer mig at være mere ulykkelig end strafbar."

„Ja ganske vist," — udbrød Benedetto. — „En frygtelig Skjæbne, min ulykkelige Fødsel, har tynget paa mig og gjort mig ulykkelig! Min Moders Taarer var det Vand, hvormed jeg blev døbt, og min Faders Forbandelse de Ord, der modtoge mig ved min Indtrædelse i Verden. Helvede vis, naar jeg døde, og viet til Elendighed, hvis jeg undkom, og altid nødt til at slakke om, uden Familie og Venner, saaledes har min Lod været! Imorgen skrive vi den 27de September, eller rettere idag — nu i dette Øieblik, — hører De, min Herre?"

Og Benedetto talte langtsomt Slagene af et nærliggende Taarnuhr, der slog Tolv.

„Det er i denne Time, at jeg blev født! Paa denne Dag vederfares der mig stedse en eller anden Ulykke. Idag seer jeg mig i Deres Magt."

Idet han sagde dette, lod han Hovedet synke ned paa Brystet og lagde Armene overkors.

Procureuren tørrede de store Sveddraaber af, der perlede paa hans Pande, og sank ned paa en Stol, som om Guds undgrundelige Villie aabenbarede sig i hele denne Tildragelse.

Tredie Capitel.

Baronesse Danglars.

Klokken var otte om Morgenen, da en Kareth uden Vaaben bøiede om Hjørnet af Gaden Coq-Héron og holdt udenfor Procureurens Huus, i hvis Port en gammel Portner strax kom tilsyne.

„Luk Porten op," — sagde Kudsken; — „der sidder en Dame i Vognen, og en Dame kan dog anstændigviis ikke staae af her paa Gaden."

Portneren brummede lidt og meente, at Ingen, og navnlig ingen Dame, pleiede at gjøre Procureuren Uleilighed saa tidligt paa Dagen. Det af Kudsken udtalte Ord: en Dame, beseirede dog den gamle Mands Betænkeligheder, og han gav sig ifærd med at lukke de store tungePortfløie op med sine magre kraftløse Hænder.

Vognen kjørte ind i Porten, og umiddelbart derpaa

steg en Dame ud, hvis fuldendte Formskjønhed og gratieuse Holdning vi ikke havde kunnet Andet end rose, hvis hun ikke havde baaret Omsorg for fra Hoved til Fod at indhylle sig i et uhyre Cashemirssharls vide Folder.

Damen lod sig melde og blev viist ind i Procureurens Arbeidscabinet, hvor hun maatte vente omtrent en halv Time paa ham.

Endelig blev Døren aabnet, og Beauchamp traadte ind.

„Fru Baronesse Danglars! — her, hos mig!" — udbrød han med forstilt Forbauselse.

„Javist, min Herre; undskyld den Uleilighed, som jeg foraarsager Dem, men en uforudseet Begivenhed, Hr. Procureur —"

„Behag at tage Plads, min naadige Frue," — faldt Beauchamp hende i Talen, idet han lod, som om han ikke bemærkede det Oprør, hvori Baronessen befandt sig.

Der indtraadte en lille Pause, under hvilken Baronessen to eller tre Gange foer sig over Ansigtet med sit fine Batisteslommetørklæde. Det var, som om hun søgte at opbyde alle sine Kræfter, førend hun talte.

„Min Herre," — sagde hun endelig, — „min Nærværelse hos Dem kan ikke forekomme Dem besynderlig — for Guds Skyld, spar mig den Forlegenhed, eller, om De hellere vil," — vedblev hun med et Suk, — „den Skam at maatte gjøre en Bekjendelse —"

„Aha," — tænkte Beauchamp, — „nogle faa Ord have været nok til at knække hendes Stolthed."

„Ja, Madame," — tilføiede han høit, — „ja, og uden at jeg ønsker at vide, paa hvilken Maade De har erholdt Kundskab om en Hemmelighed, der knap er Finantsministeren bekjendt —"

Barronessen gjorde en Bevægelse, og Procureuren smilede, idet han kastede et Blik fra Siden paa hende.

„Jeg kan næsten gjætte Hensigten med Deres Besøg," — sagde han; — „hvad ønsker De, jeg skal gjøre?"

„De veed Alt, min Herre," — sagde Baronessen i en heftig Tone, — „som Embedsmand og Ven kan De Alt!"

„Dette er to Ting, der meget vanskeligt lade sig forene med hinanden for Loven," — mumlede Beauchamp.

„Min Ro, min Ære, Alt afhænger i dette Øieblik af Dem," — vedblev Fru Danglars, — „O, jeg beder Dem med foldede Hænder om at frelse mig. — Fortæl mig Alt."

Beauchamp stod op, gik hen til sin Secretair, aabnede en Skuffe og tog et forseglet, men allerede brudt Brev frem. Derpaa vendte han tilbage til sin Plads og beredte sig til at læse Brevet op.

Baronessen holdt sit Lommetørklæde for Ansigtet.

Procureuren læste, som følger:

„Benedetto, en Hemmelighed, som jeg ikke med „egen Mund kan betroe Dig, vil jeg nu aabenbare for „Dig. Jeg vil ikke lade Dig tilbage i Verden uden „at gjøre Dig det muligt en Dag at kysse Din „Moders Haand og takke hende for de Taarer, som „hun har udgydt for Dig over den Smerte, som jeg „har tilføiet hende ved min Forbrydelse. Hvis Skjæbnen „en Dag skulde skille hende ved hendes Mand, saa op„søg hende og tjen hende til Støtte, hvis hun lever „forladt og ulykkelig, hvis hun trænger til et venligt „Hjerte at læne sit Hoved til. Husk paa mine „Ord og vid, at Du skylder Baronesse Danglars „Livet.

„Modtag Din Faders Velsignelse.

„Villefort."

Baronessen udstødte et Udraab af Skræk og Forvirring; Procureuren blev ubevægelig.

„O, og kjender min Søn denne frygtelige Hemmelighed?" — spurgte hun med bævende Stemme, medens hendes Kinder glødede af Skamfuldhed og Ydmygelse.

„Nei, Madame," — svarede Beauchamp.

„Min Gud! — min Gud! — hjælp mig! red mig!"

„Behersk Dem, min naadige Frue," — sagde Beauchamp; — „man kunde høre Deres Udraab og troe', at De sad som en Forbryderske for Deres Dommer!"

„Men hvad skal jeg gjøre for at undgaae Skandale,

eller rettere, hvad har De til Hensigt at gjøre?" — spurgte hun endnu stedse i det største Oprør. — „O, hvorfor skal denne Hemmelighed om et for saamange Aar siden begaaet Feiltrin atter drages frem for Lyset?" — tilføiede den stakkels Kone bittert.

„Ønsker De maaskee, at den Ulykkelige var bleven i den Grav, hvori man havde begravet ham levende knap en Time efter hans Fødsel? Jorden besidder ikke Magt nok, min naadige Frue, til at skjule en Forbrydelse af denne Art," — svarede Procureuren, uden at vende sine Øine bort fra Baronessens glødende Ansigt.

„Min Søn," — mumlede hun — „o, havde jeg vidst, at Du aandede, men mine Taarer — mine Bønner kunde ikke holde denne Mand tilbage! Forbrydelsen var ikke min — tilgiv mig. Og De, min Herre," — vedblev hun, idet hun directe tiltalte Beauchamp, — „red ham — frels ham nu. Om ogsaa en Kones Bønner, som De uden Tvivl foragter, kun gjælde lidet i Deres Øine, saa hør dog mine Bønner og red ham. Dog nei, forglem Baronesse Danglars, der ingen Ret har mere til Deres Overbærenhed, Deres Medlidenhed, — forglem hende, men ved Deres ulykkelige Forgængers Minde, i Hr. de Villeforts Navn, red, frels hans Søn!"

„Min naadige Frue, jeg vil svare Dem, hvad han vilde have svare Dem selv: Jeg vil opfylde den Pligt, som Loven paalægger mig," — sagde Procureuren med Værdighed.

„Min Gud, hvad skal jeg da gjøre?" — udbrød Baronessen ude af sig selv. — „Dette Brev vil blive fremlagt for Retten."

„Unddrag Dem den offentlige Opsigt."

„Men hvorledes, min Herre — hvorledes?"

„Ved at forlade Frankrig."

„Og hvor skal jeg da reise hen — alene — forladt af Alle?" — sagde Baronessen ubetænksomt.

„Forladt af Alle?" — gjentog Beauchamp forundret, — „og Deres Gemal, Deres Datter?"

„Ak," — udbrød Baronessen med en Bevægelse af ubeskriveligt Raseri, — „jeg seer nok, jeg maae betroe Dem Alt! De er, ligesom alle Øvrighedspersoner, kold, følelsløs og uden Medlidenhed! Nuvel, lad mig tømme Bægeret lige til Bunden! Velan, min Herre, saa vid da, — min Gemal har forladt mig — min Datter er flygtet bort; jeg er alene, jeg staaer ganske ene i den vide Verden! Jeg vil forlade Frankrig — jeg vil reise langt bort, hvorhen det end skal være, men for Guds Skyld, hvis der foruden Menneskenes Love, der foreskrive Dem Deres Ord og Handlemaade, endnu existerer en Gud for Dem, — saa red min Søn!"

Med disse Ord forlod hun rask den kongelige Procureurs Cabinet, begav sig hurtigt ned til sin Vogn og kjørte tilbage til sin Bolig, hvor hun begyndte at indpakke sine Penge og Juveler i en Reisekuffert. Under dette Arbeide trillede Taarerne ned ad hendes Kinder og faldt paa hen-

des skjælvende Hænder. Hele hendes Legeme bævede af en krampeagtig Bevægelse, en naturlig Følge af den Rystelse, hendes hele Nervesystem havde undergaaet.

Hun saae den stolte Bygning Steen for Steen falde sammen i Ruiner, om hvilken hun havde troet, at den var stærk nok til at taale Lynildens Straaler. Og denne Bygning styrtede sammen, uden at hun nærede det mindste Haab om nogensinde at see den gjenopreist.

„O, Villefort!" — udbrød hun, idet hun stampede med Foden og udrev sit Haar, — „aldrig burde denne Hemmelighed være kommen over Dine Læber!"

Derpaa aftørrede hun sine Taarer, der imod hendes Villie vedbleve at flyde, aabnede Skufferne i sit Skab, udvalgte det til nogle Dages Reise nødvendige Linned og gjorde disse hemmelige Forberedelser med den faste Beslutning, ufortøvet at forlade Paris, hvor hendes Undergang syntes svoret af en ubekjendt mægtig Fjende, hvis Efterstræbelser det ikke var muligt at undflye.

For en Kone, som Baronesse Danglars, der var feteret, rig og forfængelig, var det intet ubetydeligt Offer at forlade en Kreds, over hvilken hun uindskrænket herskede, for at begive sig til Udlandet og der see sig reduceret til at indtage en Touristindes ubekjendte Stilling. Jo skjønnere Drømmen var, desto bittrere er den første Opvaagnen.

Denne Følelse gjennemtrængte ogsaa Baronesse Danglars. Efterat hun paa en raa Maade var bleven for-

ladt af sin Ægtefælle, en hovmodig Capitalist, der hellere vilde flygte med de sidste Penge, han havde i sin Kasse, og som allerede ikke længere tilbørte ham, end erklære sig bankerot, besluttede den endnu stoltere Kone ikke at opgive sin Plads i Verden ved at give Afkald paa den Luxus og Glands, der hidtil havde omgivet hende.

Dette Project, som uden Tvivl vanskeligt vilde have ladet sig udføre, da Creditorerne med Rettens Bistand let kunde have bemægtiget sig hele Hr. Danglars' Eiendom, blev dog paa en vidunderlig Maade understøttet af en overordentlig Omstændighed.

Nogle Dage efter Baronens pludselige Afreise bleve alle hans Forpligtelser opfyldte, og Baronessen saae sit Huus befriet for en Gjæld af en fem eller sex Millioner!

Paa Grund af denne mærkværdige Lykke kunde Baronessen fremdeles indtage den Stilling i Paris, som hendes Rang hjemlede hende, og hele Verden troede, at Baronen blot var afreist for at ledsage sin Datter Eugenie paa en Reise, hun havde foretaget for sine Studiers Skyld.

Ikke destomindre foranledigede de Reisendes længere Fraværelse allerede et vist ubestemt Rygte blandt dem, som kjendte Baronens hensynsløse Charakteer og Eugenies Lyst til at være Kunstnerinde.

Hertil kom endnu Benedettos pludselige Optræden, det af Baronessens forrige Elsker skrevne Brev, Historien om det besluttede Barnemord — alt dette stødte i dette

Øieblik sammen for at tvinge Baronessen til at efterligne Baronens og hans interessante Datters Flugt.

Baron Danglars var flygtet fra Paris, fordi han besad den Manie, ikke at ville være fattig, selv om han for at undgaae dette, skulde tage sin Tilflugt til at stjæle.

Eugenie var flygtet fra Paris, fordi hun havde den Mani, at ville forblive ugift.

Fru Danglars stod ligeledes i Begreb med at flygte, fordi der i Paris trak en sort Sky sammen, der bebudede en svær Storm, Hendes Fortid stod paa Nippet til at afsløres og stilles blot for Folkenysgjerrighed og begjærlige Blikke.

Hendes Beslutning var derfor urokkelig.

Baronessen havde allerede ophørt at græde. Med blege Kinder og fast Holdning — thi hun havde jo fattet sin Beslutning — satte hun sig foran sin elegante med Elphenbeen indlagte Secretair, lagde to Ark Papir tilrette og beredte sig til at skrive to Breve.

Med fast Haand begyndte hun paa det første, stilet til Hr. Lucien Debray, hendes Associé paa den Tid, hvor han speculerede paa Papirernes Falden og Stigen paa den stakkels Hr. Danglars Bekostning. Men pludseligt, som greben af en anden Tanke, hævede hun Haanden for at skyde dette Blad tilside og begyndte paa et andet til Benedetto adresseret Brev.

Grunden hertil var, at Baronessen var Moder.

Moderfølelsen bryder sig stedse en Bane, selv igjennem de mægtigste Lidenskaber, der ere rodfæstede i en Qvindes Hjerte.

Efter faa Minutters Forløb var dette Brev sluttet.

Baronessen læste det atter igjennem, og anden Gang fyldtes hendes Øine med Taarer.

„Min Herre, De er i Justitsens Vold, fattig, ulyk-
„kelig, uden al anden Bistand end Deres egne Bestræ-
„belser for at gjenvinde Deres Frihed, dersom Deres Dom-
„mere ikke ville lade sig formilde ved en aaben
„Meddelelse af den Skjæbne, der siden Deres Fødsel har
„hvilet tungt paa Dem. Mit Øie kan ikke gjennemtrænge
„den Skjæbne, der er Dem bestemt, men vent Alt af Gud.
„Hav Tillid til hans uendelige Godhed. Imidlertid tilla-
„der De mig at stille en lille Sum til Deres Raadighed,
„som vil tjene til at mildne Deres Slutters Haardhed,
„og vær forvisset om, at den langt fra at være en yd-
„mygende Almisse, der sendes Dem, er en Gave, som det
„er en Persons Pligt at byde Dem, hvem De er uende-
„ligt dyrebar."

Efterat Baronessen havde gjennemlæst Brevet, aabnede hun en Brevtaske, udtog heraf Bankbilletter til et Beløb af tredsindstyvetusinde Francs; disse lagde hun i Brevet, udenpaa hvilket hun skrev Navnet Benedetto. Derpaa stak hun det i en Convolut med Adresse: „Til den kongelige Procureur".

Baronessen udhvilede sig et Øieblik, og da hendes

Taarer vare standsede og hendes Rolighed var vendt tilbage, der var nødvendig, for at hun kunde fortsætte sine Reisetilberedelser, greb hun paany Pennen og fuldførte det til Lucien Debray bestemte Brev.

Fru Danglars tilmeldte ham heri sin Afreise, ide hun anmodede ham om at have Opsigt med hendes Huus, saalænge til hun atter tilskrev ham og lod ham vide sin Beslutning med Hensyn til hendes Huus, Sølvtøi og Meubler.

Da dette var besørget, aabnede hun et Vindue, som vendte ud til Gaarden, og blev staaende der, indtil hun bemærkede et Individ, som hun tilvinkede med Haanden, at han skulde begive sig op i hendes Værelse ad den samme Trappe, som Lucien Debray pleiede at benytte sig af.

„Kom ind, Thomas," — sagde hun til en Mand, der var klædt i en stribet Blouse, røde Beenklæder og Ridestøvler, da han tvivlraadig blev staaende paa Dørtrinet.

„Hvad, i denne Dragt, Fru Baronesse?" — mumlede han, idet han kastede et Blik paa sin Paaklædning.

„Træd ind, jeg har Noget at sige Dig."

Kudsken fattede Mod og traadte ind, idet han med Forundring lagde Mærke til, at Baronessen omhyggeligt laasede Døren efter ham.

„Da jeg tog Dig i min Tjeneste, saa skete det, fordi jeg ansaae Dig for en forstandig og sindig Mand."

„Dersom dette ikke var Tilfældet, vilde jeg ikke være en god Kudsk.“

„Der er i dette Øieblik Tale om en lang Kjøretour, der har Lighed med en Reise — Afvexling, stadig Forandring af Veie uden Ophold — forskjellige Lande —“

„Jeg forstaaer, Deres Naade,“ — afbrød Kudsken hende, idet han kastede Hovedet tilbage med en Mands Mine, der vil antyde, at han forstaaer en halvqvædet Vise. — „Jeg har jo selv dannet den Kudsk, som havde den Ære at kjøre for Hr. Baronen. Han var min Kammerat, en flink Fyr.“

„Og Du troer at kunne gjøre ligesaa ved en Anden?“

„Nei, dennegang vil jeg selv kjøre, Deres Naade, jeg er Numer Eet, og det er mig lige kjært, enten jeg er her eller andetsteds.“

„Du kan altsaa være parat til imorgen?“

„Idag endnu, om det skulde være.“

„Du maa bestille en Postvogn med raske Heste, som vente mig paa et affides Sted. Herfra kjøre vi i vor sædvanlige Equipage. Du besørger Passene. Bagagen maa ikke være for stor; her seer Du min.“

Kudsken kastede et Blik paa en lille Læderkuffert og gav ved en Gebærde tilkjende, at han forstod hende fuldkommen.

„Altsaa Veien til Brysel, Lüttich, Aachen —“

„Meget vel. Alt skal være i Orden, Deres Naade.

Hvad Hestene angaaer, saa vil jeg tage de lysebrune, det er et Par raske Dyr. De have rigtignok engang kastet mig ud af Sadlen, men Hidsigheden lægger sig vel. Og hvorledes skal det nu være med Passene?"

„Hør og mærk Dig mine Ord. Du forlanger et Pas til en ganske ung Mand, lille af Vext, blaae Øine og blonde Haar, bleg af Ansigtsfarve, regelmæssig Næse og tynde Læber, som er syg, og vil foretage en Reise for at gjenvinde Kræfter efter en moralsk og physisk Svækkelse."

„Vel!" — svarede Kudsken.

„For Alting vær taus og forsigtig; her har Du Penge."

Kudsken modtog af Baronessens Hænder en Pung og skyndte sig afsted.

Næste Dag steg Baronessen op i sin Vogn, som ventede hende i Gaarden, og paa Grund af et underligt Spil af Tilfældet gik hun just ned af den samme Trappe, som Mademoiselle Eugenie og hendes Veninde Louise d'Armilly havde benyttet, da de et Aar iforveien forlode Huset.

Fjerde Capitel.

Benedettos tredsindstyve tusinde Francs.

Lucien Debray læste med ikke ringe Glæde det Brev, hvori Fru Danglars tilmeldte ham sin pludselige Afreise fra Frankrig. Det fortrolige Forhold, Lucien Debray stod i til Baronessen, og som under andre Forhold havde gavnet Statsministerens Privatsecretair, der kun havde tyve tusind Francs i Gage, convenerede ikke længer Statsministeren med den store Gage, som svarede til denne ophøiede Stilling.

Iøvrigt befandt Fru Danglars sig, som vi allerede have bemærket, i en vanskelig Stilling, og om Verden end ingen Anelse havde herom, saa kjendte Lucien Debray hende altfor nøie til ikke at være overbeviist om, at hun umuligt ret længe endnu kunde beholde sin paatagne Maske.

Han aandede derfor, efterat have læst Brevet, mere frit og drog et dybt Suk, som om han vaagnede af en Drøm.

„Ah! disse Familier, som pludseligt dukke op med deres improviserede Rigdomme, uden at man veed hvorfra, forekomme mig stedse som hine Skuespillere, der i et Tidsrum af faa Timer udføre vigtige Personers Roller paa Theatret," — sagde han, idet han lod sine Fingre glide igjennem sit krollede Haar og strøg sit Skjæg. — „Naar

saa Tæppet engang gaaer ned, vende de tilbage til det, hvorfra de ere udsprungne — et Intet — Ingen seer dem mere eller hører mere tale om dem. Baron Danglars hørte til den Klasse Mennesker."

Medens Lucien Debray fordybede sig i disse philosophiske Betragtninger, lod den kongelige Procureur, efterat have modtaget det til Benedetto adresserede Brev, den Anklagede hente.

Procureuren befandt sig i sit Bureau. Herhen var det, at Villeforts Søn blev bragt; han havde neppe betraadt Værelset, før han bemærkede, at Døren forsigtigt blev laaset efter ham.

„Træd nærmere, Benedetto," — sagde Procureuren, — „jeg har her et Brev til Dem."

„Et Brev?"

„Ahner De ikke, fra hvem det kommer?"

„Jeg? Hvem findes der vel paa Jorden, som kjender mig og skriver mig til?"

„Tænk Dem om! skulde De ikke have Bekjendtskab til En eller Anden, som i Løbet af Deres bevægede Liv maaskee har været Deres Medskyldige, da forti det ikke! Her er Brevet. Kjender De idetmindste ikke Haandskriften paa Adressen?"

„Jeg seer den her for første Gang. Men Brevet er jo aabent. De veed altsaa, hvad det indeholder!"

„Ja, Ord og Penge."

„Penge? Hvorledes, min Herre?"

„Tredsindstyve tusinde Francs."

„Hvad behager, min Herre," — udbrød Benedetto, idet han slog Hænderne sammen og blev afvexlende rød og bleg.

„Har De ikke allerede sagt mig, at en ubekjendt Velynder stundom sendte Dem Understøttelse, da De befandt Dem i la Force?"

„Jovist, men siden har han aldrig bekymret sig om mig, og Bertuccio, som var Overbringeren af disse Penge og Raad, har alt for lang Tid siden forladt Frankrig."

Procureuren rynkede Panden og syntes at grunde paa Noget.

„Veed De," — begyndte han efter en Pause, — „at det er forbudt enhver Fange at have en saa stor Sum hos sig?"

„Jeg veed det, min Herre," — svarede Benedetto med et dybt Suk.

„Og naar De havde en saadan, hvortil vilde De da anvende den?"

„Jeg vilde anskaffe mig Klæder, og jeg kunde opholde mig i Fængslet uden at lide alle de tunge Savn, vi der ere underkastede, idet jeg tillige vilde drage Omsorg for at gjemme en Sum til min Reise. Thi har De ikke givet mig at forstaae, at Forviisning vilde blive min Lod?"

Procureuren var endnu stedse hensunken i Tanker.

„Og De vil maaskee være saa ubesindig at for-

tælle Deres Medfanger, at De er i Besiddelse af denne Pengesum?"

„O, hvad tænker De paa! Indeni en Strømpe eller fastsyet til Foret i min Blouse, hvem kunde saa see eller gjætte Noget?" — svarede han smilende. — „Dersom jeg overhovedet lod mig mærke med, at jeg havde Penge, saa vilde det være det Samme som at uddele dem imellem mine begjærlige Venner i Løvegraven, der ere langtfra at besidde Englen Raphaels Dyder."

Benedettos Øine lyste som to Carfunkler, hvorpaa en Solstraale falder, og Sveden perlede paa hans Pande, ligesom fordum paa hine Fanger i Chalons, der, belæssede med tunge Lænker, vare fordomte til at sulte ihjel lige ved Siden af en Krukke Vand og et Stykke Brød.

Procureuren betænkte sig endnu et Øieblik, derpaa tog han Brevet og rakte det til Benedetto, idet han sagde: — „Læs det selv."

Det unge Menneske havde hellere seet sig fritaget for at læse Brevet for at kunne tage Papirerne i Øiesyn, som vare tredsindstyvetusinde Francs værd, og som kastede Haabets Straaler i hans Ulykkes mørke Nat. Imidlertid føiede han sig efter Beauchamps Villie og gjennemløb Brevet med Øinene.

„O," — raabte han, — „jeg seer heri en af hine gode Genier, hvis Virksomhed bestaaer i at modarbeide ondskabsfulde Feers Streger, om hvilke Perault, min Yndlingsforfatter, fortæller. Men de tredsindstyvetusinde

Francs, min Herre?" — spurgte Benedetto, idet han gjorde store Øine.

„Mærk Dem mine Ord, Benedetto, tredsindstyvetusinde Francs kunne for en Mand i Deres Stilling betragtes som en betydelig Formue. Hør, hvad jeg siger Dem. Vel an," — vedblev Procureuren, — „lad Dem ikke beherske af Deres exalterede Sindsstemning, tak Himlen med Ydmyghed for den Hjælp, den synes at ville sende Dem, og indret Deres Handlemaade saaledes, at De viser Dem værdig til dens Beskyttelse."

„Ja, min Herre," — mumlede Benedetto med lettet Hjerte, idet han hemmeligt kastede begjærlige Blikke paa Bankbilletterne, som Procureuren holdt i Haanden.

Benedetto lignede næsten en Hund, der, lokket ved et Stykke Kjød, gjør Alt hvad man forlanger af den.

„Veed De, at jeg havde Ret til at berøve Dem disse Penge?"

Ja, min Herre."

„Veed De, at jeg handler mod en Artikel i Fængselsforordningen, naar jeg overgiver Dem disse Penge?"

„O!"

„Betænk altsaa, hvor meget jeg maatte angre at have handlet saaledes, dersom De begik en Uklogskab."

„Jeg skal handle klogt som Ulysses."

„Ønsker De ikke paa en eller anden Maade at vise Dem erkjendtlig imod mig paa Grund af den Tjeneste, jeg viser Dem?"

„Jo ganske vist, paa enhver mulig Maade, min Herre."

„Godt. Saa vær klog, og jeg vil føle mig fuldkommen tilfredsstillet. Faaer jeg imidlertid Grund til at angre den Godhed, jeg har vist Dem, ved Følgerne af en fra Deres Side udvist Indiscretion, saa vær forvisset om, at jeg, istedetfor en simpel Forvisning, vil indstille Dem til Galeierne, saa at De da kommer til Toulon."

„O, jeg beder Dem, min Herre, kun ikke paa Galeierne!"

„Godt, godt! Her har De Deres Penge, og for sidste Gang siger jeg Dem: Opfør Dem fornuftigt."

Med disse Ord overgav Procureuren den unge Forbryder Bankbilletterne, som denne hurtigt stak ind paa sit Bryst. Derpaa ringede han, og paa dette Signal viste sig straks en Politibetjent.

„Før atter den Anklagede tilbage," — sagde Øvrighedspersonen.

Beauchamp aandede friere, da han saae Benedetto fjerne sig; han reiste sig op fra sit Sæde, fast overbeviist om, at han havde gjort en god Handling ved at overgive Benedetto den Understøttelse, som hans Moder sendte ham.

„Og dog vil denne Usling stedse styrte sig dybere i Fordærvelsen," — tænkte Beauchamp. — „Han vil begynde med at bestikke sine Vogtere, derpaa vil han myrde den

Første, der sætter Lid til ham. Dernæst vil han opsøge Greven af Monte-Christo og gaae til Grunde med ham. Ak, uden Tvivl vil Kolossen med eet Slag dræbe Dværgen, der har dristet sig til at ville underminere hans Fod. Dog velan, Guds Retfærdighed er større end Menneskenes og hans Tilskikkelser mindre ubegribelige, min Samvittighed er frelst."

Benedetto naaede atter sin Celle, eskorteret dertil af Politibetjente, med Hænderne korslagte over Brystet, som om han vilde forsvare sin Skat, der var gjemt mellem Skjorten og Legemet; her var han overladt til Mørket, Kulden og sine Tanker om Frihed og Hævn.

En Maaned var allerede forløben, og den Ulykkelige levede endnu saaledes uden at have gjort noget Brug af sine Bankbilletter, som han næppe vovede at berøre, saa meget frygtede han for at beskadige disse tynde Papirer ved at berøre dem med sine haarde Fingre og skarpe Negle.

Hver Dag udkastede han en ny Plan til Flugt, og hver Dag blev denne Plan tilintetgjort af materielle Forhindringer.

Og dog maatte han for enhver Priis erholde sin Frihed! Hans døende Faders Stemme, der tilraabte ham Hævn over den uhyre Ulykke, som et Menneske med skaanselsløs Haand havde bragt over hans Hoved, gjenlød endnu i hans Øren og fremkaldte i hans skumle Fængsels fugtige Hvælvinger et dumpt og frygteligt Echo!

Ofte sprang Benedetto gysende op, ligesom det vilde Dyr, naar det seer foran sig et Menneskes, dets Plageaands Skikkelse. Han veeg da forskrækket tilbage, men et Øieblik efter traadte han igjen dristigt frem med opspilede Næseborer, knyttede Næver og flammende Øine, idet han med hæs Stemme udbrød:

„Edmond Dantes, Menneske eller Dæmon, hvor er Du? hvor er Du? Du, der har tilintetgjort en heel Familie, lige indtil det yngste Barn, et stakkels lille Væsen paa næppe otte Aar! Forbandede, der har draget mig op af Mørket og Snavset for at lære mig Solen i dens hele Glands at kjende, og som igjen har slynget mig ned i Afgrunden for at lee over mit Fald og drive Spot med min Skræk. Forræder og Hykler, Du betjente Dig af Guds Ord for at tilintetgjøre dem, der vare lykkelige, idet Du lod den Uskyldige ligesaavel som den Skyldige hjemfalde til Din Hævn. Behøvede Du, for at hævne Dig paa et Menneske, at berøve en ung Pige, et uskyldigt Barn og to stakkels Gamle Livet? Ja, hvor stor og mægtig Du end er, saa vil Villeforts Søn dog engang ramme Dig! Du skal skjælve ved Lyden af hans dristige Skridt, ja, Du skal ryste og bæve paa Toppunktet af Din Lykke. Du skal lære at kjende hele Din Vanmagt trods de uhyre Hjælpekilder, som Du er i Besiddelse af. Du skal døe efter en lang Kamp, — det sværger jeg!

I to Maaneder gjentog han hver Dag denne frygtelige Ed, og da han saae, at den tredie næsten var

forløben, uden at man havde tænkt paa at fælde hans Dom, besluttede han at iværksætte sin Plan til Flugt.

Han overtydede sig om, at de tredsindstyvetusinde Francs endnu vare i god Behold og urørte, som han havde modtaget dem, og uden at bryde sig om at kjende den venlige Haand, der havde sendt ham disse Penge, viklede han dem ind i sit Lommetørklæde, hvilket han bandt om sit Liv som et Belte.

„Velan! — Intet er simplere end min Plan. Uden Tvivl har den jo sine Vanskeligheder, men med Penge besejrer man disse. Det vil upaatvivleligt lykkes mig at forlade Frankrig," — sagde han med samme Ro og Sikkerhed, som om han allerede befandt sig udenfor sit Fængsels Mure. — „Saa ville vi see, om jeg er bleven saa ubehændig, at jeg ikke mere kan rydde et Menneske af Veien. Skulde jeg allerede have glemt, hvorledes man bærer sig ad med Sligt? For Djævelen! Lad os øve os lidt for at forberede os til dette nydelige Stykke Arbeide."

Morderen strakte og rakte sine Arme, aabnede og lukkede flere Gange sine Hænder, som for at øve Musklerne, gjorde nogle Spring paa Fliserne paa Gulvet og satte sig derpaa ned efter at have overbeviist sig om, at hans Behændighed endnu var den samme tiltrods for den Kulde og Hunger, han i tre Maaneder havde lidt i Fængslet. Et Øieblik efter tog han en af sine Skoe af, og

imellem Saalen udtog han en Dolk uden Hefte, som i den Ene var omhyggeligt sleben. Da dette var skeet, begyndte han at tænke efter.

Pludseligt hørte han, at man samlede ved hans Dør forat stikke Nøglen i Laasen. Han kunde ikke lade være at ryste, thi han vidste, at det svageste Skrig vilde hidlokke Vagten, hvorved det vilde blive ham en Umulighed at gjøre Brug af sine tredsindstyve tusinde Francs for at fuldføre det Værk, han havde besluttet.

Ved en stærk Anstrængelse lykkedes det ham dog at gjenvinde den Rolighed og Koldblodighed, der er den fuldendte Morders udelukkende Privilegium. Uden at nogen synlig Bevægelse forraadte ham, ventede han derfor sit Offer.

Det var Nat, og Slutteren kom som sædvanligt for at gjøre sin Runde og tænde en lille Lampe, som hang under Fængselsloftet.

„God Nat, Benedetto," — svarede Fangevogteren, som nu alt længe havde kjendt ham.

„God Nat, Ven!" — svarede Benedetto, idet han reiste sig op med den meest uskyldige Mine og strøg sine Bakkenbarter.

„Veed Du, at der snart vil afgaae et Skib herfra?"

„Virkelig?"

„Det skal have Dig med — Du vil altsaa komme til at gjøre en Reise! See Dig saa vel for, min Dreng,

vær ikke overmodig imod Dine Opsynsmænd, og tro mig, Du kan da endnu komme til at føre et ret fornøiet Liv."

„Du mener altsaa, at jeg vil komme til at foretage en Reise, min gamle Ven? Og hvorledes det?" — spurgte Benedetto, idet han med venskabelig Fortrolighed slog ham paa Skulderen.

„Ja, som jeg har sagt Dig." — svarede den gamle Slutter, idet han tog Løgten for at tænde Lampen.

„I dette Tilfælde vil jeg efterlade Dig Noget til en Erindring om mig."

„Det var ret; det bliver formodentlig Dine gamle Skoe," — sagde den gamle Mand, idet han lo ad Benedettos Idee; — „tag Dig bare iagt for, at Du ikke selv vil komme til at savne dem; Du vil komme til at fryse om Fødderne."

„Tosseshoved!" — svarede Benedetto ham i en ærgerlig Tone. — „Hvem har fortalt Dig, at jeg ikke kan efterlade Dig Andet end mine gamle Sko? Veed Du vel, gamle Kammerat, at det ene og alene er afhængig af min Villie, forstaaer Du vel, min Villie, at efterlade Dig Noget, som kan gjøre Dig lykkelig for hele Livet?"

„Det bliver bedre og bedre! stedse storartede Ideer! Som det lader til, forfalder Du til Din gamle Mani at agere Prinds af Cavalcanti. Den Titel er heller ikke saa ilde endda."

Ved disse Ord gjorde Benedetto en Bevægelse, som om han blev stukket af en Ogle, og blev bleg af Raseri,

„Naa, hvad er der paafærde? Hvad gaaer der af Dig?" — spurgte Slutteren, idet han rask dreiede sig om og rynkede Panden, som om en pludselig Mistanke havde overfaldet ham.

Benedetto bemærkede det og lo for atter at berolige den gamle Mand.

„Lad det være godt; det er ikke Andet end en lille Smerte, som jeg stundom føler her i Siden," — sagde han. — „Men lad os komme tilbage til Sagen. Siig mig ærligt, hvad vilde Du give Djævelen, naar han gjorde Dig til en stor Herre og Besidder af tyvetusinde Francs?"

„Af tyvetusinde Francs!" — raabte Slutteren, idet han lod den Haand, hvori han holdt Lygten for at tænde Lampen, synke ned. — „I Sandhed, den Maade, hvorpaa Du omtaler tyvetusinde Francs, bringer mig næsten til at lee!"

„Fem og tyvetusinde, Skurk, mærk Dig vel, jeg siger ikke tyve, men fem og tyvetusinde Francs."

„Naa, det gaaer jo ligesom med en Sneeboldt, strax femtusinde mere. Det vilde jo rigtignok være tilstrækkeligt til at sikkre vor Lykke!"

„Vor Lykke! — vedblev Benedetto med en foragtelig Gebærde. — „Tal om Dig, Ven, thi jeg eier langt mere og anseer mig dog ikke lykkeligere derfor."

„Du besidder endnu meget mere? Naa, jeg seer nok, Du er ikke rigtig ved Dine fulde Fem, min Dreng."

„Ikke klog! Vil Du see? Naa, saa kom herhen.

Men see først, om Ingen belurer os fra Gangen, og laas Døren."

Benedettos Ord vakte Slutterens Nysgjerrighed. Han gjorde Alt, hvad han forlangte. Han laasede Døren, stak Nøglen i sit Bælte, vendte tilbage til Fangen og udstødte et svagt Skrig af Overraskelse, da han saae Bankbilletterne i Banditens Haand.

„Tredsindstyvetusinde Francs!" — mumlede han, idet han talte Bankbilletterne.

Benedetto vendte og dreiede dem med den største Koldblodighed flere Gange imellem sine Fingre.

„Vil Du have Halvparten deraf?" — spurgte han.

„Jeg! og hvad skal jeg gjøre derfor?"

„Lad mig slippe herfra."

„Det er umuligt."

„Jeg giver Dig titusinde Francs til — Du faaer da fyrgetyvetusinde Francs."

„Ah!"

„Velan, halvtredsindstyvetusinde."

„Kammerat, Du vil lede mig i Fristelse. Hvor har Du faaet disse Penge fra? Stjaalne, hvad?"

„Og hvad kan det interessere Dig, om de ere stjaalne eller ikke? Halvtredsindstyvetusinde Francs ere nok et lille Offer værd."

„Men hvorledes skulde dette kunne skee? For Enden af Gangen er en Dør, som fører ud til Gaarden, men ved denne Dør, saavelsom ved den i Gaarden staaer en

Skildvagt, der ikke lader Nogen passere, uden han fremviser et Tegn, som alle Betjentene her bære hos sig."

„Saa sælg mig det."

„Og hvad skal der blive af mig? Skal jeg blive tilbage i Dit Sted?"

„Du kan sige, at Du har tabt det."

„Saa vilde man ikke troe mig," — sagde Slutteren betænkeligt.

„Jeg har fundet et Middel!" — udbrød Benedetto pludselig. — „Jeg kaster Dig om paa Gulvet, binder og knebler Dig og flygter med dit Tegn, medens Du bliver tilbage med mine halvtredsindstyvetusinde Francs. Man vil da troe, at der har fundet en Kamp Sted imellem os, og at Du er kommen tilkort."

Dette Forslag forekom den stakkels Djævel af Slutter ikke saa ufornuftigt, men han tøvede med at gaae ind derpaa, for Formens Skyld.

„Naa, beslut Dig nu, Gamle. Rask. rask, jeg har ingen Tid at spilde."

„For Djævelen," — mumlede Slutteren. — „Naa, saa kom med Pengene, min Dreng, men alle de tredsindstyvetusinde Francs, hverken mere eller mindre, forstaaer Du? For at gjøre Summen lige," — tilføiede han med gridske Blikke.

„Lad gaae da, Du skal faae dem allesammen!" — svarede Benedetto, — „iøvrigt havde jeg jo heller ikke bestemt dem til Andet."

„Skjul nu ingen af dem," — sagde Slutteren, da han modtog Bankbilletterne og til Gjengjæld udleverede en lille Metalplade, der hang om hans Hals.

Begge nærmede sig Lyset, idet de vendte hinanden Ryggen, for nøiere at betragte deres Skat, men pludselig stode de, som drevne af een Følelse, Øie mod Øie ligeoverfor hinanden.

„Og dersom Billetterne nu vare falske?"

„Netop det Samme tænkte jeg om denne Medaille."

„Ah, derfor indestaaer jeg."

„Og jeg bedrager Dig ligesaa lidt. Billetterne ere gode, Tosehoved. Og nu til Værket."

Slutteren svøbte omhyggeligt Pengene sammen, uden derfor tabe nogen af Benedettos Bevægelser af Syne. Denne lavede sig netop til at binde Lampesnoren om Benene paa ham. Men i samme Øieblik, som han vilde trække den første Knude sammen, gjorde Slutteren en Bevægelse, som om han vilde kløe sig i Siden og fremtog en Kniv, hvis Staal blinkede for Benedettos Øine.

„Tilbage!" — raabte han.

„Ned med Dig!" — udbrød Benedetto, idet han holdende sin venstre Haand om hans Haandled, med den høire trak den i Ærmet skjulte Dolk frem. — „Jeg havde ventet noget saadant og har, som Du seer, taget mine Forholdsregler, Din gamle Skurk. Det skal Du komme til at betale mig."

Nu begyndte en kort Kamp, der tilendebragtes saa

rask, at Slutteren i samme Øieblik, som han vilde skrige, følte sin Stemme udslukkes og kun kunde udstøde en dump Rallen. Benedettos skarpe Kniv var trængt dybt ind i hans Strube og havde skaaret den heelt over.

En Blodstrøm styrtede frem, og Slutteren sank om, kæmpende med Døden.

Benedetto saae sig paa denne Maade atter i Besiddelse af sine Bankbilletter. Han gjemte dem i Slutterens Frakke, som han iførte sig, trykte Hatten dybt ned i Øinene aabnede Døren, som han med hele sin Frækhed atter tillaasede, og gik med samme faste tunge Skridt som den Elendige, han havde myrdet, ned af Gangen.

Da han kom til Skildvagten, fremviste han sit Tegn og passerede. Ved Udgangen af Fængslet gjorde han ligesaa.

Endelig, endelig! — nu var han fri.

Femte Capitel.

Familiebegravelsen.

Da han befandt sig paa Gaden, forlod den Rolighed og Dristighed ham, der havde besjælet ham ved hans

Flugt fra Fængslet. En Sky omsløredе hans Øine. Hjertet slog hurtigere; Blodet strømmede med fordoblet Hurtighed igjennem hans Aarer; det forekom ham, som om Vinden tilførte hans Øre Lyden af Slutterens Dødsrallen. Ligesom Kain flygtede for Guds Forbandelse, saaledes skjælvede han for sin egen Skygge.

Vanvittig af Skræk og Angst vedblev han at løbe. Som besat styrtede han afsted, som om alle Soldaterne, hvoraf Fængselsvagten bestod, vare i Hælene paa ham.

Efter en halv Times Forløb var han allerede langt borte fra Fængslet.

Han standsede aandeløs. Han saae sig omkring, og da han ikke opdagede noget Mistænkeligt, aandede han igjen frit.

Hvor skulde han nu gaae hen?

Han havde allerede gjenvundet sin hele Koldblodighed. Hans faste Blik stirrede uforfærdet ud i det vide Rum, der omgav ham. Og liig en Støverhund snappede han efter Luft for at orientere sig.

„Endelig fri! fri!“ — udbrød han, idet han slog Hænderne sammen. — „Jeg er fri! — O, Verden er stor! Greve af Monte-Christo, dersom Du ikke er død, saa skal jeg nok finde Dig. Tredsindstyvetusinde Francs ville være tilstrækkeligt til Alt hvad jeg behøver. Vi ville see, denne Capital kan voxe. Imidlertid maa jeg tænke paa det Nødvendigste og fremfor Alt søge mig et Natteloqi.“

Han tænkte sig et Øieblik om, slog sig derefter for Panden og udbrød liig en Gjerrig, der netop har opdaget sin Skat:

„Eureka — jeg har det!"

Han var kommen i Tanker om et af disse Smuthuller, hvoraf der findes saamange i Paris. Det er rene Morderhuler, i hvilke man træffer en just ikke meget samvittighedsfuld Vært, der til enhver Tid paa Natten modtager alle dem, der banke paa hans Dør.

Benedetto, der nu saa temmelig havde forvundet sin første Skræk, tog Veien hen til en af disse Kneiper, som var ham bekjendt af et af de smudsigste Qvarterer i Hovedstaden.

Beskyttet af Nattens Mørke og den tykke Taage, der hviler over Paris og ligesom omgiver den med et hemmelighedsfuldt bevægeligt Draperi, naaede den dristige Morder uden nogen Hindring eller noget Sammenstød med Patrouiller til Kneipens Dør. Han bankede paa og udstødte tillige et kort Skrig liig en Natugles.

Da Værten hørte dette Signal, begreb han strax, at han uden Frygt kunde lukke op. Idet han indhyllede sig i et Tæppe, sprang han ud af sin usle Seng, steg ned af en Stige og forlod paa denne Maade et Brædestillads, der var anbragt i en uhyre stor Sovesal imellem to Piller og fastgjort til Loftet med to Touge.

„Heida, min Dreng, kom Du ind."

„God Aften."

„Du vil vel have en Seng? Men her er ingen, de ere alle i Brug. See selv," — sagde han, idet han med Haanden pegede paa den lange fugtige Sovesal, hvori man skimtede det rødlige Skin af Lampen, som stod i en Udhuling af Væggen, og hvis stinkende Os gjorde den Luft, man her indaandede, til en pestilenzagtig Atmosphære.

„Det er ligemeget," — svarede Benedetto, — „jeg kan sove i en Krog, og imorgen eller nu strax have vi To Noget at tale sammen om."

Morderen udtalte disse Ord med en saa betydningsfuld og hemmelighedsfuld Mine, at Kneipeværten baade blev forundret og nysgjerrig.

„Nu, hvad er det da?" — spurgte han med en venligt, men dog uhyggeligt Smiil, idet han spidsede Oren.

„Vi ville stige op i Din Rede," — vedblev Benedetto, idet han kastede et Blik op til det Stillads, hvor Værten havde sin Seng.

„Hvad, ganske alene med mig, min Dreng? det strider mod Husets Regler."

„Men naar jeg nu siger Dig, at jeg har Noget at tale med Dig om — i en Sag, som —"

„Ah, det er en anden Sag — stig saa op med da.'

Benedetto klattrede strax, smidig som en Kat, op ad Stigen. Den gamle Mand skyndte sig med at følge ham,

og næppe havde han sat sin Fod paa Stilladset, førend han trak sin lette og bevægelige Stige op med sig.

„Naa, hvad vil Du mig saa?" — spurgte han, idet han satte sig paa Kanten af Sengen og lod Haanden glide hen over sit Bælte for at overbevise sig om, at han var forsynet med et Middel til at gjøre kort Proces med ham, ifald det skulle komme til Haandgribeligheder.

Benedetto paa sin Side gjorde den samme Bevægelse og syntes ligesaa tilfreds med sin Inspection som Kneipeværten.

„Naa da, min Dreng, jeg hører Dig."

„Jeg behøver i Morgen, naar jeg gaaer herfra, en Dragt, der er passende for en Mand af Stand, forstaaer Du mig? Jeg maa friseres, rages, have en god Kappe, gode Beenklæder, godt Skotøi og en god Kjole."

„Meget vel. Du maa gaae herfra saaledes, at man ikke kan kjende Dig. Jeg forstaaer en halvqvædet Vise. Hvad Skjæg og Haar angaaer, da er det min Sag, oz jeg skal selv besørge det Fornødne. Hvad Klæderne angaber, da vil Du blive tilfredsstillet i min Nabokones pragtfulde Magasin, der frembyder et mageløst Udvalg. Hun er en Kone, som kjender Verden, og som jeg indestaaer for. Men Pengene?"

„Pengene ville i Morgen komme tilstede, Gamle," — sagde Benedetto. — „Jeg venter min Banquier, der har opfattet Livet paa samme Maade som Din Naboerske, der handler med gamle Klæder."

„Men jeg siger Dig iforveien, at jeg gjør Regning paa et lille Commissionssalair."

„Du skal ikke finde mig prutten."

„Godt, godt. Vil Du ikke drikke en Slurk Brændeviin, thi det er en Hundekulde, og Du er jo ganske vaad. Fanden skal tage mig, om jeg ikke først opdager det nu."

„Naa godt, saa kom hid med Krasseren," — sagde Benedetto, idet han strakte sin Haand ud for at modtage en Kop, der var fyldt med almindeligt Brændeviin, og som Værten rakte ham.

„Naa, læg Dig nu ned og see, hvordan Du kommer tilrette. Forresten følger det af sig selv, at jeg ikke indestaaer for Kassen. Her beholder Enhver hvad han har, det er Husets Skik."

„Er Du tosset, Gamle?" — udbrød Benedetto. — „Her under neden maa man for ingen Priis see mig, og Ingen uden Dig maa have nogen Anelse om, at jeg befinder mig her."

„Men saa maa Du finde Dig i at betale dobbelt."

„Har jeg ikke alt sagt Dig, at det ikke kommer an paa Penge."

„Vel, vel, drik bare endnu engang, og sov saa."

Den gamle Mand strakte sig ud paa sin Seng og svøbte sig ind i Tæppet, medens Benedetto ligeledes lagde sig ned og strakte sig saa langt som Sengen tillod det med Armene forslagte over Brystet.

Og dog sov ingen af Parterne — Benedetto kunde ikke, fordi han ventede et Angreb fra Kneipeværten, og denne heller ikke, fordi han frygtede et lignende fra Benedettos Side.

Alt ved Daggry forlode Gjæsterne dette usle Herberg, og Værten ilede ind til sin Naboerske for at udsøge de Klæder, som Benedetto skulle iføre sig.

Da han kom tilbage, fandt han sin Sovekammerat siddende paa Sengen og med største Ligegyldighed vende og dreie en Bankbillet paa femhundrede Francs mellem sine Fingre.

„Der, min Dreng," — sagde han, idet han kastede en Pakke med flere Sager paa Sengen, — „jeg har gjort, hvad jeg kunde. Nu ville vi gjøre Afregning."

„Gjør Dig betalt," — sagde Benedetto, idet han holdt Banknoten hen til ham.

„En Bankbillet!"

„Det sætter Dig i Forundring? Min Banquier har været her i Din Fraværelse," — sagde Morderen, — „og da han ingen contante Penge havde, saa gav han mig denne Lap."

„Hm, den forstaaer jeg mig ikke ret paa. Klingende Mynt er mig kjærere."

„Mig ogsaa, gaa derfor hen og byt den."

„Og hvis den nu var falsk, hvem vilde man da tage ved Vingebenet? Mig!"

„Hvad, er jeg ikke tilstede her?"

„Naa, det ville vi strax see."

Kneipeværten tog nu Billetten, gik ned af Stigen og laasede omhyggeligt Døren.

„Saa er jeg idetmindste sikker paa, at Du ikke undløber, og tag Dig iagt, dersom Sagen ikke forholder sig rigtig."

Benedetto gav intet Svar herpaa, men lo og trak paa Skuldren.

„Den var min Tro ægte!" — udbrød den gamle Vært, da han efter nogle Minutters Forløb kom tilbage, og klingrede med Femfrancsstykkerne, han havde fyldt sine Lommer med. — „Du er ret en Lykkens Pamphilius, at have en Banquier, som giver Dig saadanne Lapper. Siig mig engang," — tilføiede han i en indsmigrende og hemmelighedsfuld Tone, — „det skulde vel ikke tilfældigviis være Dig selv, der fabrikerer saadanne nogen, for i saa Fald er Du vel nok saa god at sige mig, hvordan det gaaer til."

„Reis Fanden i Vold!" — svarede Benedetto utaalmodig; — „kom og lad os afgjøre vor Regning."

Værten tømte sine Lommer og opregnede de Gjenstande, han havde kjøbt, idet han gav dem det Tredobbelte af deres virkelige Værdi. Dette vidste Benedetto ret godt, men gjorde gode Miner til slet Spil, og efter at have gjort nogle Bemærkninger, kun betræffende Formen, betalte han, hvad man forlangte af ham, uden at glemme en klækkelig Drikkeskilling til Værten, hvis Gunst han maatte søge at

vedligeholde, thi han vidste nok, at et Ord af denne kunde styrte ham i Fordærvelse.

Da Regningen var afgjort og Benedetto var bleven anstændigt klædt, samt klippet og barberet, ventede han kun paa en gunstig Leilighed til at forlade Kneipen, idet han nærede den faste Overbeviisning, at det var umuligt i ham at gjenkjende den gamle Slutters Morder.

Den gamle Kneipevært havde gjentagne Gange forsikkret ham, at han selv paa ingen Maade kunde gjenkjende ham, dersom han ikke havde været tilstede ved Forvandlingen.

Endskjøndt disse Forsikkringer formodentlig kun vare halvt meente, saa er det dog vist, at de besadde en vis Sandsynlighed, thi Benedetto gererede sig i sin nye Dragt saa utvungent, at man skulde have svoret paa, at han var en agtværdig Borger, paa hvis venlige Aasyn det vilde have været vanskeligt at opdage selv den mindste Skygge af en slet Handling.

Han løb den hele Dag omkring for at bringe sine Papirer i Orden. Han præsenterede sig som et Menneske, der studerede Archæologi, denne Videnskab, som Oldtiden har efterladt os i storartede Skrifter, der alle ere strøede omkring paa alle Jordens forskjellige Punkter og kaldes Ruiner.

Da Natten faldt paa, iførte den foregivne Archæolog sig atter sin Banditdragt.

Med sikkre, faste Skridt gjennemvandrede han hele

Staden og begav sig ud paa Kirkegaarden Père Lachaise — dette uhyre Nekropolis, hvor de første aristokratiske Familiers Mausoleer ere beliggende. Han gik forsigtigt langsmed Muren, for at vælge et ophøiet Punkt, fra hvilket han kunde overskue den hele Strækning, hvor de Døde saavelsom de Levende søgte at overbyde hinanden ved deres Graves Pragt. Men al Møie var her spildt, og han indsaae, at det var umuligt at komme herind uden ved at bestikke Graveren.

Idet han samlede hele sin Dristighed, nærmede han sig Jerngitteret og bankede paa.

„Hvem der?" — spurgte Manden, der havde Opsigt med Kirkegaarden, idet han nærmede sig Gitteret.

„God Ven," — svarede Benedetto. — „Luk op, De behøver ikke at være bange."

Ifølge et eiendommeligt Tilfælde og ganske mod Benedettos Forventning lukkede Opsynsmanden op med en Ivrighed, der forraadte hans Iver for at opfylde den til ham udgaaede Opfordring.

„Undskyld, min Herre, om jeg har tøvet længer, end jeg skulde, men jeg troede ikke, De vilde komme igjen mere."

Benedetto studsede; han mærkede nok, at der fandt en Misforstaaelse Sted, og besluttede i ethvert Tilfælde at føre sig den til Nytte. Imidlertid var han dog for-

sigtig og traadte først ind efter at have skjult Ansigtet med Folderne af sin Kappe.

„De kommer uden Tvivl for atter at opvække En fra de Døde," — vedblev Graveren, idet han smilede godmodigt; — „thi hvis De ikke er en Engel, saa kjender De i ethvert Tilfælde den Hemmelighed, som atter vakte Lazarus tillive. Jeg staaer til Deres Tjeneste, naadige Herre."

„Ah," — tænkte Benedetto, — „det er høist besynderligt, og dersom jeg ikke var mig bevidst kun at have drukket en halv Flaske i Dag, saa vilde jeg troe, at en Ruus foregøglede mig allehaande Drømmebilleder."

„Ønsker De, jeg skal ledsage Dem?" — spurgte Graveren.

„Nei!" — svarede Benedetto.

„Saa vil jeg hente min Lygte til Dem."

Med disse Ord gik han nogle Skridt henimod sit Huus, men blev derpaa pludselig staaende og vendte om og sagde i den høfligste Tone:

„For at bevise Dem, min Herre, at jeg har beholdt Erindringen om Deres sidste Besøg, der tillige var det første, skal jeg i alle Punkter følge de Instrurer, De dengang gav mig, hvis De nemlig, ligesom hiin Nat har til Hensigt at stige ned i Familien Saint-Merans og Villeforts Gravcapel."

Benedetto gyste, da han hørte disse Ord. Men da han tillige følte, at det var nødvendigt at 'give et Svar,

som paasede til Spørgsmaalet, saa skyndte han sig med sagte Stemme at mumle: „Ja.“

„Meget vel, Hr. Wilmore,“ — svarede Graveren. — „I dette Tilfælde vil jeg sætte min Lampe paa det bevidste Sted, saa kan De gaae derned, naar De selv har Lyst. Veien kjender De jo allerede.“

Graveren tog Lyset og forsvandt med en Mands Mine, der er sikker i sin Sag og kjender alle Vendingerne i denne uhyre Labyrinths Gange, der dannes af Gravene.

„Wilmore,“ — mumlede Benedetto, som om en Ogle havde stukket ham. — „Wilmore? — Drømmer jeg? — Englænderen, som reddede mig fra Galeierne i Toulon. — Ah! — Edmund Dantes, nu falder det mig ind, at dette Navn betegner den samme Person — Edmund Dantes — min Faders, min Broders og min uskyldige Søsters Morder. — Fordømt! Og idet jeg betræder dette Sted, for at bestyrke mig i de Planer om Hævn, hvilken jeg tilsvor min døende Fader, lyder Dit Navn i mit Øre, gjentaget af Echoet i den Begravelse, hvor Dine Offre hvile. O! det er de Døde, som raabe om Hævn over deres Bøddel. O! det er den i sin skjønneste Vaar myrdede uskyldige Pige, der udraaber sin blodtørstige ulykkelige Bøddels Navn, Edmund Dantes!“

Da denne øieblikkelige Exaltation var forbi, vendte Benedettos sædvanlige Rolighed og Koldblodighed tilbage.

„Altsaa har her allerede været En, som er steget

ned i Familien Saint-Merans og Villeforts Gravkammer, og dette Menneske er Edmund Dantes. Elendige! var Du virkelig kommet for at kalde Dine Slagtoffre tillive, som Graveren sagde, da han kaldte Dig en Engel? O, jeg fatter det, Du er kommen for at fryde Dit Øie ved Synet af Dine Offeres Liig og for at forstyrre deres Ro ved Din djævelske Haanlatter, som om Du endnu vilde frastjæle dem Gravens Ro og endnu lade dem leve efter Døden!"

Imedens Benedetto overgav sig til disse Betragtninger, fulgte han sin Fører, som endelig blev staaende foran et Slags Estrade, der var omgiven af et Gitter og lukket med en Jerndør.

Graveren satte Lygten paa et af Trinene, og Benedetto gik, ledet af dens Skin, videre, medens han med Grund formodede, at Familiebegravelsen maatte være her.

Lygteskinnet kastede sine matte Straaler paa den fugtige Leerjord og dannede en langagtig bevægelig Figur, som lignede et Spøgelse, der vandrede omkring mellem Marmorstenene.

I kort Afstand viste sig Skyggeomridset af en Mand. Det var Graveren, som syntes at vente paa Wilmores sidste Befalinger. Benedetto tog sin Børs op, idet han gik hen til ham, og klingrede med Pengene.

„Tilgiv, Deres Excellence," — sagde Manden, idet han gjorde en afværgende Bevægelse, — „jeg saae hellere,

at De vilde belønne mig paa samme Maade som første Gang, da De efterlod Deres Børs ved Siden af min Lygte, dengang De atter steg op af Graven. Seer De, jeg ryster, skjøndt jeg veed, at De er et Menneske ligesom jeg, der bevæger sig og gaaer omkring; men der ligger i Deres Væsen, jeg veed ikke hvad, noget Skrækkeligt, noget Høitideligt, som jeg ikke kan forklare mig, men som bringer Blodet til at standse i mine Aarer. Undskyld mig derfor — det er maaskee en Svaghed af mig. Vant til at leve blandt de Døde, frygter jeg ikke disse, men Dem; thi hverken de Døde eller noget andet levende Væsen gjøre, hvad De gjør!"

Benedetto gav ham et Vink om at fjerne sig, og da han var nogle Skridt borte, styrede han sine Fjed til Gravcapellets Dør. Her bemærkede han en lille Fordybning og saae, at Jorden var frisk opkastet. Dette antog han for et Værk af Graveren, der syntes at kjende den hemmelighedsfulde Wilmores Villie.

Benedetto tog en Dirk op af Lommen og stak den i Laasen. Den sprang op, og han foer et Skridt tilbage; han holdt Haanden for Næsen for ikke at indaande den forpestede Liiglugt.

Døren dreiede sig som en Følge af, at Jorden var opgravet paa dette Sted, uden Vanskelighed. Benedetto tog Lygten og steg ned i det Indre af Gravcapellet.

Skjøndt han var en dristig Tyv og en fræk Morder, skjælvede han ikke destomindre og formaaede ikke at

paa en simpel Trækiste, hvori der laa et Liig, som var indhyllet i et hvidt Lagen.

Benedetto betragtede dette Liig i nogle Øieblikke.

„Ak, Din Pande, min Fader, bærer endnu Sporene af de frygtelige Lidelser, som den Ulykkelige maa gjennemgaae, der saae Alt, hvad der var ham det Dyrebareste, synke sammen til Støv — Hustru, Søn og Datter, liig Blomsterne, som Orkanen river op af Jorden og adspreder i Luften.

„Dine Læber synes endnu at mumle Dit sidste Ønske, som Du udtalte den samme Nat, da Du, efter at have fortalt mig Dit Livs Historie, udaandede Dit sidste Suk. Din Villie skee!" — vedblev Benedetto, imedens han løste Ligets Hænder fra hinanden og tog en skarpsleben Dolk op fra sit Bryst. — „Ja, denne Haand, som, da Du levede, ikke var istand til at tugte og straffe Overmaalet af en frygtelig Hævn, skal nu efter din Død træffe Edmund Dantes i Ansigtet.

Med disse Ord skilte Benedetto med et Snit af sin Dolk den fortørrede og indbalsamerede Haand fra Ligets Arm, holdt den med Værefrygt i Veiret og udbrød, idet han atter lukkede Kisten:

„Levvel, for sidste Gang! Som en arveløs Søn, som et ubekjendt Skud af en Familie er jeg steget ned i dens sidste Bolig, trodsende alle menneskelige Love, for at hente min eneste Arvelod. Og nu afsted!"

Benedetto tog Lygten og steg hurtigt op af den lille

Trappe. Den, der havde seet ham, da han bleg og forstyrret steg op af Gravens Indre og med Lygte sin adspredte Nattens Mørke, havde sikkert holdt ham for en Død, der, dreven af en mægtig Lidenskab, som ikke havde kunnet døe med ham, vendte tilbage til Jordens Overflade og lod Gravens Hemmelighed bagved sig.

Benedetto blev staaende, trak Veiret dybt og aftørrede den kolde Sved, som perlede paa hans Pande. Han satte Lygten fra sig og opslog en Helvedes Latter, en Morders Latter.

„Wilmore!" — sagde han, — „snart vil der komme Nogen, som vil beskylde Dig for den Helligbrøde, jeg har begaaet."

Og i Sandhed, da Graveren kom for atter at hente sin Lygte og den belovede Børs, søgte han den sidste forgjæves.

„Aha," — mumlede han, — „hvor dumt har jeg ikke handlet, at jeg ikke strax tog den. Wilmore har benyttet sig af min tosfede Frygt og bedraget mig!"

Og den følgende Dag, da han saae, at Gravcapellet stod aabent og at Kisterne vare opbrudte, svoer han paa, at Wilmore ikke var Andet end en gemeen Tyv, som han vilde lade arrestere, hvis han nogensinde aflagde et tredie Besøg.

Sjette Capitel.

Bag Coulisserne ved Argentino-Theatret i Rom.

I de første Dage af Januar 1838 forberedte to unge smukke Veninder sig paa at betræde en Malibrans, en Sonntags og en Damoreau-Cintis kunstneriske Løbebane, efterat have endt deres i Paris begyndte og ved en offentlig Prøve i det italienske Akademi kronede musikalske Studier, idet de i Staden Rom skulde debuttere paa det smukke Theater Argentino.

Louise og Eugenie d'Armilly havde fra deres tidligste Barndom hængt ved Tanken om en Fremtid fuld af Frihed og Uafhængighed, saaledes som Geniet drømmer herom — hævet over Lidenskabernes og Verdensfordommenes snevre Cirkel.

Denne smilende Fremtid, som begge Veninderne med sikkre Skridt gik imøde, er den, som Kunstens ophøiede Krone stjænker, en Krone, sam man i Verden ikke kan kjøbe for Penge, men som kun tilkjendes dem, der føle sig begeistrede af og besjælede ved dens hellige Ild.

Hvorlænge var det ikke allerede siden, at Eugenie ledsagede Tonerne af Louises Piano med sin sonore og udtryksfulde Stemme og tilbragte hele Dage i et Studeerværelse, hvis omhyggeligt tillaasede Døre ikke tillode nogen Paatrængende at vanhellige denne lille Helligdom,

hvori Geniet først prøvede paa at flyve for siden at begynde sin Kæmpeflugt.

Stundom var det ogsaa Eugenie, der lod sine Fingre løbe over Pianoet for at accompagnere Louises Stemme, og da lød istedetfor Eugenies lidenskabellge, udtryksfulde Sang Louises smeltende og blide Harmonier — et fremtrædende og paafaldende Træk i Veninderues saa høist forskjellige Charakterer.

Stolt og bestemt var Eugenie, som den majestætiske Ceder, hvis høie Krone trodsende vugger sig i Stormens Bruseu. Blid og frygtsom var derimod Louise, liig det beskedne Vintergrønt, som zittrer ved det svageste Vindpust. Et eneste uforskammet Blik bragte hende til at skjælve.

Endskjøndt det Selskab i Paris, som Eugenies Familie modtog eller besøgte, hørte til de meest udvalgte og rigeste i Hovedstaden, saa havde dette dog ikke frembudt nogen Gjenstand, som formaaede at fængsle Sangerindens exalterede og enthusiastiske Aand. Musik, Theatret vare dette Hjertes eneste Lidenskaber, i hvilket en Rossinis, Bellinis, Mercadantes, Meyerbeers, Verdis og Donizettis Harmonier fandt en dyb Gjenklang.

Efterat have været hendes Lærerinde var Louise bleven hendes eneste Veninde, hendes Ledsagerinde og Deeltagerske i hendes Higen og Tragten, hendes Besværligheder og Formue. Det var Louise, som modtog Løftet af denne Kunstens unge Præstinde, efterat hun havde

indviet hende i alle denne guddommelige Cultus' Hemmeligheder, og Eugenie, som med hiin Selvfornegtelse eller, om man heller vil, med hiin oprigtige og dybe Forvildelse, der er eiendommeligt for store Sjæle, søndertraadte enhver profan Følelse, foragtede og forlod Alt hvad der kan have noget Tiltrækkende for en ung Pige i hendes Alder, det vil sige, Fader, Moder, Stand, Rigdom og Smiger, for at træde ind i den store Familie, hvis Overhoved under Navnet Apollo af Menneskene blev hævet op til Gudernes Rang.

Begge Veninderne havde, da de forlode Frankrig, begyndt deres første Kunstudflugt til nogle af Italiens Hovedstæder. De havde saaledes beundret Mailand, Genua, Venedig, hvor de havde givet nogle Concerter, for ved Indtægten af disse at erstatte det Tab, deres beskedne Formue havde lidt ved Reisens nødvendige Omkostninger.

Endelig havde de naaet Rom, for her at underkaste sig en offentlig Prøve, for at deres Stemmes Egenskaber, deres Sangs Fuldkommenhed og deres Kjendskab til den dramatiske Kunst kunde blive bedømt efter deres sande Værd.

Denne Prøve havde de underkastet sig, og Seiren havde været fuldstændig. Og nu saae de snart de gyldne Porte af det Paradis aabne sig, om hvilket de saalænge havde drømt.

Dagen efter denne store Begivenhed begyndte Drømmen allerede at blive til Virkelighed, thi allerede den næste

Morgen modtoge de Visitkaart fra flere Theaterdirecteurer, blandt andre ogsaa fra Impressarioen ved Argentino-Theatret, hvis Primadonna just havde endt sit Engagement.

„Nu, Louise, hvad siger Du dertil?" — spurgte Eugenie, idet hun sprang ud af Sengen og saae paa Uhret, som viste paa Middag. — „Skulle vi modtage et Engagement ved Argentino-Theatret?"

„Jeg stemmer derfor, dersom Theaterdirecteuren er rimelig og indrømmer os Tilladelse til selv at bestemme vort Repertoire."

„Det er klart, at dette maa være den første Betingelse," — svarede Eugenie, medens hun rystende af Kulde klædte sig paa — „Semiramis, Attila —"

„Nina, Parisina," — tilføiede Louise. — „Dog, vi ville spise Frokost og imidlertid passiare og lægge vore Planer, thi det er godt at mærke, at de Herrer Directeurer snart ville vise sig."

„Lad dem kun komme," — svarede Eugenie, idet hun gik op og ned af Gulvet for at varme sig. — „Vi ere tilstede, det vil sige vi ville være tilstede, thi der handles om Futurum. Naar jeg staaer i Begreb med at binde mine Strømpebaand, vilde det ikke —"

„Den stakkels Mand var istand til at døe af Skræk, dersom han hørte Dig," — sagde Louise leende, idet hun hæftede sine skjønne blaae Øine paa Eugenie, som mødte disse med sit stolte og energiske Blik.

Næppe havde de nydt deres Frokost og lagt den sidste Haand paa deres elegante Toilette, førend de modtoge Besøg af Directeuren for Theatret Argentino, som af Frygt for, at den kostbare Acquisition af begge Kunstnerinderne skulde undslippe ham, var forekommen sine Collegaer.

Begge Parter bleve snart enige, Impressarioen gik ind paa alle Betingelser, man stillede ham, og Dagen var ikke tilende, inden de tvende Primadonna'ers Engagement var behørigt sluttet i bedste Form.

En Maaned senere blev Rossinis Opera Semiramis givet paa Argentino-Theatret, og hver Morgen indfandt sig utaalmodige Kunstvenner i Mængde i Foyeen, for iforveien at yde Debutantinderne deres Bifald og lykønske Impressarioen til hans herlige Acquisition thi begge Kunstnerinderne berettigede til de største Forhaabninger, skjøndt det var første Gang, de betraadte Bræderne paa et Theater, hvor man endnu havde store Kunstnerinder i frisk Minde.

Endelig kom Dagen til Forestillingen, og næppe vare Lysene tændte, førend alle Loger vrimlede af Kunstvenner, der levende omtalte begge Frøkinerne d'Armillys Fortjenester og roste dem med Varme.

Medens dette foregik i Theatrets Loger og Corridorer, lykkedes det et ungt Menneske paa to- eller tre-ogtyve Aar, som var høi og velproportioneret og klædt med den største Elegance, at trænge sig igjennem Mæng-

den, der besatte alle Udgangene, og naae Billetcomptoiret. Han skyldte især en fortvivlet Ciceropes Anstrængelser dette Held, thi denne trak ham i Kjoleskjøderne og bugserede ham saaledes igjennem de oprørte Bølger af dette stormfulde Hav, som var bleven sat i Bevægelse af den pompeuse Plakat og Bladenes Omtalen af Aftenens store Begivenhed.

„En Billet, en Billet, **amico**!" — skreg Ciceronen, idet han med den flade Haand slog paa Kassererens Bord.

„En Billet!" — svarede denne — „en Billet paa denne Tid! Du maa komme igjen imorgen, min Dreng, nemlig ved Daggry, naar Du vil have en til næste Aften. — Alt er udsolgt, min Ven, Alt er udsolgt, jeg har ikke en eneste tilbage."

„Der er ingen flere Billetter" — sagde Ciceronen til det unge Menneske.

„Ah! og dog maa jeg derind," — udbrød den Sidste paa godt Fransk.

„Men her er ingen flere Billetter at faae" — gjentog Ciceronen.

„Naa, saa føer mig bag Coulisserne. Thi jeg maa see Stykket! hører Du, Dumrian, jeg maa see Alting!"

„Hvad tænker De paa, min Herre? Mestre Pastrini vilde gjerne have betjent Dem efter Ønske, men hvad De der forlanger er ganske umuligt. Hvis De imidlertid øn-

sker det, skal jeg vise Dem Bygningen og forklare Dem Architekturen."

„Gaa Fanden i Vold med samt Din Mani for at fremvise og forklare! Jeg siger Dig jo, at jeg absolut maa bivaane Forestillingen, at jeg maa see Alt hvad der foregaaer i Stykket, og saa snakker Du om at vise mig Mure, Malerier og Søiler. Du er jo gal!"

„Min Herre, Argantino-Theatret er en pragtfuld Bygning," — indvendte den ufortrødne Cicerone. — „Da der nu engang ikke er nogen Billet at faae, saa vilde det være rimeligt at anvende Tiden til at besee, hvad der er at see. Kom derfor kun, min Herre, og De skal faae en af de smukkeste Bygninger i denne Genre at see, om den ikke er den allersmukkeste, og lære den at kjende i alle Details."

„Gid Fanden havde Dig! vi ville bag Coulisserne!" — raabte den unge Mand, idet han utaalmodigt greb Ciceronen i Armen.

„Men De kan ikke komme derind!"

„Siig bare, at jeg er en Udlænding og vil see Alting. Har Du ikke selv fortalt mig, at naar en Fremmed kommer til Rom, da er det for at see alt det Skjønneste i denne store Stad?"

„Per la madonna! Ja!" — raabte Ciceronen, — „men Coulisserne og Maskineriet i Argentino-Theatret blive kun forevist om Dagen og ikke om Aftenen, naar der er Forestilling."

„Du er en Dumrian. Følg mig til Døren, og jeg vil tale med Portneren — jeg maa ind, og jeg skal nok komme derind!"

Med disse Ord bemægtigede han sig Ciceronens Arm, der strax dreiede sig om paa Hælen, og idet han maneuvrerede med Armen, som om han var en Svømmer, forstod han at bane sig en Vei igjennem Trængselen.

Et Øieblik efter lykkedes det ham med den Fremmede at naae til den Indgangsdør, som førte op til Scenen.

„Hvem der!" — raabte Portneren, idet han rask stillede sig foran Ciceronen for at spærre ham Veien.

„O," — raabte den Fremmede, idet han overrasket traadte et Skridt tilbage, da han saae Portnerens røde og runde Ansigt, som blev stærkt oplyst af en Lampe, der hang tæt ved ham. Ciceronen hviskede Cerberussen hemmeligt nogle Ord i Øret.

„Umuligt, mio caro, umuligt," — svarede Portneren. — „Det er udtrykkeligt forbudt at tilstede Nogen Adgang til Scenen. Befalingen er bestemt, og i Dag endnu mere end ellers, — overordentlig Forestilling, to Debutter!"

Portneren blinkede med Øinene og kløede sig bag Øret; derpaa vedblev han:

„Herren brænder vel af Utaalmodighed efter at komme ind? Han vilde vist give meget derfor, ikke sandt?"

— tilføiede han med en forslagen Mine. — „Jeg kjender kun eet Middel. Man maatte erholde en speciel Tilladelse dertil af Hr. Directeuren. Jeg vil engang forsøge derpaa."

Idet Portneren sagde dette, rettede han sit Blik paa den Fremmede, der ligeledes ikke havde tabt en eneste af hans Bevægelser af Syne, foer et Skridt tilbage og raabte ganske forbløffet:

„Hvorledes, skulde det være muligt?"

„De seer, at jeg er ikke mindre forbauset end De selv, min Herre," — sagde den Fremmede, — „og jeg fristes næsten til at troe, at Luften i Rom befordrer ganske overordentlige Forvandlinger!"

„Og jeg var i dette Øieblik endog overtydet om, at jeg, uden at skuffe mig, havde kunnet knytte den ulykkelige Ilus' Navn til Deres eget, i den, som De selv maa tilstaae, temmeligt velbegrundede Tro, at De var bleven slaaet til Jorden af en Ulysses' kraftfulde Haand og bleven paa Pladsen."

„Sandheden er, at jeg næsten omtrent har handlet paa samme Maade som den stakkels Bedler, da jeg reiste Fordring paa Deres Penelopes Haand", — svarede den Fremmede. — „Men hvad skal man sige? En hemmelighfuld Diana, en velvillig Æskulap tænkte paa mig, og ved Hjælp af deres Intervention er Stormen gaaet hen over mit Hoved."

Medens denne Samtale fandt Sted, betragtede Cice-

ronen forbauset begge de Talende, uden at fatte Ordenes Betydning, skjønt han af deres Gebærder gjættede, at Gjenstanden for Samtalen maatte være af største Vigtighed.

Den Fremmede bemærkede dette.

„Vel an, min Herre," — sagde han, idet han vedblev at henvende Talen til Portneren ved Theatret, — „her er ikke Stedet til at drøfte dette Spørgsmaal."

„De har Ret, jeg vil føre Dem ind i min Loge og bevise Dem, at jeg formaaer at glemme Fortiden. Vær saa god at træde ind."

Den unge Mand afskedigede Ciceronen og traadte ind i Portnerens lille Lukaf.

„Er det virkelig Dem, Hr. Baron? det er høist forunderligt."

„For Guds Skyld, Signor Andrea Cavalcanti, vil De compromittere mig? Seer De ikke, at jeg har stukket min Titel i Lommen?"

„Jeg troede, at De maaskee ogsaa spillede Comedie her, ligesom et vist Medlem af Deres Familie."

„Ah! det vilde være et underligt Indfald af mig?"

„Fortæl mig saa, hvad der er hændet Dem, min kjære Hr. Danglars."

„Tys, jeg hedder ikke Danglars her! Portneren ved Argentino-Theatret kan og tør aldrig hedde Danglars. Men sig mig engang, hvordan Fanden er De undsluppen Politibetjentene, der vilde arrestere Dem som undløben

Forbryder i samme Øieblik, som Deres Ægteskabscontract med Eugenie blev opsat?"

„Paa den meest prosaiske Maade af Verden. Oprigtigt talt, mit Liv har indtil den Dag idag ikke været Andet end en Kjæde af forunderlige Tilskikkelser. Men Deres Flugt, Hr. Baron? —"

„Fordømte Vane!" — raabte Danglars, idet han blev høirød i Ansigtet og aftørrede store Sveddraaber af sin Pande.

„Undskyld, Hr. Danglars."

„Ah, det er endnu værre!"

„Naa, hvad Fanden vil De have, jeg skal kalde Dem?"

„Hvor veed jeg det? Kald mig en Ting eller Ingenting; naar man er fattig, har man intet Navn mere."

„De er altsaa ruineret?"

I Bund og Grund, ligetil den sidste Centime," — mumlede Danglars i en sørgmodig Tone; — „havde jeg ikke faaet denne lille usle Post, var jeg død af Sult; ja, af Sult!" — gjentog han med Bitterhed.

„Ak, det var jo en skrækkelig Død for en saadan fornem Baron! Men hvem har bragt Dem i denne fortvivlede Stilling?"

„Hvem?" — begyndte Danglars atter og blev saa hvid i Ansigtet som et Lagen — „Hvem? Et Menneske, der ligesom ved en uimodstaaelig Magt er dukket op af Jordens Dyb for at tilintetgjøre min Lykkes Drøm."

Benedetto foer uvilkaarligt sammen, da han hørte disse Danglars' Ord.

„Og hvad heed dette Menneske?" — spurgte han.

„O," — svarede Baron Danglars, idet han kastede et sky Blik omkring sig, — „det er længe — længe siden, at jeg vovede at udtale dette Navn; jeg har næppe turdet hviske det for mig selv af Frygt for, at hans truende Billede skulde springe frem af Skyggen eller Væggen for aldeles at tilintetgjøre mig."

„Hvad siger De? Er det muligt, at den Skræk, som han indgyder Dem, gaaer saavidt? Hvor svage og usle Menneskene dog ere!" — tilsøiede Benedetto foragteligt.

„Vanvittige!" — udbrød Danglars; — „hvis De kjendte ham, vilde De forfærdet børe tilbage alene ved Tanken om, at han maaskee befandt sig i Deres Nærhed; thi han er allevegne," — tilsøiede den forhenværende Banquier, idet han saae sig sky omkring. — „Veed De maaskee, hvem Greven af Monte-Christo er, eller hvorfra han skriver sig?"

Benedetto brast i en skraldende foragtelig Latter, om hvilken den stakkels Portner ved Argentino-Theatret ikke vidste, hvad han skulde tænke.

„Jeg har en hellig Kamp med ham, — jeg har en Blodgjæld at afgjøre med ham, og den Døde har aabnet sin Haand for at modtage Beløbet af denne Gjæld."

Danglars gjorde store Øine; uden at kunne forstaae Betydningen af disse Ord begreb han dog, at de indeholdt en frygtelig Hemmelighed.

„Jeg forstaaer Dem ikke," — mumlede han.

„Det kan jeg nok begribe. Men sig mig engang, af hvilken Grund skjælver De, naar De udtaler det af Sømanden Edmund Dantes antagne Navn?"

„Ha, hvoraf veed De det?"

„Det er min Hemmelighed. Nu, svar mig."

„Her er ikke Stedet til at meddele Dem, hvad jeg har at fortælle Dem. Hvis De vil høre det, vil jeg opsøge Dem imorgen, og da kunne vi tale sammen. Hvor boer De?"

„I Mestre Pastrinis Hotel."

„Ah, jeg veed, hvor det er."

„Godt. Hvis De skulde trænge til Penge, saa sig det blot, — min Pung staaer Dem aaben."

„Ih bevares! Agerer De maaskee endnu fremdeles Prinds af Cavalcanti, eller bliver De understøttet af Greven af Monte-Christo? Hvis dette er Tilfældet, som forresten ikke vilde være saa usandsynligt, vilde jeg handle meget urigtigt i at tale med Dem paa denne Maade."

„Berolig Dem, min Herre; De skal ikke være bange. Fortalte jeg Dem ikke for et Øieblik siden, at jeg havde en Blodgjæld at afgjøre med Edmund Dantes? Jeg er ikke Prinds af Cavalcanti, jeg er en Tyv, en Falskner, en

Morder, en Bandit uden Navn, uden Fædreland og uden Religion."

„Ah, hvad er det, De siger?" — udbrød Danglars forskrækket, idet han uvilkaarligt holdt for begge sine Lommer og gjorde en Bevægelse tilbage, som om han vilde sikkre sig mod et Knivstik.

„Og hvor tænker De da at komme hen, naar De saaledes vedbliver at vandre videre, lig den evige Jøde?"

„Ledet af den Dødes Haand, der endnu bæver i sin Grav af Raseri og Forbittrelse, vil jeg nok kunne finde Edmund Dantes."

„Men, Hr. Andrea, veed De vel, at det forekommer mig, som om De ikke er ved Deres fulde Forstand?"

„Det er meget smigrende, min Kjære. Lad mig imidlertid nu blot komme op, og tro mig, at jeg kan være Dem meget behjælpelig til Gjenerholdelsen af Deres Formue. Jeg kan forskaffe Dem den tre Gange fordoblet, naar De selv vil."

„O!"

„Ja vel! men lad mig komme ind, thi jeg maa overbevise mig om, at de to Sangerinder, som optræde i Aften, ere de samme, som jeg har en Anelse om."

„Ah! de to d'Armilly'er?"

„Dersom jeg ikke feiler, saa var det Navnet paa Deres Datter Eugenies Gouvernante."

„Det er sandt; men hvad mener De dermed?"

„Deres Datter besad en ganske særegen Passion for

Theatret og Musiken, og jeg troer ganske bestemt, at Mademoiselle Eugenie i dette Øieblik, hvor jeg taler med Dem, skjælver for Ninus' Skygge."

„O, det er endnu tidsnok; Forestillingen har knap begyndt."

„Det er godt. Hvad jeg nylig erfarede af Dem, stadfæster mine Formodninger i Henseende til de tvende d'Armilly'er, og jeg lykønsker Dem oprigtigt, min Herre, i Anledning af den Interesse, som Deres Datter viser, for at gjenoprette Tabet af den Formue, man har stjaalet fra Dem."

Danglars sukkede.

„Imidlertid, Hr. Danglars, haaber jeg, at De ikke glemmer at besøge mig — Mestre Pastrinis Hotel, Via del Corso."

Med disse Ord fjernede Benedetto sig og lod den stakkels Portner blive tilbage med den faste Overbeviisning, at han ved ham kunde erfare Ting angaaende Edmund Dantes, som vare af største Vigtighed.

Syvende Capitel.

Kighullerne i Tæppet.

Medens dette foregik i Portnerens lille Loge, beredte begge Veninderne sig til deres Debut og vandrede Arm i Arm op og ned paa Scenen.

„Jeg troer, der maa være en uhyre Masse Tilskuere," — sagde Louise. — „Snart vil dette Tæppe gaae op, og snart ville vi staae ligeoverfor alle disse Nysgjerrige, som en Skive for Alles Blikke."

„Du har Ret, Louise; jeg føler ligesom Du en let Gysen fare igjennem mig, jeg er bange. Og dog er jeg overbeviist om, at Modet ikke vil svigte mig, thi jeg vil føle mig saa gjennemtrængt af min Rolle, at jeg vil forglemme Alt, hvad der ikke er Semiramis. Det vil falde mig saameget lettere, da Arsaces jo ikke er nogen Anden end min Louise. — Du vil være min Veninde, min Skytsengel, vi ville gjensidigt beskytte og opretholde hinanden. Men sig mig, da det nu netop falder mig ind, erindrer Du ikke en temmelig besynderlig Omstændighed, der flere Gange har gientaget sig? Har Du ikke den første Aften, da vi kom herhen til Proven, bemærket et Menneske, som aabnede Døren til vor Loge, og som, da han endnu næppe havde seet os, udstødte Skrig og flygtede?"

„Javist. Men der falder mig Noget ind —"

„Dette Menneske var Portneren. Den anden Aften

hørte jeg, medens jeg befandt mig i Logen, en Samtale, der forekom mig meget interessant. Dens Indhold var omtrent følgende:

„„Naar Mademoiselle Eugenie kommer ud af sin Loge, saa glem ikke at forlange Nøglen af hende, dersom hun selv skulde glemme at levere Dem den.““

„„Det gjør jeg ikke.““

„„Hvorfor ikke?““

„„Jeg har mine Grunde derfor.““

„„Men Nøglerne ere nu engang i Deres Værge, og paa den Maade gjør De Dem jo skyldig i en Pligtovertrædelse.““

„„Jeg vil forlange alle de Nøgler, De ønsker, kun ikke denne.““

„„De er vel bange for at tale med Mademoiselle Eugenie d'Armilly?““

„„Undskyld. Sagen forholder sig saaledes. Mademoiselle d'Armelly har kjendt mig i Paris i en Stilling der var langt bedre end den, jeg indtager i Rom, og det vilde være mig meget ubehageligt, om Mademoiselle Eugenie erfarede —““

„Dermed var Samtalen forbi,“ — vedblev Eugenie, — „og fra den Tid har jeg aldrig forsømt at afgive min Nøgle til Portneren. Men hvergang jeg gaaer forbi hams Loge og lægger Nøglen paa Bordet til ham, hører jeg stedse en frygtelig Allarm, som om Stole og Borde styrte imellem hverandre, og det er sikkert en Følge

af det Hastværk, hvormed dette Menneske søger at skjule sig for mig."

„Men hvad hedder han?" — spurgte Louise.

„O, det er et meget almindeligt Navn. Han hedder Joseph. Ikke destomindre kunde det nok hænde sig, at han havde et andet."

„Skulde det maaskee ikke være den ulykkelige Prinds Cavalcanti, som nær var bleven Din Gemal, dersom man ikke pludseligt havde opdaget Bedrageriet?"

„Hvilken Idee! han er sandsynligviis allerede nu henrettet som Morder. Forresten forekom den Mand mig, som vil skjule sig for mig, at være langt ældre, da jeg første Gang flygtigt saae ham i Forbigaaende. Han er lille og corpulent —"

„Vi maae være paa vor Post, Eugenie. Maaskee er det en af Din Familie udsendt Spion."

„O, det troer jeg ikke. Men see engang, Louise, det forekommer mig, som om jeg skulde kjende den Dame, som i dette Øieblik træder ind i Logen Numer 4," — sagde Eugenie, som igjennem Kighullet i Tæppet havde kastet et Blik ud paa Tilskuerpladsen.

„Er det muligt!" — udbrød Louise, idet hun kastede et Blik paa den betegnede Loge.

„Hvad er der paafærde?" — spurgte Eugenie.

„Denne Dame," — sagde Louise, der var bleven ganske bleg, — „denne Dame er — ja, det er — o min

Gud, maaskee tager jeg feil! Giv mig Din Lorgnet, Eugenie!"

Eugenie tog et Etui op af Lommen, hvori der laae en elegant Lorgnet, som hun overrakte sin Veninde. Louise tog den og rettede hurtigt sit Blik paa Logen Nummer 4.

„Eugenie, hvis Du virkelig er begavet med en urokkelig Sjælsstyrke, saa frembyder der sig her en Leilighed til at lægge den for Dagen. See engang derhen!"

Eugenie saae derhen og foer tilbage som rammet af Lynilden, idet hun mumlede:

„Min Moder!"

Eugenie havde virkelig ved det første Blik, hun kastede paa Logen, ikke gjenkjendt Fru Danglars' Ansigt, fordi denne netop syntes beskjæftiget med at tale med Nogen, der skjult af Tæppet hørte paa hende. Imidlertid traadte denne Person frem, og Fru Danglars dreiede sig i samme Øieblik om imod Scenen, som Louise betragtede hende igjennem Lorgnetten.

I dette Øieblik lod Regisseurens Pibe sig høre bag Coulisserne for at opfordre Skuespillerne til at holde sig færdige.

„Hører Du, Louise?," — sagde Eugenie — „Lad os gaae ind i vor Loge, og naar Dronningen af Assyriens Kaabe indhyller mine Skuldre, saa staaer jeg Dig inde for, at Ingen udenfor denne Plet, det være sig i

Loger eller i Parterret, skal indtage den ringeste Plads min Tanke!"

Hvis Tæppet i dette Øieblik pludselig var blevet rullet op, havde Publikum sikkert med vanvittig Begeistring tilklappet Eugenies Begeistring, ophøiede Gestus og ildfulde Blik Bifald, men Øieblikket var endnu ikke kommet, og Publikum, der maaskee anede Geniets Nærhed, som her skulde aabenbare sig, lod den forvirrede og dog høitidelige Mumlen høre, som stedse ledsager Forventningen om noget Overordentligt, der snart skal træde frem for Lyset, og holder alle bevægelige Gemytter i en Spænding, der er for mægtig til at betegnes med Ord. Denne Mumlen, der lignede Havets dæmpede Brusen, hendøde for de tvende Veninders Fødder, som om den skulde bebude dem, at deres Triumph eller Fald var nær.

Eugenie tog Louises skjælvende Haand og trak hende hurtigt med sig ind i Logen, hvis Dør hun lukkede efter sig.

„Velan, Louise," — sagde hun, idet hun hjalp hende at affore sig Kjolen, — „nu er det ikke Tid at ryste. Tænk kun paa, at vor Fremtids Lykke og vor Løbebane er afhængig af denne Aften."

Eugenie gav Exemplet paa Mod med saa megen naturlig Koldblodighed, at Louise ligeledes gjenvandt sin Aandsnærværelse. Desuden fandt hun tillige en Grund til Beroligelse og Opmuntring i de italienske Sæder, som ikke fordømme den dramatiske Løbebane, og som ikke lige-

som næsten hele det øvrige Europa sætte Alting i Ban hvad der staaer i nærmere eller fjernere Forbindelse med Theatret.

Da hun kjendte den Stolthed og Forfængelighed, der udmærkede Baronesse Danglars, som var beslægtet med de største Navne og selv nedstammede fra en fornem Familie, saa dulgte hun ikke for sig selv, hvor ubehagelig Eugenies Optræden paa Theatret i Semiramis' Rolle maatte være hende. Hun blegnede ogsaa uvilkaarligt, naar hun tænkte paa den Forbandelse, som Baronessen vilde udslynge mod hende, som næppe vilde undlade at give hende Skylden for det Skridt, hendes Datter havde gjort, i hvis Hjerte den Flamme var opblusset, der fortærede hende, og som havde bevæget hende til at undflye det fædrene Tag, for at give sig til Priis for et bevæget Livs Tilfældigheder, der vel undertiden er glimrende, men fordetmeste er bygget paa Sand.

Skjøndt den dramatiske Løbebane hører til de meest agtede i Italien og man der viser det Geni, der laaner Theatret sin Glands, et Slags Cultus, saa havde Baronesse Danglars, der nedstammede fra den gamle adelige Familie Servières, sikkert næppe tilgivet den, der havde sagt til hendes Datter: „Eugenie, Du afskyer Livet i Paris, Du elsker Uafhængighed, Du er en lidenskabelig Beundrerske af Musiken, lad os reise bort og blive Skuespillerinder."

Dog, Rubicon var nu engang overskredet.

Eugenie og Louise faldt hinanden ømt om Halsen,

som om de allerede vilde vise, hvorledes de skulde omfavne hinanden paa Scenen, og i samme Øieblik lød atter Regisseurens Pibe og gav det andet Signal, som kaldte Kunstnerne ind imellem Coulisserne.

Et Øieblik efter gik Tæppet op. Eugenie optraadte med den kongelige Bacchantindes hele Arrogance og kongelige Majestæt, som hun forestillede. Hendes fulde, klare og rene Stemme fængslede strax ved den første Tone Kunstvennernes Opmærksomhed. Mod Slutningen af hendes første store Arie begyndte hendes Triumph. Imidlertid fandt der en ubeskrivelig Bevægelse Sted i Logen Numer 4.

En Lorgnet var uophørligt rettet paa Eugenies Ansigt, og fra Minut til Minut syntes den Haand, der holdt den for Øinene, stedse at skjælve stærkere og at meddele den en krampeagtig Bevægelse. Baronesse Danglars aftørrede uophørligt sit blege Ansigt med sit fine Batistes-lommetørklæde.

Snart trak hun sig med en pludselig Bevægelse tilbage i Logen, snart bøiede hun sig som dreven af en usynlig Haand frem, med langstrakt Hals, idet hun fæstede sit Blik paa den nye Semiramis' ædle, majestætiske og skjønne Skikkelse.

Da senere Belustemplet var tomt og den tappre Scythe kom tilsyne, rystede Baronessens Arm endnu stærkere, thi hun saae strax ved første Blik, at Arsaces'

lidenskabelige og voemodige Træk ikke tilhørte nogen Anden end hendes Datter Eugenies Lærerinde.

Der var ingen Tvivl mere tilbage. Den ædle Baronesse saae sig nødt til i Semiramis' Person at erkjende sin Datter, og denne Qval varede ligesaa længe som Forestillingen selv. Med den Forbittrelses Ild paa Kinderne, som fortærede hende, følte hun, at et Nervean-fald, som næsten altid er Følgen af et stærkt moralsk Tryk, ikke var langt borte.

Hun tænkte uvilkaarligt paa, at der for at gjøre Ydmygelsens Maal fuldt ikke manglede Andet, end at hendes Gemal endnu samme Aften skulde træde op i Balletten og udføre nogle vanskelige Pas.

Tyve Gange tænkte hun paa at fjerne sig, men en uimodstaaelig Magt syntes at holde hende som fastnaglet paa Stolen. Deraf kom det, at hun, fængslet af en grusom og skjæbnesvanger Nysgjerrighed, holdt ud, indtil Operaen var forbi.

Endelig stødte Arsaces sin Dolk i den skjønne Semiramis' svulmende og yppige Barm, og kæmpende med Døden sank hun ned for sin Søns Fødder. — Nu udstødte Baronessen et svagt Skrig. Der manglede hende i Virkeligheden intet Andet for at gjøre hendes Martyrdom fuldstændig end at see sin Datter ligge udstrakt paa et Theaters Brædder for hele Publicums Øine.

Men Publicums Bravoraab og Bifaldsklappen overdøvede Baronessens Skrig; hun forlod hurtigt sin Loge,

ydmyget, med Raseri i Hjertet og forbittret paa sig selv, at hun paa denne Maade fra Charybdis var falden i Scylla.

„O," — mumlede hun, da hun steg i Vognen, — „en Dæmon har svoret at fornedre mig, at ydmyge mig overalt. I Paris Moder til en elendig Bandit, der trues af Lovens Arm, seer jeg i Rom min Datter, i hvis Aarer Familien Servières Blod flyder, kjøbt for en usel Haandfuld Guld til at tjene Theaterpublicummet til Morskab og Adspredelse. Og Gud veed, i hvilken anden By jeg træffer min Gemal som Tjener bag paa en simpel, men rig Mands Vogn!"

Og Taarerne strømmede ned over den stolte Dames aristokratiske Kinder.

Hvad de to Veninder angik, saa vakte de en Enthusiasme, der grændsede til Galskab, og næste Dag modtoge de af Directeurens Haand to pragtfulde Bægere af ciseleret Sølv, der kunde betragtes som Mesterværker af Kunst og Smag.

Ottende Capitel.

To Mennesker uden Navn.

Efterat Portneren ved Theatret Argentino havde tænkt over den Fordeel, som Mødet med et saadant Menneske som Benedetto kunde bringe ham, beredte han sig til at opsøge Mestre Pastrinis Hotel, idet han havde det Maal for Øie, til Gjenoprettelse af sin Formue per fas et nefas at benytte denne uforfærdede, eventyrlige og dristige Aands Hjælpekilder, som ikke syntes at frygte Noget af Menneskene, idet han med en Frækhed uden Lige erklærede sig selv for en Tyv, Falskner og Morder.

Han begav sig derfor med faste Skridt og Haab i Hjertet til Benedetto, hvem han kaldte Andrea.

Benedetto var virkelig taget ind i Mestre Pastrinis berømte Gjæstgivergaard. Da han havde spiist Frokost, lod han den forslagne Eier af Etablissementet kalde.

„Hvad befaler De, Excellence," — sagde Mestre Pastrini, idet han høfligt tog sin uldne Hue af og gjorde et dybt Buk.

Benedetto taug en eller to Minutter, før han talte til ham. Derpaa kastede han Avisen bort, hvori han lod, som han læste, og maalte Italieneren med dette skumle Blik, der er det charakteristiske Kjendetegn paa de Forstødte, paa hvis Pande Præget af deres Skjæbne synes at være trykket.

„Mestre Pastrini," — sagde han, — „jeg er ikke tilfreds med dette Værelse."

„Ved Christi Blod!" — raabte Italieneren. — „Og hvorfor ikke, Excellence?"

„Hvorfor ikke? De vil vide Grunden, Mestre Pastrini? Fordi jeg ingen Nattero har her?"

Italieneren blev urolig.

Benedetto vedblev:

„Hvem boer nedenunder dette Værelse?"

„Ak, et ungt svageligt Menneske, der, som hans Tjener har fortalt mig, kun reiser for at blive Herre over en dødelig Apathi, hvormed han er behæftet. Jeg forsikkrer Dem, at det er en meget agtværdig ung Mand, skjøndt jeg endnu ikke har hørt Lyden af hans Stemme. Han har allerede været en Maaned i Rom, men har kun forladt Huset to eller tre Gange, og saa bærer han altid Omsorg for at komme tidlig hjem igjen."

„Og jeg siger Dem, at De lyver! hører De det, Mestre Pastrini? De lyver!"

„Jeg, Excellence!" — svarede Værten, idet han gjorde sig Umage for at sætte det uskyldigste Ansigt op.

„Aa, lyv bare ikke; mig bilder De ikke Noget ind. Deres unge svagelige Mand, som blot reiser for at blive Herre over sin dødelige Apathi, kom først hjem igaar Nat Klokken et. Og det er ikke Alt. Han har skreget, grædt og raset. Indtil Klokken to har han udgydt sig i

en Strøm af Eder og Forbandelser, uden at bryde sig mere om sine Naboer, end om de slet ikke existerede."

„Virkelig?"

„Som jeg siger; derpaa gik han atter ud, og da han vendte tilbage, var Klokken fire om Morgenen."

„Ganske rigtigt, Excellence," — svarede Mestre Pastrini med større Dristighed. — „Dette har jeg Altsammen selv bemærket, men hvad vil De have, jeg skal gjøre? Jeg troer, at han fra Tid til anden er underkastet visse Nervetilfælde, paa Grund af hvilke Lægen har befalet ham, at han hver Gang, de yttre sig, straxt skal forlade sit Værelse, enten det saa er Dag eller Nat. Uden Tvivl er dette Grunden, hvorfor han afvigte Nat har incommoderet Dem. Men vær kun rolig, Excellence, hans Tjener har fortalt mig, at disse Anfald kun yttre sig eengang om Aaret."

Benedetto smilede spodsk og tilkastede Mestre Pastrini et vantro Blik.

„Jeg har aldeles ingen Tro til disse Anfald, og jeg er overbeviist om, at Deres unge Skrantning er et Individ, som langt snarere overfalder Andre, end selv bliver overfaldet. Tag Dem iagt, Mestre Pastrini. Der er ganske nyligt flygtet et frygteligt Menneske fra Frankrig, som spiller den skinbarlige Djævels Rolle, forfører, myrder, stjæler og skjænder Jomfruer, Oldinge, Børn, Kirker og Grave."

„**Per la Madonna!** hvad siger De, Excellence?" —

udbrød Mestre Pastrini, idet han spilede Øinene vidt op. „Men dette Menneske maa da være uhyre rigt?"

„Man siger vistnok, han besidder Millioner og holder dem skjulte paa et ubekjendt Sted, hvortil ingen Solstraale kommer, og som er omgivet af et pestilentsagtigt usundt Vand."

„Men, Excellence, Deres Nabo her nedenunder synes i det Allerhøieste at være een- eller toogtyve Aar og er desuden saa svagelig, at al deres Mistanke vilde forsvinde, naar De kun saae ham en eneste Gang."

„Lille, svagelig og gnul?"

„Just ikke gnul, men overordentligt bleg."

Benedetto stod op og gik op og ned med urolige Skridt, idet han foer sig omkring i Haaret med Hænderne og pustede, som om han led af en frygtelig Hede.

„O, jeg seer nok. Det bliver altsaa mig, der bliver nødt til at forlade Deres Huus, Mestre Pastrini.

„Men hvorfor da, Excellence? Hvad mangler De? Bliver De ikke i alle Henseender opvartet paa det Omhyggeligste?"

„Dumrian! jeg taler mig næsten træt for at sige Dem, at Deres Gjæst i første Etage incommoderer mig, generer mig, og endda begriber De ikke, hvad jeg siger. De har Øren og hører ikke. De har Øine og seer ikke."

„Men hvad er der da i Veien, Excellence? — Hvad mener De egentlig?" — spurgte Mestre Pastrini, som

nu begyndte at laane et mere opmærksomt Øre til Benedettos Bemærkninger.

„Velan, jeg skal forklare Dem Alt. Der gives i Verden et Væsen, der kommer, Ingen ved hvorfra, eller hvis Søn han er, et Væsen, der, som mange Folk tro, er bleven frembragt paa samme Maade, som det første Menneske efter Materialisternes Paastand blev skabt, nemlig ved Solens Virkning paa uorganiske Elementer. Den, om hvem jeg nu taler, og som i en Grotte, lig den i Cumæ, har studeret den Kunst at gjætte Fremtiden og skade Menneskene, har ogsaa opfundet den Hemmelighed at kunne skifte Ham ligesom Slangerne for desto bedre at kunne naae sit Maal. Jeg forundrer mig ikke derover, da Chemien, som man paastaaer, skal være en underfuld Videnskab. Paa denne Maade optræder dette Uhyre under forskjellige Skikkelser, alt efter det Land, hvori han befinder sig, og de Mennesker, med hvem han kommer i Berørelse. Undertiden er han en gammel, under Aarenes Vægt nedbøiet Abbé og mumler fromme Ord i dens Øre, som han vil styrte i Fordærvelse. En anden Gang er han en excentrisk, phlegmatisk Lord, der holder fast ved sine Ideer og er saa halsstarrig som et Muulæsel. Til andre Tider kalder han sig derimod Greve og optræder som den fuldkomneste og rigeste Cavaleer af Verden. — Denne Mand er almindeligt bekjendt under Navnet Greven af Monte-Christo."

„Ha!“ — raabte Mestre Pastrini idet han foer sammen og skiftede Farve.

„Hvad betyder dette? Har De maaskee allerede seet ham?“ — spurgte Benedetto.

„Bliv ved, Excellence, blev bare ved.“

„Meget gjerne. Jeg har allerede fortalt Dem, at Tyven, Falskneren, Helligdomsskænderen, Snigmorderen kalder sig Greve af Monte-Christo,“ — vedblev Benedetto, uden at vende Øinene fra Mestre Pastrini, hvis Ansigtstræk forraadte den Kamp, som foregik i hans Indre, paa Grund af den paafaldende Lighed, denne Meddelelse havde med visse Begivenheder fra Fortiden. — „Dette Menneske, som paa Grund af sine umaadelige Rigdomme og den Magt, disse gave ham, indbildte sig, at han stod paa et høiere Trin end andre Mennesker i Samfundet, har misbrugt Alt og Alle og bliver for Øieblikket forfulgt af den jordiske Retfærdighed. Han har nyligt i Paris antaget Navnet Benedetto og senere kaldt sig Prinds af Cavalcanti. Han er flygtet fra sit Fængsel efter at have myrdet sin Slutter, derfra er han gaaet ud paa Kirkegaarden Père Lachaise, efter at have narret Graveren, og har vanhelliget en ædel Families Begravelse og stjaalet endeel Juveler, hvormed Ligene vare smykkede. Endelig har han skiftet Skikkelse, det vil sige forandret Navn, og har efter al Sandsynlighed taget Veien til Italien, hvor han, som man fra alle Kanter forsikrer, skal have hemmelige og farlige Forbindelse.

Mestre Pastrini var som rammet af Lynilden, thi han havde engang før herbergeret et Individ, som kaldte sig Greve af Monte-Christo? Dog vovede han at gjøre nogle Spørgsmaal og sagde:

„Men, Excellence, en saadan Sortekunstner burde forfølges overalt."

„Jeg haaber, at hans sorte Kunst ikke vil nytte ham, og at han vil blive gjenkjendt. Overalt i hele Europa gives der Individer, der blive lønnede af den franske Regjering, og som nok ville være istand til at styrte ham ned fra Høiden af den Piedestal, hvorpaa han har stillet sig."

Medens Benedetto sagde dette, gjorde han en betydningsfuld Gebærde, som om han havde villet tilføie: „og jeg er ogsaa et af disse Individer."

„Altsaa, Mestre Pastrini," — vedblev han, — „følg mit Raad; gjør Dem Umage for at erfare, hvem der er deres Gjæst i første Etage, og vær agtpaagivende og klog. Nu kan De gaae."

Italieneren fjernede sig, urolig og skjælvende, idet han forsikkrede, at han endnu før Aften maatte og vilde have Opløsning paa den Historie, der nylig var bleven ham fortalt med Hensyn til den sygelige unge Mand, som havde leiet Værelser i første Etage.

„O," — mumlede han i Skjægget, — „jeg syntes nok, at det ikke hængte rigtigt sammen med denne Greve af Monte-Christo med samt hans græske Concubine og

hans sorte Slave; den Koldblodighed, hvormed han saae alle Dømte blive henrettede, den Iver, hvormed han converserede, medens de krummede og vred sig i deres Dødskamp, og især den Driftighed, hvormed han, som man paastaaer, steg ned i den tappre Bandits, Luizi Vampas Hule, alt dette er ikke naturligt. Ak, man sige, hvad man vil — Guds Retfærdighed er uendeligt fulkommen, og Mennesket kan, han være nok saa mægtig, ikke undgaae den."

Imedens Mestre Pastrini anstillede disse philosophiske Betragtninger, gik Benedetto op og ned i sit Værelse, gned sine Hænder med den meest tilfredse Mine af Verden og sagde ved sig selv:

„Naa, Tingene gaae jo fortræffeligt. Ved at sværte denne Mand hos Mestre Pastrini har jeg udført en Mesterstreg, thi nu er jeg vis paa, at hele Rom inden kort Tid ved, hvad jeg har sagt, og endnu meget mere. Forøvrigt har jeg nok Lyst til at vide, hvem denne hemmelighedsfulde Nabo er, og bortlede Justitsens Opmærksomhed fra mig, hvis man tilfældigviis skulde falde paa at forfølge mig her. O, jeg vil rive Tænderne ud paa den Drage, der for at tilfredsstille sit forfærdelige Had myrder Oldinger, Børn og unge Piger. Edmund Dantes, Edmund Dantes! Da Du under det antagne Navn Lord Wilmore befriede mig fra Bagnoet i Toulon, kunde Du have gjort mig til et ærligt Menneske, men Du har indviklet mig i Dit djævelske Drama og afrevet Maskен i

det samme Øieblik, som jeg i Tillid til Dig troede mig paa min Lykkes høieste Spidse! Ja, Du behøvede kun en Prinds af Cavalcanti til Udførelsen af Dit hemmelighedsfulde Project, som Du kun var indviet i, og kastede derfor Dine Øine paa den stakkels Fange i Toulon, der stille og resigneret bar sin Skjæbne. Forbandet, tusindfold forbandet være Du! Uforsonlig Hævn skal forfølge Dig overalt. Ja, overalt vil jeg forfølge Dig som Bøddelen sit Slagtoffer. Enhver menneskelig Følelse, der kunde holde mig tilbage, er allerede uddød i mit Hjerte! Jeg tænker ikke paa Andet end min Faders Ord, der skriger om Hævn over den grusomme, ubarmhjertige Bøddel, der, efter at have fuldbragt sit djævelske Værk, frydede sig ved Synet af sit Offer og berøvede ham Forstanden ved Echoet af sin sataniske Latter! — O, en heel Familie har Du tilintetgjort for at hævne Dig paa et eneste Menneske! Det er formeget. Hvor var Din Religion, Din Gud? Der, hvor min Religion, der er ogsaa min Gud — i en eller anden fjern Krog af Himmelen eller Helvede! I min Sjæl findes ikke Rum til Andet end en umættelig Begjærlighed efter en fuldstændig Hævn. Tidligere var Ærgjerrigheden Drivfjederen til mine Handlinger, idag tørster jeg kun efter Dit Blod. Edmund Dantes, Du har givet mig Exemplet, Du skal en Dag komme til at angre, hvad Du har begaaet."

Et Øieblik efter kom Mestre Pastrini for at melde en Mands Besøg, som ikke vilde nævne sit Navn. Be-

nedetto lo af denne Forsigtighed og gav Befaling til at føre den hemmelighedsfulde Fremmede ind.

„Jeg tænkte det nok!“ — sagde Mestre Pastrini ved sig selv, — „han tager imod Folk, som ikke ville navngive sig, det har Noget at betyde. Fanden skal tage mig, om min Gjæst ikke er en af den franske Regjerings Agenter, der forfølge den berømte Sortekunstners Spor.“

Medens han holdt denne Monolog, tilvinkede han Portneren ved Argentino-Theatret, at han skulde træde nærmere, og førte ham ind i det Værelse, Benedetto beboede.

„Men af hvilken Grund skjuler De Deres Navn, min kjære Baron Danglars?“ — spurgte Benedetto saa høit, at Italieneren, der endnu stod med Døren paa Klem og lurede, kunde høre det.

„Baron,“ — mumlede Mestre Pastrini ganske forbløffet. — „Det har Noget at betyde! en forklædt Baron! Det er igjen en ganske mærkværdig Omstændighed. Dog, jeg vil gaae min Vei! min Nysgjerrighed kunde vække Mistanke,“ — tilføiede han, idet han tankefuld forføiede sig til det Indre af sit Etablissement.

Imidlertid var Portneren ved Argentino-Theatret bleven staaende med aaben Mund og betragtede Benedetto med stirrende Blikke, som om han frygtede for, at der skulde undslippe ham et Ord, der kunde give denne Leilighed til endnu engang at gjentage Navnet Danglars og Barontitlen.

hvad der er hændet mig, thi ellers vilde De ikke kunne forstaae mig."

„Det vilde koste Dem for megen Tid, min Herre," — svarede Benedetto. — „Jeg seer, at De er fattig, og det forekommer mig, at De ikke lever i Enighed med Deres Familie. Jeg kan i Betragtning heraf meget godt danne mig et Begreb om, hvad der er hændet Dem."

„Hvorledes, De?"

„Hvorfor ikke? I Paris var De en med skjønne selskabelige Egenskaber begavet Mand. De har uden Tvivl havt visse pecuniaire Forlegenheder at kjæmpe med og ved Deres Regnskabers Opgjørelse maaskee fundet, at De ikke kunde vælge noget Bedre end at sige Deres Gemalinde et ligesaa ømt Levvel, som Deres mandige Datter nogle Dage iforveien havde sagt det fædrene Huus. Det er altsammen ganske simpelt, min Kjære."

„Ganske rigtig," — svarede Danglars med urokkelig Koldblodighed og frak Pande. — „Det, som jeg har gjort, vilde under de samme Omstændigheder ethvert andet Individ af min Classe ogsaa have gjort. Forresten veed De dog ikke Alting. Jeg blev i Nærheden af Rom overfaldet og fuldstændigt udplyndret af en Skare Banditter, hvis Anforer syntes mig ikke at være nogen Anden end denne Greve af Monte-Christo, saa at jeg nu er saa fattig som Hjob."

„Ak, det er et Eventyr! Edmund Dantes havde ikke nødig at stjæle. Han var altfor rig til, at han skulde

gribe til et saa ærefuldt Middel, at tilegne sig Andres Gods. Jeg er meget mere tilbøielig til at troe, at han havde en eller anden lille Penge- eller Actieafregning at ordne med Dem," — sagde Benedetto, idet han ufravendt fæstede sit Blik paa Danglars' Ansigt, for ikke at tabe den allerringeste af hans Bevægelser af Syne.

„Jeg seer, at De er et besynderligt Menneske, thi man skulde troe, at De besad den Evne at kunne gjætte de Ting, som man ikke ønsker at aabenbare Dem," — svarede Danglars. — „Det forholder sig virkelig saaledes som De siger. Der existerede endnu en lille Regning imellem Edmund Dantes og mig at afgjøre. Dog, det er nu engang skeet og kan ikke gjøres om igjen. Det Bedste er ikke at tale mere derom. Lad os hellere beskjæftige os med Nutiden, dersom det er Dem beleiligt."

„Nu vel an da."

„Kjender De maaskee en Hemmelighed, som var istand til at udsone mig med min Datter og Gemalinde? Den Første er paa bedste Vei til paa den rige Kunstnerbane at erhverve sig Bjerge af Guld; den Anden eier endnu halvanden Million. Nu kan De nok vide, at en Mand i min Stilling, uden Navn og uden Formue, ikke bør forsmaae en Familie af denne Caliber."

„O, De er en udspeculeret Kjæltring, det maa jeg sige!" — udbrød Benedetto, idet han opslog en skraldende Latter, der bragte den stakkels Baron til at skjælve.

„Men hvad er De da?" — vovede han endelig at svare med en brutal og trodsig Mine.

„O, De har fuldkommen Ret; jeg er heller ikke Andet end en uforskammet Skurk og vil blive det hele mit Liv igjennem," — svarede Benedetto med den største Utvungenhed imedens han tændte en anden Cigar og skjødesløst gyngede sig i Lænestolen. — „Det er det eneste Middel til at komme godt frem i denne Verden, hvor Dyden ikke veed, hvor den skal bygge sin Rede, men vandrer omkring, fordi Ingen vil vide Noget af den."

„I saa Henseende er jeg enig med Dem. Dog lad os opgive slige philosophiske Betragtninger, og lad os beskjæftige os med det, som har virkelig Interesse."

„Saa ønsker De maaskee altsaa at slutte Dem til Deres Datter?" — faldt Benedetto ham i Talen.

„Slutte mig til hende — nei! thi i Grunden hylder hun visse Excentriciteter, som mishage mig meget. Det var meget bedre, om jeg kunde udstudere et Middel, der tillod mig at vende tilbage i min Gemalindes Arme, den stakkels gode, fortræffelige Kone! Da jeg forlod hende, eiede hun halvanden Million. Hun forstaaer at speculere, hun har sikkert fordobblet sin Formue og besidder nu upaatvivleligt tre Millioner. For Djævlen!" — vedblev han, idet han kloede sig bag Øret, — „tre Millioner! Ja, tre Millioner maatte i mine Hænder inden tre Aar have fordobblet sig. Min kjære Ven, jeg forsikrer Dem, at vi gjerne —"

„Hvad mener De dermed?“ — afbrød Benedetto ham stolt. — „Jeg synes ikke, at jeg endnu har forlangt Noget af Dem.“

„Men,“ — stammede Danglars og vidste ikke hvad han skulde sige.

„Hr. Baron?“

„Driv ingen Spøg; jeg har ingen flere Penge, følgelig er jeg heller ikke længer Baron.“

„De vil snart blive det igjen, thi jeg har lagt min Plan, og der, hvor en Dødeligs Haand ikke kan naae —“

„Vil Guds Haand kunne naae.“

Benedetto opslog en spottende foragtelig Latter.

„Min Ven,“ — sagde han, — „jeg har hørt Menneskene spotte Gud paa en saadan Maade, at jeg er meget tilbøielig til at tvivle paa denne Guds Tilværelse. Jeg vilde kun sige, at der, hvor en Dødeligs Haand ikke kan trænge hen, dertil kan Dødningehaanden naae.“

Danglars gyste og mumlede:

„Man maa ikke drive Spot med de Døde.“

„Ah, De er frygtsom og overtroisk?“

„Saa ville vi altsaa ikke kunne blive enige?“

„Tvertimod, jeg forsikrer Dem, at vi skulle blive fuldkommen enige. Men sværg mig til, at De, hvor De endog befinder Dem, uden Tøven vil udføre enhver Befaling, som jeg tilsender Dem.“

„Det er en meget betænkelig Sag.“

„Ved min Sjæl, De kunde bringe en Helgen til Fortvivlelse, og Intet skal afholde mig fra at behandle Dem som den Skurk, De virkelig er."

„Min Herre!" — udbrød Baronen med en Bevægelse som et Menneske, der er bange.

Benedetto maalte ham fra Top til Taa med en ubeskrivelig Foragt.

Danglars slog Øinene ned.

„Velan," — begyndte Benedetto atter, — „vil De, eller vil De ikke? Tal reent ud, og bestem Dem rask."

„Nu, lad saa være. Og hvor længe maa jeg vente?"

„Fjorten Dage."

„Ah."

„Nu aflægger De her Deres Ed paa Troskab og Lydighed."

„Hvorpaa?"

„Paa Dødningehaanden!" — svarede Benedetto, idet han aabnede Kassen, hvori Villeforts Haand laa. Danglars bekæmpede sin Rædsel, lagde sin Haand paa Reliquien og udtalte med bævende Stemme de hellige Ord:

„Jeg sværger!"

Niende Capitel.

De franske Spioner.

Mestre Pastrini var klog og deelte den Svaghed, der er eiendommelig for alle Folk af hans Classe, nemlig Nysgjerrigheden i sin høieste Potents.

Saasnart han derfor saae den Ubekjendte forlade den franske Reisendes Værelse, kaldte han paa en af Folkene i Huset, viste ham den hemmelighedsfulde Baron og befalede ham at følge ham, indtil han havde opdaget hans Bolig.

Gjæstgiverens Fortrolige, der var forslagen og snu som alle italienske Vagabunder, udførte bogstaveligt det ham givne Hverv, og Følgen heraf var, at den stakkels ruinerede Baron ikke kunde gjøre et Skridt, uden at Mestre Pastrini endnu samme Aften var underrettet derom.

Efter at han havde truffet denne Forholdsregel, skyndte han sig med at vinke ad en Mand, der i flere Timer stadigt var gaaet op og ned udenfor Hotellet.

Da denne Mand bemærkede Mestre Pastrinis Vink, indsvøbte han sig omhyggeligt i sin Kappe, trak Hatten dybt ned i Øinene, gik op af Trappen og traadte ind i det Cabinet, hvor Mestre Pastrini havde opslaaet sit Contoir.

Manden satte sig ned, kastede sin Kappe paa en

Stol, tog sin Hat af og ventede. Derpaa tog han ifølge en gammel Vane, der er det italienske Folk eiendommeligt, en Rosenkrands op af Lommen og lod Perlerne paa samme løbe gjennem Fingrene, som om han bad.

„Goddag! Ven Peppino!“ — sagde Mestre Pastrini, idet han traadte ind i Cabinettet og omhyggeligt laasede Døren efter sig.

„Per la Madonna!“ — raabte Peppino, idet han endnu stedse holdt Rosenkrandsen i Haanden, — „mit Navn er her bekjendt nok, ja endog altfor bekjendt til at det skulde være klogt eller nødvendigt at udskrige det med en saa lydelig Stemme.“

„Det er sandt, det er sandt, men hvad skal man sige? jeg har ladet mig henrive af min indre Bevægelse, af Glæde, Tilfredshed,“ — svarede Mestre Pastrini.

„Og hvad er Grunden til denne Tilfredshed? Hvori bestaaer denne Glæde?“ — spurgte Peppino ham.

Mestre Pastrini antog en vigtig Mine, som strax fængslede Peppinos Opmærksomhed. — „Jeg vil fortælle Dig det. Erindrer Du Dig en Sag, vi have havt sammen, da denne udspeculeerte Skurk, denne Gavtyv, denne fordomte Sortekunstner, denne Menneskeæder, der kalder sig Greve af Monte-Christo, var her?“

„Hvad er det for noget Vaas, Du kommer med, Mestre Pastrini,“ — svarede Peppino, idet han rynkede Panden. — „Naar Du taler om vor Beskytter, vor Red-

ningsmand, saa glem ikke, at man maa sige: Hr. Greven af Monte-Christo, dersom Du ikke vil gjøre Dig Uvenner med mig. Forstaaer Du mig? Denne ædle Mand har reddet mit Liv, idet han udvirkede min Benaadelse hos den hellige Fader, da jeg allerede stod med det ene Been paa Trappen af Mazzolata. Istedetfor at overlevere min Anfører Luigi Vampa med hans bedste Staldbrødre til Fru Justitia, da Tilfældet satte ham istand dertil, har han taget dem under sin Beskyttelse, og Du vil deraf kunne begribe, at hverken jeg eller Luigi Vampa eller nogen anden af vore Kammerater ville nogensinde taale, at en Mand af dit Slags omtaler Hr. Greven paa en nærbødig Maade."

„Det er virkelig Jammerskade, at Capitoliet er gaaet af Moden; thi den Krone, der blev skjænket Veltalenheden, var da sikkert bleven Dig tilkjendt. Men hvad Vægt ligger der paa, om jeg taler saaledes om Din Greve af Monte-Christo, naar jeg kun handler i hans Interesse?"

„I hans Interesse?" — svarede Peppino ironisk.

„Javist!" — gjenmælede Pastrini med en vigtig Mine. — „Thi Du maa vide, at Din Greve i Frankrig har lagt den Gave for Dagen, at vække en saadan Opmærksomhed, at han nu bliver forfulgt af den franske Regjerings Agenter."

„Det kan Du bilde en Anden ind og ikke mig!" — afbrød Peppino ham foragtelig. — „Han er rig nok til at kjøbe sig Straflöshed hos Alverdens Regjeringer."

„Det tvivler jeg ikke paa, men det er hans skjønne og gode Handlinger, der styrte ham i Fordærvelse. Der gives Ting, som ingen Regjering kan taale."

„Hvad mener De dermed, Mestre Pastrini, forklar Dem."

„For Exempel, naar En gjør sig en Glæde af at ombringe Folk, adskille Mand og Kone, udspinde Intriguer paa Intriguer, begaae alle mulige Skurkestreger, og Gud veed hvad meer? Finder Du dette virkelig smukt, Pep-pino? Jeg veed nok, at jeg taler med en romersk Bandit, men Alt har dog sin Grændse. Selv Du har endnu ikke drevet Frækhedeu saa vidt at stige ned i en Grav og vanhellige de Døde og forstyrre deres evige Ro. Rigtignok lever Du med Din Anfører i Santo Sebastianos Katakomber, men Du har hundrede Gange sagt mig, at Du respecterede de Dødes Been, som hvile der."

„O, ved Madonna! kun med de Døde maa man ikke drive letsindig Spøg."

„Det mener jeg ogsaa," — tilføiede Mestre Pastrini. — „Du og enhver anden Bandit I kunne tillade Jer allehaande slemme Streger mod de Levende, fordi det i Grunden taget kun er et Laan, som man tilbagebetaler Jer om kortere eller længere Tid, og fordi Gud, naar Du angrer og har fremsagt et mea culpa, vil skjænke Dig sin Tilgivelse, men at skjænde og vanhellige de Døde-naar vi vide, at de ikke mere kunne hævne sig, naar vi vide, at deres Sjæle befinde sig deroppe eller dernede for

at aflægge Regnskab for deres Handlinger, det er ugudeligt, Peppino, — det er en gudsforgaaen Handling!"

„Tilvisse!" — svarede Benedetto. — „De Levende have Intet at gjøre med de Døde, det er kun deres Pligt at begrave dem. Da hører Legemet Jorden til, medens Sjælen møder for Guds Domstol. Belan, Pastrini," — vedblev han, — „lad os afbryde den Sag; Du siger altsaa, at Greven af Monte-Christo bliver forfulgt af den franske Regjering? Er dette ogsaa sandt?"

„Saa sandt, at han, for at undgaae Agenternes Forfølgelser, har seet sig nødsaget til at forandre Skikkelse og Navn."

„Stop, kom ikke med nogen Urimeligheder!" — sagde Peppino. — „Hvorledes er det muligt, at et Menneske kan forandre Skikkelse?"

„Ak, Videnskaben er undgrundelig," — svarede Mestre Pastrini. — „Man skulde næsten troe, at den er opfundet af Djævelen selv for at forlokke Menneskene og styrte dem i Fordærvelse i samme Øieblik, som de ere saa forfængelige at troe, at deres Videnskab gjør dem ligesaa stærke og almægtige som Vorherre! Nu er Din Greve af Monte-Christo en af dem, som besidde denne Forfængelighed, thi i Tillid til sin egen Dom har han villet lede og styre Alt, som om han var Vorherre selv. Troer Du da nu, at vor Regjering ikke vil forfølge et saadant Menneske? I dette Øieblik have de franske Agenter allerede confereret med vort Ministerium, og imorgen vil man

ikke alene i Rom, men over hele Italien efterspore denne berømte Halvgud."

„Men har Du ikke fortalt mig', at han har forandret Skikkelse og Navn?" — spurgte Peppino, som begyndte at troe paa de Eventyr, Værten bildte ham ind, — „hvorledes vil han da, naar han er ukjendelig, kunne blive opdaget og kjendt af de franske Agenter?"

Mestre Pastrini smilede med en Miae, som om han beklagede den Andens Blindhed.

„Ven Peppino," — svarede han, idet han slog ham paa Skulderen, — „her i mit Huus boer en af disse franske Agenter, og denne Agent har allerede fattet Mistanke til en hemmelighedsfuld Person, der ligeledes befinder sig her."

„Hvad siger Du? Er Greven i Rom?" — raabte Peppino ivrigt.

„Hvilken Greve, min Kjære? Har jeg ikke alt sagt Dig, at der ikke gives nogen Greve af Monte-Christo mere, men kun en hemmelighedsfuld Sortekunstner, som Lovene forfølge?"

„Og troer Du virkelig derpaa?" — mumlede Peppino med en tvivlende Mine, idet han rystede paa Hovedet, thi Ordet Sortekunstner havde i hans Øine noget Utroligt ved sig.

„Om jeg troer derpaa!" — svarede Pastrini. — „Ja vel troer jeg derpaa, som jeg troer paa Gud selv. Du skulde blot see min Gjæst! Lille, mager, hemmelig-

hedsfuld, stedse indhyllet i en uhyre Kappe, skyer han baade at møde mig og alle andre Mennesker. Forresten beboer han ogsaa det samme Værelse, som Greven havde —"

„Betaler han ogsaa som denne?"

„Per Baccho! ikke en Skilling mindre. Jeg tjener ham ogsaa, viser ham den største Respect og føier ham i alle hans Luner til Punkt og Prikke."

Peppino betænkte sig et Øieblik og sagde derpaa, om om han pludselig havde fattet en Beslutning:

„Hør, kunde Du ikke vise mig den hemmelighedsfulde Person, der beboer Hr. Grevens Værelse?"

„Ah!" — raabte Værten, — „og hvorfor?"

„Jeg troer ganske vist, at jeg vilde være istand til at kjende ham."

„Hør, min Ven, forsmaa ikke et godt Raad. I dette Øieblik, da Din Anfører Luigi Vampa staaer i det fortroligste Forhold til Monte-Christo, bør Du ufortøvet meddele ham, hvor dybt denne er sunken i hele Europas Agtelse! Dette kan være ham til stor Nytte og spare ham en Overraskelse fra Fru Justitias Side, thi Du veed ligesaavel som jeg, at Luigi Vampas Bande kan takke Grevens Indflydelse for den Tolerance, den romerske Justits udviser imod den. Er denne Indflydelse først forbi, saa giver jeg ikke en Perle af min Rosenkrands for den berygtede Luigi Vampas Hoved."

„Pastrini," — raabte Peppino, — „jeg har allerede sagt Dig, at jeg vil see Din hemmelighedsfulde

Gjæst for at tilbyde ham Luigi Vampas Understøttelse. Dersom Hr. Greven trænger til vore Dolke og Karabiner eller til vor Hjælp overhovedet, da ville vi kunne vise ham, at vi altid ere de samme."

„Du er halsstarrigere end en Alchær," — svarede Pastrini, idet han reiste sig op for at tænde Lys. — „Min Gjæst modtager ingen. Dersom han virkelig er Greven af Monte-Christo, saa maa Du respectere hans Villie og gribe Sagen an paa en anden Maade. Jeg indbyder Dig nu til Middag, og saa kan Du imidlertid udtænke en anden Plan."

I dette Øieblik hørte man en let Støi ved Døren, og Pastrini gav Peppino et Vink. Banditten satte sig strax i den mørkeste Krog i Værelset og tog atter sin Rosenkrands i Haanden. Pastrini aabnede Døren og saae den Mand, hvis Komme han havde ahnet, det vil sige, den Person, hvem han havde overdraget det Hverv at snige sig bagefter den foregivne franske Agent.

Denne Mand aflagde med samvittighedsfuld Troskab Beretning om sit Hverv og erholdt til Belønning derfor Tilladelse til at indtage et Maaltid i Mestre Pastrinis Kjøkken, hvor der hver Aften forsamlede sig allehaande Vagabunder, som han ernærede under Paaskud af den reneste Medlidenhed, medens han i Virkeligheden anvendte dem som et Slags Politi.

„Christi Blod!" — raabte Peppino, idet han, saa-

snart Spionen var ude af Døren, sprang op og hurtigt kastede sin Kappe over Skuldren.

„Hvad skal det betyde?" — spurgte Pastrini, da han saae, at Banditten beredte sig til at gaae. — „Og Din Middagsmad?"

„Troer Du da, Dit Tossehoved, at Dit Maaltid kan holde mig tilbage, naar Du fortæller mig en saa besynderlig Historie om min Befrier? Imorgen kommer jeg igjen, nu har jeg andet Vildt at fange — for Exempel den franske Agent."

Og imedens han sagde dette, gjorde han en Gebærde, der antydede en rask Bestemthed, en Gebærde, der især charakteriserer de romerske Banditter, naar de gaae et vanskeligt Foretagende imøde, og forlod ufortøvet Mestre Pastrinis Cabinet, for at opsøge den stakkels ruinerede Barons Bolig, der nu var Portner ved Argentino-Theatret.

„Ah!" — mumlede Pastrini, da han saae ham fjerne sig, — „jeg har altid sagt, at en saa rig og besynderlig Mand som denne Greve af Monte-Christo trods sin Titel dog ikke kunde være nogen god Christen, — at lade sig opvarte af en Neger, der var stum! Og hvorfor skulde hans Kammertjener være stum? Naar man ikke foretager sig andre Ting end saadanne, som ikke ere straffværdige i Verdens Øine, hvad behøver man saa at have en Tjener, der ikke kan tale. Hans Ledsagerske var en Grækerinde, der ikke forstod et Ord Italiensk, Fransk eller Engelsk! Han stod i Forbindelse med Banditter! — Alt

dette er nok til at give Folk Noget at tænke paa og tale om. Hvad mig angaaer, saa erklærer jeg høit og lydeligt og er fuldkommen overbeviist om, at denne foregivne Greve, naar Alt kommer til Alt, ikke er Andet end den meest udspeculeerte af alle forhenværende, nuværende og tilkommende Spidsbuber. — Nu vil jeg engang see ind i den franske Agents Værelse."

Tiende Capitel.

Overraskelse.

Medens den i forrige Capitel medeelte Samtale imellem Mestre Pastrini og Banditten Peppino fandt Sted, gik Benedetto op og ned i sit Værelse og tænkte paa den Hemmelighedsfuldhed, hvormed hans Nabo i første Etage syntes at omgive sig. Pludselig, som om han havde fattet en positiv Beslutning, satte han sig ned og tog Papir og Pen for at skrive.

„Ja, jeg maa nødvendigviis vide, hvem min Nabo i første Etage er," — sagde han triumpherende; — „min Plan er fortræffelig, og jeg lover mig allerede nu et glimrende Resultat!"

Derpaa begyndte han at skrive følgende Brev:

„En Mand, der agter Deres Excellence meget høit, „har nyligt erfaret, at Deres Excellences Hemmelighed „er opdaget i Rom. Jeg tillader mig at give Deres „Excellence Underretning herom, da jeg ønsker, at De i „ingen Henseende maa blive foruroliget.

„Deres meget hengivne
Grev de Monte-Christo."

„O, hvilken fortræffelig, hvilken beundringsværdig Idee!" — mumlede Benedetto, da han undertegnede Brevet med dette berømte Navn. — „Dette Menneske er overalt og kjendt af Alle; min hemmelighedsfulde Nabo vil derfor kun lægge endnu større Vægt paa det Raad, jeg giver ham. Dersom det er En, som ønsker at skjule sit sande Navn, hvilken Forlegenhed, hvilken Skræk vil Brevet ikke sætte ham i! Er det Modsatte Tilfældet, vil han kaste dette Papir tilside og ikke undlade at holde den ædle Greve for en Intrigant."

I dette Øieblik viste Mestre Pastrini sig, idet han lagde de latterligste Høflighedsbeviser for Dagen, inden han traadte ind.

„Kom kun ind," — sagde Benedetto, imedens han sluttede sit Brev.

„Her er den Billet, som Deres Excellence ønskede til Forestillingen i Argentino-Theatret. Imorgen gives atter

Operaen „Semiramis", hvori begge Frøkenerne d'Armilly anden Gang optræde."

„Godt."

„Har Deres Excellence ellers Noget at befale?"

„Lad dette Brev snarest muligt blive tilstillet Deres Gjæst i første Etage."

„Hvorledes, Excellence! han vil jo ingen Breve modtage."

„Hvad behager, Mestre Pastrini? De gjør Indvendinger, De gjør Omstændigheder, naar jeg befaler? Det, som jeg vil, det vil jeg, forstaaer De mig! De afleverer dette Brev, fordi jeg vil have det, uden videre Snak."

„Jeg adlyder, Excellence," — svarede Mestre Pastrini med den ydmygste Mine af Verden, efterat have kastet et Blik paa Brevet. — „Imidlertid tillader jeg mig dog at gjøre Dem opmærksom paa, at der ingen Udskrift er paa Brevet, og et Brev uden Navn paa er dog noget Besynderligt. Hvorledes skal jeg gjøre ham begribeligt, at Deres Excellence virkelig har skrevet dette Brev til ham?"

„For Pokker, Mestre Pastrini, man maa virkelig tilstaae, at De er temmelig indskrænket. Har De da ikke et Stykke Pergament eller noget Lignende, hvori De kan svøbe dette Brev ind, og da for Exempel stikke det ind imellem Skorpen af en Budding?"

Mestre Pastrini kastede Hovedet tilbage og mumlede med en forlegen Mine:

„Ja, men det var jo hverken meer eller mindre end et skammeligt Misbrug, der vilde skade mit Kjøkkens Reputation."

„Berolig Dem, Deres Gjæst vil ikke tale derom, og Deres Kjøkkens Credit vil fra denne Kant ikke lide noget Skaar. I Sandhed, Mestre Pastrini, De vil med Deres Indvendinger endnu vække den Formodning hos mig, at De staaer i et fortroligt Forhold til Deres hemmelighedsfulde Gjæst. Jeg, der, som De veed, er en Student fra Picardiet, der reiser for at studere de skjønne Kunster og for at sammenligne Bygningskunsten før og nu, er ikke vant til at taale nogen Hemmelighed. Har De forstaaet mig? Iøvrigt erklærer jeg Dem, at jeg nærer megen Mistanke til Deres Gjæst, eller med andre Ord, at jeg troer ham indviet i Chemiens og Experimentalphysikens Hemmeligheder, afseet fra, at han er en af Europas bedste Architecter. Jeg har ogsaa fast besluttet at tale med ham. Jeg vil det. Gaa derfor, Mestre Pastrini. Tilfældet vil begunstige Dem. Maaskee finder De ved samme Leilighed en god Anledning til at tale om det, der angaaer Dem selv, med denne Sortekunstner, som i hvert Fald er istand til ved Hjælp af sin ubedragelige Magi at kunne forudsige Dem Dagen og Timen til Deres Død."

Mestre Pastrini, der forøvrigt allerede længe havde næret en betydelig Længsel efter at tale med sin Gjæst i første Etage, føiede sig i Benedettos Ønske og overtog Besørgelsen af Brevet.

Operaen „Semiramis", hvori begge Frøkenerne d'Armilly anden Gang optræde."

„Godt."

„Har Deres Excellence ellers Noget at befale?"

„Lad dette Brev snarest muligt blive tilstillet Deres Gjæst i første Etage."

„Hvorledes, Excellence! han vil jo ingen Breve modtage."

„Hvad behager, Mestre Pastrini? De gjør Indvendinger, De gjør Omstændigheder, naar jeg befaler? Det, som jeg vil, det vil jeg, forstaaer De mig! De afleverer dette Brev, fordi jeg vil have det, uden videre Snak."

„Jeg adlyder, Excellence," — svarede Mestre Pastrini med den ydmygste Mine af Verden, efterat have kastet et Blik paa Brevet. — „Imidlertid tillader jeg mig dog at gjøre Dem opmærksom paa, at der ingen Udskrift er paa Brevet, og et Brev uden Navn paa er dog noget Besynderligt. Hvorledes skal jeg gjøre ham begribeligt, at Deres Excellence virkelig har skrevet dette Brev til ham?"

„For Pokker, Mestre Pastrini, man maa virkelig tilstaae, at De er temmelig indskrænket. Har De da ikke et Stykke Pergament eller noget Lignende, hvori De kan svøbe dette Brev ind, og da for Exempel stikke det ind imellem Skorpen af en Budding?"

Mestre Pastrini kastede Hovedet tilbage og mumlede med en forlegen Mine:

„Ja, men det var jo hverken meer eller mindre end et skammeligt Misbrug, der vilde skade mit Kjøkkens Reputation."

„Berolig Dem, Deres Gjæst vil ikke tale derom, og Deres Kjøkkens Credit vil fra denne Kant ikke lide noget Skaar. I Sandhed, Mestre Pastrini, De vil med Deres Indvendinger endnu vække den Formodning hos mig, at De staaer i et fortroligt Forhold til Deres hemmelighedsfulde Gjæst. Jeg, der, som De veed, er en Student fra Picardiet, der reiser for at studere de skjønne Kunster og for at sammenligne Bygningskunsten før og nu, er ikke vant til at taale nogen Hemmelighed. Har De forstaaet mig? Iøvrigt erklærer jeg Dem, at jeg nærer megen Mistanke til Deres Gjæst, eller med andre Ord, at jeg troer ham indviet i Chemiens og Experimentalphysikens Hemmeligheder, afseet fra, at han er en af Europas bedste Architecter. Jeg har ogsaa fast besluttet at tale med ham. Jeg vil det. Gaa derfor, Mestre Pastrini. Tilfældet vil begunstige Dem. Maaskee finder De ved samme Leilighed en god Anledning til at tale om det, der angaaer Dem selv, med denne Sortekunstner, som i hvert Fald er istand til ved Hjælp af sin ubedragelige Magi at kunne forudsige Dem Dagen og Timen til Deres Død."

Mestre Pastrini, der forøvrigt allerede længe havde næret en betydelig Længsel efter at tale med sin Gjæst i første Etage, føiede sig i Benedettos Ønske og overtog Besørgelsen af Brevet.

Vi ville nu vende tilbage til Peppino og følge alle hans Bevægelser i den formeentlige franske Agents Huus.

Peppino, som bogstaveligt fulgte den Anviisning, han indirecte havde modtaget med Hensyn til den stakkels ruinerede Barons og nuværende Theaterportners Bolig, ankom uden Hindring til Theatret, men først efterat han havde været hos sin Banquier (de romerske Banditter staae altid i Forbindelse med en honnet Agerkarl eller Banquier) for at anmode ham om et vist Antal Guldstykker.

Som en Mand, der er erfaren i sit Haandværk, mynstrede han først Huset, Dørene, Vinduerne, — ingen Udgang blev overseet af ham.

Da han havde overbeviist sig om, at det her vilde være aldeles umuligt at trænge ind med Vold, tog han sin Tilflugt til List og bankede paa Døren.

Det varede kun et Øieblik, saa lod Danglars' Stemme sig høre — hvem Peppino gav følgende Svar:

„Jeg vil blot aflevere et Brev til Dem, Excellence."

„Ah, der er igjen En, som kalder mig Excellence," mumlede Danglar ved sig selv, hvorpaa han tilføiede høit:

„De siger, De har et Brev til mig; fra hvem er det?"

„Jeg veed det ikke, Excellence, jeg kan ikke sige Dem videre, end at det kommer fra Frankrig."

„Fra Frankrig!" — gjentog Danglars sagte, idet han følte Sveden perle paa sin Pande. — „Der finder

sikkert en Misforstaaelse Sted her, min Ven," — tilsøiede han. — „Hvem sender mig det?"

Peppino var et Øieblik forlegen for Svar; endelig faldt en Idee ham ind, og han sagde:

„En Herre, som logerer i Mestre Pastrinis Hotel."

„Aha, det er denne Andrea Cavalcanti," — tænkte Danglars og aabnede Døren.

Peppino traadte ind og begav sig ind i Portnerens Lukaf, idet han forsigtigt lukkede Døren efter sig. Derpaa stak han sin Haand ned i Brystlommen, gik rask ind paa Livet af Danglars og satte ham pludselig den skarpe Spids af en lille Dolk paa Struben.

„Dersom De giver den ringeste Lyd fra Dem, Hr. Baron, saa skjærer jeg Struben over paa Dem."

Baronens Overraskelse var saa stor, at den et Øieblik berøvede ham Mælet. Han blev dødbleg og begyndte at skjælve paa alle Lemmer.

„Tat Dem, Hr. Baron," — sagde Peppino i den meest indsmigrende Tone af Verden. — „Jeg har ikke til Hensigt at skjære Struben over paa Dem, det er kun en lille Advarsel, som aldeles Intet har at betyde, naar blot Deres Excellence er saa fornuftig ikke at skrige."

„Hvad vil De mig?" — spurgte Danglars, idet han med stor Anstrængelse søgte at overvinde sin Angst.

„Aa, kun en Ubetydelighed, min Herre," — svarede Peppino. — „Jeg veed Alt, og jeg kjender bedre end Nogen Hensigten med Deres Nærværelse i Rom. Til-

trods herfor hviler der dog endnu en lille Hemmelighed herover, som jeg ønskede at kjøbe af Dem i Signor Luigi Vampas Navn, i hvis Hænder Deres Excellence allerede har været saa god at nedlægge den Ubetydelighed af sex Millioner Francs."

„Ikke ilde!" — mumlede Danglars, som efterhaanden kom sig af sin Overraskelse, — „De begaaer den utilgivelige Feil at forveksle Ordet „røve" med Ordet „nedlægge". Uden dette Misgreb vilde De have sagt: i Signor Luigi Vampas Navn, hvis Hænder have frarøvet mig sex Millioner Francs."

„Hvad skal man sige, Excellence? Det er vor Grammatik, og jeg erklærer Dem, at jeg vil holde fast ved den lige til min Død, og at det er min faste Beslutning at følge den bogstaveligt, saalænge den gode Gud skjænker mig Livet. Dog lad os komme tilbage til vort egentlige Thema. Deres Excellence har lidt dette Tab efter Foranstaltning af Greven af Monte-Christo, ogsaa kaldet Søfareren Sindbad, og De nærer uden Tvivl, hvilket er meget naturligt, endnu lidt Vrede imod ham. Det falder mig ikke ind at bebreide Dem dette, Hr. Baron, thi Enhver har Lov at have sin Mening. Hvad mig angaaer, saa er netop det Modsatte Tilfældet, thi langtfra at være vred paa ham derfor, gik jeg gjerne i Ilden for ham. De seer heraf, at vi to følge hver sin Vei. De har uden Tvivl svoret at fælde Egen, jeg derimod har svoret at holde den opreist. Lad os slutte Accord, Hr. Baron.

Luigi Vampa har den Ære med den ham egne Frimodighed og Redelighed at foreslaae Deres Excellence følgende Overeenskomst. Deres Excellence meddeler mig Navnet paa Deres Medforbundne. De sammenkalder dem en Nat til et hemmeligt Møde i Coliseum og modtager derimod tusinde Scudi, paa hvilken Sum jeg strax kan give et Forskud."

Bandittens Tale, eller om man vil, hans Forslag, var det meest extravagante og forunderlige, som Baronen nogensinde kunde tænke eller vente sig. Han gjorde store Øine og søgte at overbevise sig om, at han ikke var et Bytte for en Drøm.

Peppino forstod ham. Han løftede Armen i Veiret og lod Klingen paa sin Dolk funkle for hans Øine, medens han med den venstre Haand rystede en Pung med Guldstykker, hvis Klang frembragte en meget behagelig Følelse i Danglars' Hjerte.

„Min Herre," — sagde han — „jeg forstaaer Dem i Sandhed ikke. De taler om Medforbundne, men vil De have den Godhed at sige mig, hvor disse findes? Veed De da ikke, at jeg i Virkeligheden ikke er Andet end Portner ved Theatret Argentino? Jeg har ingen anden Bestilling."

„Kom ikke med den Snak, Hr. Baron. Øieblikket er meget ilde valgt til at spille Comedie. Den Mønt, hvormed De opvarter mig, har ingen Cours. Vi vide

meget vel, at De er Agent for den franske Regjering, og at De arbeider paa at styrte Greven af Monte-Christo —"

„Jeg? jeg? Alt hvad jeg veed om denne Mand er, at han er et Slags Mythe, ligesom den cumæiske Sibylles Tænder."

„Bliv kun ved, Hr. Baron."

„Jeg har hørt, at denne Greve af Monte-Christo har været Offeret for et betydeligt Tyveri, hvorved hans Omstændigheder ere geraadede i stor Uorden."

Peppino kastede smilende Hovedet tilbage.

„Og hvad har man da stjaalet fra ham?"

„Penge har det ikke været, men alligevel noget ganske Overordentligt, en Talisman, ved Hjælp af hvilken han opnaade Alt hvad han ønskede og bragte sine frygtelige Hævnplaner til Udførelse."

„Nu snakker han ogsaa herom!" — afbrød Peppino ham, — „og hvad var det for en Talisman?"

„En Dødningehaand!" — svarede Danglars.

Peppino blev bleg, og en Gysen foer igjennem ham.

„Man siger," — vedblev Baronen, — „at den foregivne Greve af Monte-Christo, som i saa lang Tid ved sin Ødselhed og sine forunderlige Griller har sat hele Europa i Forbauselse, lige fra den Tid af, da man fraroebede ham hans Talisman, skal være hjemfalden til Hjælpeløshed og Spot. Det er Alt hvad jeg veed."

Peppino besad den Grad af Overtro, der er eiendommelig for alle Italienere af den lavere Folkeclasse,

hos hvem den saa at sige er groet fast til Hjertet, og hvis Religion den udgjør, for hvem hvert Ord af Bibelen, enhver Bevægelse af Præsten ved Alteret ere ligesaa mange Mysterier, som de af en nedarvet Vane respectere.

Peppino, en kjæk og uforfærdet Bandit, der i sin normale Sindstilstand med den største Ligegyldighed vilde have nedskudt et Menneske, i hvis Bors han formodede nogle Guldstykker, vilde ikke have havt Mod til endog kun med Spidsen af en Naal at berøre Armen af et Lig. Man vilde tvertimod have seet ham knæle ærbødigt for det livløse Legeme og fremmumle en Bøn for den Sjæl, der havde forladt Legemet.

Som en Følge heraf gjorde den Fortælling, han nyligt havde hørt, i Forbindelse med Mestre Pastrinis Beretning et meget dybt Indtryk paa ham, der, som vi skynde os at berette, var langtfra at være gunstigt for Greven af Monte-Christo, omendskjøndt denne havde frelst hans Liv.

Alle de Følelser af Sympathi, som denne Mand ved sin grændseløse Magt og ved sin over alle sociale Fordomme hævede Tænkemaade havde indgydt ham, udsluktes strax i Banditten Hjerte, saasnart den Overbeviisning var bleven ham bibragt, at den grændseløse Magt, der syntes at være denne overordentlige Mands glimrende Attribut, grundede sig paa en rædselsfuld Kjendsgjerning, paa Besiddelsen af en Dødningehaand, som han uden Tvivl med gudsforgaaen Frækhed havde afskaaret, og paa denne

Maade forstyrret Gravenes Fred og vanhelliget de Dodes Hemmeligheder.

Og dog, var end Sympathien bortflygtet, saa blev Taknemligheden og de Pligter, den paalægger, endnu stedse tilbage, og Peppino svoer at redde Grevens Liv, ligesom denne havde frelst hans.

„Hr. Baron, hvor forunderligt det, De nyligt har fortalt mig, end klinger, saa forbliver det dog derved, hvad jeg engang har sagt Dem angaaende Deres Medforbundne."

„Men hvem ere da disse Allierede og Medforbundne? Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg ikke har nogen anden Bestilling."

„Min Herre," — sagde Banditten — „lad os ikke spilde Tiden. Naar De ikke vil gaae ind paa hvad jeg foreslaaer Dem, saa dræber jeg Dem."

„Jeg sværger Dem til, at De tager feil, min Herre. Man har ført Dem bag Lyset. Jeg forfølger paa ingen Maade Greven af Monte-Christo."

„Velan, jeg troer Dem. Men sig mig da, hvem der har stjaalet denne vidunderlige Reliquie eller Talisman. Jeg giver Dem tusinde Scudi, naar De fortæller mig det."

Dette Forslag mishagede ingenlunde Danglars, og han beredte sig paa at fortælle Alt.

„Og kan jeg stole paa Deres Taushed?" — spurgte han,

„Ja, Excellence," — svarede Peppino.

„Godt, saa tæl Pengene op, om De saa behager."

„For Djævlen!" — svarede Peppino, idet han talte Pengene i Danglars' Hænder, — De har et Pokkers Hastværk. Men husk paa, hvad jeg siger Dem, Hr. Baron, hvis Deres Excellence ikke ubetinget siger Sandheden, saa koster det Dem Livet. Der er Pengene."

„Og her er Sandheden," — tilføiede Danglars, som uden at tøve vedblev saaledes:

„I Mestre Pastrinis Hotel, i anden Etage, Døren Numer 2, boer en Mand, en indfødt Franskmand, der er i Besiddelse af Reliquien, som han, hvis man tør troe ham, har stjaalet fra Greven af Monte-Christo. Jeg har med egne Øine seet Dødningehaanden i en Kasse af Ibenholt med poleret Staalbeslag; paa en af denne allerede hentørrede Haands Fingre bemærkede jeg en Guldring, hvorpaa der syntes at være et Navn indgraveret!"

Og Baronen slugte med gridske Blikke Guldet, som han holdt i Haanden, ganske forbauset over, at et saa ringe Antal Ord kunde forskaffe ham en saa stor Masse Guld.

„Nu, Hr. Baron," — svarede Peppino — „dersom Deres Excellence vil gjøre Dem den Ulelighed at give mig endnu nærmere Oplysninger med Hensyn til det Menneske, som eier Dødningehaanden, saa lover jeg, Peppino, Luigi Vampas tro Staldbroder, at fordoble den Sum, De allerede har erholdt. Dog siger jeg Dem forud,

at dersom De forvanſker Sandheden, saa vil Deres Død være en uundgaaelig Følge deraf."

„Men jeg tilsværger Dem, at jeg ikke veed mere om dette Menneske."

„Men imorgen eller maaskee senere kan De dog have erfaret Noget, som —"

„Naa ja! paa denne Maade gaaer jeg ind paa Handelen. Men hvor kan jeg da atter træffe Dem?"

„Det er overflødigt at aftale en særegen Sammenkomst, thi saasnart De har erfaret Noget, kan De uden Betænkning meddele det til den, der giver Dem Parolen: Vampas og Peppinos Troskab."

„Og hvor skal dette Menneske møde mig?"

„Overalt," — svarede Peppino.

„Og Pengene?"

„Dem vil De erholde af hans Haand."

Med disse Ord tog Banditten Afsked fra Danglars og fjernede sig meget veltilfreds med den Samtale, der havde fundet Sted, og overtydet om, at Danglars' Havesyge vilde være den bedste Drivefjeder til hans Spioneri.

Og Danglars gned sig virkelig i Hænderne af Glæde, da Peppino endnu knap var forsvunden, og begyndte at troe, at Skjæbnen endelig var bleven træt af at forfølge ham, og at den nu atter vilde tilsmile ham.

„Uden Tvivl," — sagde han ved sig selv, — „vil jeg kunne udføre dette Hverv. Et saadant tiltaler mig.

Lidt Arbeide, liden Besværlighed og mange Penge — saadan en Forretning er efter mit Hoved."

Han fattede strax den Beslutning at tage sin Afsked som Portner ved Theatret Argentino, og vugget i Søvn af de sødeste Drømme og de meest smilende Chimærer, indslumrede han fredeligt og nød indtil om Morgenen den Retfærdiges og Uskyldiges Søvn.

Ellevte Capitel.

Et uventet Besøg.

Da Baronesse Danglars forlod Paris, skeete det med den faste Beslutning, ganske at forlade Frankrig, thi for en Kone, der fra Barndommen af er vant til Hovedstadens Elegance og Luxus, kan Provindsen ikke have nogen Tillokkelse eller vække nogen Sympathi.

Baronesse Danglars kunde umuligt bequemme sig til at henslæbe en uvirksom og kjedelig Existents i en By af anden Rang.

Efterat hun derpaa havde begivet sig til Lyon, opholdt hun sig kun her saalænge, som det var absolut nødvendigt, for at Debray kunde sælge hendes pragtfulde Ho-

tel i Paris og tilsende hende en Anviisning paa den derfor indkomne Sum. Disse Penge vare bestemte til Reiseomkostningerne.

Da alle Formaliteter vare iagttagne, skyndte hun sig at forlade Frankrig og begav sig paa Veien til Italien.

. . . . . .

Endelig viste sig St. Peterskirkens stolte Kuppel, der majestætisk hævede sig op imod Italiens azurblaa Himmel, for Baronessens henrykte Blikke, hvis Hjerte svømmede i en ny Henrykkelse, som om hun her gik en ny og bedre Fremtid imøde.

Den følgende Dag boede Baronesse Danglars allerede i Mestre Pastrinis Hotel, og det paa en heel besynderlig Maade, der foraarsagede hende dobbelte Udgifter. Imidlertid havde hun truffet dette Arrangement for saa lang Tid, som hun behovede, for at erfare, om hendes Mand og Datter ligeledes opholdt sig i denne By, og, dersom dette var Tilfældet, hvilken Rolle de spillede her.

Hendes Pas lød paa en ung Mand af Familien Servières, som var svagelig og reiste for at adsprede sig. Under dette Navn var hun bekjendt i Hotellet, hvor hun kun iførte sig sin Damedragt om Aftenen for at besøge Theatret.

Tilfældet hidfører ofte Begivenheder, som den ubønhørligste og snueste Forfølger næppe formaaer at bringe

istand. Allerede den anden Aften, da Baronessen satte sin Fod i Argentino-Theatret, saae hun sig Ansigt til Ansigt med sin Datter, der første Gang offentligt optraadte som Sangerinde.

Dette var, som vi allerede have omtalt, et Tordenslag for hende, og hun troede ikke at kunne overleve det.

Fra dette Øieblik af besluttede hun ogsaa, ikke oftere at vise sig i Theatret, hvor hendes Stolthed var bleven saa dybt saaret, og forlod derfor ikke mere sit Værelse. Piint af en afmægtig Forbittrelses Qvaler kaldte hun her sin opfindsomme og frugtbare Phantasi til Hjælp for at udfinde et Middel, som kunde drage Eugenie bort fra den Løbebane, hun havde helliget sig.

Dette Middel indgav endelig hendes Stolthed hende.

„Jeg vil gaae hen til hende, tale med hende, og nedtrykt af Skammens Vægt vil hun upaatvivleligt synke ned for mine Fødder for at bede om Tilgivelse."

Den stolte Dame bedrog sig.

Dog, hvorledes det end forholdt sig, saa begav Baronesse Danglars sig Dagen efter Opførelsen af „Semiramis", eller rettere, efter begge de unge Damer d'Armillys Triumph, hen til en gammel Kone, i hvis Huus hun for en lille Sum havde leiet et særskilt Værelse. — Her foregik hendes Forvandling fra en svagelig ung Mand til en smuk Dame; derpaa indsvøbte hun sig i et stort Shavl og steeg op i en elegant Equipage.

„Til Frøkenerne d'Armilly," — sagde hun til Kudsken i sin meest stolte og bydende Tone.

Vognen fløi afsted i Galop.

Begge Veninderne havde netop modtaget Theaterdirecteurens pragtfulde Gaver, og de græd endnu, idet de omfavnede hinanden af Salighed og Glæde, da de hørte Vognen holde og et Øieblik efter Klokken lyde, der anmeldte et Besøg.

„Tager jeg ikke feil," — udbrød Eugenie, — „saa er dette det fire og tyvende Besøg idag. Det bliver tilsidst virkelig trættende; er Du ikke af samme Mening, min Kjære? Fire og tyve Equipager paa en eneste Dag for en og samme Dør? Skulde man ikke troe, at her boede en Statsminister, en Gesandt eller ogsaa en Greve af Monte-Christo? Og dog vide Alle fuldkommen godt, at Du, kun Du, min bedste Veninde, er den, der drager alle disse Besøg hertil."

Og medens Eugenie talte saaledes, bedækkede hun sin elskede Louise med Kys.

„O," — vedblev hun; — „Gaarsdagens Arsaces vil ikke saasnart forsvinde af Romernes Erindring, thi de ere udmærkede Kjendere, og bedre end Andre have de forstaaet at paaskjønne Din Methodes Fortræffelighed, Dit Spils Intelligents og den Adel og det begeistrede Udtryk, der udmærker Din Mimik."

„Ti, Eugenie — kan Du virkelig troe, at jeg har gjort mere Effect end Du?"

„Nei, men jeg er fuldkommen overbeviist om, at jeg uden Dig aldrig vilde have kunnet udføre Semiramis' Rolle saa sandhedstro."

„Ak, Eugenie, Du har altfor høie Tanker om mig; Din blinde eller, om Du hellere vil, Din naragtige Høimodighed lader Dig glemme Din egen Fortjeneste. Her er Dine Bouquetter; de ere rigtignok ikke kostbarere eller talrigere end mine, men hvad vil det sige? Vist er det, at Din Fortjeneste er ligesaa stor som min, at det italienske Publicum ingen Forskjel gjør paa os, at det i sin Upartiskhed lægger vort Talent i samme Vægtskaal og tilkjender det samme Løn."

Eugenie svarede Intet, men omfavnede med Agtelse og Kjærlighed sin tidligere Lærerinde, der nu var hendes Veninde og Ledsagerinde.

I dette Øieblik aabnedes Salsdøren, og en middaldrende Kone, som var begge Frøknerne d'Armillys Husholderske, traadte ind.

Ende paa første Deel.

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

„Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Capitel.

Moder og Datter.

Næppe havde Huusholderſken betraadt Salen, hvori Eugenie og Louiſe opholdt ſig, førend den Sidſte med en Utaalmodighed, ſom ikke var fri for et Anſtrøg af Vrede, udbrød, uden at lade hende komme tilorde:

„Hvad er der nu paafærde, Aſpaſia! Jeg troede, vi havde paalagt Dem aldrig at forſtyrre os, naar vi vilde ſtudere."

„Undſkyld, Mademoiſelle," — ſvarede Aſpaſia; — „naar jeg afbryder Dem, er det ikke min Skyld. Jeg veed, at De paa denne Tid ikke ville forſtyrres, men der er en franſk Dame nedenunder, ſom nyligt er kommen, og ſom tiltrods for alle mine Forſikkringer om, at De nu ikke ville modtage Nogen, abſolut vil tale med Dem."

„Hun vil abſolut!" — gjentog Eugenie ganſke forbauſet over den franſke Dames beſynderlige Anmasſelſe. — „Velan, men jeg vil ikke."

„Undskyld, Eugenie," — sagde Louise. Derpaa vendte hun sig om til Aspasia og vedblev:

„De siger, at det er en fransk Dame?"

„Ja, Mademoiselle."

„O!" — raabte Eugenie, — „troer hun maaskee, at denne Egenskab giver hende Ret til at trænge sig ind paa Folk? Da tager hun feil. Hun kan sende os sit Kaart, dersom hun nu engang fastholder sin Fordring, det er tilstrækkeligt. Aspasia, gaa og kom ikke tilbage. Naar hun giver Dem et Kaart, saa læg det hen til dem, som allerede i Dag ere afleverede, og læg dem saa allesammen paa mit Toilettebord. Gaa nu!"

Eugenie udtalte den sidste Befaling i en Tone, som ikke tillod nogen Modsigelse. Det var tillige den gode Fru Aspasias Mening, at hun ikke kunde foretage sig noget Bedre end hurtigst muligt at tiltræde sit Tilbagetog.

Begge Veninderne satte sig til Pianoet, og begyndte efter nogle Præludier at synge den store Duet af „Semiramis."

Men næppe havde de sunget nogle Strophер, førend de til deres store Overraskelse atter hørte Døren aabne sig og saae Husholdersken træde ind.

„O!" — raabte Eugenie utaalmodigt, — „paa den Maade vil det idag være os aldeles umuligt at studere. Min kjære Aspasia, man skulde troe, at en ond Aand havde besat Dem idag og berøvet Dem Hukommel-

sen. Har De allerede glemt det Forbud, jeg for et Øieblik siden gav Dem?"

„Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, Mademoiselle," — svarede Aspasia. — „Den Dame, jeg talte om, forlanger, at jeg ubetinget skal overgive Dem dette Kaart."

„Det bliver bedre og bedre!" — udbrød Eugenie. — „Først for en halv Time siden sagde denne Dame, at hun vilde absolut, og nu vil hun ubetinget. Det vil udentvivl ikke vare længe, saa baner hun sig Vei herind til os med Magt. Jeg finder den Sag høist mærkmærdig."

„Ræk mig Kaaret, Aspasia," — sagde Louise, idet hun strakte Haanden ud efter det.

Aspasia traadte et Skridt frem og overgav et elegant Kaart af glat Velin, hvorpaa der med forgyldte Bogstaver var trykt et aristokratisk Damenavn.

„Er det muligt?" — mumlede Louise, idet hun hurtigt viste Eugenie Kaartet.

„Baronesse Danglars," — sagde hun koldt. — „Lad hende træde ind!" — tilføiede hun ligegyldigt, i det hun gav Husholderskeu et Vink, som straz fjernede sig.

„Du bliver bleg," — sagde hun til Louise. — „Berolig Dig, min Kjære, jeg er stærk og frygter hverken min Moders Bebreidelser eller Forbittrelse. Fri og uafhængig som jeg nu er, vil jeg aldrig kunne bequemme mig

til atter at bære de Lænker, jeg har været saa lykkelig at sprænge."

Medens hun sagde disse Ord, løb hendes Fingre over Pianoet og aflokkede det raske og høie Toner, ved hvilke hun søgte at overdøve de Suk, der trods hendes Koldblodighed dog opstege fra hendes Bryst.

Louise hefstede med bøiet Hoved sit drømmende og tankefulde Blik paa det skjæbnesvangre Kaart, som paa denne Maade forstyrrede hendes Sindsro midt i Triumphens Ruus. Hendes Hjerte slog omkaps med hendes Venindes, og et Syk, der næsten lignede en Hulken, blandede sig fra Tid til anden imellem Pianoets støiende Accorder.

Baronesse Danglars traadte ind. Hun bar en simpel fort Fløiels Kjole, og en Pelerine, besat med Blonder, bedækkede hendes Skuldre.

Hun var i Almindelighed bleg, men i dette Øieblik farvede en let Rødme hendes Kinder, og hendes foragtelige Bevægelse med Læberne forraadte den bittre Følelse, der opfyldte hendes Hjerte.

Eugenie gik hende langsomt imøde og bøiede sig ærbødigt, som om hun vilde kysse hende paa Haanden. Baronessen blev imidlertid staaende ubevægelig, og Eugenie blev blodrød.

„For at kunne lede Dem op i Rom, Mademoiselle," — sagde endelig Baronesse Danglars, — „har jeg været nødt til at give Dem Navnet Eugenie d'Armilly. Det er

altsaa Eugenie d'Armilly, der i dette Øieblik staaer for mig, og Mademoiselle d'Armilly har ingen Pligter, som tvinge hende til at vise mig et saadant Tegn paa Ærbødighed som det, De i dette Øieblik vilde give mig."

Idet Baronessen sagde dette, kastede hun et Sideblik paa sin Datters Veninde, der fuldkommen syntes at have opfattet det Krænkende, der for hende laa i disse Ord.

Efterat Baronessen havde udtalt, saae hun sig om i Værelset, som om hun søgte en Stol.

„O, tag dog Plads, Madame," — sagde Eugenie hurtigt, men dog ikke saa hurtigt, at Baronessen jo fik Tid til at sige:

„Jeg veed ikke, om Kunstnerne have for Skik at betjene sig af de samme Høflighedsformer som andre dannede Mennesker; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke er vant til at tale staaende."

Ved disse Ord, som bleve udtalte i en Tone, der tilstrækkelig forraadte, at de fremgik af den dybeste Foragt, blev Eugenie liigbleg, og Louise, hvis Constitution var noget stærkere, blussende rød.

„Madame!" — svarede Eugenie, hvis Taalmodighed var forbi, og idet hun gjorde sig Umage for at give sine Ord den behørige Fasthed og Sikkerhed, — „der hersker hos Kunstnerne de samme Skikke som andetsteds, men i Særdeleshed i Italien, hvor, hvad der ikke kan være Dem ubekjendt, Kunstens Aristokrati staaer paa samme Trin som Fødselens Aristokrati."

„Virkelig!“ — svarede den stolte Baronesse med et spodsk Smiil. — „Jeg er overbeviist om, at den ikke, som De mener, staaer paa samme Trin, men endogsaa paa et langt høiere. Ja, ja, det kan ikke negtes, at Deres aristokratiske Fødsel langfra vilde have forskaffet Dem en saa stor, saa almindelig og saa offentlig Sympathi! — Imidlertid, Gud alene veed, hvorledes Alt dette er gaaet til. Ak, ofte, meget ofte udøve slette Raad en saadan Indflydelse paa uerfarne Personer, at de bringe disse til at begaae de største Daarskaber.“

Baronessen kastede atter et Sideblik paa Louise, som om hun vilde lægge Mærke til, hvilken Virkning hendes Ord havde frembragt.

Eugenie skjælvede af Forbittrelse og krænket Stolthed. Hun vilde svare, men hendes Moders Stemme forhindrede hende heri.

„Velan, Eugenie, formodentlig havde Du til Hensigt at spørge mig om Aarsagen til mit Besøg. Jeg forsikrer Dig, at den er meget let at gjætte. Naar vi paa Grund af vor Fødsel tilhøre den ophøiede Classe i Samfundet, for hvilken den store Masse bøier sig, saa kunne vi ikke følge alle vore Lüner med den samme Utvungenhed og Lethed som simple Folks Børn, der i denne Verden ikke ere udsatte for at tabe Noget, men derimod kunne vinde Alt. Dette er saa sandt, Eugenie, at Du selv har holdt det for Din Pligt, idet Du betraadte Din Kunstnerbane, at skjule Dit Familienavn under et andet, der

fordrede færre Hensyn. Du har ikke følt Kraft nok til, min Datter, aldeles at fornægte det gamle Menneske. I Deres Øine, som kjende Dig, er Du stedse bleven den samme — Eugenie de Servières og Danglars. Men disse Navne kunne paa ingen Maade tilhøre en Skuespillerinde, hvar høi hendes Rang end er paa Scenen, især naar jeg, som er Din Moder, troer at have Ret til at føre Dig tilbage."

„Føre mig tilbage?" — spurgte Eugenie i en ydmyg og skjælvende Tone idet hun slog Øinene ned.

„Hvad vil det sige, Eugenie?"

„Jeg forstaaer Dem ikke, Moder."

„Ak, den Ting er dog meget simpel! Naar jeg har brugt det Udtryk, at føre Dig tilbage, saa har jeg dermed meent, at jeg ved mine Raad ønskede at gjøre en Ende paa min Datters taabelige Vildfarelse. Det er min Pligt, Eugenie, og om Du end har glemt, hvad Du skylder mig, saa er dette dog ikke Tilfældet med mig med Hensyn til Dig."

„Kjære Moder," — mumlede Eugenie, i hvis Øine to store Taarer perlede, — „De er god og ædel, og jeg har derfor stedse stolet paa Deres Overbærelse. Men desuagtet maa De ikke troe, at jeg nogensinde vil give Afkald paa den ophøiede Løbebane, som jeg efter modent Overlæg frivilligt og uden nogen fremmed Indflydelse har ombyttet med Etiquettens Trivialiteter og det daglige Livs tomme Ensformighed. Nei, da jeg udkastede min Plan

til Flugt, da jeg iværksatte den med Mod og Bestemthed, trodsende tusinde Besværligheder og mange Farer, da skeete det ikke i den Mening en smuk Dag at vende tilbage til det fædrene Huus, liig et lille Barn, der angrer sin Feil. Jeg agter og elsker Dem, men dette frie, hæderfulde Liv udgjør min hele Ærgjerrighed."

„Det er nok, Eugenie," — sagde Baronessen, idet hun stod op. — „Jeg veed, hvem jeg kan tilskrive Din Forvildelse! Hvem jeg kan takke for den Smerte, som paa hiin forbandede Aften sønderrev mit Hjerte. O, dersom jeg nogensinde havde kunnet ane noget saa Forfærdeligt, da vilde jeg nu ikke have oplevet den Skam at være Moder til en Comediantinde."

„Madame!"

„Men jeg vil ikke længe være det, Eugenie," — vedblev Baronessen, idet hun reiste sig op. — „Du vil dog vel ikke dræbe mig med denne Sorg, ikke sandt?"

„O, Moder! De begriber ikke, hvad det har at betyde at sige til en dramatisk Kunstnerinde, der har valgt denne Løbebane af en naturlig Drift og gjort den til sit Kald: — „Hør op at være Kunstnerinde, vend tilbage til Din tidligere Livsstilling, og bliv en almindelig Qvinde!"

„Det er virkelig et stærkt Stykke!" — afbrød Baronessen hende med en ironisk Latter. — „Du har i Sandhed altfor store Tanker om Dig selv, Eugenie. Og veed Du ikke, hvad det vil sige for en Dame af fornem Fød-

sel, for en Dame af den store Verden at have betraadt de smudsige Brædder, for en Dame, paa hvis Opdragelse Intet er forsømt eller sparet? Eugenie, det overstiger mine Kræfter! Denne Tanke tilintetgjør mig. En af os to maae bringe Offeret, — forstaaer Du, Eugenie? Jeg er ikke kommet hertil for at opføre en sentimental Comedie. Sligt overlader jeg til Skuespillerinderne, der jage efter Effect. Slige Comediantinder kunne netop paa Grund af, at De efterabe Naturen og ere vante til at forstille sig, ikke mere begribe den sande Smerte eller den virkelige Glæde, der opfylder vor Sjæl."

„Moder, Moder!" — udbrød Eugenie skjælvende, idet hun krampeagtig bøed i sit Battistes Lommetørklæde.

„Hvad skal dette betyde? Har Du ikke selv sagt mig, at Du er Skuespillerinde? Hvorfor skulde jeg ikke tale til Dig i denne Tone? Jeg tiltaler Dig, som jeg tiltaler enhver anden Person, der driver denne Haandtering," — svarede Baronessen.

Derpaa vendte hun sig om til Louise og henvendte Talen directe til hende.

„Mademoiselle d'Armilly, tillad mig at takke Dem for den exempelløse Iver, som De har lagt for Dagen ved den Musikunderviisning, De har givet min Datter. Eleven gjør i Sandhed sin Lærerinde Ære, og det vilde næsten være vanskeligt at bestemme, hvem af Dem Begge der er Lærerinden og hvem Eleven."

Louise kastede et bønligt Blik paa sin Veninde, som

straz traadte et Skridt frem for at stille sig imellem hende og Baronessen.

„Vi ere for Øieblikket," — sagde Eugenie, — „to fortrolige Veninder, to Uadskillelige, der dele Arbeide, Studier, Berømmelse og Skjæbne sammen. De, Moder, som paa Grund af Deres Fødsel aldrig har havt Anledning eller Trang til at arbeide og studere for at opnaae et Navn eller en Erhvervskilde, De fatter ikke, De kan ikke fatte det hellige Venskabsbaand, der forener os. Hav i det Mindste Agtelse derfor. I Deres prægtige Saloner findes intet saadant Venskab; i Fornemhedens Glands søger man forgjæves den ophøiede Simpelhed, Velan, det er for hendes Skyld, jeg forsmaaer den fornemme Families Navn, fra hvilken jeg nedstammer; for hendes Skyld foragter jeg den glimrende Lod, som var mig beskaaret —"

Baronessen foer sammen, da hun hørte de sidste Ord.

„For hendes Skyld," — vedblev Eugenie, idet hun sluttede Louise i sine Arme, — „for hendes Skyld, siger jeg Dem, Moder, vil jeg stedse være Dem en Datter, dog ikke blot en Datter, men ogsaa Kunstnerinde."

Baronessen, som nok indsaae, at hun ikke turde haabe noget videre af dette første Besøg, mumlede nogle usammenhængende Ord, som Forbittrelsen indgav hende, og forlod hurtigt begge Venindernes Huus.

For en Kone, som Baronessen, der ikke kunde vænne sig til den Tanke at trække sig tilbage fra den fornemme Verden, hvori hun stedse havde bevæget sig, for en af alle

hendes Stands Fordomme saa forblindet Kone, der blot af en vanvittig Stolthed foragtede Middelclassen og Fattigfolk, gaves der paa Jorden ikke noget foragteligere Kald end det, Eugenie havde valgt.

Der blev ikke Andet tilbage for Baronessen end at forlade Rom, hvor uden Tvivl snart en eller anden nysigen Journalist vilde tilkaste Publicum den nye Skuespillerindes Biographi for at tilfredsstille dens Nysgjerrighed, saa at en af de tvende d'Armillyer da nødvendigviis maatte blive bekjendt som Eugenie Danglars. Men nutildags flyve Dagbladene overalt omkring, og Alverden læser dem. I Frankrig vilde Efterretningen paa denne Maade snart blive meddeelt og udbredt; derefter vilde man i London snart kunne den udenad, og det utrættelige Fama, som aldrig standser paa sin Vandring, vilde vistnok ikke tøve med sine hundrede Tunger at forkynde den berømte Skuespillerinde Eugenie Danglars' Historie, der, følgende sin indre Stemme, havde forladt Moder, Slægtninge, Familie, Ære og Rigdom for at træde i en Sonntags og en Malibrans Fodspor.

Baronessen følte sig modløs og et Øieblik fristet til at bøie sit Hoved under den Skjæbne, der i nogen Tid syntes at forfølge hende. Som et Bytte for en mørk Melancholi gjennemgik hun alle de Ulykkestilfælde, som kort efter hinanden havde rammet hende. Hendes Gemals Flugt, den Ulykkeliges Optræden, som hun havde skjænket Livet, det af hendes forrige Elsker i hans Dødstund skrevne

Brev, hendes Datter Eugenies Udskeielser — Alt syntes at have sammensvoret sig mod hende for at forvolde hendes Undergang.

Ikke destomindre var Baronessen paa ingen Maade en Charakteer, der lod sig beseire af Forholdene. Hendes Stolthed og Egenkjærlighed oprørtes ved denne Tanke og viste hende den Vei, hun skulde slaae ind paa. Hun svoer at kalde hele sin qvindelige Skarpsindighed til Hjælp for at drage Eugenie bort fra den Bane, hun havde betraadt, og beredte sig til at iværksætte denne vanskelige Opgave.

Andet Capitel.

Benedettos Brev.

Baronesse Danglars' Besøg hos hendes Datter gik, som Læseren ikke maa forglemme, forud for det Brev, som Benedetto havde skrevet i Greven af Monte-Christos Navn; følgelig fandt de Begivenheder, som vi nu ville fortælle, og som fulgte efter hiint Besøg, ligeledes Sted før Afsendelsen af det ovennævnte Brev, hvis Følger vi senere ville erfare.

Baronesse Danglars havde, som vi alt have fortalt, leiet et Værelse hos en gammel Kone, hvor hun iværksatte sin Forvandling fra et sygeligt ungt Menneske til en rask og smuk Dame.

Baronessen, som for en lille Pengesum havde kjøbt den Gamles Discretion, forøgede Summen for at have Ret til at forlange den allerubrødeligste Taushed. Hun lod hende derfor hente, og der fandt nu følgende Samtale Sted imellem dem.

„Findes der i Rom en determineret Mand, der er istand til at paatage sig et vanskeligt, men indbringende Arbeide?"

„Af den Slags er der mange."

„Kan De skaffe En tilveie?"

„Ja."

„Naar?"

„Imorgen."

„Godt, denne Mand maa besøge Theatret paa en Maade, som om han stedse havde gjort det."

„O, jeg indestaaer for ham."

„Han maa bringe en Slags Bortførelse istand.

„En, to, tre, saamange De vil have."

„Og hvem indestaaer mig for hans Lydighed?"

„Hans egen Interesse."

„Og for Deres Taushed?"

„Det samme som sikkrer mig Deres. De kom herhen, og jeg antog Dem for en Mand. Senere har jeg

erfaret, at De er et Fruentimmer ligesaavel som jeg. Fra den Tid af besøger De mit Huus og veksler Dragt og Skikkelse saa ofte det behager Dem. Jeg veed ikke, hvem De er, og jeg søger ikke at erfare det. Dersom De har begaaet en Forbrydelse og man engang arresterer Dem derfor, saa haaber jeg, at De ikke omtaler mig."

Baronessen maatte lade sig nøie med disse Grunde og ventede til den følgende Aften, da den Gamle havde lovet at skaffe den Mand tilveie, der besad de behørige Egenskaber for at iværksætte en Bortførelse.

Da Mørket brød frem, forlod den foregivne Descendent af Familien Servières Hotellet, indhyllet fra Isse til Fod i sin Kappe, og begav sig til den gamle Sybilles Huus, hvor han mod Sædvane dennegang ikke vekslede Costume og forvandlede sig til Baronesse Danglars.

„Naa, hvor er Manden?"

„Han er her."

„Hvad er det for et Menneske?"

„En Mand af høi Vext og prøvet Mod, beredt til at tjene Dem i Alt. Deres Naade maa betale ham godt og overlade det Øvrige i Guds Haand."

„Men sig ham ikke, at jeg er et Fruentimmer."

„Nei, Gud bevare's!"

„Sæt Lampeskjærmen saaledes, at jeg sidder i Skygge, og lad ham saa komme herop."

Den Gamle adlød, og den formeentlige unge Hr.

de Servières indhyllede sig forsigtigt i Folderne af sin Kappe og trykkede sig ned i en omfangsrig Lænestol.

Et Øieblik efter hørte man en Mands Skridt, der steg op af Trappen, og straks derpaa kom et Menneske tilsyne, hvis Physiognomi forraadte Rævens Snuhed og Løvens Mod.

Med et hurtigt Blik betragtede han den foregivne unge Mand og saae straks, med hvem han havde at gjøre, inden Baronessen paa sin Side kunde komme paa det Rene med Hensyn til ham.

Tausheden vedvarede nogle Øieblikke fra begge Sider, i Løbet af hvilke den nys Indtraadte høfligt tog sin Hat af og foer med Haanden gjennem Haaret som for atter at ordne det.

„Man har forsikkret mig, at De er beredvillig til paatage Dem Udførelsen af en Sag, der ikke er uden Vanskelighed!“ — sagde Hr. de Servières med forstilt Stemme.

„Ja, Excellence,“ — svarede den Ubekjendte.

„Selv om Sagen, hvorom der handles, bestod i en Bortførelse?“

Banditten smilede og gjorde en haanlig Gebærde, som om han havde ventet noget langt Vanskeligere.

„Godt, Godt!“ — vedblev den unge Hr. de Servières efter nogle Øieblikkes Eftertanke. — „Kan Nogen høre os her?“

„Jeg er ganske alene,“ — sagde Banditten.

„De pleier at besøge Theatret?"

„Jeg kjender alle Theatrene i Italien."

„Ja saa! De har altsaa besøgt hele Italien?"

„Jeg kjender enhver Krog i Italien ligefra Reggio til Aosta saavel ved det corsikanske som ved det adriatiske Hav."

„Lad os imidlertid for det Første indskrænke os til at tale om Argentino-Theatret."

„Jeg er lutter Øre."

„Kjender De de to nye Actricer?"

„Hvem i Rom kjender ikke allerede de tvende d'Armilly'er?"

„Jeg mener den yngste."

„Eugenie?"

„Ja."

„Forestil Dem, at en Mand her i Verden elsker hende lidenskabeligt. Tænk Dem en af de mægtige Lidenskaber, der driver Menneskет til at træde hele Verden under Fødder og overvinde alle Hindringer, for at komme i Besiddelse af den elskede Gjenstand, en af hine Følelser, der kun opflammes endnu stærkere ved denne Gjenstands Kulde og Foragt."

„Jeg forstaaer Dem."

„Der handles om at bortføre Eugenie d'Armilly med Magt."

„Det er en smal Sag."

„Naar?"

„Bestem selv Natten og Timen."

„Hvorledes?"

„Man har fortalt mig, Excellence, at De betaler godt, og derfor maa De ogsaa betjenes godt. Jeg siger derfor endnu engang: Bestem selv Natten og Timen, da Bortførelsen skal gaae for sig."

„Ikke destomindre anbefaler jeg Dem fremfor Alt een Ting," — sagde den unge Hr. de Servières, idet han tøvede nogle Øieblikke, som om han følte en vis Anger over det forræderiske Attentat paa Eugenies Frihed.

„Og hvori bestaaer det?"

„Den største Ærbødighed —"

„Det forstaaer sig."

„Saa lidt Tvang som muligt."

„Vær kun ganske rolig."

„Og hvem indestaaer mig for Deres ubetingede Lydighed?"

„De skal ikke betale mig, førend Værket er udført, Excellence, og Mademoiselle Eugenie skal med egen Mund forsikkre Dem, om jeg et eneste Øieblik har tilsidesat den skyldige Respect, naturligvis det Øieblik fraregnet, da jeg maa bemægtige mig hendes Person."

„Naar vil jeg atter træffe Dem?"

„Kjender De den hellige St. Sebastians Katakomber?"

„Nei," — svarede den unge Hr. de Servières, hvorpaa han tilføiede: — „Tænk endnu engang derover, min Herre, Sagen er ikke forbi dermed. Bortførelsen i

og for sig er ikke tilstrækkelig. Det er unddgaaeligt nødvendigt at bringe Eugenie til Neapel."

„Dermed befatter jeg mig ikke."

„Ja saa! Godt da! Men De vil dog vel bringe hende til det Kloster, som jeg vil betegne Dem?"

„Med Fornøielse, forudsat naturligviis, at Porten dertil aabner sig for os."

„Den vil aabne sig."

„Hvilken Nat skal Bortførelsen gaae for sig."

„Den første Nat, da Operaen „Semiramis" atter bliver opført — førend Forestillingen begynder."

„Og Klostret?"

„Imorgen Middag, naar De henvender Dem her, skal De faae nøiere Besked derom."

„Men da jeg paa denne Maade ikke vil have den Ære at gjensee Dem, saa er De vel saa god at betale mig strax."

Baronessen havde truffet sine Forholdsregler. Hun tog sin Bors og udbetalte Banditten den Sum, han havde forlangt.

„Godt! godt!" — mumlede hun, da hun saae ham fjerne sig. — „I Klostret ville Dine vidtflyvende Drømme om en Frihed, der skader min Anseelse, faae en Ende, Eugenie! Der i Eensomheden vil Du bittert angre at have forladt Din Moder."

Den følgende Aften erholdt Baronesse Danglars det Brev, som Benedetto sendte hende ved Mestre Pastrini,

og der, som man vil erindre sig, var affattet i følgende Udtryk:

„En Mand, der i høi Grad agter og skatter Deres „Excellence, har nyligt erfaret, at Deres Excellences Hem„meligbed er opdaget i Rom. Jeg tillader mig at give „Deres Excellence Underretning herom, da jeg ønsker, at „De i ingen Henseende maa blive foruroliget.

„Deres meget hengivne

„Greve af Monte-Christo."

Hvis Meduſahovedet med dets Slangehaar pludſelig havde viist sig for den stakkels Baronesses Dine, havde hun umuligt kunnet gribes af en større Bestyrtelse end hun nu følte, da hun læste Billetten med Greven af Monte-Christos Underskrift.

Var det en slem Drøm?

Hun læste den endnu engang igjennem.

Det var ingen Drøm. Det var en Virkelighed. Hun holdt et Brev i sin Haand, hvori man sagde hende, at hendes Hemmelighed var opdaget i Rom.

Men hvilken Hemmelighed?

Paa hvilken anden Hemmelighed kunde disse Ord hentyde, uden paa hendes sidste Hemmelighed betræffende Eugenies Bortførelse? Ja, uden Tvivl var det dette, hvorpaa Greven af Monte-Christo hentydede!

Og hvor opholdt denne sig? Hvorfra skrev han? Hvorledes kunde han vide, at hun, Baronesse Danglars,

var i Rom? „Ak," — tilføiede hun med et bittert Smiil, — „jeg glemte, at denne overordentlige Mand besidder den Gave at kunne see i Mørke, læse i Fremtiden og gjætte, hvad der foregaaer i Nutiden, selv om man troer det skjult med den uigjennemtrængeligste Hemmeligheds Slør; for dette Menneske gives der ingen Hemmeligheder, ingen Mysterier i Verden! Men hvor er han? Jeg maa see ham, jeg maa tale med ham, han er stor, han er mægtig, han vil komme mig til Hjælp."

Med disse Ord satte hun sig rask ned ved sit Skrivebord, skrev, lagde Brevet sammen, forseglede det og skrev hurtigt følgende Udskrift?

„Til Hs. Excellence
Greven af Monte-Christo."
— haster —"

Stor var Mestre Pastrinis Forbauselse, da han modtog dette Brev, for at levere det til Naboen i anden Etage, og da han læste Udskriften paa Brevet. Han stod allerede paa Nippet til at vende om for at gjøre opmærksom paa, at der ikke boede en saadan Person i hans Hotel eller overhovedet fandtes en saadan i Rom. Men da han erindrede sig Benedettos Ord og tillige betænkte, at denne kunde give ham Opløsning paa Gaaden, ilede han rask og lydløst som en Ræv op i anden Etage og traadte ind i sin Gjæsts Værelse.

„Excellence, jeg kommer frygteligt træt."

„Du har nok løbet stærkt?"

„Nei, Excellence," — svarede Pastrini, idet han drog et dybt Suk.

„Du har nok skyndt Dig op af Trappen?"

„Per la madonna! jeg er nærved at segne under Byrden af et Brev."

„Hvad skal denne Vittighed betyde, Mestre Pastrini?"

„Vittighed! Vittighed! saaledes kan det gjerne forekomme Deres Excellence, men naar et Brev har en Udskrift som denne!"

„Hvilken Udskrift!"

„Til Greven af Monte-Christo!" udbrød Pastrini.

„Giv hid," — sagde Benedetto ivrigt.

Og førend Mestre Pastrini fik Tid til at sige et Ord, befandt Brevet sig allerede i Snigmorderens Haand.

„Men, Excellence, De er jo ikke Greven."

„Det er ligemeget, jeg er hans Secretair."

„De?" — svarede Mestre Pastrini forundret, — „De hans Secretair? Men fortalte De mig ikke for kort siden, at —"

„Hør, min kjære Mestre Pastrini," — afbrød Benedetto ham," — „jeg erklærer Dem, at jeg ikke bliver en Time længer i Deres Huus, thi De besidder virkelig en Nysgjerrighed, som er ganske utaalelig!"

Mestre Pastrini, som i nogle Dage ikke mere begreb, hvad der foregik omkring ham, saae sig nødsaget til at trække sig tilbage til sit lille Cabinet, der tjente ham som

Contoir, hvor han ventede paa Leilighed til vt tale med Peppino, for at meddele ham, at den berømte Greves Secretair befandt sig i Rom.

Benedetto forlod Mestre Pastrinis Hotel og medtog sin hemmelighedsfulde Kasse og en lille Badsæk, som udgjorde hans hele Bagage, i den bestemte Hensigt paa en klogtig Maade at benytte sig af den heldige Opdagelse, han havde gjort. Han begav sig til Argentino-Theatrets Portnerbolig og lod Dørhammeren falde med en saadan Arrogance, at den stakkels ruinerede Baron af Skræk tre eller fire Gange hoppede op af sin Stol.

„Heida, Baron,", — raabte Benedetto.

„Igjen denne flaue Spøg, min Herre! De har altsaa svoret paa at ville compromittere mig!"

„Naar jeg kalder Dem Baron, min Kjære, saa skeer det, fordi jeg er fuldkommen overbeviist om, at De vil gjenerholde Deres Formue," — svarede Benedetto, idet han steg op af Trappen og lagde sin Badsæk i en Krog, men beholdt Kassen under Armen.

„Hvad skal dette betyde?" — spurgte Baronen — vil De tiltræde en Reise?"

„En Reise? Ah, jeg gjætter, hvorfor De gjør dette Spørgsmaal. De undrer Dem over, hvorfor jeg bringer denne Badsæk med. Men sig mig, min Kjære, naar man flytter, saa pleier man dog ikke at lade sine Meubler blive tilbage i det Huus, man forlader."

„De skifter altsaa Logis?"

„Ja."

„Men —"

„Siig mig, kjære Ven, har De her maaskee et Værelse, som er ubeboet?"

„Min Troe, nei; jeg har intet!" — sagde Baronen, der begyndte at føle sig meget ubehagelig tilmode, fordi han slet ikke skjøttede om at befinde sig i altfor stor Nærhed af Exprindsen af Cavalcanti.

„Tal ud! Hr. Baron! Dog, der falder mig Noget ind — jeg har Noget at besørge. — Vær saa god at give mig Pen og Papir."

„Min Herre, jeg siger Dem endnu engang, at jeg i dette Huus ikke har noget ledigt Værelse. Seer De — Forstue, Beboelsesværelse, her er Kjøkkenet —"

„Men, min Herre, det er aldeles ikke min Hensigt at optage en Grundtegning af deres Huus; jeg forlanger aldeles ingen Oplysninger af Dem i denne Retning; jeg beder Dem kun om Blæk, Pen og Papir."

„De vil altsaa skrive?"

„Ja vel og det i Deres Interesse."

„Ja saa! Og kan man maaskee faae at vide til hvem?"

„Hvorfor ikke, til Baronesse Danglars," — svarede Benedetto.

Baronen sprang op i heftig Bevægelse.

„De vil skrive til Baronessen?"

„Nu, hvad Forunderligt er der vel deri, Hr. Baron?

Har jeg ikke fornyligt lovet Dem igjen at føre Dem sammen med hendes tre Millioner, da De nu engang gjør Dem saamange Bebreidelser over, at De har forladt hende, vel at forstaae, hende og hendes tre Millioner. Men nu er Baronessen i Rom, hun har skrevet mig til, og jeg vil svare hende."

„Hun har skrevet Dem til?"

„Kjender De hendes Haand?"

„Javist."

„Er det denne?"

Han viste ham Brevet, som Baronessen havde skrevet til den formeentlige Greve af Monte-Christo.

„Ah!" — udbrød Baronen, da han læste Navnet udenpaa Brevet. — „Haandskriften er rigtignok hendes, men De sagde, at hun havde tilskrevet Dem, og jeg seer her et Navn, der ikke tilhører Dem."

„Der ikke tilhører mig?" — sagde Benedetto smilende, idet han umiddelbart derpaa tilføiede: — „Kjære Baron, De glemmer min vidunderlige Reliquie — Apropos, med Deres Tilladelse, lad mig sætte min Kasse herhen. Men rør den ikke! den indeholder Dødningehaanden!"

Danglars gyste uvilkaarligt.

Benedetto vedblev:

„Min Herre, jeg har befalet Baronessen at komme til Rom og at sælge sit Hotel og sit Bohave i Paris. Hun har adlydt mine Befalinger, i Aften venter hun mine

videre Ordres, og jeg kommer for at raadføre mig med Dem i denne Anledning."

Den bestemte Tone, hvori Benedetto udtalte disse Ord, satte den stakkels Baron i største Forbauselse, og han blev staaende med aaben Mund og opspilede Øine.

„Det Hele forekommer mig som en Drøm," — mumlede han; — „er jeg da bestemt til ligesom Danae at blive overøst af en Guldregn?"

Den stakkels Mand troede allerede istedetfor Regndraaber at høre blanke Dalere falde ned paa sit Tag. Drømmen var skjøn, men det var kun en Drøm!

„Velan, Hr. Baron," — sagde Benedetto i en barsk Tone, — „vaagn op af denne Tilstand, der her aldeles ikke er paa sin Plads. Jeg vil skrive til Baronessen og melde hende Deres forestaaende Besøg.

„Jeg, jeg, skulde besøge hende? Nei aldrig!"

„Jeg forstaaer. De er bange for, at Baronessen skal bebreide Dem Deres uværdige Forhold, men berolig Dem; jeg indestaaer Dem for, at dette ikke vil skee. Tvertimod, man vil modtage Dem udmærket godt, og Baronessen vil være den Første, der kaster sig i Deres Arme."

„Aa Snak! — Det har hun aldrig gjort, i det Mindste ikke efter egen Tilskyndelse."

„Men nu vil hun gjøre det! lad mig derfor skrive," — svarede Benedetto i en bydende Tone, idet han strax begyndte at skrive følgende Brev:

„Madame, jeg er ikke istand til at give Dem et godt „Raad. Imidlertid er det min Mening, at De ikke skal „ængste Dem over Ting, som det ikke er Umagen værd „at være urolig over. Jeg har idag spiist Frokost hos „Baron Danglars paa hans henrivende Landsted, hvor han „har viist mig en Mængde kostbare og smagfulde Sager. „Blandt Andet bemærkede jeg Deres Portrait, der ligner „Dem ganske frappant. Da jeg saae det, kunde jeg ikke „afholde mig fra at mumle de Ord: „„Skjønne Baro„nesse, De er grusom, men ikke destomindre fortryller De„res Grusomhed Enhver, som kjender Dem!““

„Meddeel Hr. Baronen den glædelige Efterretning „om Deres Nærværelse i Rom, og jeg tvivler ikke paa, at „han vil ile med at overraske Dem allerede imorgen Aften. „Hvad Bortførelsen angaaer, saa forlad Dem paa mit Ord. „Den vil ikke finde Sted, fordi De er bleven for„raadt; dog vil Manden ikke fortælle Noget, som kan com„promittere Dem.“

Da han var færdig med Brevet, undertegnede han sig som Greve af Monte-Christo og forseglede Brevet, som han adresserede til Baronesse Danglars.

„Og nu,“ — sagde han, — „maae vi have fat paa Nogen, der kan besørge Brevet.“

„Men her er Ingen, det vil sige, jeg har ingen Tjener,“ — svarede Baronen, der, medens Benedetto skrev, uafbrudt var spadseret op og ned af Gulvet, og som, aldeles behersket af sin fixe Idee, allerede beregnede,

paa hvilken Maade han skulde fordoble Baronessens Millioner, saasnart de atter vare blevne forsonede.

„Ak, den stakkels Baronesse, medens hun brænder af Utaalmodighed efter at gjensee Dem, staaer De der kold og ligegyldig og beskjæftiger Dem ikke engang med den ubetydeligste Ting af Verden, nemlig den, at finde et Bud, som kan besørge dette Brev! Utaknemlige! — Dog, hør engang — det banker paa Døren — det er ligemeget, hvem det er, Himlen sender ham til os; den Kommende vil tjene os."

Baronen rynkede Panden og spurgte:

„Hvem der?

„Det er mig, men for Djævlen, Hr. Baron, luk dog op — der gives Ting, man ikke saadan kan skrige ind af Vinduet fra Gaden af," — svarede en Mandsstemme udenfor.

„Hvilket Mirakel!" — raabte Benedetto. — „Denne Gang, min Kjære, vil De dog vel ikke paastaae, at det er mig, der kalder Dem Baron?"

„For Himlens Skyld! Tag Deres Bagage og gaa et Øieblik ind i dette Kammer, eller, hvad der vilde være endnu bedre, forlad Huset."

„Det lader til, at Barontitelen gjør Dem reent forstyrret i Hovedet, min Herre."

Der blev anden Gang banket paa Døren.

„Ak, min Gud! min Gud! Hvad skal jeg gjøre?" — udbrød Baronen, idet han foer omkring i Værelset, som

om han gik paa gloende Kul. — Benedetto løb hen til Døren og lukkede op, medens Danglars, der ikke kunde forhindre denne Bevægelse, gjorde en Gebærde, der udtrykte stum Fortvivlelse, og skyndte sig med at antage en Mine, der var istand til at gjøre den Indtrædende Situationen begribelig.

Tredie Capitel.

Greven af Monte-Christos foregivne Secretair.

Det ventede Besøg var intet andet end Peppinos, der, da han havde hørt af Mestre Pastrini, at Greven af Monte-Christos Secretair var i Rom, i al Hast opsøgte Baronen for at erholde nogle nye Oplysninger af ham i denne Henseende, thi, som vi alt have fortalt, de under Luigi Vampa staaende Banditter nærede et Slags religieus Ærefrygt for Greven, som de dreve indtil Fanatisme.

Danglars saae sig nu sat i den vanskeligste Stilling og var bange for, at han ikke kunde trække sig ud deraf med Ære.

Peppino steg rask op ad Trappen og traadte ind,

men standsede lidt forlegen, da han saae sig i en Ubekjendt Nærværelse.

Danglars tilkastede ham et betydningsfuldt og bønligt Blik, som man omtrent kunde oversætte paa følgende Maade:

„Vær klog og compromiteer mig ikke!"

Hvad Benedetto angik, saa glædede han sig ved Synet af Peppino, hvis Dragt forraadte et Menneske, hvem man nok kunde foreslaae at tjene et Par Skilling ved at paatage sig Besørgelsen af et Brev. Han traadte derfor et Skridt henimod ham og sagde:

„Hør, min Ven, vil De gaae et Ærinde for mig?"

„Che cosa?" — spurgte Peppino, hvis Øine ligesom instinctmæssigt fæstede sig paa ham.

„Talen er om et Brev, — svarede Benedetto, idet han udholdt Bandittens prøvende Blik med stoisk Ligegyldighed, — „et Brev, der endnu idag maa afgives i Hotellet paa Via del Corso."

„Til hvem, Signor?"

Danglars gjorde en udtryksfuld Gebærde men Benedetto svarede uden mindste Tøven: — „Til Hds. Naade Baronesse Danglars. — De maa levere det i den Persons egne Hænder, der beboer Værelserne Nr. 2, 3 og 4 i første Etage."

„Jeg skal gjerne bringe det derhen, men naar man nu spørger mig, fra hvem det er —"

„Saa skal De blot svare: fra Greven af Monte-Christos Secretair."

Det er umuligt at beskrive de tusinde Følelser, som Bandittens Ansigt udtrykte, da han hørte disse Ord. — Han foer et Par Skridt tilbage ligesom af en uovervindelig Respect. — Derhos skjælvede han uvilkaarligt og blev bleg, som om det Navn, han nys havde hørt, vakte en mørk Erindring hos ham. — Derpaa betragtede han Danglars med det gjennemtrængende Blik, der karakteriserede ham, og derefter Benedetto, der forholdt sig fuldkommen ligegyldig.

„Undskyld, Signor, — De kjender altsaa den, om hvem De taler?"

„Secretairen eller Greven?" — spurgte Benedetto.

„Begge to."

„Jeg kjender dem, fordi jeg selv er en af dem."

„Saa er De altsaa Hr. Grevens Secretair?"

„Det forekommer mig, som om jeg allerede havde fortalt Dem nok og ikke behøvede at tilføie mere i saa Henseende. — Dog, et Ord endnu, amico. — Den Mine, hvormed De retter dette Spørgsmaal til mig, bringer mig paa den Formodning, at De kjender min Herre."

Peppino nikkede med Hovedet.

„De har maaskee før tjent ham?"

„O," — udbrød Banditten, — „Hs. Excellence har tvertimod havt den Godhed at tjene os."

„Tjene os? Dette „os" er meget sigende, min Ven,

og vækker det Ønske hos mig at tale med Dem til en mere beleilig Tid og paa et mere beleiligt Sted."

„Jeg staaer til Tjeneste, Signor; imidlertid forekommer det mig, som om De maatte have et Gjenkjendelsestegn."

„Det har jeg ogsaa."

„Og hvori bestaaer det?"

„Min kjære Baron," — sagde Benedetto til Danglars, — „viis min den Tjeneste at lade mig være alene med denne Mand."

Baronen gik ind i Sideværelset.

„Godt," — vedblev Benedetto, — „De veed uden Tvivl, hvad for et Slags Menneske Greven er?"

„O, han er et ganske overordentligt Menneske."

„Hvad man kan kjende paa dette Tegn, der betegner ham hans Vei og foreskriver ham hans Bestemmelse i Verden. See engang her."

Med disse Ord aabnede han den lille Kasse, han havde under Armen, og Banditten foer forfærdet tilbage, idet han holdt Haanden for Øinene og mumlede:

„En Dødningehaand!"

Benedetto lukkede strax igjen Kassen, der indesluttede den hemmelighedsfulde Reliquie, efterat han med Glæde havde bemærket den Virkning, som den havde frembragt paa Peppino.

„Dette vil fra nu af være Parolen."

„Hvilken Parole, min Herre? Der gives intet Løsen af denne Art blandt os, og der har aldrig været noget andet end Hs. Excellences Navn. Jeg har blot spurgt Dem om et Tegn, en Gebærde, et Ord, der gav mig Vished om, at De virkelig er Hr. Grevens Secretair. Imidlertid troer jeg Dem, fordi den mærkelige Ting, som De nyligt viste mig, ligner den overordentlige og excentriske Mand, der synes at staae saa høit over Liv og Død som Hr. Greven."

„Nu er Raden til mig at spørge, hvem De er?"

„En Mand, hvis Liv Hs. Excellence har reddet, og som har svoret paa at adlyde ham i alle Ting. Dermed er Alt sagt."

„Imidlertid forekommer det mig dog, at De maa være Medlem af et Selskab, thi De brugte Ordet „os," de De første Gang talte om Greven."

Peppino saae sig om, traadte derpaa et Skridt hen til Benedetto og sagde med dæmpet Stemme:

„Jeg er en Ven og Staldbroder af Luigi Vampa."

„Ah, det er et Navn, som jeg længe har kjendt, thi jeg har meget ofte hørt Greven og hans Intendant Bertuccio nævne det."

„Bertuccio? Ham kjender jeg."

„Virkelig? Det træffer sig jo heldigt. Jeg har nogle Instrux for Luigi Vampa."

„Ah, De har Instrux for ham? I saa Fald kan

De træffe ham i Coliseum. Der vil han modtage Dem, ifald De ønsker at tale med ham."

„Javist, og De vil ledsage mig for at forestille mig for ham, thi jeg kjender ham ligesaa lidt, som han kjender mig. Vort Samlingssted er her. I Overmorgen kan jeg altsaa træffe Dem her. For Øieblikket har De derimod ikke Andet at gjøre end bringe dette Brev til Baronesse Danglars. De skal ikke vente paa Svar."

Peppino bukkede og gik, uden at svare Noget, for saa hurtigt som muligt at begive sig til Via del Corso.

„Baron! Baron!" — raabte Benedetto.

„Men De er jo den skindbarlige Djævel," — sagde Danglars, idet han igjen traadte ind i Værelset og stillede sig ligeoverfor Benedetto, som for at beundre ham.

„Jeg vil være det, hvis det er nødvendigt, min Kjære, — men sig mig engang, hvem er egentlig dette Menneske, der i dette Øieblik gik herfra?"

„Det er Peppino, Næstcommanderende i den berygtede Luigi Vampas Bande."

Benedetto udstødte et Udraab.

„Hvad er der paafærde?"

„Intet, Baron, slet Intet. Jeg vil blot sige, at denne Dødningehaand snart vil naae det Maal, som den søger, thi De maa vide, at det Menneske, som den har tilhørt, havde en Mission at opfylde her paa Jorden. Ja," — vedblev han i en exalteret Tone, — „fra Dy-

bet af Din stumme Marmorgrav hæver Hævnen Din Arm over Jorden. Mod! Mod! det vil lykkes Dig, ja det vil lykkes Dig!"

Med disse Ord rev han jublende og ligesom greben af et Slags vanvittig Henrykkelse den udtørrede Haand ud af Kassen og kyssede den med Begeistring og Ærefrygt, medens to store Taarer trillede ned af hans Kinder.

Danglars betragtede ham med Forbauselse og Frygt, thi han forstod hverken Betydningen af disse Ord eller Benedettos vanvittige Enthusiasme.

„Velan", — sagde Benedetto til ham, efterat han igjen havde gjemt den kostbare Reliquie, der opfyldte Danglars med saa store Rædsel, i Kassen, — „hvad for et Menneske er Luigi Vampa?"

„O, jeg har mine Grunde til at kjende ham særdeles godt, thi som De veed, var det ham, der rovede de sex Millioner fra mig, som jeg vilde bringe i Sikkerhed i Rom."

„Ja, jeg veed det, — det var de Millioner, om hvem Greven af Monte-Christo havde den Frækhed at paastaae, at de ikke ubetinget tilhørte Dem."

„Der var en lille Feil i Regningen, jeg husker ikke mere hvilken, men det var det Hele."

„Lader os igjen komme tilbage til Luigi Vampa."

„Det er et Menneske, der ikke gyser tilbage for Noget; naar det gjælder om at indløse et givet Ord, og

der som Anfører for sin Bande, efter hvad det forekommer mig, lægger en Energi for Dagen, der er uovertræffelig."

„Er han høi?"

„Nei, af Middelstørrelse."

„Stærk?"

„Intet hos ham forraader en overnaturlig Styrke."

„Benedetto syntes yderst tilfreds med Danglars' Svar. Udentvivl pønsede han paa et stort Project, thi nu og da rynkede han Panden, og hans Blik antog det samme skumle og uhyggelige Udtryk, som da han i Fængslet la Force i Paris besluttede at myrde sin Slutter.

„Nu, min kjære Herre," — sagde Danglars, idet han fra den støvede Baggrund af et Skab tog en Flaske **Lacrymae Christi** frem, en Vinsort, der udgjør det italienske Smugleries vigtigste Artikel, — „her have vi Noget, hvormed vi kunne væde Halsen, og jeg kan tillige byde Dem nogle gode Biscuits fra Jamaica."

„De er i Sandhed en ubetalelig Vært og giver mig Lyst til at forlænge mit Ophold hos Dem. Lykkeligviis vil jeg dog ikke incommodere Dem længe, thi Øieblikket, der gjenforener Dem med Deres dyrebare Ægtehalvdeel, er nær og da —?"

„Ak, bedste Ven, veed De, at De er en ganske fortræffelig Mand? Deres Uegennyttighed i denne Sag er i Sandhed beundringsværdig, storartet!"

Han styrtede et Glas Vin ned i et Drag.

„Meget forbunden, Baron; men hvad skal man sige? Saadan er jeg nu engang! Jeg holder af slige Scener. Seer De, det forekommer mig, som om jeg alt i Tanken seer det herlige Billede af denne Gjenforening. Hvilken rørende Scene vil Deres Gjenforening med den skjønne Baronesse ikke være! I Sandhed, jeg maa omfavne Dem, thi senere vil De søge mig forgjæves. Jeg vil forsvinde som de skjønne Fugle, der blænde ved deres Fjedres Glands og henrive ved deres Melodiers Trylleri — som Juvenals Fugle — Phønix'erne?

„Og hvor vil De flyve hen?"

„Jeg? Spørg hellere Lynstraalen, som dvæler i Uveirsskyen, hvilket Punkt den vil træffe, naar den klover Skyen og i vilde Zikzak rask og voldsomt spalter Luften ligeoverfor vore blændede Øine. Jeg gaaer derhen, hvor denne Knokkelhaand fører mig."

„Paa min Sjæl, min Herre," — svarede Danglars, — „lad os gjøre Ende paa denne Historie! Jeg har ikke det mindste Hang til det Vidunderlige, og det vil falde vanskeligt at bibringe mig den Tro, at et Liigs fortørrede Haand skulde foreskrive Dem den Vei, De vil vandre."

„O, det kommer af, at De ikke veed, hvilke Følelser denne Reliquie vækker hos mig, hvilke Ideer den fremkalder i min af Lidelsernes Ild udtørrede Hjerne. O, undskyld, min Herre," — vedblev Benedetto straks derpaa i en forandret Tone og med et ironisk Smiil, — „Alt

dette har Intet at betyde — lad os tale om noget Andet."

„Det var netop det, jeg vilde foreslaae."

„Efter hvad jeg har seet, staaer De i Forbindelse med Pampas Banditter, min kjære Baron. O, vær kun rolig — man kan ikke skue Hundene paa Haarene. Hvad kommer denne Forbindelse Nogen ved, der bestaaer mellem Dem og disse Folk? Dette vil ikke forhindre Dem i at være Baron og at besidde Deres dyrebare Halvdeels tre Millioner."

„Nei, min Herre, De tager feil, jeg staaer ikke i nogen Forbindelse med disse Folk. Jeg kjender blot siden det Eventyr, der er Dem bekjendt, — Eventyret med Tyveriet, hvis Offer jeg var, — denne Peppino, og den Galgenfugl kommer undertiden herhen for at drikke min Lacrymae Christi."

Benedetto var strax overbeviist om, at Banditten, istedetfor at besøge Portneren ved Argentino-Theatret i dette Diemed, meget mere beklædte en Vinleverandeurs Plads i Baronens Huus.

„Hvorledes finder De den?"

„Udmærket."

„Apropos, hvad det Besøg angaaer, som De vil aflægge Baronessen, dersom dette nemlig er Deres Villie, saa maa De vide, at jeg Intet vil have at gjøre med den hele Sag. Jeg gaaer ind derpaa med lukkede Øine."

„Jeg vil aabne dem for Dem," — svarede Benedetto, da

han havde betænkt sig et Øieblik, medens han til Baronens store Misfornøielse nedskyllede fire Glads Viin og næsten fortærede alle de Biscuits, der laae paa Tallerkenen, — „imorgen Aften paa Slaget sex," — vedblev han, — „møder De i Hotellet paa Via del Corso ved Døren til første Etage under Deres Titel som Baron Danglars."

„Men min Kone beboer jo dette Hotel?" — spurgte Danglags ivrigt i en Tone, som ikke undgik Benedetto.

„Jeg har ikke sagt, at hun boede der. Hun har blot et Aftrædelsesværelse i Mestre Pastrinis Hotel og intet videre."

Baronen sukkede, som om de sidste Ord kuldkastede en Idee, som de første havde fremkaldt.

„Velan," — sagde han roligt. — „Nu ville vi træffe Aftale om vore Roller. Jeg kommer og melder mig under min Titel. Og hvad saa?"

„Og hvad saa? Har De da aldeles mistet Forstanden — for Djævlen — saa bliver De modtaget."

„Jeg bliver altsaa modtaget. Godt! Men hvad saa videre?"

„Naa, det maa jeg tilstaae!" udbrød Benedetto, idet han opslog en skraldende Latter; — „det er virkelig vel godt! For Satan, vil De da have, at jeg skal indstudere Dem Alt, hvad en Mand med Tact har at gjøre, naar han seer sig ligeoverfor sin Kone, som han har været skilt fra, og som eier tre Millioner Francs? I saa Fald vilde

jeg blive sat i den haarde Nødvendighed at erklære Dem for en Tølper, et Dummerhoved, en ægte Cretiner."

Baronen vedblev ikke længer at spørge, men tømte Resten af Flasken.

Hvad Benedetto angik, saa forlangte han en Seng, satte sin Kasse under Hovedgjærdet og udkastede sine Planer for de kommende Dages Begivenheder.

Fjerde Capitel.

Tyveriet.

Begunstiget og understøttet af Tilfældet syntes Sønnen af den forhenværende kongelige Procureur uden Vanskelighed at bevæge sig frem paa Forbrydelsens Bane.

Ligesom Lykken stundom besidder den Grille at gjøre enkelte Mennesker til sine Yndlinge, saaledes hefter Ulykken sig igjen ved andre for at gjøre dem til sine Offere og paatrykker dem Skjændselens Brændemærke for hele Livet — ligefra deres første Aandedrag til deres sidste Suk.

For et saadant Menneske, gives der ingen Gud, intet Fædreland og ingen Kjærlighed — som en Søn af Lasten

er hans Arvelod her i Verden Forbrydelse og Forbandelse; hinsides den jordiske Tilværelse seer han intet Andet end Evighedens Nat.

Benedetto syntes at været en af disse en ulykkelig Skjæbnes Sønner, i hvis Øine deres Medmennesker ikke ere Brødre, thi disse have kun modtaget dem med et foragteligt Smiil, de have frigjort sig fra alle borgerlige og religieuse Baand, hvorved de kunne opnaae at blive Medlemmer af den fælleds Familie.

Benedetto var en Paria.

Men hvor ofte have vi ikke overbeviist os om, at disse Væsner, der som alle andre Mennesker ere Guds Børn, ved Forsynets hemmelighedsfulde og urandsagelige Beslutninger ere blevne udelukkede fra Dyden for ved deres forbryderigske Dristighed at tugte dem, der, idet de holde sig selv for Guds Tjenere og Redskaber, misbruge den Magt, som denne Gud har givet dem, og lade sig henrive af en Lidenskabs Magt, der behersker dem.

Benedetto forfulgte et af disse Mennesker, der havde misbrugt sin Magt, idet han paa Jorden havde fornegtet en af den Eviges skjønneste Attributer, Barmhjertigheden! Ak, usle Orm, der troer sig ligesaa alvidende, ligesaa mægtig og ligesaa viis som Gud selv! Stakkels Væsen, som Stoltheden beruser, gaa i Dig selv, spørg Dig, og Du vil faae at see, at den Ild, som Du føler brænde i Dit Indre, og som Du holder for Begeistringens hellige Flamme, kun er en overdreven jordisk Lidenskab, der be-

herfker Dig, befjæler og henriver Dig. Du fkjænder da ved Din Daarfkab Skaberens uendelige Retfærdighed og uudfigelige Godhed. Du udfiynger da Død, Tvedragt og Qvaler omkring Dig og vover da at fige, at det er Guds uendelige og ophøiede Retfærdighed, der begeiftrer Dig!

Dog, tilbage til vor Fortælling.

Efterat have modtaget det Brev, fom den foregivne Greve af Monte-Chriſto igjennem fin Secretair havde tilfendt hende, troede Baroneſſe Danglars ganfke beſtemt, at Greven var i Rom og i Følge en af hans mange befyederlige Griller paa denne Maade fogte at vinde hendes Gunft, førend han befogte hnde.

Efterat hun førft var bleven forfkrækket over, at han i fit førfte Brev havde erklæret, at hendes Hemmelighed var opdaget i Rom, tilbagevandt hun efterhaanden fin fædvanlige Sindsro, da han i fit andet Brev gav hende den beſtemte Forfikkring, at hendes Navn ikke fkulde blive compromitteret med Henfyn til den projecterede Bortførelſe af Eugenie.

Hun overveiede derpaa hos fig felv, om det vilde være raadeligt for hende atter at forfone fig med fin Gemal, hvis Formuesomſtændigheder fyntes at ſtaae paa en færdeles god Fod, thi den fmue Benedetto havde ikke undladt i fit Brev at indflette følgende i hendes Ore faa friſtende Ord: „Jeg har idag fpiift Frokoſt hos Baron Danglars paa hans fortryllende Landſted, hvor han har viift mig en Mængde koſtbare og fmagfulde Gjenſtande.“

Disse Ord bleve i samfulde fire Timer analyserede og commonterede af Baronessen.

Det var indlysende, at Baronen maatte være rig for at være i Besiddelse af et fortryllende Landsted med saa smagfulde og kostbare Gjenstande, at de kunde tildrage sig Greven af Monte-Christos Opmærksomhed, og i dette Tilfælde fandt den smukke Baronesse, der ogsaa besad sine svage Sider, det ikke uhensigtsmæssigt, efter en lille bebreidende Tale at glemme Fortiden og atter forsone sig med den, der dog i alle Tilfælde ikke ophørte at være hendes Gemal.

Efterat have fattet denne Beslutning, begyndte en ny Fremtid at male sig for hende paa den taagede Horizont. Det forekom hende, som om hun saae en af de Theater-decorationer, der efterhaanden oprulles og vise os et hidtil ukjendt Paradis.

London viste sig her, men hun saae denne store By ikke mørk og melancolsk, som den er, hun saae den straalende af Fornøielser, Luxus og Pragt, som den virkelig bliver for dem, hvem Skjæbnen har stillet paa et Trin, der tillader dem at indaande den fornemme Verdens Luft.

Etiquittens Love, som regjere Selskabet i England, ere lidt strengere end i andre Lande. Critiken og Mistænkeligheden forfølger enhver fremmed Dame, der ikke kan præsentere sig i en klar og bestemt Stilling, og af denne Grund havde Baronessen ikke begivet sig til London, da hun forlod Paris. Hun frygtede tre Spørgsmaal med

Hensyn til sig selv og endnu mere tre Svar, som Critikerne og de Mistænkelige nødvendigvis matte tale om Dag og Nat.

„Var hun gift?"

„Var hun Enke.

„Havde hun aldrig været gift?"

Men nu vare disse Spørgsmaal og de Svar, som maatte gives derpaa, ikke af den Beskaffenhed, at de kunde gjøres og besvares aabenlyst og for hele Verdens Øine.

Baronesse Danglars kjendte fuldkommen vel den fornemme Verdens Love og Selskabet i de forskjellige Lande. Derfor foretrak hun at begive sig til Rom, hvor Enhver lever efter Behag, og hvor hun, efter en Skilmisse, der næsten havde varet i to Aar, belavede sig paa en Forsoning med Baronen.

Klokken fire den Dag, der fulgte efter hiin Nat, hvis Tildragelser vi have meddelt i forrige Capitel, havde den hemmelighedsfulde unge Hr. de Serviéres, der beboede et Par Værelser i første Etage i Hotellet paa via del Corso, just endt sit Middagsmaaltid og var forsvunden for at give Plads for en Dame af en elegant og aristokratisk Holdning, der ikke var nogen Anden end den interessante Baronesse Danglars.

Mestre Pastrini vidste Intet om denne Forvandling og navnlig af den fuldkomne gyldne Grund, at han, da han lod Middagsmaden servere, fandt Spisesalen tom, og da der blev taget af Bordet, heller ikke saae nogen levende

Sjæl — en Omstændighed, hvortil han var saa vant, at det ham ind at erkyndige sig om sin Gjæst, der desuden, da han betalte godt og uden at gjøre dtn mindste Indvending, kunde gjøre begrundet Krav paa alle mulige Hensyn og Discretion.

Derfor indskrænkede Mestre Pastrini sig, trods de besynderlige Rygter, der allerede vare i Omløb med Hensyn til Hr. de Servières, sig blot til, at Tiden nok vilde opklare denne Hemmelighed.

Baronesse Danglars ventede altsaa sin Gemals Besøg, der var bleven hende meldt af Greven af Monte-Christo, da hun hørte Mestre Pastrinis Stemme, der raabte ind af Døren til hendes Værelse:

„Signor, Signor!"

„Che cosa?" — spurgte Baronessen, idet hun talte med saa dyb en Stemme som muligt og søgte at give den det Udtryk, der er det italienske Sprog eiendommeligt.

„Maa jeg komme ind?"

„Vær'sgod."

Mestre Pastrini, der stedse gjorde dette Spørgsmaal og ellers altid havde faaet et benegtende Svar herpaa, aabnede rask Døren, idet han derved saae den Skranke nedbrudt, som hidtil havde stillet sig imellem ham og hans Nysgjerrighed, og traadte ind, medens han saae sig omkring i Værelset med urolige og speidende Blikke.

„Christi Blod," — mumlede han ved sig selv, da

han fik Øie paa Baronesse Danglars, — „Den unge Hr. de Servières har i sit Værelse ganske allerkjæreste Legetøi til at fordrive Tiden med! Maaskee er dette et probat Middel mod hans Apathi.“

„Hvad er der paafærde, Mestre Pastrini? Hvad vil De?“

„Signora — „jeg vilde gjerne — jeg søgte“ — sagde Mestre Pastrini, idet han stedse gjorde større og større Øine, men Baronessen afbrød ham.

„Jeg forstaaer Dem. Hr. de Servières er gaaet ud; har De imidlertid et Besøg at melde, — saa gjør det.“

„Er det Hexeri eller ikke?“ — tænkte Mestre Pastrini. — „Denne Dames Stemme ligner Hr. de Servières i den Grad, at man kunde tage feil af dem.“

„Naa, saa tal dog.“

„Her er et Kaart?“

Og Pastrini overrakte et elegant Visitkaart, idet han udstrakte Armen saa langt som muligt for ikke at komme Baronessen for nær.

Baronessen tog Kaartet og læste:

„Greven af Monte-Christos Secretair.“

Hun gjorde en Bevægelse, der røbede Overraskelse, idet hun tilvinkede Mestre Pastrini, der adlydende dette Vink fjernede sig.

Medens dette foregik, stod en Mand i Hotellets Forsal og syntes at vente paa Nogen. Peppino, som altid

drev her omkring og snusede efter Nyheder, saae denne Mand og tog strax sin Hat af, idet han med Hovedet bøiet dybt ned paa Brystet stillede sig i Veien for ham."

„Signor," — hviskede han med sagte Stemme, da Benedetto gik forbi ham.

„Ah, er det Dem, hvad vil De?"

„Modtage Deres Befalinger."

Benedetto gik op og ned i Forsalen uden at svare, men blev endelig staaende foran Banditten.

„Til Grevens Tjeneste — inden en halv Time, en Vogn, som venter i kort Afstand fra Hotellet. Jeg behøver vel ikke at anbefale Dem, at Kudsken maae være en taus Mand."

„Som en Døvstum!" — svarede Peppino, — „Jeg veed godt, hvorledes Hs. Excellence ønsker at betjenes."

„Bi et Øieblik!" — udbrød Benedetto. — „Kjender De maaskee en Skibscapitain?"

„Peppino smilede.

„Jeg veed nok, De kjender hundrede saadanne," — begyndte Benedetto atter. — „Hs. Excellence har, da han talte til mig om Dem, skildret Dem som et Universalgeni. Han behøver altsaa en lille Felukke eller Yacht, som —"

„Som kan seile til Den Monte-Christo, ikke sandt?" — afbrød Peppino ham med en triumpherende Mine.

Benedetto rynkede Panden og svarede strax, som en

Mand, der fuldkommen forstaaer, hvorom man tilfældigt taler til ham.

„De har talt sandt, Peppino."

„Vær ubekymret, Signor. Jeg kjender ved Havnen nogle Mænd, som ikke ville tøve med at tjene Deres Excellence, de ville tvertimod være stolte af den Ære, De derved viser dem."

„De er en snild Fyr. Jeg behøver kun at tilsøie, at Skibet maa ligge færdigt til paa første Signal at gaae under Seil."

„Jeg forstaaer, Signor. Jeg skynder mig afsted, og endnu i Aften skal jeg underrette Dem om Capitainens Navn."

„Men hvor?" — spurgte Benedetto med et Smiil, som skulde sige: „Du veed jo ikke hvor?"

Peppino bukkede paany til Tegn paa, at han ventede Stedet bestemt.

Benedetto nærmede sig ham og hviskede ham to Ord ind i Øret.

Peppino fjernede sig med Lynets Hurtighed.

I dette Øieblik kom Mestre Pastrini tilsyne.

„Per la madonna!" — raabte Italieneren, medens han stod og dreiede paa sin laadne Hue: „Jeg erklærer Dem, at jeg i dette Øieblik med mine egne Øine har seet den unge Hr. de Servières, som De spørger efter, forvandlet til en Dame."

„De har formodentlig Stær, Mestre Pastrini," — svarede Benedetto med en haanlig Gebærde.

„Jeg sværger Dem til, Signor, at De vil blive ligesaa forbauset som jeg."

„Aa, ti dog, De er virkelig meget kjedsommelig!" — svarede Benedetto, idet han gik forbi ham, for at begive sig til Baronesse Danglars' Værelse, der, paa den meest coquette Maade af Verden laa henstrakt paa en Divan og ventede Greven af Monte-Christos Secretair, efterat hun havde paataget sig det elskværdigste Smiil til hans Modtagelse.

Benedetto traadte ind paa den meest utvungne Maade og lukkede forsigtig Døren efter sig. Derpaa bukkede han ærbødigt for Baronessen.

„Jeg har den Ære, at bringe Fru Baronesse Danglars min ærbødigste Compliment," — sagde han.

Hun udstødte et Skrig. — „Jesus!" — udbrød hun, medens hendes skjønne Øine stivt og fortvivlelsesfuldt fæstede sig paa den foregivne Secretairs kun altfor velbekjendte Træk, om hvis Læber der spillede et spottende Smiil.

Baronessen var et Øieblik ubevægelig som en Statue og endnu blegere end sædvanligt; hun betragtede med et Sags Skræk det Menneske, som Skjæbnen her havde ført paa hendes Vei for at berede hende endnu flere Lidelser.

„Naadige Frue," — sagde Benedetto, idet han lod,

som om han aldeles ikke bemærkede hendes Overraskelse eller rettere hendes Skræk, — „det er meget længe siden, at jeg havde den Fornøielse at hilse paa Dem. Tør jeg spørge, hvorledes De befinder Dem?“

„Undskyld, min Herre,“ — stammede Baronessen; — „man havde meldt mig en anden Person. Af denne Grund har jeg ikke formaaet at bekæmpe en vis Overraskelse — en vis Uro.“

„Nei, min naadige Frue, den Person, man har meldt Dem, er netop mig.“

„Hvorledes? De skulde være Greven af Monte-Christos Secretair?“ — spurgte hun.

„Maaskee,“ — svarede Benedetto.

„Men De er dog Hr. Andrea Cavalcanti,“ — vedblev Baronessen og blev dødbleg.

„Ja, jeg er, som De siger, Andrea Cavalcanti,“ — svarede Benedetto frækt, idet han tillige med Ærgrelse bemærkede, at Baronessen holdt begge Hænderne for Øinene. — „Jeg er den samme Andrea Cavalcanti, som stod paa Nippet til at blive gift med Deres mandige Datter Eugenie Danglars, der løb bort samme Nat, som Contracten skulde underskrives, og, som Deres Naade maaskee mindes, havde vi knap forvundet vor Overraskelse, førend en Politicommissair ankom for at arrestere den fra Bagnoet i Toulon undvegne Prinds af Cavalcanti.“

„Da, min Herre,“ — sagde Baronessen efter en

kort Taushed, — „haaber jeg, at De oplyste Politicommissairen om hans Feiltagelse.“

„Det var umuligt, Madame, thi jeg var virkelig undløbet fra Bagnoet,“ — svarede han med utrolig Frækhed. — „Desuden havde jeg ved Porten af det Palads, som Greven af Monte-Christo beboede paa de elysæiske Marker, myrdet et Menneske. Det var nærmest af denne Grund, at jeg blev forfulgt, og jeg skulde have været guillotineret.“

„Men i saa Fald, min Herre, forstaaer jeg Dem ikke.“

„Det troer jeg gjerne, min naadige Frue.“

„Men hvad forlanger De af mig?“ — spurgte hun med synlig Forlegenhed.

„Jeg vil gjentage for Dem, hvad jeg allerede skriftligt har havt den Ære at sige Dem, nemlig, at Hr. Baron Danglars idag vil komme herhen.“

„O, min Gud!“ — udbrød Baronessen, idet hun sprang op som dreven af en hemmelig Anelse. — „Tilstaa mig det kun aabent — De er ikke Secretair hos Greven af Monte-Christo.“

„Og hvorfor ikke?“

„O,“ — vedblev hun i en exaltateret Tone — „fordi Greven ikke vilde vælge et Menneske til sin Secretair, der var flygtet fra Bagnoet, anklaget for Mord og af ham selv demaskeret for en talrig Forsamling i hiin skrækkelige Nat. O min Gud! min Gud! hvilke Skjæbne

hviler der ikke over mig! Benedetto — hvilken Skjæbne hviler der ikke ligeledes over Dem!"

„Benedetto!" — udbrød han. — „Hvoraf veed De, at jeg hedder Benedetto?"

„Hvoraf jeg veed? Det fatter jeg næppe selv, min Herre; nei, jeg husker ikke, paa hvilken Maade jeg har hørt det. Men De hedder Benedetto, og De har lidt meget, ikke sandt?"

„Naadige Frue, den oprørte og urolige Tilstand, hvori jeg finder Dem, er ganske overordentlig! Hvad angaaer det Dem, om jeg har lidt? Hvorfor taler De med mig om mine Lidelser? er det blot et Tilfælde, der bevæger Dem hertil."

„Tilfælde eller ikke, naar vi møde en Person, der istedetfor at overøse os med Bebreidelser synes at have Medlidenhed med vor Smerte og Ulykke, saa troer jeg, at vi ikke vilde svare ham med den Kulde, som De viser, min Herre."

„Og naar har jeg da opfordret Dem til at tage Deel i mine Bekymringer, hvis jeg overhovedet har nogen? Og hvorfor tale vi herom, naar den Hensigt som bringer mig herhen, er en ganske anden."

„Hensigten, som fører Dem herhen?" — gjentog Baronessen med Bitterhed. — „Troer De maaskee, at jeg ikke kjender, eller at jeg skjænker det grove Bedrageri, som De har benyttet Dem af for at erfare hvad De vilde vide med Hensyn til mig, nogen Tiltro? Nei, jeg troer ikke,

De er Greven af Monte-Christos Secretair, men vel, at De er den Samme som De tidligere har været —"

„Og hvad har jeg da tidligere været? — spurgte Benedetto overrasket, da han saae, at hun ønskede at skjule Noget.

„Ulykkelige, Ulykkelige!" — mumlede den stakkels Kone, medens hun anstrængte, sig for at holde sine Taarer tilbage.

„Og hvilken Bevæggrund er det, som fører mig herhen? De har sagt, at De kjendte den."

„Det er smerteligt at sige," — svarede Baronessen.

„Madame!"

„O, De seer, at jeg gjætter Alt. De har for kort Tid siden gjenerholdt Deres Frihed i Paris, men —"

„Men?"

„O, min Herre, De har en eller anden frygtelig Hemmelighed at meddele mig, ikke sandt?" — spurgte Baronessen med hendøende Stemme, idet hun saa at sige sank sammen.

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener, naadige Frue, og jeg finder Alt hvad De i det sidste Qvarteer har sagt meget besynderligt. Jeg har ingen Hemmelighed at aabenbare Dem, og jeg beder Dem derfor at underrette mig om Bevæggrunden til min Nærværelse her, da De engang har erklæret mig, at De kjender den.

Benedetto foer i dette Øieblik med sin høire Haand ned i Sidelommen paa sin Kjole.

Baronessen gyste.

„Hr. Benedetto, Deres Stjerne er en meget skjæbnesvanger! Men naar De nu i denne Verden stødte paa et Væsen, der vilde gjøre Dem lykkelig, det vil sige, som vilde skikke Dem en Fremtid, der, om den end ikke var glimrende, dog vilde kunne tilfredsstille alle Deres Fornødenheder — vilde De da ikke opgive det eventyrlige og omflakkende Liv, som De hidtil har ført i denne Verden?"

„Ak, saadanne Væsener findes ikke i Verden. — Menneskekjærlighed er en Logn, en Spot, et Bedrag —"

„Det er en Gudsbespottelse, hvad De der siger."

„Jeg har Exempler derpaa."

„Men naar det, som jeg sagde, dog fandt Sted, ikke af simpel Medlidenhed men — lad os antage af Pligtfølelse —"

Benedetto opslog en skraldende Latter.

„Af Pligtfølelse!" — gjentog han. — „Hvilket Menneske gives der vel herneden, der forstaaer sin Pligt og hører dens Stemme i sit Indre? Naadige Frue, lad os ikke tale mere herom. De veed, at jeg er født under en uheldig Stjerne, og at Ulykken vil forfølge mig til mit sidste Aandedræt. Som en Søn af Ulykken, hjemfalden til Død og Fordømmelse, endnu inden jeg saae Lyset — hvilket Fællesskab skulde der kunne gives imellem mig og de Gode paa Jorden? Forbrydelsen og Fortvivlelsen vare min Daabs eneste Faddere, og jeg er bleven døbt med Blod og Taarer —"

„Nok — nok, jeg beder Dem, ti! De dræber mig!“ — mumlede Baronessen, idet hun trykkede begge Hænderne fast imod sit Hjerte og sank tilbage i Sophaen.

„Ah, mine Ord indjage Dem Skræk. Det er forunderligt, thi jeg troede, at De var mere modig, dengang jeg erfarede, at De havde til Hensigt at udsætte Deres Datter Eugenie for en Bortførelses Farer. Velan, naadige Frue, vi ere komne paa et Punkt, som jeg ikke havde forudseet, da jeg fattede den Beslutning at komme herhen. Desuagtet have vi endnu lidt at sladdre med hinanden om — jeg vil satte mig i Korthed!“

Han tog et beskrevet Papir op af Lommen og overrakte Baronessen det.

„Vil De bevise mig den Ære at underskrive dette Papir?“

„Og hvad indeholder det?“ — spurgte Baronessen bevæget.

„Noget ganske simpelt, paa min Sjæl! Det er en efter Sigt betalbar Anviisning paa Deres Banquier om at udbetale den lille Sum af tre Millioner Francs.“

„O! — Og med hvilken Ret forlanger De denne Anviisning?“

„Med hvilken Ret?“

Benedetto betonede dette Spørgsmaal paa en saa ironisk og truende Maade, at Baronessen skjælvede. Alligevel vedblev hun med fremhyklet Mod.“

„Ja, min Herre, med hvilken Ret?“

„De veed bedre end nogen Anden, at jeg ingen har."

„Saa kunde jeg altsaa vægre mig?"

„Uden Tvivl, men saa dræber jeg Dem." — svarede Benedetto koldt, idet han hurtigt som et Lyn satte Baronessen en Dolk for Brystet og tog Plads ved hendes Side i Sophaen. — „Læg vel Mærke til, at denne Klinge er forgiftet; og at det mindste Saar, den tilfører Dem, inden fem Minutter uundgaaeligt vil have Deres Død tilfølge."

„Men De faaer ikke min Underskrift." — sagde Baronessen, idet hun ved en voldsom Anstrængelse søgte at beherske sig og ved sin Ubevæglighed gav det fuldstændigste Beviis paa Resignation.

„Godt! Saa stjæler jeg hvad jeg finder i Deres Secretair." — Der indtraadte en øieblikkelig Pause."

„Hør mig, Hr. Benedetto," — vedblev Baronessen. — „Jeg har ingen Banquier og besidder ingen Credit paa tre Millioner Francs. Jeg er fattig, og vær overbeviist om, at jeg ikke kunde underskrive dette Papir uden at bedrage Dem."

„Tomme Udflugter! tomme Udflugter! naadige Frue. Da Deres Gemal forlod Dem, efterlod han Dem halvanden Million. Deres speculative og virksomme Geni har vidst at fordobble denne Capital, og idag maa De, uden at regne hvad De iøvrigt eier, være i Besiddelse af tre Millioner. De seer, jeg er underrettet om Alt, og

jeg maa tilstaae Dem, at jeg har Hastværk. Underskriv derfor og forsyn Dem med Baronen, som er meget rig."

„Jeg kan ikke!" — mumlede hun.

„Saa har De altsaa besluttet at døe? De maa betænke, at det aldeles ikke kommer mig an paa at begaae en Forbrydelse."

„O, det vilde være en Forbrydelse, som langt vilde overgaae alle andre," — stønnede den stakkels Moder, idet hun lod sine Taarer frit Løb, der allerede længe havde qvalt hendes angstfulde Hjerte. — „Benedetto, man vil gribe Dem — De vil blive henrettet —"

„Deri tager De feil, naadige Frue; jeg er et forsigtigt Menneske, der ved at træffe alle sine Forholdsregler. Det vil ikke vare længe, førend Baronen kommer. Hør nøie paa mig. Medens han venter paa at blive indladt, undflyer jeg, stiger i en Cabiolet, som venter mig tæt herved paa Gaden, og fjerner mig med Lynets Hurtighed — jeg forsvinder. Imidlertid vil Baronen, utaalmodig over at vente, træde ind i dette Værelse. Ved Synet af Deres blodige Liig bliver han staaende, greben af Forfærdelse, han formaaer ikke at raabe — han mægter ikke at gaae — Skræk og Rædsel lamme hans Lemmer. Der vil da nok komme Nogen ind i dette Værelse, som, naar han seer denne Mand ligeoverfor et myrdet Fruentimmer, ikke vil undlade at bemægtige sig hans Person og overlevere ham til Justitsen som Morderen. Sagde jeg Dem det ikke,

naadige Frue? Jeg seer langt frem i Tiden. Velan, underskriv, eller jeg dræber Dem."

„O, min Gud! min Gud! tilgiv —"

„Det hjælper Altsammen Intet. Underskriv!"

„Benedetto! Dette Tyveri geraader Dem til Ære, og Himlen give, at De, efter at have fuldbragt det, maa slaae ind paa en bedre Vei! Jeg vil give Dem Alt hvad jeg eier. Jeg vil selv være fattig. Maaskee maa jeg allerede imorgen bede min Mand eller Datter om en Almisse. Tænk Dem min Ydmygelse, min Skam! Beregner De, hvad det vil koste mig. Lad mig idetmindste beholde de tredsindstyve tusinde Francs, som Kongens Procureur tilstillede Dem i Paris."

Benedetto studsede, men aldeles uimodtagelig for enhver taknemlig Følelse, svarede han:

„Uden at forske efter den Bevæggrund, der har bragt Dem til at vise en saadan anonym Rundhaandethed, troer jeg, at De han handlet mere efter et Lune end af sand Menneskekjærlighed. Ikke destomindre er jeg villig til at overlade Dem disse Penge og betragter dette paa en Maade som Tilbagebetalingen af en Gjæld."

„Jeg takker Dem, min Herre," — svarede Baronessen med et Udtryk af den mørkeste Fortvivlelse og den bitreste Ironi. — „Her er Nøglerne til min Secretair; bestjæl mig kun, Angerens Dag vil nok en Dag komme!"

„Anger? jeg angre?" — udbrød Benedetto med en spottende Latter. — „Og hvem er De da, der taler saa-

ledes til mig? Medens jeg indtil nu ikke har følt en Skygge af Anger opstige hos mig, troer De saa, at Deres Stemme kan bringe den til at vaagne? Deres Stemme, et almindeligt Fruentimmers Stemme, der besatter sig med Intriguer, og som maaskee endog ikke er fremmed for Forbrydelsen? Kun ingen Anmasselse, Madame! — Dersom De nærer forbryderiske Lidenskaber, som for Exempel, Stolthed, saa vil Fattigdommen, der snart vil ramme Dem, være en retfærdig Straf, og hvis De i Deres forbigangne Liv har begaaet en Forbrydelse, velan, saa er det, som jeg idag begaaer, en Straf derfor. Modtag derfor denne Skjæbne i deres Navn, der vare Deres Offere. Vær saa god, Madame, og luk selv Secretairen op, thi der findes Skabe, har jeg hørt, der ere forsynede med en hemmelig Mechanik, hvorved den, der aabner dem, risquerer at blive dræbt af et Par Pistolkugler."

Baronessen gik vaklende, skjælvende og dødbleg hen til Secretairen, aabnede den og udbredte for Benedettos Øine en betydelig Sum i Guld og Statspapirer.

Et Øieblik efter befandt disse Penge sig i Morderens Lomme, og Baronessen besad endnu knap de tredsindstyve tusinde Francs, som hun i Paris havde tilsendt Hr. Beauchamp til Gunst for Benedetto.

„Og nu, dræb mig kun. De seer nok, at jeg gjætter den sidste Scene af dette Drama," — mumlede hun.

„Nei, en saadan Tanke er i det Øieblik langtfra mig. — Kun endnu Eet. Hvor meget De end hidtil er

vant til kun at følge Deres egen Villie, saa vil De under de nuværende Omstændigheder afvige herfra. De vil give mig Deres Arm og følge mig til det næste Værelse, hvor Baron Danglars nu maa være."

Klokken slog ser.

„Ja, virkelig — jeg tager ikke feil. Kom, skynd Dem, naadige Frue, og glem ikke, at dersom det skulde falde Dem ind at lade en Mine eller et Ord, der kunde anklage mig, undslippe Dem, naar De forlader dette Værelse, saa vil De komme til at spille den ynkeligste Figur. Ingen, forstaaer De, Ingen vil troe Dem, thi De er ikke, eller meget mere, De er da ikke mere den unge interessante Hr. de Servières, som reiser paa Grund af sin svækkede Helbred for at adsprede sig, og som beboer dette Værelse. Dette svagelige unge Menneske er en reen Opdigtelse, og slige Opdigtelser ere for en Dame som Dem overordentlig latterlige. Finder De ikke, at denne Lære paa en vis Maade opveier dette lille Tyveri? Kom nu —"

Baronessen sank paa Knæ.

„O, Forbarmelse! Forbarmelse!" — udbrød hun, — „lad mig blive her, tving mig ikke til at gaae videre. Gaa, Ulykkelige, gaa! Jeg kalder Gud til Vidne paa, at intet Ord, der kan anklage Dem, skal komme over mine Læber. Gaa, og Himlen give, at disse Penge maae gjøre Dem til et retskaffent Menneske."

I dette Øieblik hørte man Mestre Pastrinis Stemme, som udenfor anmeldte Baron Danglars.

Baronessen udstødte et Suk, og Benedetto forlod hurtigt Værelset.

Underveis mødte han Baronen, som vilde holde ham tilbage for at tale med ham. Men han svarede ham, at han ikke havde en Minut at spilde, fordi han i Baronessens Navn skulde skynde sig hen at leie et af Paladserne i Via del popolo, hvor hun agtede at give et Bal.

„Jeg anbefaler Dem Taushed, Hr. Baron, og gratulerer Dem forud til den Lykke, der venter Dem. Baronessen er rig, meget rig, langt rigere end jeg troede."

„Djævel! men hvilken Rolle spiller De da hos hende?" — spurgte Baronen urolig.

Benedetto svarede ikke. Han trykkede hans Haand og forsvandt hurtigt, medens Baronen med afmaalte Skridt gik videre. Efterat Benedetto var gaaet nogle Skridt, bemærkede han en Vogn, der holdt i en kort Afstand derfra; han kaldte paa Kudsken, sprang ind i Vognen og kjørte saa rask derfra, som Hestene kunde løbe.

Femte Capitel.

Mand og Kone.

Baron Danglars dreiede endnu engang sit Rævefjæs om, for at sige nogle Ord til Benedetto. Men den rapfodede Bandit sprang ned af Trappen, idet han tog fire Trin ad Gangen og lod sig derpaa glide ned ad Rækværket og forsvandt, uden at give ham Tid til at fuldende sin Sætning.

Da Danglars saae sig alene, stilede han sine Skridt hen til Baronessens Værelse, ved hvis Dør han mødte Mestre Pastrini, til hvem han skyndte sig at sige:

„Har De allerede meldt mit Besøg?"

„Deres Excellence", — svarede Italieneren, — „vil uden Tvivl spørge, om jeg allerede har anmeldt Deres Navn?"

„O, Mestre Pastrini, ingen Ordspil, om De behager!" — bemærkede Baronen, idet han antog en høist komisk Mine af fornærmet aristokratisk Stolthed.

„Undskyld, Excellence, men Sagen er ikke saa ubetydelig, som De synes. For at kunne have den Ære at anmelde Deres Besøg, er det absolut nødvendigt, at jeg henvender mig til Nogen —"

„Naa?"

„Denne Nogen er det netop, som mangler."

„Hvad vil det sige?"

„Deres Excellence ønsker at tale med min Gjæst, ikke sandt?"

Baronen gjorde en Bevægelse.

„Med den unge Hr. de Servières?"

„Er De fra Forstanden, Mestre? Navnet Servières maa tilhøre en Dame, thi jeg kjender denne Familie meget nøie og veed, at den for Øieblikket ikke har nogen mandlige Efterkommere. Det er netop denne Dame, som jeg ønsker at tale med her."

Mestre Pastrini kastede Hovedet tilbage.

„Men, min Herre, denne Dame logerer ikke i mit Hotel," — sagde han. — I dette Værelse er ingen Andre end en ung Mand af Familien Servières, og den Dame, der i dette Øieblik ligeledes befinder sig der, er, troer jeg, kun i Besøg hos ham, thi hun har først været der siden i Morges."

„Jeg siger Dem endnu engang, at De ikke er ved Deres fulde Fem! Navnet Servières kan for Øieblikket ikke tilhøre nogen Mand, og jeg veed, at den Dame, jeg spørger om, er Deres Gjæst. Det er en meget elskværdig Kone," — vedblev Baronen, idet han paatog sig sit elskværdigste Smil til at træde frem for Baronessen med. — „Velan, Mestre Pastrini, lad mig nu komme ind!"

„Sangui di Christo!" — raabte Mestre Pastrini, der drev sin Dristighed saa vidt, at han stillede sig i Veien for Baronen. — „Et Ord endnu, Excellence."

Baronen tilkastede ham et opbragt Blik, der syntes at udtrykke:

„Med hvilken Ret vover De at forhindre en Ægtemand i at træde over sin Kones Dørtærskel?"

Han qvalte imidlertid sin Harme og gjorde en Bevægelse, som kunde fortolkes saaledes: „Tal, men fat Dem i Korthed!"

„Men, Hr. Baron, er De virkelig vis paa, at den omtalte Dame utvivlsomt og ubetinget er et Fruentimmer?"

„Hvorledes!" — udbrød Baronen, idet han aldeles forbløffet over dette Spørgsmaal traadte et Skridt tilbage.

Mestre Pastrini tabte desuagtet ikke Modet.

„Per la madonna, Excellence, svar mig dog: Veed De med Vished, at det er et Fruentimmer?"

„Jeg skulde maaskee ikke vide det!" — raabte Baronen overrasket.

„Ak, min Herre," — mumlede Mestre Pastrini, blegnende og rystende over alle Lemmer, — „dersom jeg turde give Dem et godt Raad, saa vilde jeg sige: „„Gaa ikke derind?""

„Og hvorfor ikke?"

„Jeg erklærer Dem, at min Gjæst ikke kan føre noget Godt i sit Skjold."

„Hvad Djævlen mener De?"

„Han staaer i Forbindelse med et Menneske, der fører en Dødningehaand med sig i en Kasse."

Baronen foer uvilkaarligt sammen.

„Og dette Menneske?“ — spurgte han.

„Man siger, han er en Troldmand.“

„Og Damen?“

„Er formodentligt indviet i hans Sortekunster.“

„O, Mestre! skulde man ikke troe, at De først igaar havde forladt Deres Landsby, og at De ikke havde levet en Dag i en stor Stad?“

„Lee De kun og spot saameget som De vil, Excellence, men man har seet saa forunderlige Ting, at det næsten er umuligt ikke at fatte visse Tanker. Jeg sværger Dem til, at imorgen ved denne Tid skal dette Værelse være tomt, thi det kunde endnu tilsidst forspilde min Credit.“

Baronen trak paa Skulderen, aabnede Døren, gik igjennem Forværelset og begav sig ind i Cabinettet, hvor Baronessen opholdt sig.

Denne var just beskjæftiget med at ordne en af sine skjønne Lokker, og Ingen formaaede i hendes Ansigt at læse det mindste Spor af det vilde Oprør, hvori hun for mindre end en halv Time siden havde været, og som havde sønderrevet hendes Hjerte.

Hendes sorte, af overordentlig Glands straalende Øine, der kun vare adskilte ved en eneste Rynke, der forbandt de beundringsværdigt buede Øienbryn, udtrykte den Charakteerstyrke, der mere er de romerske end de franske Damer eiendommelig, men som ikke destomindre er et Kjendemærke paa mange af Frankrigs ædleste Familier,

hos hvilke det forplanter sig fra den ene Generation til den anden.

Hendes Læber vare tæt sammenpressede, og ikke det mindste Suk fra hendes af Smerte forpinte Hjerte undslap hende. Hendes faste runde Arme, hendes fine Hænder, hendes slanke smidige Figur — med eet Ord, hendes hele Ydre og Fremtræden viste i dette Øieblik den adelige Dame af Familien Servières, Baronesse Danglars, saaledes som hun stedse havde været i Verdens Øine, det vil sige, charakteerfast, stolt og ædel.

Inden Baronen kunde see hendes Ansigt, havde hun alt bemærket ham, fordi hans Skikkelse viste sig i Speilet, og hun kunde ikke undgaae at bemærke hans Forlegenhed, da han traadte ind, skjøndt han gjorde den utroligste Vold paa sig selv for at skjule sin Flauhed.

Baronessen ordnede sit Haar fuldstændigt, gik derpaa hen til sin Secretair og gjorde sig Umage for at klingre med Pengene, idet hun lod som hun lukkede den. Derpaa gik hun atter hen til Speilet og dreiede sig endelig om.

„Ah, De her, min Herre!“ — udbrød hun, som om hun Aftenen iforveien sidste Gang havde seet sin Mand. — „Man skulde troe, at De strax vilde gaae igjen, thi dersom jeg ikke feiler, har De ikke engang seet Dem om efter en Stol.“

Disse Ord forfeilede ikke Deres Virkning. Baronen tog Mod itl sig, traadte nogle Skridt nærmere og satte

sig ligeoverfor Sophaen paa den samme Stol, hvorpaa Benedetto havde siddet.

„Det er bidende koldt idag," — mumlede han, idet han knappede Overfrakken over Brystet.

„Jeg har endnu ikke havt Tid til at lægge Mærke dertil. Jeg troer, at naar man, som jeg, har skrevet og tænkt meget, opvarmes Legemet paa en ganske mærkværdig Maade."

„Ah! De har altsaa skrevet meget?"

„Jeg har netop afsendt otte eller ni Breve til forskjellige Steder. Jeg har nu Brug for mine Capitaler, jeg har opsagt dem og har desuden endeel andre Anliggender at bringe i Orden."

Paa Baron Danglars' Pande perlede store Svedraaber.

„Men jeg veed i Sandhed ikke, Fru Baronesse, hvorfor De negter Dem en af disse Skrivemaskiner, som man kalder Secretairer."

„O, siden jeg nyder den Fordeel at leve alene, afskyer jeg alle de Ting, som tidligt eller sildigt kunne falde En til Besvær, Hr. Baron."

Der indtraadte en Pause, som varede nogle Øieblikke. Baronessen brød den først.

„De har havt den Godhed at aflægge mig et Besøg. Er der maaskee Noget, hvormed jeg kan tjene Dem?" — spurgte hun.

„Madame — holder De mig da for saa egennyttig?"

„Det vilde da ikke være saa forunderligt," — svarede hun smilende. — „En Banquier — dog undskyld — jeg veed ikke, om De i Rom driver den samme Beskjæftigelse som i Paris; imidlertid troer jeg ikke, at De har gjemt Deres sex Millioner i en Sparebøsse. Ah, siden vi netop tale om Paris — har De aldrig tænkt paa at vende tilbage dertil? De holdt dog saa overordentligt meget af denne By!"

„Vigtige Anliggender have hidtil holdt mig tilbage i Rom," — svarede Baronen, som med Møie stødte Ordene frem, thi Tungen klæbede saa fast i Halsen paa ham, at han knap kunde tale.

„Italiens Klima synes at behage Dem," — vedblev hun.

„I Frankrig befandt jeg mig bedre," — svarede Baronen, — „men jeg er alligevel overtydet om, at det nu vil behage mig bedre i Rom, det vil sige, hvis det er Deres Hensigt at forblive her."

„O nei — jeg reiser til Civita-Vecchia," — svarede Baronessen, idet hun lod, som hun ikke havde forstaaet Meningen af Baronens Ord.

Den Sidste udstødte et dybt Suk.

„Ei hvad! Hr. Baron, De har lagt Dem Vaner til, som jeg tidligere ikke har kjendt hos Dem. I Paris har jeg aldrig hørt Dem sukke."

„Det er ganske naturligt, Madame, i Paris leed jeg ikke —"

„Men i Rom lider De?"

„O!"

„Gives der da ingen gode Læger her? Italien er rigtignok, hvis jeg ikke tager feil, mere frugtbar paa Sangere end paa Disciple af Æskulap."

„Mit Onde, Madame, er af den Beskaffenhed, at alle Lægers Videnskab tilsammen, ikke blot i Rom, men ogsaa i alle Europas Hovedstæder, ikke formaaer at udrette Noget derimod," — svarede Baron Danglars, idet han betonede ethvert af disse Ord paa en Maade, som om de vare beregnede paa at vække Baronessens Opmærksomhed, der strax skyndte sig at spørge ham:

„Men hvori bestaaer da dette Onde? Er De nervesvag? dette er idetmindste Modesygdommen."

„Nervesvag — ja, Madame. De har truffet det," — sagde han. — „Overmaalet af Sindsbevægelser fremkalder denne Sygdom, som man betegner med det ubestemte Navn Nervesvaghed."

„Men det er jo langt alvorligere end jeg tænkte, Baron. Som det altsaa lader til, har De levende, ja endog overordentligt levende Følelser — det er ikke godt!"

„Tænk Dem en Følelse i Hjertet, der paa engang baade er smertelig og dog sød — Længslen, for Exempel," — sagde Baronen og ledsagede disse Ord med det dybeste Suk, der stod til haus Raadighed.

Baronessen rynkede Panden, som om hun havde hørt Noget, der gik over hendes Horizont.

„Længsel?“ — gjentog hun. — „Længsel, hvorefter?“

„O, Baronesse — Længsel, hvorefter?“

„Maaskee har De mistet endeel af Deres Formue?“

„Jeg har tabt mere end denne.“

„Det bliver mig stedse ubegribeligere! en Juveel af stor Værdi?“

„Endnu mere.“

„Nei, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal gjætte paa.“

„Ak, jeg har mistet — tilgiv — jeg vilde sige, der gaves en Tid, hvor jeg —“

„Tal ud.“

„Hvor jeg har mistet Dem, Madame,“ — udbrød endelig Baronen med en saa latterlig Gebærde, at Baronessen glemte det studerede torre og kolde Smiil, der ellers var hende eiendommeligt.

„Ei, og et saadant Tab har De lidt, uden strax at lade opslaae de almindelige Plakater paa alle Gadehjørner og udlove en passende Belønning? Det lader til, at De, min kjære Baron, har henstillet Alt til Tiden og Taalmodigheden.“

„Ja, jeg har ventet Alt — haabet Alt — De er en Engel, eller, naar jeg skal holde mig mere til jordiske Billeder, De er en Kone, hvoraf der kun findes faa, og Deres Intelligents grændser til det Vidunderlige.“

„Og De, Hr. Baron, er en Mand af en fortryllende Ynde og Elskværdighed,“ — svarede Baronessen, der efter

en Pause, der var temmelig piinlig for Danglars, tilføiede:

„Beed De vel, at Deres Conversation har noget uendeligt Fortryllende for mig?"

„Tusinde Tak, men har De ikke nyligt sagt, at De havde til Hensigt at reise til Civita-Vecchia?"

„Har jeg virkelig sagt det? Det husker jeg i Sandhed ikke mere, og dertil vilde jeg iøvrigt mangle Mod — det er saa ubehageligt at reise alene."

„Ja vel er det ubehageligt. Jeg for min Part afskyer Alt hvad der har Navn af Eensomhed, og da vi ere enige i dette Punkt, saa er jeg saa dristig at tilbyde Dem et Selskab."

„Det er temmeligt ubestemt. Hvad mener De?"

„Mit eget."

„Virkelig? De er i Sandhed elskværdig. Jeg modtager det, Baron, jeg modtager det af ganske Hjerte."

„Ak, Baronesse," — udbrød han, idet han stod op og aabnede Armene, som om han vilde omfavne hende.

Hun gjorde den samme Bevægelse, men pludselig betænkte hun sig, traadte et Skridt tilbage og satte sig ned med den største Nolighed af Verden.

Denne Kulde berørte den arme Barons Hjerte paa en høist ubehagelig Maade, thi han havde alt i Tanken drømt sig paa det Punkt at omfavne hverken mere eller mindre end tre Millioner.

„Endnu et Øieblik, min Herre," — sagde Baro-

nessen med den urokkeligste Koldblodighed. — „Dersom Længselen har gjort et saa levende Indtryk paa Dem, som De foregiver, saa nærer jeg i dette Øieblik en Følelse, der ikke er mindre mægtig end Deres, og som bliver fremkaldt ved Erindringen om en Kjendsgjerning — nemlig et Brev."

Disse Ord vare ligesom et rask uventet Kaardestød, som Baronen ikke kunde asparere. Han blev dødbleg.

„Da De forlod Paris, erholdt jeg et med Deres Underskrift forsynet Brev. Dette Brev indeholdt nogle ganske mærkværdige Udtryk, — Udtryk, som De uden Tvivl endnu mindes."

„O, jeg sværger Dem til, at jeg ganske har tabt Erindringen herom."

„Virkelig? Nu, her er dette Brev."

Med disse Ord tog hun en Elphenbeens Noticebog op af sin Lomme og ud af denne et Brev, som hun hun udfoldede og lavede sig til at oplæse med lydelig Stemme.

„Hør, Baron, dette Brev lader mig tvivle om mange Ting og blandt Andet endog om Deres Existents. Nu skal De høre:

„Meget trofaste Ægtefælle!

„Naar De modtager dette Brev, har De ingen „Mand mere.

„O, bliv ikke forskrækket, De vil ikke længer have „nogen Gemal, som De heller ingen Datter har mere,

„det vil sige, jeg befinder mig paa en af de tredive eller „fyrgetyve Veie, som føre ud af Frankrig.

„Jeg er Dem en Forklaring skyldig, og da De er „en Kone, som let vil forstaae den, saa vil jeg give „Dem den.

„Hør altsaa:

„Jeg har imorges havt en Udbetaling af fem Mil„lioner, jeg har udbetalt dem; en anden, lydende paa „samme Sum, fulgte strax ovenpaa; jeg har udsat den „til imorgen, og i Dag reiser jeg min Vei, for at und„gaae denne Morgen, der vilde være mig altfor ubehage„lig at udholde.

„De begriber det, ikke sandt, meget agtede Gemal„inde?

„Jeg siger, at De begriber det, fordi De kjender „mine Anliggender ligesaa godt som jeg selv, ja maaskee „bedre, end jeg, især naar der handles om at fortælle, hvor en god Halvdeel af min Formue er kommen hen, „hvad jeg ikke er istand til at forklare.

„Thi Fruentimmerne have et ufeilbarligt Instinct, „hvorpaa de kunne stole; de forklare de vidunderligste „Ting ved en Algebra, som De selv have opfundet. Jeg, „der kun kjendte mine Tal, har Intet mere vidst fra den „Dag af, at disse Tal bedroge mig.

„Har De stundom beundret mit Falds Hurtighed, „Madame?

„Er De undertiden bleven blændet ved Smeltningen „af mine Guldbarrer?

„Jeg maa tilstaae, jeg har kun seet Ild deri, lad „os haabe, at De har fundet lidt Guld i Asken.

„Med dette trøsterige Haab fjerner jeg mig, høist „kloge og forsigtige Ægtefælle, uden at min Samvittighed „hed gjør mig den ringeste Bebreidelse ved at forlade „Dem.

„De beholder endnu Venner tilbage, den omtalte „Aske og, for at fuldstændiggjøre Deres Lykke, Friheden, „som jeg iler med at give Dem tilbage.

„Imidlertid, Madame, er Øieblikket kommet til her „at indflette en fortrolig Erklæring.

„Saalænge jeg haabede, at De arbeidede for vort „Huses Vel og vor Datters Lykke, har jeg philosophisk „lukket Øinene i; men da De har gjort en uhyre Ruin „af mit Huus, saa vil jeg ikke længer være Skalkeskjulet „for Andres Lykke.

„Jeg har ægtet Dem rig, men kun lidet agtet. Til„giv mig, at jeg taler saa aabent med Dem; men da jeg „sandsynligviis kun taler for os Begge, saa indseer jeg „ikke, hvorfor jeg skulde besmykke mine Ord.

„Jeg har formeret vor Formue, der i de sidste fem„ten Aar stadigt er voxet lige til dette Øieblik, hvor „uhørte og mig aldeles ubegribelige Ulykkestilfælde efter„haanden have tilintetgjort den, uden at jeg i mindste „Maade kan bebreide mig at have Skyld deri.

„De, Madame, har kun arbeidet paa at formere De-
„res egen Formue, og at dette er lykkedes Dem, er jeg
„moralsk overbeviist om.

„Jeg forlader Dem altsaa, saaledes som jeg har ta-
„get Dem, rig, men kun lidet agtet.

„Levvel.

„Ogsaa jeg vil fra idag af reise for min egen
„Regning.

„Vær forvisset om min inderligste Taknemmelighed
„for det Exempel, De har givet mig, og som jeg vil
„følge.

„Deres hengivne Mand,

„Baron Danglars."

Under Oplæsningen af dette Brev skiftede Baronen flere Gange Farve, og saae sig tre eller fire Gange om i Værelset. Baronessen vendte ikke sit skarpe, gjennemtrængende Blik bort fra sin Gemals Ansigt, der begyndte at fatte, hvilken ynkelig Figur han her spillede.

Baronessen kjølede langsom og behageligt sin Hævn, da hun saae den forhenværende Capitalists Forvirring og Forlegenhed.

„Men Hr. Baron!" — udbrød hun med høi Latter — „hvorledes kan det være, at De, efter Deres aabne Tilstaaelse om, at De hverken finder, at jeg er agtet eller værd at agte, dog tilbyder mig Deres Ledsagelse?"

„Baronesse," — svarede han, idet han med sine tykke Læber stræbte at fremkunstle et Smiil, — „vær

overbeviist om, at dette Brev kun er Product af en fortvivlet Forblindelse. Jeg ansaae mig for fortabt, og De, der, som jeg alt har sagt Dem, i Intelligents staaer saa langt over alle andre Fruentimmer, maatte kunne begribe dette."

„De ønsker altsaa, at jeg skal tilgive Dem dette Brevs Daarskaber?" — spurgte hun.

„O, Madame, jeg tilstaaer, at dette er mit inderligste Ønske," — udbrød Baronen.

„Kan jeg stole derpaa?"

„Javist, javist, Madame, jeg har fornærmet Dem, og jeg beder Dem om Tilgivelse."

Og Baronen faldt paa Knæ og bøiede sit skaldede Hoved næsten heelt ned til sin Gemalindes Fødder.

Nu syntes Baronessen at have naaet det høieste Punkt af sin Triumph. Hun traadte to Skridt tilbage og opslog en skraldende Latter, hvis Echo længe gjentonede i Baronens Hjerte.

„Usle, foragtelige Menneske!" — udbrød Baronessen, — „endelig seer jeg Dig ydmygt bøie Dit Hoved for mine Fødder og hører Dig med Dine urene Læber trygle om Tilgivelse for Dine nedrige Ord! Men denne Tilgivelse kan jeg ikke skjænke Dig, thi ogsaa jeg er straffskyldig. Staa op, min Herre, og gaa Deres Vei. Det er for stedse forbi med Deres Rigdom her paa Jorden, den er tilintetgjort! Jeg seer, at De ikke mere er Eier af en Daler, thi De trygler mig om Forsoning og Gjen-

forening, fordi De bilder Dem ind, at jeg besidder de Fonds, som De efterlod mig i Paris. Men ak, jeg er fattig, min Herre, jeg seer kun en Fremtid for mig, der indeslutter Trang og Savn og maaskee fuldstændig Elendighed. Gaa, Hr. Baron Danglars. Var dette ikke saaledes, saa vilde en Kone aldrig, nei aldrig leve med Dem, som De har vanæret og forladt. Jeg fordømmer Dem ikke, fordi De har forladt mig, men jeg foragter Dem paa Grund af det Skridt, De har foretaget Dem i Dag, og som beviser mig, at der ikke findes den mindste Gnist af Følelse for Ære og Redelighed hos Dem."

Baronessen taug og opslog atter en krampeagtig, vanvittig Latter.

Baronen var som tilintetgjort.

„En Gud eller et Menneske har svoret Dit Huses Undergang og Dit Huus er Steen for Steen styrtet i Ruiner!" — vedblev Baronessen, i hvis funklende Blik en pludselig og vanvittig Ild syntes at lyse. — „En Gud eller et Menneske har svoret at styrte mig i Elendighed! Gaa, Danglars, thi vor Aande forgifter os gjensidigt, som om den forenede sig for at forpeste Luften! Ak, Armod, Armod, med alle Dine Rædsler, med alle Dine Fornedrelser, Du viser mit Die et blegt, truende Spøgelse, som Rigdommen skjulte for det: Det er Angeren! Det er Angeren!"

Baronessen bedækkede Ansigtet med begge Hænder og

blev længe staaende saaledes, med Legemet bøiet tilbage og vuggende Hovedet frem og tilbage.

Da hun atter kom til sig selv, vare hendes Kinder farvede med den sørgelige Rødme, der charakteriserer de Sindsforvirrede. Hun lod sit Blik svæve omkring i Værelset og dvæle ved hver enkelt Gjenstand, ligesom hun vilde orientere sig.

Derpaa gik hun langsomt hen til sin Secretair, satte sig stille foran samme, og talte mechanisk de Penge, Benedetto havde ladet hende beholde.

Hvad Baronen angik, saa havde han, benyttende sig af den aandsfraværende Tilstand, hvori hans Gemalinde befandt sig, grebet sin Hat og listet sig bort.

Sjette Capitel.

Den romerske Bandit og Pariser-Tyven.

Hvad blev der, efter det af Benedetto udførte Tyveri i Hotellet, Andet tilbage for Baronesse Danglars, end et Liv fuldt af Savn og Armod? Hun havde afgjort alle sine Regninger, inddraget alt sit Tilgodehavende og omhyggeligt samlet sin hele Capital i den Hensigt at depo-

nere den hos en rig romersk Banquier og for Fremtiden leve af disse Indkomster, der sikkrede hende en behagelig Velstand. Men nu var denne Plan totalt tilintetgjort, og den stakkels Kone saae sig blottet for alle Hjælpekilder, saasnart de tredsindstyvetusinde Francs vare fortærede, som hun havde Bandittens Medlidenhed at takke for, der saa drisligt havde plyndret hende.

Baronessen var ikke den Kone, som vilde tage sin Tilflugt til sin Datters Ædelmodighed, især efter det Besøg, hun havde aflagt hende. Hun betraadte derfor den eneste Vei, som i dette Øieblik frembød sig for hende, — hun skjænkede en beskeden Gave til et fattigt Kloster og forlangte til Gjengjæld at blive optaget indenfor dets hellige Mure.

Her, i Stilhed og Ensomhed, overtænkte hun sit forrige Liv, der var saa fuldt af slette og skjændige Handlinger. Hun tænkte dybt herover og indsaae, at hvad hun for Øieblikket led, kun var en mild Tugtelse i Forhold til de Forvildelser, hun havde begaaet.

Hun havde været stolt og overmodig, og hendes hele Stolthed og Overmod vare nu begravne i et Klosters Tarvelighed og Ydmyghed! Her udgjød hun bittre Taarer over dette Barn, Frugten af hendes tidligere forbryderiske Kjærlighed, over dette Forbrydelsens Barn, som Himlen syntes at have negtet Jordens Velsignelse, ligesom den, der havde født det, havde negtet ham sin.

Dette unge Menneskes Fremtid forfærdede hende, og

maaskee anende Enden paa denne fordømmelige, qvalfulde og forbryderiske Existents, spurgte hun sig selv, Klosteret og Gud, om hun, Baronesse Danglars, Ætling af Familien Servières, om hun endnu ikke vilde blive fordømt til en Dag, fra den ene Katastrophe til den anden, fra den ene Elendighed til den anden, tilsidst at maatte slæbe sig hen til Foden af et blodigt Skafot for at opsamle Hovedet af den Ulykkelige, som hun havde skjænket Livet og med dette hans Ulykke!

Naar et pludseligt og uventet Slag for stedse knuser vor Lykkes Bygning eller den Lidenskab, hvori saa at sige vort Liv bestaaer, saa vaagne vi til Bevidstheden om, at foruden det Princip, der ledede op igjennem Verden, endnu findes et andet positivt i vort Indre, hvis Indflydelse paa os Døden kun kan forstyrre, idet den tilintetgjør Legemet.

Dette guddommelige Princips Indflydelse, som gjør sig gjældende i os fra vort første Aandedræt, er det, som vi kunne takke for hiin ophøiede Følelse, som man kalder Anger, og ifølge hvilken vi troe paa et naadigt, langmodigt og retfærdigt Forsyn, som vi havde glemt, medens vi førte et uordentligt og lastefuldt Liv.

Denne almægtige Guds Navn var derfor det Ord, som Baronessens Læber hyppigt udtalte, det var dette, der fandt den stærkeste Gjenklang i hendes Hjerte, siden dette frygtelige Sag havde omstyrtet hendes Lykkes Bygning og tvunget hende til i Klosterets Eensomhed at søge

den eneste Lindring for hendes Smerte, den eneste Balsom for hendes Saar — Bønnen.

. . . . . .

Baron Danglars formaaede, tiltrods for alle sine Efterforskninger og Bestræbelser, intetsteds at komme paa Spor efter Benedetto. Den snue Tyv forstod snildt, ved Hjælp af den Magt, hans tre Millioner Francs skjænkede ham, at unddrage sig Baronens Efterforskninger, saa at denne troede ikke at kunne foretage sig noget Bedre end atter at ansøge om Portnerpladsen ved Argentino-Theatret, hvor han haabede at finde sin eneste Redningsplanke — det vil sige, Eugenie d'Armillys Ædelmodighed.

Endskjøndt Benedetto nu saae sig i Besiddelse af den betydelige Formue, han havde stjaalet fra Baronesse Danglars, saa standsede han dog langtfra ikke nu paa Forbrydelsernes Bane, men udkastede allerede Planen til et nyt Attentat, med Hensyn til hvilket han strax begyndte paa Værket.

Da han havde erfaret, at den pavelige Regjering havde sat en Priis paa den berygtede Bandit Luigi Vampas Hoved, hvis Smuthuller vare ubekjendte, og som med dumdristig Frækhed satte hele Roms Omegn i Skræk og Angst, besluttede han at aflægge Politiintendanten et Besøg i dybeste Hemmelighed.

Da han imidlertid med modent Overlæg overveiede Sagen og saae, at Baronesse Danglars ikke lod ham forfølge, formodentligt fordi hun havde tabt hans Spor,

befalede han Peppino at lade Skibet vente nogle Dage og afventede ligeledes en gunstig Leilighed til at udføre et sikkert Slag.

Den aftalte Sammenkomst i Coliseum havde fundet Sted, og Luigi Vampa troede ligesom Peppino, at Benedetto virkelig var Greven af Monte-Christos Secretair.

Imidlertid udøvede den Maade, hvorpaa Benedetto omtalte denne Mand, til hvem han — som han sagde — var fængslet ved en ulykkelig Skjæbne, en saadan Indflydelse paa den romerske Bandit, at Grevens høie Anseelse nødvendigviis maatte lide hos disse, som vi alt have bemærket, trods deres frygtelige Haandværk, af en ualmindelig Overtro beherskede Folk, som Banden bestod af.

Benedetto vovede at tilkjendegive Banditten Luigi Vampa sit inderlige Ønske om at unddrage sig Greven af Monte-Christos Magt, idet han bemægtigede sig visse Hemmeligheder, som denne besad i Nekromantiken, og Luigi Vampa begyndte alvorligt at tænke over de Fordele, der kunde fremgaae for ham, om han underkastede Greven sin Villie, istedetfor at han maatte underkaste sig Grevens.

Vampa var ærgjerrig, som alle Kjæltringer af hans Slags. Greven af Monte-Christos Rigdomme begyndte at vække hans Misundelse, og snart stred den af den snue Benedetto ledede Sammensværgelse mere og mere frem.

„Ja, ja!“ — sagde han til Luigi Vampa og Peppino, — „Greven er fuldstændigt i mine Hænder. Naar

vi i Eders Religionssystem rydde en lille Plads til Tolerancen, saa ville vi beholde denne kostbare Reliquie, der gjør Greven saa mægtig. Denne Dødningehaand! — den er det, som har ført ham til hans umaadelige Rigdomme! — Hvad mig angaaer, saa skulde jeg rigtignok snart reise fra Rom for at tilbagelevere Greven, min Herre, den kostbare Kasse, som man har berøvet ham, men dersom I ville hjælpe mig, forbliver jeg i Rom og arbeider for vor fælles Interesse."

Vampa og Peppino antoge Benedettos Forslag, hvilken Sidste af enkelte Ord, som disse hist og her lode falde, sluttede sig til, at Greven af Monte-Christo befandt sig i Orienten.

Imidlertid arbeidede Villeforts Søn ivrigt paa at overlevere den berygtede Bandit i Justitsens Hænder og ventede paa en sikker Leilighed til at formere den Skat, han allerede var i Besiddelse af, ved denne lille Forretning med det romerske Politi.

Han havde med Forbauselse bemærket, at Banditten, langt fra at skjule sig, paa en vis Maade satte sin Stolthed i at vise sig ved offentlige Skuespil, ijærdeleshed i Theatret, og han sluttede heraf meget rigtigt, at enten maatte Signor Luigi Vampa besidde en uhørt Selvtillid, eller ogsaa maatte han nære den største Tillid til selve Politiets Agenter.

Ifølge denne anden Hypothese, der iøvrigt var den mest sandsynlige, var det aldeles nødvendigt at hand

med den største Forsigtighed for at kunne gjennemføre det paatænkte Forræderi og for at undgaae, at Luigi Vampa itide blev advaret af en af disse af ham sandsynligviis lønnede Agenter.

Benedetto belurede alle Vampas Gebærder og Bevægelser, saaledes at han, efter at have tilbragt tre eller fire Aftenen med ham i Argentino-Theatret, ikke kunde undgaae at bemærke, at Vampa ikke var ufølsom for Mademoiselle d'Armillys Skjønhed.

I Virkeligheden gjorde ogsaa den unge Mademoiselle d'Armillys mandige og stolte Holdning et levende Indtryk paa Luigi Vampa. Dette Indtryk gik snart over til en Følelse, der ikke lod Bandittens Hjerte Ro hverken Nat eller Dag.

Fortæret af den Ild, der gjorde hans Charakteer til Sædet for en eventyrlysten, ubetvingelig Driftighed og Uforfærdethed, besluttede han, om end kun for et Øieblik, at besidde dette Væsen, som fra Scenen lagde ham i Lænker eller snarere fortryllede ham.

Et triumpherende Smiil spillede om Benedettos Læber, da han i Luigis glødende Blikke læste den Lidenskab, der fortærede ham.

Nu forfulgte han hans mindste Bevægelser og sneg sig Skridt for Skridt overalt bagefter ham, indtil han endelig efter nogle Dages Forløb saae ham træde ud af et simpelt Huus, hvori den gamle Kone boede, der tidligere havde begunstiget de Forvandlinger, som den fore-

givne Descendent af Familien Serviéres havde foretaget sig.

Efterat Benedetto havde indhentet de nøiagtigste Oplysninger om denne Kone, gjættede han uden mindste Vanskelighed Grunden til Luigis Besøg, hvorpaa han kjørte sine Batterier op og udkastede en Plan, hvis Udførelse var den stadige Gjenstand for hans Tanker.

Dagen efter, da han mødte Luigi Vampa, lokkede han ham ind i et lidet besøgt Værtshuus.

Her satte de sig i en mørk Krog, som Folk, der havde Ting af den største Hemmelighed at tale om.

Efter at Benedetto havde siddet et Øieblik hensunken i Tanker, brød han endelig først Tausheden.

„Veed De vel, Mestre, at jeg har havt et ganske eiendommeligt Møde? Jeg har her i Rom nyligt gjenkjendt en fransk Dame, som flygtede fra Paris med sin Fader, efterat hun havde bestjaalet en vis Prinds af Cavalcanti, med hvem hun skulde have været gift?"

„Og hvad kommer det mig ved?" — sagde Luigi Vampa, idet han satte Haanden under Kinden med en Mands Mine, der kjeder sig grueligt over hvad han hører.

„O, De kjender ikke to Omstændigheder af overordentlig Vigtighed, som forekomme i denne Affaire. Den ene er, at Prindsen af Cavalcanti var uhyre rig, og den anden, at Greven af Monte-Christod stod i et meget for-

troligt Forhold til denne Prinds, som for Tiden er meget ulykkelig."

„Vilde De ikke gjøre bedre i at fortælle Politiet, hvem der er bleven bestjaalen?"

„Det falder af sig selv!" — svarede Benedetto.

„Nu vel da? Hvad interesserer det mig, at Prindsen var uhyre rig, som De siger, og at Greven stod i et fortroligt Forhold til ham?"

„Vent et Øieblik, Mestre, jeg skal nok forklare mig," — vedblev Benedetto i en vigtig Tone. — „For det Første kan De begribe, at Tyveriet maa have været betydeligt, da Prindsen var umaadelig rig. For det Andet. da Greven stod i et fortroligt Forhold til Prindsen, saa har han meddeelt mig Damens Navn, der har bestjaalet ham og overdraget mig at lade hende sætte fast, overalt hvor jeg mødte hende, thi han har svoret atter at hjælpe den stakkels Cavalcanti til sin Eiendom. Nu forsikrer jeg Dem, at denne Dame tilligemed sin Fader for Øieblikket befinder sig i Rom, og at jeg istedetfor at tage min Tilflugt til Politiet, hellere vilde foreslaae Dem at overtage denne Forretning."

„Hvad hedder Damen?" — spurgte Vampa, hvis Ansigt forraadte, at han begyndte at finde Behag i Sagen.

Benedettos sidste Ord havde truffet hans svage Side.

„Hendes Navn," — svarede Benedetto koldblodigt, — „er hverken et plebeisk eller obscurt Navn. Hun nedstammer paa mødrene Side fra Familien Servières, og

paa fædrene Side er hun en Danglars. Hendes Fader er nemlig ingen Anden end den bekjendte Baron, som De efter Greven af Monte-Christos Befaling fratog de sex Millioner Francs. Kort sagt, hun hedder Eugenie Danglars og er for nærværende Tid bekjendt i Rom under Navnet Eugenie d'Armilly."

Ved disse Ord gjorde Luigi en uvilkaarlig Bevægelse af Overraskelse, som han strax søgte at skjule under en affecteret Ligegyldighed.

Benedetto lod, som om han ikke havde bemærket Vampas Gebærder, og vedblev med den største Rolighed:

„Og denne unge Dame er ingen Anden end den skjønne Sangerinde i Argentino, denne Circe, som bedaarer det romerske Folk ved sine Duemanerer og bedrager det — hvad mener De dertil?"

„Og hvormed bedrager hun os da?" — spurgte Vampa med slet dulgt Utaalmmodighed.

„O, det er Ingenting, Mestre," — svarede Benedetto. — „Jeg vilde blot sige, at naar man seer hende, skulde Ingen troe hende istand til at fatte en saadan Tanke, som hun har fattet, og udføre den med saamegen Snedighed og Forvovenhed."

Vampa taug et Øieblik.

„Og hvem er hendes Fader eller rettere, hvad tager han sig for?" — spurgte Banditten. — „De har sagt mig, at han var i Rom."

„O, Faderen er en forsoren Karl, der er istand til

at foretage sig hvadsomhelst. Jeg mødte ham nyligt paa en Spadseretour, som jeg gjorde paa Citadellet Aquapendente, i hvis Nærhed han eier et Huus med Gaard og Have."

„Lever han i god Forstaaelse med Datteren?"

„Hvad kan det interessere Dem, Mestre?" — spurgte nu Benedetto paa sin Side.

„Ikke ilde," — svarede Banditten, idet han tvang sig til at lee." — De har faaet den Idee at overdrage mig en Forretning og forundrer Dem over, at jeg forlanger nøiere Oplysninger."

„Ah, De gaaer altsaa ind paa mit Forslag?"

„Forklar mig først Sagen, saa ville vi faae at see."

„De ønsker Forklaringer? Nu vel, jeg skal forklare mig kategorisk, siden De ønsker det. Forretningsmænd maae have Tillid til hinanden. Jeg veed, at De kunde styrte mig i Fordærvelse, dersom det tilfældigviis skulde falde Dem ind at underrette Greven, min Herre, om den just ikke særdeles tro Maade, hvorpaa jeg tjener ham i Rom, men jeg veed ogsaa, at jeg kan holde mig til Dem og lydeligt sige „„Ecce homo!"" Imidlertid er jeg overbeviist om, at De ikke vil foretage Dem noget Saadant, ligesaa vel som at jeg heller ikke vil faae Leilighed til Sligt. Vi ville tvertimod ganske fortræffeligt forstaae hinanden, thi jeg har jo allerede sagt Dem, at min Plan ligesaavel er udkastet til Bedste for den almindelige Interesse, som at den vil blive udført i dette Øiemed. Det

er klart, at Mademoiselle Eugenie d'Armilly, da hun har bestjaalet Prindsen af Cavalcanti, med hvem hun skulde have været gift, for Øieblikket maa have den betydelige Capital i sine Hænder, som hun har stjaalet. I dette Tilfælde begaaer man et lille Attentat imod Mademoiselle Eugenies Frihed; derpaa foreslaaer man hende at løskjøbe sig for den Priis, hvortil man anslaaer denne Frihed, og derefter ville vi gjøre Afregning sammen, Mestre."

„Eugenie d'Armilly," — raabte Vampa uoverlagt, idet han med knyttet Haand slog i Bordet, der nær var blevet knust under det heftige Slag.

„Naa, hvad gaaer der af Dem?" — spurgte Benedetto,

„Vil De handle i Forening med mig?" — spurgte Luigi Vampa.

„Ja vist vil jeg det."

„Velan, saa slaa til," — sagde Banditten, idet han udstrakte Haanden; — „imorgen paa denne Tid i Coliseum."

„I Coliseum," — gjentog Benedetto, idet han trykte Vampas Haand.

„Ved den fjerde Søile i den indre Porticus."

„Jeg skal være paa Pletten."

„Alene!"

„Javist, Farvel til imorgen, Mestre!"

Benedetto og Vampa, der i dette Øieblik befandt sig

udenfor Værtshuset, vexlede endnu engang et rask Haandtryk og fjernede sig derpaa med hurtige Skridt til forskjellige Sider.

„O," — mumlede Vampa, da han saae Benedetto forsvinde; — „Du har forraadt den, Du tjener; Du vilde ogsaa forraade mig, hvis Du kunde tjene Noget derved. Derfor skal Du ogsaa erholde Forræderens Løn, naar jeg har benyttet mig af Dig for at naae mit Maal."

Denne hemmelige Trudsel af den frygtelige romerske Bandit vilde havde bragt Benedetto til at skjælve, dersom han havde seet den talende Gebærde, hvormed den blev ledsaget!

Syvende Capitel.

Bouquetten.

En med virkeligt Geni og sand Begeistring begavet Kunstnerinde lader sig ikke beherske af de aristokratiske Classers Fordomme.

En bred Kløft adskildte derfor Eugenie Danglars fra hendes Moder.

Eugenie Danglars havde aldrig været Gjenstanden for den ubetingede Hengivenhed, den daglige Omsorg, med hvilken en kjærlig Moder opoffrer sig for sit Barns Opdragelse. Hun havde kort sagt aldrig været Midtpunktet for den Omhu, der sætter Datteren i en endnu helligere Gjæld til Moderen end den, at hun skylder hende Livet.

For hende var fra den tidligste Barndom Modernavnet ikke Andet end Benævnelsen paa det Væsen, der havde sat hende i Verden.

Hvorledes kunde hun da føle den hemmelighedsfulde og sympathetiske Magt, som man kalder Blodets Røst? Hvorledes kunde denne Magt, der har sin Kilde i selve Guddommen, naar Ondskaben ikke har udtørret den, føre hende i denne Kones Arme, som hun foragtede af sit inderste Hjerte?

Eugenie bortvendte sit Blik fra en Fortid, i hvis Skygge begge de Væsener forsvandt, som havde skjænket hende Livet, og ganske hengivende sig til den Veninde, der havde undervist hende og været hende i Moders Sted, skuede hun nu glad og tillidsfuld ind i Fremtiden, hvis umaadelige Horizont aabnede sig for hende, og paa hvilken hun troede at læse med Ildbogstaver de simple, men ophøiede Ord: Kunst og Berømmelse. Otte Dage efter Samtalen imellem Benedetto og Vampa i det eensomme Værtshuus vilde den, der havde seet Eugenie d'Armilly have kunnet bemærke hos hende et vist drømmende

Væsen, der gav hele hendes Person et vist Præg af Tungsind.

Louise havde allerede bemærket, at Eugenie ganske imod hendes Sædvane søgte Ensomhed. I dette Øieblik trillede en Taare ned ad Sangerindens Kinder, — et aabenbart Kjendetegn paa, at en stor Begivenhed paa en hemmelighedsfuld Maade havde grebet ind i hendes Liv, og Louise søgte forgjæves at bortkysse denne Taare. Men snart fulgte en anden efter, der ligesom vilde tilkjendegive Eugenies ædelmodige Veninde, at Grunden til denne Smerte ikke kunde fjernes ved en Qvindes Kjærtegn.

Det var paa en af disse Aftener, hvor Eugenie, søgende Ensomheden, flyede Louises Selskab.

Hun havde veemodig og drømmende sat sig ved Vinduet i sit Værelse og betragtede tankefuld og adspredt Solens sidste Straaler, der, idet de efterhaanden lode den christne Verdens Metropolis i Mørket, stedse hævede sig høiere og høiere og skinnede med en Glands, som om det var Ild, paa den majestætiske St. Peterskirkes Kuppel.

Fra Tid til anden hævede et let Suk hendes Bryst, og to tunge Taarer zittrede i hendes skjønne Øienhaar, som to Dugdraaber paa et Blomsterbæger.

Louise var traadt ind i Værelset, uden at Eugenie bemærkede det, og betragtede hende allerede nogle Minutter med ængelig Deeltagelse, idet hun gjættede af hen-

des Gebærder og Miner, hvad hun allerede for flere Dage siden havde formodet. Idet hun derpaa nærmede sig Eugenie, støttede hun sig let paa hendes Skulder, trykkede et Kys paa hendes Pande og mumlede: „Min kjære Eugenie!"

„Louise!" — svarede Eugenie og foer sammen, medens hendes Taarer vedblev at flyde.

„Altsaa indaander Du endelig i Italiens berusende Luft Corrinas eller Tassos søde Gift, — ikke sandt, min kjære Veninde?" — spurgte Louise.

„O, skal jeg da have Hemmeligheder for Dig, Louise? Naar jeg først kommer til den Overbeviisning, at det, som jeg føler, ikke er noget Spil af min Phantasi?"

„Og den foraarsager Dig Smerte, denne Følelse, som ikke er noget Phantasispil, fordi den hersker over Din Villie, og den breder en sørgmodig og mørk Sky over Din ellers saa klare og muntre Pande, Eugenie!"

„Du taler Sandhed, Louise! Ja, denne Følelse er mægtigere end min Villie, den triumpherer over denne, saaledes som jeg har forstaaet at triumphere over alle andre Følelser, som kunde have behersket mig. O, husker Du, hvorledes jeg spottede de naragtige Forsikkringer om en pludselig mægtig Kjærlighed, disse Tilstaaelser, der vexelviis regnede ned snart paa mig og snart paa Dig. Husker Du endnu, med hvilket mistroisk og spodsk Smiil jeg svarede paa alle de Sukke, der ledsagede alle de for-

elskede Blikke, der vare heftede paa os? Erindrer Du Dig endnu den Tid, fri for Kummer og Sorg, hvor min Sjæl troede sig hævet over den Tribut, som Alle her i Verden ere dømte til at betale? Velan, efter alt dette er jeg dog ligesom alle andre Fruentimmer, jeg begynder at lide — fordi jeg begynder at elske."

„Jeg kan forstaae Din Smerte, min Kjære, og jeg byder Dig et trofast Hjerte for at modtage Dine Suk og Klager."

„Jeg tager derimod, Louise, jeg tager derimod! og hav Tak!" — svarede Eugenie, idet hun trykkede hendes Hænder og bedækkede dem med Kys.

„Jeg føler ikke Kraft nok hos mig til at tilstaae Dig den Følelse, som behersker mig. Du har gjættet den — hør mig nu."

Hun taug et Øieblik, ligesom for at samle sine Tanker og ordne den Tilstaaelse, hun agtede at gjøre.

Endelig begyndte hun:

„Du havde anbefalet mig aldrig at lade mit Blik dvæle ved nogen enkelt Person, naar jeg stod paa Scenen, men at lade mine Øine bestandigt svæve om imellem Orchesteret og Parterret, uden at ville adskille eller gjenkjende Nogen, ligesom om hele denne Tilskuermængde befandt sig i en betydelig Afstand fra Scenen. Jeg fulgte Dit Raad. Ligeoverfor mig befandt sig et Auditorium, men jeg saae det kun forvirret, saaledes som vi see en

mørk Sky svæve forbi under vore Fødder, naar vi staae paa Toppen af et høit Bjerg.

„Alligevel befandt der sig en Aften en Mand mellem Tilskuerne, der ragede frem over denne levende forvirrede Masse. Paa denne Mands Pande thronede Forstand og Skjønhed, ud af hans Øine lyste Flammer, der fortærede mig og gjorde mig næsten vanvittig! Naar Bifaldsstormen brød løs, blev denne Mand ubevægelig, men hans Blik syntes at sige mig mere end tusinde stammende Tunger, der kaldte mig frem.

„Fra denne Aften af har denne Mand ikke ophørt at vise sig for mine Blikke, stedse paa den samme Plet, stedse med det samme Udtryk, stedse med samme Ild i sit Blik og stedse med samme beseirende Magt."

„Og hvem er han? Men Gud, hvem er han?"

„Hvad Magt ligger der derpaa — det er en Mand, som jeg elsker; det er en Mand, der indgyder mig en dyb og sand Følelse, som jeg ikke formaaer at rive ud af mit Hjerte."

Der indtraadte en Pause, under hvilken Eugenie bedækkede Ansigtet med begge Hænder og hulkede. Louise betragtede sin Veninde med urolige Blikke, og hendes Læber bevægede sig blidt, som om hun mumlede Ordet: Ulykkelige.

„Og Du kjender ikke denne Mand, Eugenie?" — spurgte hun.

„Jeg har allerede sagt Dig, at jeg ikke kjender ham;

jeg veed kun, at han er Herre over mine Tanker fra det første Øieblik af, at jeg saae ham. Hvem veed, om han ikke allerede i lang Tid har fulgt mine Fjed, uden at jeg har bemærket det? Ak, Louise, min egen Louise, jeg, som foragtede det Ord, som Mændene have opfundet for at besmykke deres Daarskaber, Ordet Kjærlighed, dette alle Mænds og Qvinders stadige Thema, jeg bærer nu ikke blot paa Læberne, men i Hjertet den Følelse, som dette Ord udtrykker. Jeg staaer nu ikke længer over enhver anden ung Pige af min Alder."

„Du tager feil, Eugenie. En anden ung Pige i Din Alder vilde ikke føle saaledes, som Du føler idag. Denne dybe Lidenskab, som har fundet Vei til Dit Hjerte igjennem en Mands ildfulde Blikke og der udviklet sig, vil laane Dig en høiere Poesi og ny Ynde, fordi den, dersom man kan udtrykke sig saaledes, vil hæve Dig over Dit eget Jeg. I alle Tilfælde maae vi betragte Tingene saaledes som de stille sig i Verden. Husk vel paa, at naar man lader en Mand mærke den Indflydelse, han udøver paa en Qvindes Hjerte, inden hun nøie kjender hans Charakteer, kan dette være Kilden til store Ulykker, Eugenie."

„O, han skal aldrig erfare den Følelses Magt, som han indgyder mig!" — udbrød Eugenie stolt.

„Maaskee," — mumlede Louise.

I dette Øieblik traadte Fru Aspasia ind for at

melde, at Theatervognen var kommen for at afhente dem.

Eugenie tørrede sine af Elskovens Dug endnu fugtige Øine, derpaa kastede hun et Shawl om sine Skuldre og gik, ledsaget af Louise, ned af Trappen, og steg i Vognen, der strax kjørte bort.

Saasnart hun havde sat sin Fod paa Scenen, gik Eugenie hen til Tæppet, som endnu skjulte hende for Publikums Øine. Her blev hun nogle Øieblikke staaende lige overfor denne Skranke, som om hun vilde besejre den Lyst, der paakommet hende, at mynstre Tilskuerne igjennem Hullerne paa Tæppet. Men hendes Nysgjerrighed vandt Seier, og hun traadte nærmere.

Louise fulgte hende og stillede sig stum og ubevægelig ved Siden af hende.

En let Skjælven gjennembævede Eugenies Legeme, hendes Barm hævede sig, og hendes Læber aabnede sig, som om hun vilde udstøde et Suk.

„Han er der!“ — mumlede den skjønne Kunstnerinde. — „Han er der, stolt ragende over Parterret, staaer han paa Galleriet, beredt til at slynge sit lidenskabelige Blik paa mig. Sig mig, er dette ikke en Daarskab?“ — vedblev hun og vendte sig om til Louise. — „At lade sig besejre af en Mands Blik, en Mands, som jeg ikke kjender, som jeg næppe har seet, uden endog kun en eneste Gang at have hørt Lyden af hans Stemme. Men han er ogsaa i Sandhed skjøn! Hans brune An-

sigt, hans ravnsorte Skjæg er Sindbilledet paa Kraft! Hans store Øine, som straale af Energi og Kraft, udtrykke tillige hans Charakteers Adel og Stolthed. Betragt ham engang, Louise — see, hvor ædel og skjøn han er! med hvilken Foragt og Kulde han betragter dette Parterre, som omgiver ham, men som synes at være tusinde Mile fjernet fra ham!"

Louise vilde svare, men Regisseurens Pibe, som gav Signalet: „Scenen fri", levnede hende ikke Tid til at tage den Mand i nærmere Øiesyn, som Eugenie skildrede hende med en saa høi Grad af Enthusiasme.

Begge Veninderne vendte tilbage til Coulisserne og hørte med en vis Hjertebanken Orchestrets Toner, der begyndte paa Ouverturen.

Det var den sidste Forestilling af „Semiramis." Theatret var opfyldt med Tilskuere lige indtil det sidste Gallerie. Kunstvennerne vilde ikke forsømme denne sidste nydelsesrige Aften, i hvilken begge d'Armillyernes Sang og Spil syntes at fremmane af Aarhundreders Støv to Personer, hvis Kjærlighed og Forbrydelser maatte gjøre et saa gribende Indtryk paa Tilhørerne.

Eugenie sang denne Aften endnu bedre end sædvanligt, men hendes Blik, der forhen svævede stolt og foragteligt hen over Parterret, uden at besvare deres, som søgte at fange og fastholde det, syntes nu at fæste sig paa Een og at sige, at denne Ene var hendes lidenskabelige Sjæls Udkaarede.

I samme Øieblik Stykket var forbi fløi en pragtfuld Bouquet, slynget af en usynlig Haand, igjennem Luften og faldt ned foran Eugenies Fødder, som efter Skik og Brug tog den op og kyssede den.

Tæppet gik ned under en umaadelig Bifaldsstorm, der efterhaanden sagtnedes, eftersom Enthusiasmen gav Plads for Kritikernes kolde Bemærkninger.

Den Bouquet, som Eugenie havde faaet, og paa hvilken Louises Navn syntes at være glemt, var skjønnere og prægtigere end nogen af dem, der hidtil vare blevne tilkastede hende.

„I Sandhed," — sagde Louise, som betragtede Bouquetten uden af lægge den mindste Misundelse for Dagen, — „kun en Fyrste kan have havt den Idee at tilkaste Dig en saadan Bouquet, der funkler af Guld og Diamanter.

„Maaskee er den en Foræring fra en af de Foreninger, der danne sig til slige Øiemed," — mumlede Eugenie, hvis Phantasi dog var langt fra at indrømme denne Hypothese thi saasnart hun saae sig ene, kyssede hun med Henrykkelse Blomsterne og Bladene, under hvilke hun med skjælvende Hænder søgte efter en Gjenstand, hvis Nærhed hun ahnede.

Hun bedrog sig ikke! Et lille omhyggeligt sammenlagt og under Blomsterne fastheftet Papir viste sig for Eugenies Blik, som begjærligt greb det og beredte sig til

at aabne og læse det. En svag Rødme farvede hendes Kinder, og hendes Arme sank ned, uden at besidde Kraft eller Mod til at holde denne Kjærlighedsepistel op for Øinene. Sjælens Ønske triumpherede dog over Jomfruens blye Frygtsomhed og —

Billettens Indhold var følgende:

„Mademoiselle.

„Den første Gang, jeg saae Dem, følte jeg mig „ligesom den øvrige Tilhørerskare, der omgav mig, fæng„slet og fortryllet, saasnart De traadte ind, af Deres „Bliks og Genies energiske Udtryk.

„I det Haab, at det Indtryk, jeg følte, blot var „et saadant som det, De havde gjort paa Deres øvrige „Tilhørere, søgte jeg at skjule det for mig selv og endog „at glemme det.

„Men alle mine Bestræbelser have været forgjæves.

„Deres Billede forfulgte mig uophørligt, og jeg „følte, at Deres fortryllende Billede havde vakt en Flamme „i mit Hjerte, der aldrig kan udslukkes.

„Der hengaaer nu intet Øieblik mere, hvor jeg ikke „tænker paa Dem, og jeg driver Daarskaben saa vidt, at „jeg gjør Dem en Tilstaaelse som De vist har nerholdt „mange af, men som ikke ligesom Størstedelen af slige „Erklæringer blot dicteres af Læberne.

„Mademoiselle, en Mand, som De ikke kjender, og „som De maaskee aldrig har lagt Mærke til, elsker og

„tilbeder Dem af sin hele Sjæl og vilde for et Ord af „Deres Mund gjerne lide en Evighed af Qvaler!"

Ottende Capitel.

Fader og Datter.

Den følgende Dag, da de tvende d'Armilly'er havde endt deres Studier, traadte Fru Aspasia ind i Salen og meldte et Navn, som bragte Louise til at blegne, og hvorover Eugenie vilde have leet, dersom hun ikke var bleven beherskет af en Følelse, der aldeles absorberede hende.

Navnet var Baron Danglars.

Eugenie havde allerede seet, paa hvilken Maade hendes Moder havde hilset hendes Debut paa hendes nye Kunstnerbane. Hun drog heraf den Slutning, at hendes Faders Handlemaade vilde være aldeles modsat den Familiestolthed, hvoraf Baronesse Danglars, en født Serviéres det vil sige en Descendent af en af Frankrigs rigeste og ædleste Familier, var gjennemtrængt.

Hun vendte sig derfor om til Louise og sagde med et let Smiil;

„Berolig Dig, kjære Veninde. Jeg kjender Hr. Baron Danglars meget godt og forsikkrer Dig, at hans Besøg vil blive langt behageligere end min Moders. Du vil faae det at see."

Hun vinkede ad Aspasia, der skyndte sig ud, for et Øieblik senere at indføre Baron Danglars i Salen.

Baronen bar en ligesaa velvalgt som elegant Dragt, der øiensynligt beviste, at han befandt sig i fortræffelige Omstændigheder. Glæden straalede ud af hans simple grove Træk, der i høieste Grad forraader en egennyttig lav Spils Ærgjerrighed.

„Min Datter," — raabte han med en Fistelstemme, som han ledsagede med en studeret og naturlig Gebærde. — „Det vilde være aldeles overflødigt at spørge Dig, hvorledes Du befinder Dig; Sundhed og Lykke straale af Dit Ansigt."

Eugenie vexlede ved disse Ord et Blik med sin Veninde, der rødede, at de forstode hinanden.

„Dersom jeg virkelig var lidende, min Fader," — svarede hun, idet hun kyssede hans Haand, — „saa vilde De i dette Øieblik dog ikke kunne see det, thi mit Ansigt kan nu ikke bære Præget af Andet end Glæden over at gjensee Dem. Iøvrigt bidrager den Fornøielse, jeg har fundet i min dyrebare Louises Selskab, og Studierne i den Kunst, vi have helliget os, til at give mig det Udseende, som De nys bemærkede."

„Tillad mig herved at bringe Dem min Hylding,

Froken d'Armilly, og at takke Dem for den Iver og beundringsværdige Dygtighed, med hvilken De har forstaaet at uddanne Deres interessante Elevs Charakteer og Aand," — vedblev Baronen pathetisk, idet han bukkede for Louise.

„Tag dog Plads, kjære Fader," — skyndte Eugenie sig at sige, idet hun pegede paa en Lænestol og selv tog Plads ved Siden af Louise.

Der indtraadte en Pause, som Baronen benyttede, for at fare med Hænderne igjennem Haaret og til at kaste ængstelige Blikke omkring sig, ligesom for at see, om han ikke i en eller anden Krog kunde gjenfinde den Aandsnærværelse, der, som han følte, var nærved at forlade ham.

„De har altsaa været længe i Rom, kjære Fader?" — spurgte Eugenie med en Mine, der tydede paa en ubeskrivelig Nysgjerrighed.

„Ja vist, jeg har allerede opholdt mig her i nogen Tid, men jeg lever meget indgetogent og kun for mine Forretninger. Til Lykke fik jeg igaar til min store Forbauselse den skjønne Semiramis at see, der har forstaaet at tiltvinge sig denne Hovedstads Beundring —"

„Tilgiv, kjære Fader, men De har naturligviis igaar paa samme Maade maatte see og høre min Veninde Louise."

„Ja vist, men jeg er Fader, Eugenie, og mit Hjerte kunde ikke rumme nogen anden Følelse end for Dig, end-

skjøndt jeg fra det første Øieblik vurderede Frøken d'Armillys umiskjendelige Talent."

Louise gjorde et lille Knix, og Baronen vedblev, efterat han ligeledes havde gjort et Buk:

„Da nu en kjærlig Faders Øine ere i høi Grad klartseende, naar der handles om hans elskede Barn, saa faldt det mig let under Assyriens stolte Dronnings Diadem at gjenkjende den Datter, for hvem mit Hjerte altid havde næret den ømmeste Kjærlighed. Du kan ikke gjøre Dig et Begreb om, hvad jeg følte, Eugenie, da jeg hørte Eliten af den romerske Verden juble over min Datters ererordentlige Geni! O, det opfylder mig med Stolthed!"

„Hvorledes befinder min Moder sig?" — spurgte Eugenie, som ikke forsømte at iagttage, hvilken Virkning dette Spørgsmaal udøvede paa Baronen.

Eugenie havde lagt Mærke til, at hendes Moder ikke havde nævnet Baronen, og at denne ikke havde talt om hende, og hun vilde derfor skaffe sig Vished om, hvorvidt hendes Formodning om, at de ikke levede i den bedste Forstaaelse, var grundet.

„Baronessen," — svarede Baronen, der lod, som han fik et lille Anfald af Høste, der i den senere Tid ved visse Leiligheder plagede ham, — „Baronessen befinder sig paa Reiser."

„Det er et meget behageligt Tidsfordriv!" — sagde Louise.

„Og De har ikke villet ledsage hende?“ — spurgte Eugenie.

„Jeg elsker fremfor Alt Bequemmelighed og Roligheb, min kjære Datter,“ — svarede Baronessen, — „jeg er træt og sætter ingen Priis paa disse flygtige Adspredelser, som Reiserne byde os til Erstatning for tusinde smaae Lidelser, de føre med sig. Ak!“ — tilføiede han, idet han atter fik et Hosteanfald, — „at reise, bekommer mig slet ikke godt.“

„Men sagde De ikke før, at De havde trukket Dem tilbage fra Staden Rom?“

„Det er sandt, jeg boer i Nærheden af den lille By Aquapendente, hvor jeg eier et ganske lille Huus, som jeg fra idag af stiller til Din Raadighed.“

„Tusind Tak, Fader, men ulykkeligviis kan jeg ikke benytte mig af Deres gode Tilbud, thi de uafbrudte Arbeider, som Louises og mit Engagement paalægge os, forhindre os derfra.“

„O,“ — sagde Baronen, — „alligevel haaber jeg, at De vil glæde mig med et Besøg — om dette end er nok saa kort.“

„Dette Besøg er Dem altsaa meget magtpaaliggende?“

„Om det er mig magtpaaliggende!“ — raabte Baronen. „Jeg venter det med den meest brændende Utaalmodighed og beder Dig endelig ret snart i Selskab med Din elskværdige Veninde og Lærerinde at kaste et Blik

paa denne lille Eiendom, der fra dette Øieblik ligesaavel tilhører Dig som mig, Eugenie."

„De er i Sandhed altfor god, kjære Fader."

„Jeg forsikkrer Dig, at Du ikke mere vil finde de uhyre Folieboger og utallige med Tal bemalede Papirer, som stødte Dit Øie saameget i mit Cabinet i Paris. Jeg har næsten ganske trukket mig tilbage fra Forretningerne."

„Dertil gratulerer jeg Dem," — sagde Eugenie, — „i Tallene findes heller ikke den mindste Gnist af Poesi."

„Hvad mig angaaer, saa finder jeg dem afskyelige!" — tilsøiede Louise.

„Ikkedestomindre antager jeg dog, at De maa offre dem nogle Øieblikke, for Exempel, naar De faaer Deres Gage udbetalt, en Act, som man dog ikke kan nægte en vis Vigtighed."

„For Guds Skyld, kjære Fader, lad os ikke tale derom!" — raabte Eugenie; „jeg forlader mig paa Directeurens Redelighed, og hvad kommer det iovrigt an paa en ti til tolv Pjastre meer eller mindre?"

Baronen rynkede Panden og sagde:

„Og dog beløber sig et saadant Deficit, naar det gjentages ti Gange, til hundrede Pjastre, endnu ti Gange til tohundrede, og naar man fremdeles multiplicerer —"

„Ligemeget," — svarede Eugenie med den største Kulde, for at lade Baronen forstaae, at hun befandt sig i en saadan pecuniair Stilling, at hun var hævet over

den Nødvendighed at modtage Noget af ham, og som tilsige betog ham Leiligheden til at tilbyde hende Noget.

„Nu vel, min Datter; jeg agter alle Dine Grundsætninger. Og nu, da jeg har omfavnet Dig, har jeg kun tilbage, at betegne Dig min Bolig, thi jeg er altfor overbeviist om Din Kjærlighed, til at kunde tvivle et Øieblik paa, at Du snart vil gjøre mig den Fornøielse at omfavne Dig der."

Idet han sagde dette, tog han et elegant Visitkort op af sin Brevtaske og rakte Eugenie det.

„Jeg haaber, Frøken Louise d'Armilly," — vedblev han med et Smiil, som skulde gjælde for elskværdigt, — „at De ikke vil vægre Dem ved at ledsage Deres Elev?"

„O vi skilles aldrig ad, Hr. Baron," — svarede Louise.

„Det er meget smukt!"

Baronen tog Afsked fra Eugenie, bukkede for Louise og fjernede sig særdeles veltilfreds over den Maade, hvorpaa han havde erhvervet sig Eugenies Tillid.

„Nu vel, min Kjære," — sagde hun til Louise, saasnart Baronen havde fjernet sig; — „er min Fader ikke meget elskværdig?"

„Jeg begriber ikke denne Forvandling," — svarede Louise. — „I Paris var han langt mere ordknap, aldrig har jeg hørt et kjærligt Ord, som for Exempel min kjære Datter, komme over hans Læber."

„Ja, men i Paris havde han ogsaa sin Rolle at udføre."

„Hvorledes det?"

„Han var Banquier."

„Naa, og saa?"

„En Banquier har hverken Kone, Datter eller Venner — han lever kun for sine Tal."

Niende Capitel.

Banquieren i sin Ensomhed.

Vi maae nu først forklare, hvorledes Baron Danglars, der befandt sig i den yderste Nød, var bleven Eier af en lille Villa ved Citadellet Aquapendente. Vore Læsere føle vist i denne Retning en Nysgjerrighed, som vi anse det for vor Pligt at tilfredsstille.

Saasnart Baron Danglars havde forladt sin Datter Eugenies Huus, begav han sig meget ilfærdig til den saakaldte spanske Plads, hvorover han skyndte sig; derpaa slog han ind paa Via Frattina mellem Paladserne Fiano og Rospoli og saae endelig, efterat han havde fortsat sin Vei med samme Ilfærdighed, den store Plads del

Popolo for sig, paa hvilken han lod sit urolige Blik streife om til alle Sider, som om han søgte Nogen.

Et Øieblik efter saae han et Menneske gaae ham imøde.

Det var ingen Anden end Benedetto.

Baronen løb hen til ham.

„For Djævlen, Hr. Baron! De har havt en Pokkers Hast med at ende Deres Besøg hos Mademoiselle Eugenie. Jeg syntes, De skulde have opholdt Dem Noget længer for at omfavne en Datter, som De ikke har seet i flere Aar. Imidlertid haaber jeg, at De ikke har svigtet en kjærlig Faders Pligter."

„Jeg har seet hende, jeg har omfavnet hende, jeg har talt med hende," — svarede Baronen meget gesvindt. — „Jeg synes, det var Alt, hvad jeg havde at gjøre."

„Har De da ikke i det Mindste tilbudt hende Deres nye Huus?"

„Kunde jeg vel Andet?"

„Jeg haaber dog, at hun har afslaaet det?"

„Tvertimod."

„O, da ønsker jeg Dem tillykke, min Herre, thi det vilde virkelig være meget sørgeligt, om der imellem en Fader og Datter, der ere hinanden saa værdige, ikke skulde herske den fuldkomneste Harmoni. Velan, Hr. Baron, Vognen, som venter os, er her, og jeg længes meget efter at indstallere Dem i Deres nye Besiddelse, thi jeg vilde

gjerne saa hurtigt som muligt bringe Deres Fru Gemalindes Planer i Udførelse."

„De er altfor god, min Herre," — sagde Baronen, idet han gik ved Siden af ham. — „Jeg forstaaer at lade Deres Fortjenester vederfares Retfærdighed og dog, har De en lille Feil, nemlig, at De er meget ubestemt i Deres Udtryk. Deres Talemaader have altid en saa ubestemt Mening, at jeg min Tro ikke ret begriber den Rolle, De egentlig spiller med mig. De er lidt vel tilbageholdende, min kjære Hr. Andrea Cavalcanti."

Og De ligner i en vis Henseende Danaidernes Kar, min kjære Baron."

„Jeg forstaaer Dem ikke," — sagde Baronen og gjorde store Øine.

„Jeg mener, at jo mere Lykken overøser Dem med sine Gunstbeviisninger, jo mindre tilfreds viser De Dem," — svarede Benedetto. — „De var her i Rom, fattig, og næsten givet til Pris for Mangel, fordi De alene maatte leve af Deres usle Løn som Portner ved et Theater. De opnaaer en Samtale med Deres Kone og er saa ulykkelig eller ubehændig ikke at kunne gjennemføre Deres Sag."

„Min Herre, jeg forsikkrer Dem, at jeg har spillet min Rolle saa godt som muligt," — udbrød Baronen, idet han afbrød ham; — „men Baronessen var ligesom Krudt, som man nærmer sig med et brændende Lys, og jeg har kun undgaaet den frygtelige Explosion ved at tage

Flugten, uden at fatte, hvorledes det er gaaet til, og uden at jeg kunde afvende Ulykken."

„Nu vel da, lad dette være glemt, min Kjære," — sagde Benedetto, medens han i Samtalens Løb vedblev at fortsætte sin Vei, — „dog lad os komme til Sagen. For otte Dage siden opsøgte jeg Dem paany og forklarede Dem Baronessens Hensigter paa en Maade, der maatte overtyde Dem om Deres nye Uafhængighed. Og dog vedbliver De at sige, at De ikke forstaaer, hvilken Rolle jeg spiller ligeoverfor Dem! I Sandhed, det kalder jeg at være tykhovedet, Hr. Baron!"

Medens de saaledes samtalede, naaede de hen til en lille Vogn, som holdt i Nærheden af Porten.

Benedetto gav Kudsken et Tegn, aabnede Vognslaget, bad sin Ledsager stige ind og satte sig med en gnaven Mine ved Siden af Baronen. Vognen foer rask afsted, og faa Minutter efter befandt vore Reisende sig paa en Vei, som fjernede dem fra Rom.

Saalænge Reisen varede, talte Baronen, der var hensunken i dyb Eftertanke og ganske fortabt i sine Projecter, ikke et Ord til Benedetto, der ligeledes sad stum ved hans Side som den hellige Januarius' Billedstøtte; thi da han holdt alle Traadene til sin Intrigue i Haanden som et uredt Nøgle, saa beregnede han, hvad Resultatet vel vilde blive.

„For at naae Maalet," — sagde han ved sig selv — „behøves megen Snuhed, megen Dygtighed, megen

Klogskab og meget Mod. Alt dette har jeg, og Edmond Dantes vil ikke undgaae mig. Han maa døe. Han skal døe!"

Efter nogle Timers Forløb bøiede Vognen, istedetfor at følge Landeveien, der i lige Linie kunde bringe dem til det lille Citadel Aquapendente, om til Venstre og kjørte ind i et Slags Huulvei, paa hvis høire Side der hævede sig Ruiner af en af de berømte Vandledninger, hvoraf der i Nærheden af Rom findes saamange. Stenene, der i Tidens Løb vare faldne ned fra disse uhyre Steenmasser, vare rullede tvers over Veien og vanskeliggjorde hist og her Passagen.

Vognen kjørte derfor mindre rask til, og Baronen kunde igjennem Vinduet paa Vognen tydeligt skjelne alle de Gjenstande, der omgave ham.

I kort Afstand saae man de hvide nøgne Mure af en halvt forfalden lille Bygning; der paa alle Sider var omgivet af et Vildnis, der oprindeligt var en Have, men hvori man ikke saae Andet end Græs og Mos.

Et Øieblik efter holdt Vognen foran Gitterporten til denne Have, og Benedetto steg ud. Baronen fulgte hans Exempel.

Til enhver anden Tid vilde Baronen ikke have undladt at prale med sine Kundskaber ved at betegne den Skole, hvortil de tvende colossale Steenfigurer, der stode paa Pjedestalerne ved Døren, henhørte. Men her nøiedes

han med at beklage den Efterladenhed, der havde ladet disse fra en udentvivl berømt Billedhuggers Meisel dannede Omrids blive overgroede med Græs og Mos.

„Gaa indenfor, Hr. Baron," — sagde Benedetto, — „og spar Deres Betragtninger over den Mangel paa Omhu, De maaskee har bemærket, thi denne Eiendom har allerede i lang Tid været ubeboet."

Medens han sagde dette, gjennemvandrede de en lille med Ukrudt bevoxet Allee i Haven og stege derpaa af en Steentrappe, hvis Trin vare bedækkede med Mos. Trappen førte til en Art Balkon med to Indgangsdøre til Huset.

Her blev Baronen et Øieblik staaende og overskuede med et Blik Havens hele Omfang.

Imellem Buxbommet, der var voxet tvers igjennem Gangene, og det høie frodige Græs, der bedækkede Bedene og Runddelene, hævede sig Marmorfigurer i forskjellige Dimensioner, men alle i en beklagelsesværdig og forfalden Tilstand.

Ligeledes var der en Park, hvis muddrede Vand vrimlede af Frøer, som, vækkede af Baronens Stemme, opfyldte Luften med deres Kvækken og Pladsken. Alt tydede her paa Ødelæggelse og Ensomhed.

Benedetto aabnede en af Dørene til Forsalen, og Danglars fik Øie paa en Sal, hvis Vægge vare bedækkede med Tapeter, paa hvilke man saae nogle mythologo-

giske Billeder, som for Exempel Phaetons Fald, Prometheus' Straf, Europas Bortførelse osv.

Meublerne i dette Gemak vare meget gammeldags, men uden at frembyde det Syn af Odelæggelse som Haven, endskjøndt de saa at sige vare begravede af et tykt Lag Støv og under vise Insekters Net, som man kalder Edderkopper, og som Naturen synes at have skabt for uophørligt at vise Menneskene, hvilken Nytte de kunne have af deres Hænders Arbeide.

Foran Vinduerne hang Fløiels Gardiner, hvis Farve Solens Straaler havde udslettet. Kaminen synes i lang Tid ikke at have været brugt, og det rustne Ildtøi laa henkastet nogle Skridt fra den og forraadte den Ilsærdighed, hvormed den sidste Person, som havde havt dem i Hænderne, havde benyttet det.

Det Hele var just ikke noget indbydende Syn. Efterat Baronen nøie havde taget Alt i Øiesyn, nærmede han sig Benedetto med en Mine, der tilkjendegav den største Uro, og vovede at afbryde den dybe Eftertanke, hvori denne var hensunken foran et af Billederne paa Tapeterne.

„Her," — sagde Benedetto, uden at svare Baronen, — „her er det ubestikkelige Tribunal fremstillet, som ikke bedømmer Handlingen efter Mennesket, men Mennesket efter dets Handlinger. Her gaves der hverken Venner eller Guld, her gaves kun den Lov, som regjerer Verden,

og efter hvis Bud Sværdet faldt paa Forbryderens Hoved, om denne Forbryder end var saa mægtig som en Gud."

Han opslog en skraldende Latter.

„Ah," — vedblev han, — „et Tribunal som dette kunde kun existere i Fablen, og Menneskene have anviist det den Plads, der tilkom det, efterat de havde anerkjendt, hvor ufuldkomne de ere i deres Domme."

„Hoho, Signor Andrea," — udbrød Baron Danglars ganske forbauset over Benedettos Tale, — „det lader til, at De specielt vil gjøre den menneskelige Moral til Gjenstand for Studium."

„Jeg studerer lidt af Alting, Hr. Baron, fordi min Vei i denne Verden er meget besværlig, og fordi jeg ønsker at naae Maalet for min Pilegrimsvandring. Dog lad os nu glemme disse Betragtninger og gaae over til det, som interesserer Dem. Dette Huus er fra idag af Deres Eiendom. Her er Skjødet derpaa."

Og han overrakte ham et Papir, som Baronen tog og læste med den største Begjærlighed, hvorpaa han gjorde en Bevægelse, som tydede paa en særdeles indre Tilfredsstillelse.

Efterat have været Banquier i Paris og Theaterportner i Rom, var han nu Eiendomsbesidder i Aquapendente indtil videre. Det var vist, at Lykken paany begyndte at skinne paa ham.

Og dog laa der i Maaden saavelsom i Benedettos hele Physionomi Noget, som mishagede ham.

Saameget er vist, at der ikke findes nogen Rose uden Torne eller nogen Lykke uformørket af Skyer.

Tiende Capitel.

Den Appiske Vei.

Benedetto forklarede med sin djævelske og uudtømmelige Opfindelsesevne Baron Danglars Baronessens Forhold paa en saadan Maade, at Baronen blindt hen troede Alt hvad han sagde.

Denne Forklaring eller egentlig Opdigtelse var Følgende:

Baronessen havde, dreven af en eller anden hemmelig Bevæggrund, besluttet at forlade Verdens Skueplads. Da hun imidlertid saae, at hendes Gemal var aldeles forarmet, havde hun villet sikkre ham en vis Uafhængighed og derfor paalagt Benedetto at tilstille ham Skjødet paa denne lille Villa, hvortil den gode Dame endnu føiede en lille Capital, med Hensyn til hvilken det ikke kunde slaae feil, at den i den speculative Baron Danglars Hænder maatte blive en Guldgrube.

Der var nu ikke Andet tilbage end at blive underrettet om Forholdet mellem Benedetto og Baronessen. Men Baronen kjendte sin interessante Ægtehalvdeels Luner kun altfor godt, og denne Omstændighed laa ham kun lidet paa Hjertet, naar den kun tjente til at forbedre hans Formuesomstændigheder.

Af denne Grund udfrittede han ikke Benedetto angaaende dette Punkt, men lod sig nøie med at forelægge ham nogle Spørgsmaal angaaende hans nye Stilling.

Benedetto tilfredsstillede ham i denne Retning saa godt han kunde, og Baronen var ganske henrykt over Alt hvad der var mødt ham.

Kun een Ting paafaldt ham. Det var Valget af dette Huus saa langt fra Rom! Imidlertid overlod han sig uden Tilbageholdenhed til sine nye Projecter som forhenværende Banquier og glemte efter faa Dages Forløb sine Betænkeligheder i saa Henseende.

En Uge var kun forløben, førend den lille Eiendom allerede havde faaet et vist hyggeligt Udseende. Haven var renset, Meublerne befriede for deres Støv, i Kaminerne brændte en lystig Ild, og to Tjenere opvartede med største Agtelse og Ærbødighed den nye Eiendomsbesidder.

Benedette aflagde nogle Besøg hos Baronen og blev af denne modtaget med al optænkelig Venskabelighed.

Ved et af disse Besøg fandt han Baronen ivrigt beskjæftiget med sit Huses Forskjønnelse, og Exbanquieren

meddeelte ham, at han den følgende Dag ventede et Besøg af sin Datter.

Denne Meddelelse skete paa følgende Maade.

„Ak, Hr. Andrea, jeg veed i Sandhed ikke, om jeg tør udbede mig Æren af Deres Selskab — den ulykkelige Tildragelse i Paris, De veed nok — jeg venter imorgen Nogen og —"

„Jeg kan imorgen paa ingen Maade raade over min Tid, Hr. Baron," — svarede Benedetto, — „men jeg kan derimod give Dem et Raad, der vil være langt mere værd end min Nærværelse."

„Og dette Raad bestaaer i?"

„Deri, at De lader et Værelse istandsætte for at kunne huse en Dame een eller to Nætter."

„En Dame, min Herre!" — raabte Baronen og lod, som om han blev ganske forbauset. — „En Dame, min kjære Ven, hvad skal det sige? Paa min Sjæl, De seer mig ganske bestyrtet — men hvem er da denne Dame?"

„Nu, for Pokker, Deres Datter."

„Hvad siger De?"

„Sandheden, Baron."

„Men er De da en Troldmand?"

„Maaskee."

"Uden Tvivl er det ved Hjælp af den meget omtalte Reliquie — Dødningehaanden!"

„Min Herre!" — udbrød Benedetto i en bydende

Tone, som bragte det spottende Smiil, der spillede om Baronens Læber, til at forsvinde, — „dersom De kun et Øieblik kunde fatte, hvilken frygtelig og hemmelig Mission den af Jordens Skjød udrevne Dødningehaand har at opfylde og skal opfylde, saa vilde De skjælve ved den blotte Tanke derom! Min Herre, Retfærdigheden bør ikke være givet til Priis for Menneskenes Spot, Loven bør ikke være et tomt Ord, eller afhænge af Menneskenes Fortolkning, enten de saa mene Himlens eller Jordens Lov! Og for at fyldestgjøre denne Sandhed, har der reist sig en almægtig Villie, en ubetinget Magt, som har udrevet denne Dødes Haand af Graven for at hæve den mod den forfængelige Levende."

Ved disse Ord gik Benedetto rask ud af Salen og forlod Baronen under Indtrykket af den hurtige Forvandling, der syntes at være foregaaet i dette Menneskes Sindsstemning.

Da Benedetto havde forladt Baronen, steg han til hest og begav sig i største Hast til Staden. Men istedetfor at passere Bommen, lagde han Veien om af Ringmuren og kom til den berømte Appiske Landevei, hvor han standsede ligeoverfor Caracallas Circus.

Det var Nat. Maanen var netop traadt frem af Skyerne og kastede et blegt usikker Skjær over denne uhyre cirkelrunde Ruin, som laa foran Benedettos Fødder, og i hvilket et frygtsomt Gemyt uden Tvivl vilde have troet at see en talrig Processión af hvide Spøgelser

og i Vindens klagende Suk og Stønnen at høre en Fortælling om de Rædselsscener, som denne forbandede Tyrans Navn tilbagekalder i Erindringen.

Men Benedetto brød sig ikke om disse Visioner og havde ingen anden Bekymring end at opdage Skyggen af den Mand, han skulde møde i disse store Ruiner.

Efterhaanden kom ogsaa denne Mand tilsyne, indhyllet i en mørk Kappe og ledsaget af to Personer, som han gav et hemmelig Tegn. Disse to Mænd fjernede sig rask, og en tredie gik videre henad den appiske Landevei.

Benedetto gik nogle Skridt henimod ham og sagde:

„Peppino."

„Excellence," — svarede Manden, idet han standsede, da han fik Øie paa Benedetto.

„Hvorledes er det gaaet med de Befalinger, som jeg har givet Dig?"

„De ere udførte, Signor."

„Hvad bestiller Luigi Vampa?"

„En hemmelig Lidenskab, der aldeles synes at beherske ham, har i den Grad lagt Beslag paa ham, at han allerede i otte til ti Dage har forsømt at indfinde sig i den hellige Sebastians Katakomber, hvor vi i Almindelighed opslaae vort Hovedquarteer. Vore Kammerater knurre over denne Forsømmelse, og mange af dem have af Frygt for, at Vampa har forraadt dem, grebet Flugten. Jeg, som i Vampas Fraværelse commanderer Banden, har endnu kun otte Mand at befale over,

og selv disse have stor Lyst til at følge deres Kammeraters Exempel, dersom Luigi Vampa ikke snart viser sig."

„Meget vel," — mumlede Benedetto. — „Men maaskee har Du ikke tænkt paa at bestyrke Dine Kammeraters Mistanke mod Luigi Vampa."

„Jeg beder om Forladelse, Deres Excellence. Jeg har allerede talt med dem om en Deling — men Kassen er tom, thi Luigi Vampa har ikke undladt at tage Alting med."

„Det kan ikke skade Dig synderligt, Peppino."

„Det er sandt, Excellence', da De har tilsikret mig en uafhængig Stilling," — svarede Peppino.

„Og Skibet?"

„Er fragtet og seilfærdigt ved første Signal."

„Og Mandskabet?"

„Er sikkert og paalideligt."

„Capitainen?"

„Ak, Excellence," — svarede Peppino sukkende, — „De har sagt mig, at Skibet kun skulde commanderes og styres af Lodsen."

„Ganske rigtigt," — sagde Benedetto; — „udfør nu bogstaveligt, hvad jeg siger Dig."

Peppino bøiede Hovedet som for at høre nøiere efter, og Benedetto vedblev:

„Jovermorgen Klokken fem maa Du være ombord. Skibet, som ligger for Anker, maa vente mig til Klokken sex. Forlad Katakomberne, og Dine Undergivne maae begynde et Liv, som mindre —"

„O, Excellence," — afbrød Peppino ham levende,

— „dersom De kjendte dem — maaskee vilde De benytte Dem — det er Folk med Forstand og Mod. Jeg siger Dem, at Øieblikket til at vinde deres Sympathier er et af de gunstigste."

„Hvad vil Du sige dermed?" — spurgte Benedetto med en stolt foragtelig Mine.

„Jeg vil sige, at De skulde bequemme Dem til at stige ned med mig i Katekomberne, hvor de vente Dem, fordi jeg har vovet at love dem Deres Beskyttelse."

„Det er en Daarskab! Vi kunde blive overraskede —"

„Seer De, min Herre," — svarede Peppino, idet han i modsat Retning pegede paa to Skygger, der viste sig mellem Monumenterne paa den appiske Vei — „det er to Skildvagter, som ikke lade Nogen nærme sig, om det endog var Pampa selv, som søgte at trænge herhen."

„Og hvad kunne disse Mennesker gavne mig?"

„Ak, vil De bare høre? De ere Otte, og disse Otte ere af mig blevne udvalgte til at udgjøre Skibsmandskabet. Mellem dem er Fire, som allerede have været Matroser, og som kjende alle Havne i Middelhavet, ligesaagodt som jeg kjender alle Landeveiene i Italien. De ville derfor følge Dem, hvorhen De ønsker, og naar De ikke længere har Brug enten for mig eller for disse Folk, aa gjøre vi en Tour igjennem det sorte Hav, Marmorahavet og Archipelagus, hvor man kan gjøre fortræffelige Affairer."

„Jeg seer nok, at Du er en Mand af Forstand, Peppino," — svarede Benedetto, idet han et Øieblik betænkte sig. — „Gaa, jeg følger Dig."

Den romerske Bandit gik foran Benedetto, idet han slog ind paa en affides skraa nedgaaende Vei, der førte til den i Jorden anbragte Aabning, ved hvis Indgang en Skildvagt var posteret.

Benedetto steg, idet han vedblev at følge Banditten, ned af en forfalden Trappe, der førte til en meget mørk Hvælving.

Ved den yderste Ende af en lang Corridor skimtede han en Begfakkel, hvis rødlige af Vinden bevægede Flamme kastede sit vistende Skjær over den underjordiske Hvælvings Vægge.

Benedetto bemærkede, at der i disse Mure var en Mængde Udhulinger, som syntes bestemte til hver at optage en Ligkiste.

Corridoren stødte op til en rummelig Sal. Paa et Alter af Granit stod Fakkelen. Ligeoverfor Alteret saae man en Grotte af sort Marmor, der fordum syntes at have været bestemt til Gravkapel for de her opbevarede Kister, men for Øieblikket blev benyttet til Drikkestue af nogle Mænd, hvis Physionomier, som Gjenskinnet af Fakkelen og de nydte Drikkevarer havde farvet røde, bare Præget af deres forbryderske og udsvævende Vandel.

Disse Mænd sang just en vild Chorsang, hvis Refrain var:

„La vendetta! la vendetta! la vendetta!“

Dette Refrain blev flere Gange gjentaget med Eftertryk og Enthusiasme.

Peppino blev staaende og sagde smilende til sin Ledsager:

„Lad dem først blive færdige. De sværge at hævne sig paa Vampa.“

Derpaa traadte han midt ind i denne uhyre Hule, drog en Pistol og en Dolk ud af sit Belte og raabte:

„Op, Venner, her er Eders nye Anfører. Lader os vise ham, at han kan gjøre Regning paa, at han er i Sikkerhed mellem os.“

Ved disse Ord taug Banditterne, sprang rask op, stillede sig tause i to Rækker med Ansigterne vendte mod hinanden, hævede deres med Pistoler og Dolke bevæbnede Arme og dannede paa denne Maade et Espalier, som Benedetto under Peppinos Ledsagelse nærmede sig. Benedetto skred med faste Skridt frem under dette frygtelige Tag, som Banditterne havde dannet af Pistoler og Dolke. Dette var en velbekjendt Ceremoni, som her atter blev udført ifølge et Instinkt hos disse Mennesker, som paa denne Maade vilde give deres Anfører at forstaae, at deres Arme og deres Vaaben for Fremtiden vare helligede ham for at forsvare hans Liv.

„Venner,“ — sagde Benedetto, idet han henvendte sig til Banditterne, — „Dersom I have Tillid til mig, saa har jeg ogsaa Tillid til Eder,“

„Ja, ja! befal, og vi ville adlyde!“ — raabte de Alle som af een Mund. — „Luigi Vampa har forraadt os, og snart ville vi her blive forfulgte af Sbirrerne. Det er derfor uundgaaeligt nødvendigt, at vi forlade dette Smuthul.“

„Peppino har allerede faaet mine Befalinger med Hensyn til dette Punkt. I kunne følge ham.“

„Ja, men Hævnen?“ — svarede en af Banditterne. „Vi ville ikke gaae herfra, førend vi have hævnet os paa Vampa.“

„Beroliger Eder,“ — svarede Benedetto — „Vampa vil erholde sin Straf. Den Dom, I have udtalt over ham, vil blive fuldført af det romerske Politi, der nu er kommet paa Spor efter ham og er færdigt til at gribe Forræderen. For Fremtiden ere I min eneste Familie, og jeg paatager mig at føre Eder derhen, hvortil Eders Interesser kalder Eder.“

„Vor nye Anfører leve! og Vampa døe!“ — raabte Banditterne med Blanding af Enthusiasme og Hævntørst.

„Peppino,“ — vedblev Benedetto, — „giv mig et Glas Viin, thi jeg vil drikke paa disse vakkre Kammeraters Sundhed, i hvis Bryst der slaaer et langt ædlere Hjerte og boer langt bedre Følelser end i mange Menneskers, som vandrer igjennem Verden og uden Frygt hæve deres Aasyn mod den lyse Himmel.“

Han taug.

Peppino rakte ham et Bæger Viin, og alle Bandit-

terne beredte sig til med Begeistring at besvare denne Skaal, Pantet paa en frygtelig Pagt. Villeforts Søn istemte et Hurra, satte Bægeret for Munden og styrtede Indholdet ned i et eneste Drag.

Alle efterlignede ham.

Da denne Toast var udbragt, kastede Benedetto Bægeret mod Hulens Væg, saa at det gik i Stykker og raabte:

„Venner, dette være Eders Afsked fra den hellige Sebastians Katakomber, fra Rom og fra Italien. En herlig Fremtid venter os langt herfra. Ønske I Guld? I skulle faae nok deraf. Ville I Blod? I skulle udgyde det i Strømme og uden Barmhjertighed. Fremad! fremad! en hævnende Guddom kalder mig til Orientens Lande, hvor den bereder Altere for Offrene for en ubønhørlig og retfærdig Hævn."

Banditterne optoge Benedettos Ord med vild Glæde, og saa Øieblikke efter vare Sebastians Katakomber tomme og forladte.

En forglemt Fakkel, som stod og brændte heelt ned paa Alteret, syntes ved sin sidste øieblikkelige Opblussen at gjenoptage Banditternes Løvvel til den Bolig, de saa længe havde vanhelliget.

Benedetto løb hen til sin Hest, som var fastbundet til et af Monumenterne paa den appiske Vei, svang sig i Sadlen og galopperede bort.

„Fremad, fremad!" — mumlede Benedetto, idet

han forsvandt under de mørke Monumenter som en uhyggelige Skygge. — „En Dæmon leder mine Skridt, begunstiger mig og begeistrer mig med sin djævelske Skarpsindighed. I Morgen vil jeg have alle Luigi Vampas Skatte i mine Hænder, Prisen for alle hans Slagtofferes Blod og Taarer. Desuden erholder jeg den paa Banditens Hoved udsatte Belønning, og alt dette bliver atter anvendt til et Værk af Blod og Taarer. Edmund Dantes! Legetøiet for Din fordømmelige Lidenskab, for Din frygtelige Hævn vil træde frem for Dine Blikke, efterat han har ladet Dig føle de usigelige Smerter, som Du med ubarmhjertig Haand har tilføiet min stakkels Faders Hjerte. Du har ikke vidst, hvad det var at tilgive — Du skal ogsaa forgjæves bønfalde om min Tilgivelse. Du har været overmodig nok til at troe Dig mægtig som en Gud. Godt, Du skal see Din Stolthed knust i mine Hænder som en Glasrude knuses af et Barns Haand. Edmund Dantes! Lynstraalen, som kløver Skyen og farer ned i Træet, skaaner ikke den høie Ceder — tvertimod rammer den denne med endnu større Heftighed!"

Et Øieblik efter befandt Benedetto sig i Nærheden af Flavius Vespasians pragtfulde Palads.

Han steg af og saae sig strax omringet af sex eller otte af disse Industridrivende uden Industrie, som i Rom drive omkring i Nærheden af Kirkerne, Theatrene, Monumenterne og Ruinerne, og hvis eneste Erhvervskilde bestaaer i, at de med flydende Tunge fortælle alle Frem-

mede Oprindelsen og Grundlæggelsen af, Bestemmelsen med og Historien om disse berømte Ruiner fra Oldtiden.

En af disse Ciceroner greb Hestens Tømme, maaskee fordi han endnu var Lærling i Kunsten at fortælle, medens hans Kammerater omringede Benedetto, idet de med al optænkelig Artighed sagde: „Natten er skjøn, vil De følge mig?"

„Hvorhen?"

„For at see."

„Hvad skal jeg see?"

„**Per la madonna**! Flavius' Monument! Det berømteste Monument i Italien, ja i hele Europa, som ganske bequemt rummer fiirsindstyve tusinde Tilskuere. Kom, og jeg skal da vise Dem den Circus, hvor Dyrekampen fandt Sted, og udførligt forklare Dem alle de Foranstaltninger, man dengang traf for at forhindre Dyrene i at kaste sig over Tilskuerne."

Benedetto svarede med en foragtelig Gebærde paa Ciceronens paatrængende Tilbud, og idet han trængte sig igjennem dem, fordybede han sig i Ruinerne for at opsøge Vampa, ligesom for to Aar siden Greven af Monte-Christo i den samme Stund var trængt ind i disse Ruiner for at opsøge det samme Menneske, nemlig den 2.de Februar, Aftenen førend den Dag, da det romerske Carneval skulde begynde, der skulde erholde en speciel Udmærkelse ved Henrettelsen af tvende Mennesker paa Pladsen **del Popolo**, nemlig Andrea Rondolo, der var bleven

erklæret for skyldig i Mord paa den meget agtede og hæderlige Don Cæsar Torlonas Person, Canonicus ved Kirken St. Johannes af Lateran, og af Peppino, ogsaa kaldet Rocca Priori, den afskyelige Bandit Luigi Vampas Medskyldige, den Første mazzolato og den Sidste decapitato.

Vore Læsere have uden Tvivl endnu ikke glemt den Scene, da Frants d'Epinay, endnu opfyldt af de næsten feeagtige Erindringer om Grotten paa Monte-Christo, skjult bag en Søile saae en Reisende komme tilsyne, der steg op af den ligeoverfor liggende Trappe, som han selv havde betraadt, og blive staaende paa Platformen, næsten umiddelbart under en rund i Hvælvingen anbragt Aabning, hvorigjennem man kunde see den stjernebesaaede Himmel.

Man mindes endnu vist hans Forbauselse eller rettere hans Bestyrtelse, da han, efter at have beluret denne hemmelighedsfulde Fremmedes Samtale med et andet Individ, i ham gjenkjendte Eieren af denne Grotte, Sindbad Sofareren, eller rettere Greven af Monte-Christo.

Et eiendommeligt Spil af Tilfældet for Enhver, der ikke seer nogen høiere Styrelse i Begivenhedernes Gang, der danne det store Drama, som man kalder den „menneskelige Comedie".

En Mand, der, efterat have oplevet den bitreste Ulykke, ved et Mirakel var undsluppet fra et evigt Fængsel, der ved et andet Mirakel var kommet i Besiddelse af

umaadelige Rigdomme og den Magt, som Rigdomme skjænker, en Mand, hvis Fader man havde ladet sulte ihjel, hvem man havde frarøvet hans Brud, og som, tilegnende sig Guddommens Forrettigheder, hævede sig over alle menneskelige Hensyn og Love, for at udføre en frygtelig Hævn paa sine Forfølgere, paa Alle, som i en større eller mindre Grad havde bidraget til de Ovaler, han havde lidt, og som havde efterladt en evig Tomhed, et evigtblødende Saar i hans Hjerte — en Hævn, som Samfundet nægtede ham — denne Mand havde i den Hensigt at sikkre sig en Skare frygtløse og determinerede Menneskers Troskab, der kunde hjælpe ham i hans Planer, i dette samme Coliseum sat Anføreren for disse Banditter, Luigi Vampa, Stevne for at raadslaae med ham om, paa hvilken Maade man skulde frelse en af hans Medskyldige, Peppino, fra den over ham udtalte Dødsdom.

Og nu udspinder ikke længe efter denne Tid en Tyv, en Bedrager, en undløben Galeislave, en Morder, der nyligt har sat sig til Opgave at hævne sin Fader, ved denne samme Peppinos Hjælp, der skylder Monte-Christo og Vampa sin Redning, men af Benedetto er bleven forledet til Utaknemlighed og Meneed, paa det selvsamme Sted et Forræderi mod Luigi Vampa, ikke for at hævne Samfundet, der er blevet krænket ved denne dristige Banditanførers Misgjerninger, men fordi hans Undergang pas-

ser i hans Regning, fordi han i sine indviklede, forbryderiske Planer adlyder sin blodige Missions Stemme.

Hjertet oprøres ved Synet af denne uafbrudte Række Forbrydelser, hvormed Villeforts Søn bestrøer sin Vei.

I Sandhed, det er kun den onde Aand, som besjæler ham; det er Satan i sin hele Afskyelighed, han er den personificerede onde Aand.

Dyden fandt i det Mindste en ivrig Forsvarer i Edmund Dantes. Han udstrøede med rund Haand Velgjerninger, og om han end lod Smertens og Fortvivlelsens Taarer flyde, saa aflokkede han dog ogsaa Taknemmelighedens Taarer. Han syndede af Stolthed, men han troede dog at være retfærdig, naar han straffede. Hans uhyre Uret — en Uret, der ikke kunde gjøres god igjen — var, at han havde opkastet sig til Dommer og Bøddel i sin egen Sag, uden at betænke, at det er vanskeligt at holde sig indenfor de rette Grændser, naar Vreden opflammer Hjertet og Hadet blænder Øinene. Men undertiden hørte han dog Guds Stemme, hvis Navn han paakaldte.

Han var saa at sige en falden Engel, men som dog vedblev at erindre sig Himlen.

Men hvad skulle vi sige om Benedetto? Han var en af Helvede udspyet Dæmon, der aldrig havde seet det mindste Glimt af Himlen!

Vil en Lynstraale fra oven tilsidst opklare det Mørke, der opfylder Benedetto, den Forskudtes Sjæl?

Vil han kun anvende den Magt, som han har anmasset sig, til det Onde og aldrig til det Gode?

Hvem kan læse Forsynets Hemmeligheder?

Ende paa anden Deel.

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Capitel.

Coliseum.

Dette berømte Amphitheater, hvor i Oldtiden de Christnes Henrettelse tjente Romerne til Forlystelse, 'synes at have erholdt det Navn, hvormed man i Aarhundreder har betegnet det, af en colossal Billedstotte af Neros, der stod ved Foden af dette Monument. Denne uhyre Bygning, der paa en saa træffende Maade foreviger de gamle Romeres Stolthed og Barbari, erholdt som en Følge af de Forandringer, der bleve foretagne med den, tre forskjellige Benævnelser efter hinanden, thi først kaldte man den Flavius' Circus, derpaa den romerske Circus og tilsidst Dyrecircus'en.

Denne sidste Benævnelse var ikke af lang Varighed, og alle have nu givet Plads for det simple Navn Coliseum, som er afledet af Ordet Colos.

Benedetto steg op af en Trappe, der førte til den keiserlige Tribunes Ruiner, og lod herfra sit Blik svæve omkring, som om hans Øie vilde søge at gjennemtrænge

det Mørke, som Tiden ligesaa vel som Natten udbredte over denne romerske Pragtruin.

Paa de Steder, hvor Maanens Lys ikke trængte ind, belyste nogle Fakler nogle smaae Grupper af Kunstvenner og Oldtidsgrandskere, hvem en Cicerone forklarede Architekturen af denne nu forfaldne Bygning.

Villeforts Søn steg ned af Estraden, der havde ført ham til den keiserlige Tribune, og styrede, idet han søgte at undgaae denne Gruppe, sine Skridt midt igjennem Ruinerne hen til den Deel, som man nu kalder Dyrecircus'en, og som nu syntes ganske øde.

Alligevel bevægede Lyden af Trin ham til at standse, og han skjulte sig i Skyggen af en af de kæmpemæssige Søiler, som bære Gesimsen af Buegangen.

Snart viste sig for Benedettos Øie en Mand indhyllet i en brun Kappe og belyst af Maanens blege Straaler. Denne Mand fæstede sit Blik paa den røde, viftende Flamme af en af Ciceronernes Fakler, som brændte i en kort Afstand derfra.

„Det er hende!" — mumlede den Ubekjendte, der med urolige Blikke ikke ophørte at følge Flammens Bevægelser. — „Det er hende — denne Qvinde, som jeg ikke kan glemme — ikke et Øieblik! Vee mig! Hvortil vil denne vanvittige Lidenskab drive mig! O, Eugenie d'Armilly — Du maa blive min."

„Det er Vampa," — sagde Benedetto ved sig selv, i det Øieblik, da Banditten, medens han saae sig uroligt

omkring, stillede sit Ansigt blot for Maanens Straaler i den Retning, hvor Benedetto holdt sig skjult.

Faklens Skin, som luede i denne Deel af Ruinerne, begyndte at nærme sig Dyrecircus'en, og Vampa foer uvilkaarligt sammen medens han nærmede sig den Søile, bag hvilken Benedetto var skjult.

I dette Øieblik kom to Damer tilsyne ved Indgangen til Circus, ledsagede af den utrættelige Cicerone, der udstrakte sin Arm med Faklen, hvis Lys lod sine usikkre Straaler falde ind i den mørke Circus, mod hvilken begge Damerne rettede deres nysgjerrige Blikke.

„Seer De," — sagde Ciceronen, — „Dette var Dyrecircus'en hvor de vilde Dyr udstødte Hyl af Hunger og Raseri, inden de bleve førte til Arena'en, hvorfra de mættede, med blodige Kjæber og ildsprudende Blikke vendte tilbage. Længere henne," — vedblev Ciceronen, idet han pegede paa et Sted, som var belyst af Maanen, — „var en Dør, igjennem hvilken de Dømte kom ind for aldrig at vende tilbage. Her var Keisernes Tribune, hvorfra de betragtede de rasende Dyr og med stolt Foragt hørte paa de til dette blodige Skuespil dømte Christnes og Slavers Bønner og fortvivlede Skrig."

Ciceronen taug, idet han holdt Armen med Faklen i Veiret medens Damerne Arm i Arm hengave sig til de Følelser, som Stedet og Førerens Fortælling havde fremkaldt hos dem.

„Louise," — sagde den Yngste af dem, — „jeg har

stor Lyst til at stige derned, paa det Sted, hvor saamange Slagtoffre vaandede sig i den sidste Dødskamp under Asiens og Afrikas vilde Dyrs Kløer. Jeg vil der tænke paa dem, som paa dette Sted, der har været vædet med saa mange tusinde Fruentimmers Blod og Taarer, for sidste Gang omfavnede en Datter eller Veninde og søgte beskytte hende mod Uhyrenes Tænder. Kom, Louise, kom, min Veninde."

Ciceronen kastede et spørgende Blik paa begge Damerne og blev ubevægelig, idet han ventede paa, at de skulde give ham et Tegn til at følge dem.

Men begge Veninderne gave ham ikke dette Tegn, og vante til Fremmedes forunderlige Luner, nøiedes han med at belyse Trappetrinene for dem med sin Fakkel.

Derpaa satte han sig, lænede sin Fakkel op til en Steen og ventede med stoisk Taalmodighed Damernes Tilbagekomst, idet han fordrev Tiden med at lade Perlerne paa sin Rosenkrands løbe igjennem Fingrene paa den venstre Haand, medens han med den høire holdt en Cigar, som han smøgede med et Udtryk af den største Velbehag.

Eugenie Danglars og Louise ankom underneden i Circus, hvis Omfang den Første maalte med et sikkert og og fast Blik, medens den Anden saae sig sky og frygtsomt omkring.

„Du skjælver, kjære Veninde," — sagde Eugenie, — „og hvorfor troer Du, at vi ikke ere ganske alene?

Gjøre de sørgelige Minder, som knytte sig til dette Sted, et saa uhyggeligt Indtryk paa Dig? Jeg tilstaaer, at jeg har havt Uret i at foreslaae Dig dette Besøg i Colisseum. Jeg antog Dig for at være mindre bange, mindre frygtsom. O, hvem kunde nogensinde troe, at Nattens Skygger og en Granitmasse havde den Magt at ryste Din Sjæl, medens jeg elsker denne Dunkelhed og føler mig vel midt imellem disse Ruiner. Denne høitidelige Stilhed, disse majestætiske Skygger af Bygningens Kæmpesøiler, som saamange Aarhundreder have betragtet med beundrende Blikke — Erindringerne, som disse Stene kalde tillive, denne Jord, denne Arena, denne Skueplads for Despotismen og Martyrdommen — alt dette vækker ubeskrivelige Følelser i min Sjæl. O, Louise, dersom Du engang havde elsket! dersom Du kun eengang havde concentreret Dine Tanker paa et Væsen, som den lunefulde Skjæbne har fængslet til vor Existents, og som egentlig udgjør en væsentlig Deel af os selv — ak, da vilde Du ligesom jeg elske Skyggerne, Eensomheden og Stilheden."

Vampa lyttede begjærligt efter Eugenies Ord. Benedetto hørte tydeligt, hvor uroligt og heftigt den romerske Bandits Hjerte slog, thi som vi alt have sagt, den Søile, bag hvilken Benedetto havde skjult sig, var den samme, mod hvilken den berygtede Røver lænede sig.

„Eugenie," — sagde Louise, — „jeg kan begribe, hvilken Indflydelse denne Stilhed, disse Skygger og denne Eensomhed maae udøve paa Din Sjæl, som har løsrevet

sig fra ethvert Billede uden netop de Betragtninger, hvortil denne Scene saa ganske opfordrer. Jeg derimod, som ikke beherskes af denne Følelse, der lægger Beslag paa alle Dine Tanker, jeg, som ikke besidder Din Charakteerstyrke og Energi, jeg skjælver ved den mindste Lyd, enhver Steen indgyder mig Skræk, thi jeg troer at see uhyggelige Skikkelser stige op overalt, der ligesom de vilde Dyr tilkaste os glubende Blikke — jeg er som enhver Qvinde — jeg adskiller mig kun fra alle Andre i eet Punkt — jeg elsker ikke."

Eugenie skred, uden at høre paa sin Veninde, tungsindigt og drømmende igjennem Circus. Louise saae sig tvungen til at følge hende.

„Eugenie! Eugenie!" — udbrød Louise pludseligt, idet hun med skjælvende Haand greb Eugenie i Armen.

„Har Du igjen seet et Spøgelse min Kjære?" — spurgte Eugenie, idet hun søgte at rive sig løs.

„O nei, det var ikke noget Spøgelse," — svarede Louise med synlig Anstrængelse.

„Din Haand er saa kold som Is," — mumlede Eugenie, — „er Du bange?"

„Jeg vilde gjerne overvinde denne Angst, men jeg formaaer ikke at beseire den."

„Naa, hvad er det da, der foraarsager Dig denne besynderlige Uro?"

„See derhen," — sagde Louise sagte, idet hun pegede paa en af Søilerne. — „Der staaer en Mand bagved!"

„Hvor?"

„Der, bag den fjerde Søile paa venstre Side af Porticus'en."

„Jeg kan Ingen see," — svarede Eugenie, idet hendes Øie fulgte Louises Bevægelser.

„Uden Tvivl har han skjult sig. Jeg har ikke taget feil, det er jeg vis paa; det var Skikkelsen af — en Mand."

„Du har sikkert seet feil. Uden Tvivl Skyggen af en Søile — det har Ingenting været, det vil jeg vædde paa!"

„Eugenie! Eugenie! lad os gaae."

Louise greb atter Eugenies Arm og dreiede sig hurtigt om imod Trappen for at gaae op, men foer pludseligt tilbage med et qvalt Angstskrig.

„O min Gud!" — hviskede Eugenie.

Luigi Vampa stod foran begge Sangerinderne. Ubevægelig som en Billedstøtte, hæftede Banditten sit faste gjennemtrængende Blik paa Eugenies Ansigt. Og dette Blik syntes at tolke mere, end Læberne vare istand til at udtale.

Imidlertid gjorde Situationen nogle Ord uundgaaeligt nødvendige, thi Luigi Vampa syntes at spærre Veien for begge Veninderne. Han tog sin Hat af og lod sin Kappe falde, idet han sagde:

„Mademoiselle, jeg har allerede sagt Dem, at der i Nattens Skygger og Stilhed lever et Menneske, som for

et eneste Ord af Deres Læber vilde gjennemgaae en Evighed af Qvaler. De har søgt Nattens Stilhed og dens Skygger — De har mødt mig — tør jeg nu haabe at høre dette Ord, eller maa jeg berede mig paa en Fremtid fuld af Qvaler? Tal!"

Louises Skræk havde paadraget hende en let Afmagt, som det ofte er Tilfældet med nervøse Personer. Og den stakkels Pige stod lænet op til en Granitblok med begge Hænderne for Ansigtet og hverken hørte eller saae Banditten.

Eugenie derimod baade hørte og saae ham ikke med Frygt, men med en uforklarlig Blanding af Frygt og Glæde, thi hun gjenkjendte i Manden i Coliseum den hemmelighedsfulde Tilskuer fra Argentino-Theatret.

„Min Herre," — mumlede hun, — „jeg benytter denne Leilighed til at takke Dem for Deres smukke Gave, hvormed De ved vor sidste Optræden har hædret os. Hvem De end monne være, saa vær vis paa min inderlige Taknemmelighed."

„Og ikke videre?" — spurgte Vampa med dæmpet Stemme og mørk Mine.

„Dette er Alt hvad jeg tør sige Dem."

Eugenie traadte et Skridt tilbage, for atter at kalde Louise tilliv, men Banditten traadte et Skridt frem, kastede sig hurtigt paa Knæ og greb hendes Haand.

„Mademoiselle! Mademoiselle!" — udbrød han; — „De gjengjælder ikke den Følelse, De indgyder mig?"

„Glem denne!“ — mumlede Eugenie, idet hun søgte at rive sin Haand løs fra Vampas brændende Læber, men Kraften manglede hende.

„Vilde det være muligt?“ — vedblev Vampa. — „Kjender De hele Omfangen af det betydningsfulde Ord, som De nyligt udtalte? — Glemme Dem? o, nei, nei, — det formaaer jeg ikke.“

„Staa op — gaa,“ — sagde Eugenie — „thi det øieblikkelige Udbrud af Deres Følelser, som De har aabenbaret mig, kunde kaldes en Daarskab, dersom denne Scene blev forlænget.“

„Kun et trøstende Ord!“

„De troer altsaa at besidde Ret til at forlange det?“ — spurgte Eugenie.

„Jeg bønfalder Dem derom paa mine Knæ.“

„Min Herre, vi ville her ikke udføre et af de almindelige, skjøndt utrolige Romaneventyr. Jeg haaber, at dette Møde ikke vil efterlade andet Spor i Deres Erindring end Lynet efterlader i Skyen — at det bliver begravet i Skygge af disse Ruiner, hvor uden Tvivl Ord, som ligne Deres, tusinde Gange ere blevne udtalte, men aldrig trængte ud over denne Omkreds. Imorgen vil De lee af Dem selv, men ikke af mig.“

„Ak, jeg forstaaer Dem,“ — svarede Vampa med et bittert Smiil. — „De kan ikke skjænke mine Ord Tillid, førend Fremtiden retfærdiggjør min Oprigtighed.“

„De taler Sandhed," — svarede Eugenie; — „De veed, at jeg ikke engang kjender Dem!"

Ved disse Ord stod Benedetto op; hans Pande var bedækket med mørke Skyer, men hans glødende, lidenskabelige Blik var endnu ufravendt fæstet paa Eugenie.

„De har Ret! og dog vil jeg følge Dem overalt, ja overalt."

Idet han sagde dette, kastede han sin Kappe om sig, indhyllede sig deri og forsvandt imellem Ruinerne.

Benedetto, som havde været Vidne til hele dette Optrin, forlod ligeledes sit Skjul og fulgte bagefter Vampa, idet han mumlede:

„Velan, jeg gjør raske Fremskridt i mine archæologiske Studier. Jeg har for Exempel lært, at Coliseum er et Samlingssted for Elskende og det i den Grad, at de vedkommende Personer ikke engang have nødig at aftale det iforveien."

Vi ville notere denne Opdagelse, og den vil tjene som Thema til et Capitel, der bærer følgende Overskrift:

Romerske Sæder.

Coliseums specielle Charakteer.

„Min Veninde! min Louise" — sagde Eugenie, idet hun hævede Frøken d'Armelli op i sine Arme.

„Ak, Skrækken røbede mig Besindelsen," — mumlede denne efter et Par Øieblikkes Forløb.

„Jeg forsikrer Dig, at Du har været Offeret for en overdreven panisk Skræk."

„Og Manden?" — spurgte Louise, rystende over hele sit Legeme.

„Hvilken?" — spurgte Eugenie, — „Du seer nok, at her ikke er nogen Mand. Her findes ikke Andet end Mørke, Stilhed og Ensomhed. Lad os gaae!"

Begge Veninderne rettede deres Skridt henimod Trappen, paa hvis øverste Trin den troe Cicerone sad, og som reiste sig for at modtage dem med et Smil, der af Eugenies Haand indbragte ham det Dobbelte af den Priis, man var kommen overeens om for Fremviisningen af Flavius Vespasians Monument.

Benedetto fordoblede sine Skridt, og det varede ikke længe, førend han havde indhentet Luigi Vampa.

„Aa, jeg tvivlede allerede paa at træffe Dem," — sagde Benedetto med fremhyklet Ærgrelse. — „Jeg troede først, De havde havt et Stevnemøde at afgjøre, Mestre."

„Undskyld," — mumlede Vampa, — „jeg har drevet omkring mellem Ruinerne, og vi have forfeilet hinanden, det er det Hele."

„Ikke destomindre forekom det mig, som om De ikke har længtes synderligt efter dette Møde."

„Tvertimod, jeg ventede Dem med stor Utaalmodig-

hed, thi jeg troer, at De er istand til at give mig alle nødvendige Oplysninger."

„Velan, De skal faae dem. Jeg har af Deres Haand modtaget otte tusinde Pjastre, for dermed at kjøbe denne Skurk Baron Danglars' Gunst. Han har modtaget Pengene, og han vil modtage Dem i sit Huus og behandle Dem med alle mulige Hensyn, naar De kun skjuler Deres rette Navn for Alle. Paa Grund heraf kan De besøge Deres gamle Gjæst fra Katakomberne. Hans Datter Eugenie skal imorgen aflægge ham et Besøg."

Banditten blev gjennembævet af Glæde, da han hørte de sidste Ord.

Benedetto vedblev:

„Altsaa ere vi enige. De iværksætter Eugenies Bortførelse og bestemmer Prisen for hendes Frihed efter den Formue, hun har. Derpaa kunne vi gjøre Afregning med hinanden, Hr. Vampa."

„Godt, godt," — sagde Banditten efter et Øieblikks Eftertanke, i hvilket Benedetto ikke tabte en eneste af hans Bevægelser af Syne. — „Godt, godt, jeg vil begive mig paa Veien til Baronens Huus, men først maa jeg overdrage Peppino at udføre nogle Befalinger, hvilket kun kan skee ved en troværdig Person."

„Godt."

„Vil De overtage dette Hverv?"

„Hvorfor ikke; hvor skal jeg træffe Peppino?"

„I den hellige Sebastians Katakomber," — svarede Banditten. — „Overhovedet tør jeg nu ikke længer have nogen Hemmelighed for Dem. Viid derfor, at naar De følger den Appiske Vei, vil De tilvenstre finde Ruiner af Caracallas Circus. Der vil De finde en Fodsti, der er udhugget i Klippen. Ved Enden af denne Fodsti tilhøire befinder sig en hemmelig Indgang til Katakomberne."

„Men vil jeg ikke der støde paa en Skildvagt, som spærrer mig Veien?"

„De giver ham blot Parolen, og saa lader han Dem passere."

„Hvorledes lyder Parolen?"

„Al su commodo!" — svarede Vampa.

„Og Instructionerne til Peppino?"

„De ere her."

Og Vampa overgav Benedetto en sammenlagt forseglet Billet.

„Stol paa min Iver."

Benedetto bortfjernede sig rask og forlod Coliseum, medens Vampa fulgte ham med mørke Blikke, idet han mumlede:

„Gaa kun, Du vil ikke vende tilbage! min Hemmelighed vil blive begravet med Dig."

Andet Capitel.

Komedien.

Læseren kan let tænke sig, at Benedetto ikke begav sig til den hellige Sebastians Katakomber, som Luigi Vampa havde paalagt ham.

Og dog troede Vampa, denne berygtede Vampa, som alt i mange Aar havde gjort Roms Omegn usikker, og som paa en hemmelig Maade blev begunstiget af den civile Øvrighed, ganske blindthen, at hans Planer vare saaledes combinerede, at han ustraffet kunde tilfredsstille sine Ønsker medens Benedetto ved Indgangen til Katakomberne skulde finde sin Død, saasnart den falske Parole, som var ham meddeelt, kom over hans Læber.

Vampa var bogstaveligt blændet af den Lidenskab, som beherskede ham. Hans feberagtigt ophidsede Blod fordunklede hans Forstand. Hans funklende ustadige Blik gjennemskuede allerede ikke længer Menneskene og Forholdene med den Skarphed, som endnu for kort Tid siden charakteriserede ham.

Denne Tilstand hos Banditten lignede den ødelæggende Feber, der gaaer forud for Døden, og som efterhaanden udslukker Livet og efterlader Mennesket i en dyrisk smertefri Bedøvelse, under hvilken den evige Skilsmisse mellem Legeme og Sjæl gaaer for sig.

Benedetto derimod, fri for enhver Følelse, der kunde

vildlede ham; combinerede koldblodigt sine Ideer og beregnede med Sikkerhed, hvorvidt han kunde gaae uden at falde i Vampas Hænder og uden at compromittere sig i Politiets Øine.

For den ene af disse Farer var han betrygget. Vampa, som stolede paa, at hans Drabanter vilde dræbe Benedetto i samme Øieblik, som han viste sig ved Indgangen til Katakomberne, tænkte ikke mere paa denne, og Benedetto, som allerede iforveien havde aflagt et Besøg hos Politiintendanten, havde fra denne Side Intet at befrygte. Vampa forlod derfor Coliseum en halv Time efter begge Sangerinderne, svøbte sig tæt ind i sin Kappe og begav sig hen til Hotellet „Stadt London" eller „Jordkloden" — Hotellet førte nemlig begge Navne — paa Via del corso.

Her opsøgte han Mestre Pastrini, der hemmelighedsfuldt modtog ham i det lille Cabinet, der tjente ham til Contoir.

„Ak, Signor Luigi," — raabte han, — „det er længe siden, at jeg nød den Ære og Fornøielse at modtage Dem! Che cosa?"

„Jeg ønsker en Vogn med alt Tilbehør i den bedste Tilstand," — svarede Vampa.

„Naa, den sidste, som De havde fra mig, var vel fuldstændigt efter Deres Ønske?"

Vampa gjorde et bejaende Tegn. Mestre Pastrini vedblev:

„Der er forløbet en lang Tid siden, Signor Luigi Vampa, og dog har jeg Intet glemt. Vognen kjørte herfra med en Franskmand, der førte en umaadelig Sum med sig i sin Portefeuille, som han en halv Time iforveien havde faaet udbetalt af Huset Thompson og French! Vognen kjørte uden at standse til Aquapendente, hvor Hestene fik Foder, derpaa kom han tilbage ad en anden Vei og gjorde Holdt i den Gade, hvor Politibureauet ligger —"

„Naa, og hvad saa —?" — spurgte Vampa, som havde hørt denne Beretning med kjendelig Uro.

„Ja, det er en Hemmelighed, som Postillonen, efter hvad han erklærer, ikke tør aabenbare, saa sandt hans Liv er ham kjært," — svarede Mestre Pastrini.

„Meget vel, Mestre Pastrini. Men saa blot ikke det Indfald at drive Deres Nysgjerrighed saa vidt, at De vil forske efter Ting, som ikke komme Dem ved."

„Sangue di Christo!" — udbrød Pastrini, — „tro dog ikke Sligt, Signor Luigi. Jeg søger ikke at udforske Noget, det sværger jeg Dem til. Det er den rene Sandhed."

„Velan jeg vil troe Dem. Hold mig altsaa en lignende Vogn i Beredskab som den, De nyligt omtalte, og en Postillon, der er ligesaa klog som ham, der kjørte for Franskmanden."

„Vognen og Postillonen kunne blive de samme som dengang."

„Saameget desto bedre."

„Naar vil De have Brug for dem?"

„Paa Øieblikket."

„For Djævlen! saa har De jo stor Hast, Signor Luigi."

„Hurtigt! hurtigt!" — gjentog Vampa i en bydende Tone.

„Men De vil da ideemindste indrømme mig to Ord i Anledning af visse Anliggender, som jeg holder for høist vigtige."

„Tal!"

„For det Første," — sagde Mestre Pastrini, — maa jeg meddele Dem, at Deres Adjutant ikke har været her."

„Dersom han havde forladt vort Hovedqvarteer kun et eneste Øieblik, saa havde han handlet mod sin Pligt og været ulydig mod mine Befalinger," — svarede Vampa fortrædeligt.

„Da nu Peppino ikke har været her, saa har jeg af en hemmelig Agent fra Huset Thompson og French, der, som De nok veed, interesserer sig meget for Dem, erholdt en vigtig Meddelelse."

„Den Ting er ikke saa utrolig," — udbrød Vampa. „Jeg har allerede ofte mod en lille Gevinst skaffet dette Huus Capitaler tilbage, som dets Debitorer vilde have snydt det for. Huset Thompson og French har ikke havt nogen Skade af mig."

„Dette er ganske rigtigt Tilfældet," — svarede Mestre Pastrini. — „Derfor er det ogsaa i Alt, hvad der angaaer Deres Sikkerhed, stedse paa sin Post. Den omtalte Agent kom igaar herhen for at træffe Peppino og fortælle ham, at en Ubekjendt, en indfødt Franskmand, havde været hos Politiintendanten for at forlange den uhyre Præmie, som —"

„Ah! Er dette Menneske da allerede i Besiddelse af mit Hoved?" — spurgte Vampa uden at røbe den ringeste Uro.

„Maaskee haaber han at komme saavidt, thi han har forlangt Hjælp af den bevæbnede Magt og lovet selv at overlevere Dem til Sbirrerne."

„Hvor da?" — spurgte Vampa.

„Det er Forræderens Hemmelighed."

„Hvad hedder han da?"

„Dette er endnu en Hemmelighed imellem ham og Politiet."

„Og naar skal da denne Overrumpling gaae for sig?"

„Inden en kort Frist, Signor Luigi. De maa være paa Deres Post. Betænk, at Hovedet er en Ting, man ikke kan taale at miste som en Haandfuld Dalere."

Vampa opsleg en Skoggerlatter, hvis Betydning Mestre Pastrini ikke ret forstod.

„Ah, Forræderen har allerede nu erholdt Belønningen," — udbrød Vampa. — „Naa, Mestre Pastrini, som

jeg alt har sagt Dem, behøver jeg en god Vogn og en klog Postillon."

„Men betænk, hvad jeg nyligt har fortalt Dem?" — sagde Mestre Pastrini bestyrtet.

„Er ikke et Halmstraa værd."

„Hvorledes det?"

„Pastrini! Pastrini!" — udbrød Vampa — „De er nysgjerrig, det er Uret, fordi det mishager mig."

Pastrini fremmumlede en Undskyldning og dreiede sig om, idet han strax forlod sit lille Bureau, hvori Banditten oppebiede Vognens Ankomst.

En halv Time senere forlod Vampa Hotellet og sprang ind i en med to prægtige Heste forspændt Vogn, medens Pastrini nærmede sig Postillonen og sagte hviskede til ham:

„Kjør rask til, indtil Du kommer til Porten. Hs. Excellence vil sige Dig det Øvrige."

Derpaa fjernede han sig.

Postillonen gav Hestene af Pidsken og kjørte derfra igjennem Via del Corso.

Klokken var omtrent halvti om Aftenen.

Klokken ti befandt Vognen sig udenfor Roms Mure, som den allerede havde langt bagved sig. Postillonen saae sig paa en Korsvei, hvor to Veie førte til hver sin Retning og han standsede nu Hestene for at afvente sin Passageers Befalinger.

Vampa stak Hovedet ud af Vinduet og raabte: — „Til Aquapendente."

Efterat have sagt dette, kjørte Vognen dobbelt saa rask afsted som hidtil.

Vi ville imidlertid hensætte os paa en anden Skueplads.

Medens Luigi Vampa nærmede sig Omegnen af det lille Citadel, havde Baron Danglars, ledsaget af en Tjener, der bar et tændt Lys, mynstret sin hele Eiendom ligefra Kjælderen til Taget. Han havde befalet at gjøre hele Huset reent, fordi han den næste Dag ventede at modtage Eugenie og hendes Veninde.

Af denne Grund havde han et vaagent Øie med begge sine Tjeneres Arbeide, idet han fra Tid til anden gav dem sit Mishag tilkjende.

„I Sandhed!" — sagde han, idet han traadte ind i den tapetserede Sal og pathetisk kastede sig i en uhyre forgyldt med violet Fløiel betrukken Lænestol, — „i Sandhed, jeg maa underrette Jer om, at mine Befalinger vel ere udførte, men at de ere slet udførte:"

„Vi have gjort Alt, hvad vi have formaaet, Excellence," — svarede Tjeneren. — „Men hvor godt disse Værelser end ere reengjorte, saa ville de stedse see ud, som om de vare støvede, paa Grund af det sørgelige Syn, som de ormstukne Meubler og bemalede Vægge frembyde. Naar Alt dette var ombyttet ligesom Gardi-

nerne, saa skulde De faae at see, hvilket Udseende disse Værelser vilde faae."

„Du er en Dosmer, der Ingenting forstaaer," — udbrød Baronen, — „ellers vilde Du sætte mere Priis paa disse antike Meubler, disse herlige Levninger af en eller anden berømt romersk Families Bohave. Hvad Væggene angaae, Dit Tosehoved, saa maae Du vide, at de frembyde et pragtfuldt Maleri af hele Mythologien. Veed Du, hvad Mythologi er? Nei, det veed Du ikke. Velan, saa viid da, at Mythologi er noget Storartet."

„Ah, uden Tvivl er De meget lærd, Excellence", — svarede Tjeneren, — „og derfor undrer jeg mig ikke over at see Dem sætte saa stor Priis paa disse gammeldags Ting."

„Vist er det, at der ikke hører megen Lærdom til at opdage, at de maaskee ere fra Alexander den Fierdes Tid. Deraf kan Du see, at disse Meubler, disse Stole, paa hvilke maaskee en Spada har hvilet sig, en Descendent af en af de Fyrstefamilier, hvis Rigdom var bleven til et Ordsprog i Rom, at disse Stole, siger jeg Dig, ikke ere til at foragte. Ah, er Forgyldningen gaaet af? Er Fløilet luvslidt? Alt dette forhøier kun deres Værd. Der staaer nu kun tilbage at spørge Dig, om Du har udført, hvad jeg paalagde Dig, at finde en Kone af sat Alder, som kan være passende til at opvarte min Datter de faa Dage, hun tilbringer her."

„Hun er her allerede, Excellence. Det er en skikke-

lig Kone fra den nærmeste By, og jeg indestaaer for hende som for mig selv."

„Godt. Du har da idetmindste ikke den Feil at være glemsom."

„Jeg gjør Alt hvad jeg kan for at behage Dem."

„Lys mig. Aftensmaaltidet maa være anrettet."

„Det var just det, jeg vilde melde Dem."

„Kom, lad os gaae."

Ledsaget af Tjeneren, som gik foran med Lyset, forlod Baronen Salen, gik igjennem Corridoren og traadte ind i Spisestuen, hvor en anden Tjener ventede ham ved en Buffet.

Aftensmaaltidet var anrettet.

Baronen tog Plads ved Bordet foran det eneste Couvert og saae sig omkring med et tilfreds Blik, der dog var ledsaget af et dybt Suk.

„Velan, Danglars," — sagde han ved sig selv. — „Vel er Du alene, men Du befinder Dig vel og vil inden kort Tid kunne forbedre Din Stilling. Det er vist, at der i Verden findes Noget, jeg veed ikke hvad, hvis Indflydelse beskytter mig, og som allerede har gjort mig store Tjenester. Et Øieblik troede jeg, at dette Noget, jeg veed ikke hvad, var min Kone, som vilde holde mig skadesløs for den slemme Tid, hun har ladet mig tilbringe, men nu er dette Blændværk forsvundet, — og jeg begynder at troe, at —"

Havedørklokkens gjennemtrængende Lyd afbrød plud-

selig Baron Danglars Betragtninger. Tjenerne gjorde en uvilkaarlig Bevægelse, men blev staaende og betragtede raadvilde den forhenværende Banquier.

Inden han endnu havde Tid til at aabne Munden, gjentoges Ringningen med en saadan Heftighed, at de alle Tre troede, at Klokken maatte være knust mod Jerngitteret.

„Hvad betyder det?" — raabte Baronen, idet han sprang op, men atter strax satte sig ned.

„Man ringer," — sagde Tjeneren.

„Man ringer," — gjentog Baronen, — „og man ringer saaledes, at Lethes Skygger maatte flygte derfor. Velan, Klokken er dog heel, thi nu ringer man paa den tredie Gang. Saa skynd Jer dog, I Dosmere," — vedblev Baronen, ligesom pludselig besjælet af en Tanke. — „Jeg seer nok, at jeg imorgen maa kaste Jer paa Porten. Man ringer, og der staae I med aaben Mund. Uden Tvivl er det Mademoiselle Danglars, min Datter, om har benyttet den skjønne Nat for imorgen at vaagne i mit Huus. Ja, ja, saaledes maa det være, ganske vist en behagelig Overraskelse. Hurtigt, endnu to Couverts paa dette Bord, tænd alle Lysene og Candelabrene og bring Lænestole herhid. Jeg skal vise hende, at en Faders Hjerte stedse er gunstigt stemt for hans eneste Datter."

Baronen gik i stor Bevægelse op og ned og holdt

Die med den Maade, hvorpaa hans Befalinger bleve udførte.

Imidlertid hørte han Havedøren hvine paa sine Hængsler og en Vogn kjøre ind, som holdt ved Trappen, der førte til Malerisalen. Danglars gjorde nogle Skridt hen i denne Retning, men mødte Tjeneren, som kom tilbage.

„Naa?"

„Excellence," — svarede Tjeneren, — „det er en Cavaleer, som har forsikret mig, at han er en intim Bekjendt af Dem, og som, da jeg endnu næppe havde aabnet Døren, befalede mig strax at lade Vognen kjøre ind i Haven."

„En Cavaleer," — sagde Baronen; — „jeg haaber da idetmindste, han har sagt Dig sit Navn?"

„Nei, Excellence."

„Dumrian. Af Dig bliver der aldrig Andet end en dum Tølper. Det er til at ærgre sig ihjel over. Der kommer en Cavaleer, der giver sig tilkjende som en intim Bekjendt, og nu staae I og gloe paa mig. Gesvindt! bring mig 'en Slobrok, der er lidt mere anstændig end denne her. Rask! rask! lad ham komme herop — bring Lysene ind i Salen! Bliv kun, Æsel, jeg skal nok vise Jer, hvad det betyder at tjene."

Medens Danglars saaledes skjældte, havde han allerede trukket det ene Ærme af Slobrokken af og stod just i Begreb med at trække det andet af, da den om-

talte Cavaleer, som vilde besøge ham, pludselig kom tilsyne i Døren til Spisesalen og sagde i en ironisk Tone:

„Saa sutjes, saa sutjes, Hr. Baron, Kjolen gjør ikke Manden, ved De nok."

„Ha!" — raabte Baronen, idet han foer et Skridt tilbage og pludselig skiftede Farve, medens han endnu stedse stod med Halvdelen af den ene Arm i Slobrokken, som han vilde tage af for at iføre sig en anden.

Den nys Ankomne smilede og nærmede sig med faste Skridt for at sætte sig foran et af Couverterne ved Bordet. Baronen formaaede næppe at holde sig vaa Benene. Hans Knæ rystede, og han tumlede tilbage for at holde sig fast ved Væggen.

„Hr. Danglars," — sagde Cavaleren — „kom dog til et Resultat, det vil sige, træk Deres Slobrok paa igjen. De har ogsaa endnu nogle Befalinger at uddele til Deres Tjenere, og jeg haaber, De ikke vil tøve hermed, saa at vi ikke behøve at indtage en Soupee, der er blevet aldeles kold."

„De har Ret, det kunde let blive Tilfældet," — svarede Baronen med usikker Stemme.

„Men Hr. Baron, giv dog de omtalte Befalinger. Man skulde i Sandhed troe, at De ikke var ved Deres fulde Fem."

„De har Ret, min Herre, ja. Altsaa De troer, at jeg har nogle Befalinger at give? Jeg forstod Dem ikke rigtigt —"

„Nu vel an da, saa skal jeg forklare mig. Lad min Vogn spænde fra. De har en lille Stald tæt ved Haven — jeg ønsker ikke, at mine Heste skulle staae og fryse."

„Det lader i Sandhed til, at De er fuldkommen bekjendt med alle dette Huses Localiteter, ikke sandt?" — spurgte Baronen, idet han saae stivt paa den Fremmedes Ansigt.

„Ganske rigtigt, Hr. Baron, men De spilder uden Nytte Deres kostbare Tid. Aftensmaaltidet bliver koldt, og dersom De ikke vil uddele de nødvendige Befalinger, saa vil jeg gjøre det."

„Spænd fra, og bringe Hestene i —"

„Naa endelig! men det er ikke tilstrækkeligt! Hør," — vedblev Cavaleren og vendte sig om til Tjeneren, som just stod i Begreb med at forlade Salen. — „Postillonen skal spise til Aften med her, og derpaa giver De ham en Kappe til at bedække sig med, naar han vil sove. Gaa nu."

Derpaa vendte han sig om til den anden Tjener og sagde:

„Du kan gaae, Baronen tillader det."

Da Tjeneren bemærkede, at Baronen ikke modsagde denne Befaling, bukkede han og forlod Værelset.

De forbleve alene.

„Jeg er overbeviist om, min Herre," — sagde Baronen med voldsom Anstrængelse, — „at vi misforstaae hinanden. Uden Tvivl befinder De Dem i en complet Vildfarelse."

„Det kan være muligt, men i hvilket Punkt?"

„I alle, som det forekommer mig."

„Saa er det mig, som ikke forstaaer Dem, min Kjære. Imidlertid ville vi i ethvert Tilfælde spise til Aften, thi jeg har endnu ikke opfyldt denne uundgaaelige Pligt."

Baronen havde gjerne seet sig forskaanet for denne Soupée, men han matte alligevel gjøre gode Miner til slet Spil. Han nærmede sig derfor, idet han sneg sig langsmed Væggen, og satte sig ned, ladende en Plads tom imellem sig og sin uventede Gjæst.

„Efter hvad jeg seer, har De ikke gjort Regning paa mig alene. Troede De maaskee, at jeg hændelsesvis skulde have Selskab med mig?"

„For at sige Sandheden, var jeg hverken fattet paa den ene eller den anden af disse Hyphoteser, eller med andre Ord, jeg havde tænkt at spise alene til Aften uden noget Selskab."

„Og dog, seer De, har jeg besluttet det Modsatte. Jeg reiser gjerne om Natten."

„Og denne Aften er virkelig meget skjøn. Det er noget lummert — finder De ikke ogsaa?" — spurgte Baronen, medens han tørrede Sveden af sin Pande og sit Ansigt med sit Lommetørklæde.

„Men, Baron, hvad er det dog, De bestiller der? har lagt Deres Lommetørklæde paa Tallerkenen, istedetfor at putte det i Lommen!"

Baronen rødmede og skyndte sig at raade Bod paa sin Tankeløshed.

„Der er forløbet en rum Tid, siden vi sidst saae hinanden, Hr. Baron. Det var den Aften, da jeg havde den Fornøielse at beværte Dem i mit lille Palais."

„Et deiligt Palais, paa min Ære!" — mumlede Baronen. — „Disse fordømte romerske Banditter have den Maneer, at kalde de Smuthuller, hvori de skjule sig, for Paladser."

„Det var rigtignok i et af disse, at Greven af Monte-Christo spillede Dem et Puds, men naar vi skulle tale alvorligt, saa maa De dog tilstaae, at jeg beværtede Dem med et lækkert Aftensmaaltid, Hr. Baron. Dog, hvad nytter det at tale om Fortiden, den kan jo dog ikke forandres? Fremtiden er skjult for os. Lad os derfor beskjæftige os med Nutiden. Jeg ønsker, at min Seng i Nat skal staae i Deres Værelse."

Baronen følte, hvorledes Haarene reiste sig paa hans Hoved, og en kold Gysen foer ned af hans Ryg.

„Deres Seng!" — udbrød han. — „Deres Seng?"

„Hvad betyder denne Forbauselse, min ærede Hr. Baron? Bruger man maaskee ikke at sove i Deres Huus?"

„Undskyld min Herre, men man har ikke den Vane — at —"

„At?"

„At man foretager sig Noget, som strider imod Skik

og Brug," — svarede Baronen, idet han med et Udtryk af den dybeste Sønderknuselse lod Kniv og Gaffel falde paa Tallerkenen.

„Ganske rigtigt," — sagde Vampa, — „imidlertid maatte De dog være forberedt paa, at jeg vilde tilbringe Natten i Deres Huus, Hr. Baron."

„Jeg? paa ingen Maade! paa ingen Maade!" — svarede Baronen med tvungen Latter.

„Vel, vel, min kjære Hr. Baron, jeg forstaaer Dem fuldkommen."

„De?"

„Paa Ære," — vedblev Vampa, — „jeg forstaaer Dem og veed at beseire alle Deres Skrupler. Det vilde maaskee være bedst, om vi nu begave os til Ro; hvad synes De derom, thi jeg er meget træt."

„Ha, dræb mig, saa har det Hele Ende," — udbrød Danglars, idet han skjælvede over alle Lemmer stod op, — „tag Livet af mig, men vær overbeviist om, at De i mit Huus ikke vil finde en saadan Sum som den, De bestjal mig for i Deres Hule."

„Dræbe Dem," — svarede Vampa, idet han ligeledes stod op. — „Dræbe Dem! Min Gud, hvad skulde bevæge mig dertil? Men hvad betyder Alt dette? De er forblindet, troer jeg. Har De da allerede glemt, hvad jeg har sagt Dem?"

„Hvad vil dette sige? Hvilke nye Ideer ere opstaaede hos Dem?"

„Ak, De har en daarlig Hukommelse, Hr. Baron. Det lader til, at jeg endnu maa give Dem nogle Oplysninger, og det skal jeg, thi jeg er i et godt Humeur. Der har været et Menneske hos Dem, en af Deres Landsmænd ved Navn Benedetto. Dette Menneske har, efterat have nydt den Ære at underholde sig nogle Øieblikke med Dem, overgivet Dem Noget af stor Værdi. Jeg veed ikke, om det var Papirer eller klingende Mynt, maaskee begge Dele.

„Og saa?" — spurgte Baronen, der snart blev rød og snart bleg.

„Og saa? For Djævlen, De er meget glemsom, min Hr. Baron. Den Mand, jeg taler om, denne elskværdige Hr. Benedetto, har talt med Dem om mig — og her er jeg."

„Men," — sagde Baronen, — „hvad har De og Benedetto med hinanden at bestille?"

„Det er et morsomt Spørgsmaal," — svarede Vampa koldt.

Baronen gjorde store Øine, og da Banditten saae, at han forblev taus, vedblev han:

„For Øieblikket — Intet."

„Naa, hvad forlanger De da af mig?"

„Opfyldelsen af det, De har indrømmet mig."

„Jeg har altsaa indvilliget i at gjøre Noget?"

„Naa, det gaaer forvidt. Lad os gjøre en Ende

herpaa, Hr. Baron," — sagde Vampa, som begyndte at blive utaalmodig.

„Ja, lad os gjøre en Ende herpaa, min Herre," — svarede Danglars paa sin Side. — „Jeg for min Part ønsker intet hellere."

„De finder maaskee den Sum, De har modtaget, for lille og har uden Tvivl ventet, at mit Besøg kunde forskaffe Dem mere. Jeg bryder mig ikke om en saadan Bagatel, thi jeg har aldrig været Banquier saaledes som De. Der er min Pung, Hr. Baron, tag den, men lad mig see, at De ikke er ublu."

Med disse Ord kastede Luigi Vampa sin Pung hen paa Bordet foran Baronen, hvis Forlegenhed stedse steg høiere.

„Ah," — vedblev Banditten, da han saae, at Baronen nølede og ikke vidste, hvad han skulde troe, — „jeg forsikrer Dem, at den maaskee indeholder det Dobbelte af hvad De allerede har modtaget. Det er en romersk Bandits Pengepung," — tilføiede han med vild Stolthed, idet han hurtig rystede Guldet ud for Baronens Øine.

„Velan, ere vi nu enige?"

„Hvad forlanger De da af mig, Hr. Vampa?"

„Meget lidet — Huusly for i Dag og imorgen."

Baronen foer sammen, men hans Hænder vare allerede komne i Berørelse med Bandittens Guld, og dette Metals Indflydelse beroligede aldeles den ædle Barons oprørte Gemyt.

„Fanden skal tage mig, om jeg begriber det Allermindste af den hele Historie," — tænkte Baronen, idet han skrabede Pengene sammen. — „Men ligemeget, hvordan det hænger sammen, saa lade vi, som om jeg i Aften havde været i den franske Comedie og kun bivaanet anden Act. Jeg bliver her sat midt ind i en Intrigue, uden at kjende det Allermindste til Begyndelsen af Historien."

„Jeg staaer ganske til Deres Tjeneste, Hr. Vampa," tilføiede han høit og ledsagede disse Ord med et saa elskværdigt Smiil som muligt. — „Jeg venter paa Deres Befalinger."

„Og jeg venter paa Deres, Hr. Baron," — svarede Luigi Vampa.

„Jeg skal have den Fornøielse at overlade Dem min Seng, og saa hjælper jeg mig selv med en gammel Kanapee, som staaer i mit Værelse, og hvorpaa jeg stundom hviler mig om Dagen."

„Men der vil De kun daarligt —"

„Aldeles ikke, min ærede Herre, jeg gaaer først seent til Ro, jeg skal endnu skrive nogle Breve til Frankrig."

„Nu, som De behager."

Baronen kaldte paa Tjeneren og befalede dem at bringe Lys ind i Værelset og sætte Sengen istand. Et Øieblik efter forlode han og Vampa Spisestuen for at begive sig til det betegnede Sted.

Vampa klædte sig ikke af. Han svøbte sig ind i Sengetæpperne og holdt sig vaagen, medens han belurede

enhver af Baronens Bevægelser, der havde sat sig hen foran et Slags Skrivepult, rodede omkring i en Mængde Papirer og var ivrigt beskjæftiget med at skrive et Brev. Da han var færdig hermed, lagde han sig tilbage i sin Lænestol og begyndte at tænke efter.

„Dette Besøg af Ben Bampa fordærver mig hele den Fornøielse, jeg havde haabet at nyde denne Morgenstund. Imidlertid — firetusind Piastre ere nok et Offer værd, og Eugenie, som jeg ved dette Brev underretter om, at en lille Forretning kalder mig herfra, vil opsætte sit Besøg til en anden Dag."

Bampa, der syntes at gjætte hans Tanker, gjorde en Bevægelse. Baronen skjælvede, men da han saae sin Gjæst roligt ligge udstrakt paa Sengen, fortsatte han sine Reflexioner.

„Ah, nu troer jeg at gjætte den første Act i Comedien. Den romerske Justits er bleven træt af længere at forblive rolig ligeoverfor Hr. Bampas Voldsgjerninger, og formodentlig forfølge Sbirrerne ham, saa at den berygtede Bandit har seet sig nødsaget til at søge sig et Tilflugtssted. Det er uden Tvivl den Grund, der har forskaffet mig Æren af hans Besøg — han forlanger et Asyl i mit Huus. Naa, denne Gjæstfrihed har jeg ikke ladet ham betale for dyrt — en frygtelig Bandit — en Bandit, paa hvis Hoved der er sat en betydelig Priis! I Sandhed, min gode Danglars, Lykken begynder atter at tilsmile Dig."

Tredie Capitel.

Komedien bliver mere indviklet.

Ved Daggry forlod en af Baronens Tjenere Huset, efterat Baronen havde givet ham et specielt Ærinde, og han vilde just passere Haven, da Luigi Vampas Stemme bevægede ham til at staae stille.

„Hei! I vil gjøre mig en lille Tjeneste?"

„Jeg staaer til Deres Tjeneste, Excellence."

„Jeg seer, I skal passere Stalddøren. Bank stærkt paa den, for at vække den Syvsover af Postillon, som endnu sover, og giv ham disse Penge, for at han kan spise Frokost i det nærmeste Værtshuus."

Tjeneren modtog en lille Mynt og fjernede sig.

Vampa gik atter op af Trappen, hvor han mødte Baronen, som ledte efter ham.

„Jeg kan ikke blive i Sengen om Morgenen," — sagde Vampa — „Morgenluften gjør mig saa godt!"

„Det Samme er Tilfældet med mig, Hr. Vampa. Næppe seer jeg, at det gryer ad Dag, førend jeg staaer op."

„Men det er en Vane, der ikke harmonerer med en Millionairs Leveviis."

„Ak, jeg har ingen Millioner mere, Hr. Vampa," — sagde Baronen med et dybt Suk.

Imidlertid hamrede Tjeneren løs paa Stalddøren,

og efter faa Minutters Forløb foer Postillonen endelig op af sin Søvn og skyndte sig at aabne Døren.

„Hvad er der paafærde?"

„Eders Herre sender Jer disse Penge, min Kjære. Jeg troer, I skal kjøbe Jer Noget derfor, som kan holde Kulden ude!"

Postillonen tog Mynten og lo polidsk, idet han strax kastede et mistænkeligt Blik paa Tjeneren og maalte ham fra Hoved til Fod.

„Hør, min Ven," — sagde han, idet han knappede sin Trøie og satte Hatten paa Hovedet, — „da I nu engang er Overbringer af denne Gave, saa vil jeg ogsaa tilbyde Jer Halvdelen af min Frokost."

„Meget forbunden — men jeg har Hastværk."

„Aa, Udflugter! det er en gammel Vise. Muntert, muntert! Folk maae altid beregne deres Tid saaledes, at der bliver et Øieblik tilovers til at drikke en Snaps i — kom nu bare med."

„Jeg takker, men jeg har allerede sagt Jer, at det er umuligt."

„Hvor skal I da hen? Jeg vædder paa, at I har et Brev at besørge."

„Ganske rigtigt, jeg gaaer til Byen, og det er et godt Stykke Vei."

„I skal gaae?"

„Ja. Jeg har fire Miil at tilbagelægge, men maaskee heller ikke saa langt, thi det kunde være muligt, at jeg ikke behøvede at gaae lige til Rom."

„Hvorledes det?"

„Dersom jeg tilfældigviis mødte den Person underveis, som skal have Brevet."

„Det er godt, at I underretter mig derom, Ven, thi jeg kan være Eder til mere Nytte, end I troer."

„Hvormed da?"

„Jeg vil netop nu ogsaa vende tilbage til Byen med min Vogn, og da nu mine Heste ere meget rapfødede end den hurtigste af os, saa have vi rigelig Tid til først at drikke os en Taar. Saa springer I op bagpaa og gjør Jeres Reise uden Anstrengelse."

„Det var en god Idee. Tak skal I have."

„Naa da, altsaa muntert afsted!" — raabte Postillonen, idet han tog Tjeneren under Armen og løb afsted med ham henimod et lille Værtshuus, der laa i nogen Afstand fra Landeveien.

Imidlertid forløb Timerne. Klokken syv var Baronen just med bedste Appetit i Begreb med at spise Frokost med Luigi Vampa, da Begge igjennem det Vindue, som befandt sig ligefor Bordet, saae en Vogn kjøre ind af Haveporten, og ligesom Vampas den foregaaende Aften holde i Nærheden af den lille Trappe, der førte til Malerisalen.

Baronen gjorde et Hop paa Stolen, Vampa der-

imod forandrede ikke en Mine, men indskrænkede sig blot til at sige:

„De ventede altsaa Fremmede, Baron?"

„Jeg? Ah, jeg forsikrer Dem — men hvem kan det vel være? — Jeg kan ikke tænke mig det —"

„Jeg hører Tjeneren komme. Han vil snart underrette Dem om, hvem det er."

„I Sandhed — men det er ubegribeligt — jeg ventede ikke —"

„Mademoiselle Eugenie Danglars og Mademoiselle Louise d'Armilly," — sagde Tjeneren, idet han aabnede Døren.

„Hvorledes?" — mumlede Baronen, som ramt af Lynilden.

„Jeg troer, det er Deres Datter, Mademoiselle Danglars?"

„Ja, ja — der er ingen Tvivl om — o! Scenen forvikler sig, Situationen bliver vanskelig." — tilføiede Baronen ved sig selv. — „De, min Herre, ønsker maaskee ikke at lade Dem see — i saa Tilfælde tillader De at —"

„Tvertimod, min Herre, det vil være mig en stor Glæde at bringe Mademoiselle Danglars min Hylding."

„Men Deres Navn," — sagde Baronen med sagte Stemme og skjælvende over alle Lemmerne. — „Deres Navn er saa bekjendt. Dog, bi lidt, der falder mig Noget ind. Antag for et Øieblik et fremmed Navn."

Vampa smilede og svarede:

„Ganske rigtigt, Hr. Baron. Hvilket holder De da for passende?"

„En berømt Familie — for Exempel — kald Dem en Spada."

„Lad gaae da," — svarede Vampa, hvis Ansigt pludselig formørkedes.

„Saa vil Alting gaae godt," — vedblev Baronen, idet han lavede sig til at gaae ud, medens han gav Vampa, som blev siddende, et Vink.

Mademoiselle Danglars og Louise befandt sig i Malerisalen og betragtede med nysgjerrige Blikke de gammeldags Meubler, som smykkede det mørke Værelse.

„Min dyrebare Veninde," — sagde Eugenie, — „jeg siger Dig iforveien, at vi ville tilbringe en behagelig Dag her, og Du skal faae at see, at jeg ikke er nogen daarlig Prophetinde. Jeg kjender min Fader, han er en Mand, der forstaaer at leve, og vil ved sine nye Ideer give os dygtigt at lee af. Jeg føler, at dette Ophold paa Landet vil være velgjørende for mig, og derfor har jeg ogsaa fremskyndet denne Udflugt."

Næppe havde hun udtalt disse Ord, førend Baronen traadte ind i Salen. Endskjøndt hans Ansigt udtrykte den største Glæde, saa laa der dog noget Forlegent og Uroligt deri, som ikke undgik Louises Opmærksomhed.

Eugenie ilede sin Fader imøde og kysede ham paa Haanden, medens Louise hilsede ham paa det Venligste.

„Seer De, kjære Fader," — sagde Eugenie til ham, — „seer De, med hvilken Hast jeg gjengjælder Deres Besøg. Tro imidlertid ikke, at denne Punktlighed har sin Grund i Frygten for, at De skal glemme mig."

Baronen vilde svare, men sagde derpaa pludselig med et Menneskes Mine, som pludselig kommer i Tanker om Noget: „Har Du ikke modtaget et Brev fra mig?"

„Et Brev? Nei, Fader."

„Og dog har jeg skrevet og afsendt et til Dig. Lykkeligviis har Overbringeren ikke mødt Din Vogn."

„Hvad var da dette Brevs Indhold?"

„Aa, det er ikke værd at tale derom, — det var et simpelt Raad, jeg gav Dig."

„Et Raad? — Ak, Deres Raad ville stedse blive godt optagne af mig, og jeg er stedse beredt til at følge dem."

„Kjære Datter," — udbrød Baron Danglars, idet han omfavnede hende. — „Ak, Mademoiselle d'Armilly, hvad ger De om min lille Eiendom? Jeg har, som De seer, kjøbt det Hele i en forfalden Tilstand, men denne Ælde indgyder mig en saadan Ærefrygt, at jeg har besluttet ikke at foretage nogen væsentlig Forandring med Huset eller modernisere det."

„Deri vil De handle meget rigtigt! Jeg nærer ligeledes en dyb Ærbødighed for Levningerne fra de foregaaende Aarhundreder," — svarede Mademoiselle

d'Armilly,— „og Eugenie er, troer jeg, sikkert af min Mening."

„Det glæder mig meget," — sagde Baronen, som stedse kastede urolige og stjaalne Blikke igjennem Coridoren, som førte til Spisesalen, hvor han saae Vampas uhyggelige Skikkelse sidde foran Bordet, paa hvilket Banditten støttede begge sine Arme, idet han bedækkede Ansigtet med Hænderne. Danglars gjorde Vold paa sig selv for at fatte sig, tog Eugenie ved Haanden og sagde:

„Min Datter, dette Besøg er ikke noget ceremonielt, og jeg vil derfor ikke gjøre nogen Complimenter. Frokosten staaer paa Bordet, og jeg skal have den Fornøielse at føre Dig ind i Spisesalen."

„Jeg forstaaee Dem ikke ret, kjære Fader," — sagde Eugenie, som bemærkede den Forvirring, der beherskede Baronen uagtet den fremkunstlede Fatning, hvormed han talte.

„De taler om et Besøg, der ikke skal være ceremonielt," — tilføiede Louise; — „det glæder os meget, at dette forholder sig saaledes."

„Du tager feil," — sagde Eugenie, — „min Fader taler ikke om vort Besøg. Hvor kunde der mellem os være Tale om Ceremonier? Om hvem taler De, Fader?"

„Nu, har jeg endnu ikke sagt Dig, at jeg — at jeg har en Gjæst?"

„Nei. Hvem er det?"

„Ak, han er en Descendent af en Fyrstefamilie," — svarede Baronen, paa hvis Pande store Sveddraaber perlede. — „Han er intet ringere end en Romanelli Spada!"

Baronens Kræfter vare saa at sige udtømte, da han udtalte dette Navn.

„Jeg kjender ham ikke," — sagde Louise.

Baronen gjorde en Bøining med Hovedet, tog Eugenie ved Haanden og førte hende ind i Spisesalen. Louise gik efter Baronens Indbydelse forud.

Næppe vare de komne til Enden af Corridoren, førend Vampa reiste sig op og syntes med stoisk Ligegyldighed at afvente det Øieblik, da han skulde forestilles for Mademoiselle Danglars.

„Min Datter og Mademoiselle d'Armelly, — jeg har den Ære at præsentere Dem Signor Romanelli Spada."

Eugenie rettede sit Blik paa Vampas Ansigt og foer sammen, idet hun støttede sig paa Baronens Arm, som med Urolighed bemærkede sin Datters Bevægelse.

„O," — mumlede han ganske sagte, — „Sagen bliver mere indviklet. Skulde de kjende hinanden?"

Eugenie, som med et eneste Blik overskuede den vanskelige Stilling, hvori hun befandt sig, samlede sin hele Aandsnærværelse og hilste den foregivne Spada med et venligt Smiil. Aldrig havde Baron Danglars Datter

tilbragt en saa behagelig Morgen. Hun var hos sin Fader, der syntes at have aflagt den tidligere Rigorisme, som han havde tilegnet sig paa Talstørrelsernes tørre Terrain, hvorpaa han tidligere havde arbeidet. Fremdeles befandt hun sig hos sin Veninde, sin oprigtige og hengivne Veninde, for hvilken hun følte en inderlig Ømhed, og ligeoverfor hende sad den Mand, der indgjød hende en lidenskabelig Kjærlighed, en Kjærlighed som vi kun føle eengang i vort Liv.

Timerne, disse uadskillelige Søstre, som uophørligt flyve hen over Jorden, saa langsomme, naar de medføre Smerte og Lidelser, og saa hurtige, naar Glæde og Lykke ere deres Ledsagere — Timerne svandt bort med Tankens Hurtighed, og Eugenie saae med Bedrøvelse Dagen forsvinde, denne Dage, der var den skjønneste i hendes hele Liv. Ak desværre!

Fjerde Capitel.

Bortførelsen.

Uden at Eugenie havde yttret et Ord til Louise med Hensyn til Baronens Gjæst, havde Louise dog snart

gjættet, at det var den Mand, der havde indgydt hende den Følelse, som hun allerede kjendte. Louise smilede ømt til hende, da hun i Løbet af Dagen trykkede hende fast til sit bankende Hjerte og skjulte sin glødende Pande ved Veninden's Bryst. I dette ømme Smiil, dette venlige Blik, som de vexlede med hinanden, laa et langt dybere Udtryk og mere Sandhed end i Alt, hvad de kunde have sagt hinanden.

Vampa vedblev at være mørk og ordknap. Hans lastefulde Pande bar Stemplet paa de lave Følelser, som beherskede ham. Hans urene Blik hvilede lidenskabeligt paa Eugenies Yndigheder og opflammede den Ild, der fortærede ham.

Eugenie følte, hvilken Magt han allerede udøvede over hende. Hendes Modstræben var frugtesløs. At skjule den Uro, hun følte, oversteg allerede hendes Kræfter. Rovfuglen havde fanget sit Slagtoffer. Vampa erkjendte med Stolthed og Triumph Magten af den Følelse, han havde indgydt Eugenie.

„O, hun elsker mig, hun elsker mig!" — udbrød han med vild Glæde, da han saae sig ene i Haven. — Hun kan allerede ikke længer skjule det! Hendes qvindelige Forfængelighed, hendes Kunstnerstolthed, denne ellers saa almægtige Stolthed, — Alt viger og bøier sig for Vægten af det Blik, med hvilket jeg fortryller, og med hvilket jeg fortærer hende!"

Vampa lagde Armene overkors over sit af vilde Følelser oprørte Bryst og forblev længe alene. Hans mørke og rynkede Pande syntes at ruge over en Forbrydelse; hans urolige og usikkre Blik forraadte det glubende Dyr, der kun følger sine egne dyriske Instincter.

Imidlertid befandt Baron Danglars sig med begge Sangerinderne i Malerisalen, hvis Døre stode aabne og ydede saaledes Udsigt til Haven med dens Steenfigurer og den lille runde Park. Solen kastede i en næsten horizontal Retning sine sidste blege Straaler paa dette tørre Efteraarsgrønt — Straaler, der syntes at ville sige et veemodigt Levvel indtil den næste Dag.

Eugenie havde just meddeelt sin Fader, at hun vilde have den Fornøielse at tilbringe Natten i hans Huus og afreise den følgende Dag Klokken tre om Eftermiddagen.

Danglars, som saae, at Benedettos Spaadom gik i Opfyldelse, begyndte at tænke alvorligt over denne Comedie, hvis Hemmelighed, som han nok indsaae, endnu laa uafsløret for ham, skjøndt han Aftenen iforveien havde troet det Modsatte.

Han havde ikke seet Banditten siden Aftensmaaltidet, og denne Fraværelse foruroligede ham uafbrudt. Denne Uro blev snart saa mægtig, at han besluttede at opsøge sin Gjæst og til den Ende foretage en Tour igjennem Huset og Haven.

Af denne Grund udbad Baronen sig Tilladelse til at turde fjerne sig et Øieblik under det Paaskud, at han

vilde meddele de nødvendige Befalinger til Istandsættelsen af det Værelse, hvori Eugenie og Louise skulde tilbringe Natten.

Han forlod Salen og skyndte sig, dreven af en ubestemt Frygt eller af et naturligt Instinkt, op paa sit Værelse for at undersøge Skufferne i sin Secretair.

Da Eugenie befandt sig alene med Louise, tog hun hende under Armen og gik med hende ned i Haven, i hvis Allee de fordybede sig.

En Tanke, der næsten var ligesaa ubestemt som Baronens Frygt, ledede Eugenie hen til eensomme Fodstier. De tørre Blade, som bedækkede Jorden, knagede under hendes Fødder, medens andre, som Aftenvinden blæste af Træerne, faldt paa hendes Pande, som om de vilde give hende en hemmelig Advarsel.

Uvilkaarligt traadte Taarer Eugenie i Øinene og tørredes af den Ild, der brændte paa hendes Kinder. Louise vovede ikke at vække Eugenie af de Drømme, hvori hun havde fordybet sig. Taus gik hun ved Siden af hende og svarede hende kun med et blidt Smiil, hvergang Eugenie tilkastede hende et ømt og bønligt Blik.

Pludselig foer Louise sammen, idet de bøiede om en Gang, da hun i en vis Afstand fik Øie paa Vampas Skikkelse. Hans ildfulde Blik funklede i Skyggen, som begyndte at formørke denne Deel af Haven.

Eugenie havde ligeledes bemærket ham.

Der indtraadte et Øieblik, hvor de stode tvivlraadige og forlegne ligeoverfor ham.

At vende om ligeoverfor denne Mand, hvis Manerer tilkjendegave en fuldendt Cavaleer, var umuligt. Derfor vedblev Eugenie at gaae frem ved Siden af Louise, og Vampa kom dem imøde for at tiltale dem.

„Man indaander en herlig Luft i denne Have," — sagde han, — „jeg troer ikke, at det var noget daarligt Indfald, da jeg kom herhen for at indaande denne Luft, siden det lader til, at De ogsaa er kommet herhen."

„Det er sandt, min Herre," — svarede Louise. — „Ikke destomindre blive Aftenerne stedse kjøligere, og Efteraarsnætterne gjøre den mildere Temperatur i Huset behageligere end den friske Luft i en Have.

Eugenie tilkastede hende et bønligt Blik.

„Jeg skal have den Fornøielse at ledsage Dem," — sagde Vampa.

Eugenie havde langt hellere foretrukket den kjølige Aftenluft for Salontemperaturen, men hun manglede Kraft til at udtale sit Ønske og lod sig derfor lede af sin Veninde.

Vampa gik ved Siden af dem.

Da de kom til Foden af Trappen, lod han Louise gaae foran, og da Eugenie vilde følge hende, sagde han med en skjælvende Stemme, som syntes at komme fra hans Hjertes Inderste.

„Tillad, Mademoiselle, at jeg siger Dem Levvel —"

Eugenie standsede og vendte sig om.

„De vil forlade os?"

„Ja og maaskee for stedse."

„Hvad siger De?"

„Jeg er kjed af Italien."

„Og hvad vil De da søge udenfor Italien?"

„Kraften til at glemme, dersom det er muligt — til at glemme en dyb, heftig, Alt overvældende Følelse, som behersker mig. I Italien — det føler jeg — vilde det være mig aldeles umuligt at glemme den."

„Og af hvilken Grund vil De glemme denne Følelse?"

„Ak," — sagde Vampa med et bittert Smiil — „naar man lider og elsker som jeg, Mademoiselle, gives der kun to Udveie — enten Lønnen for denne Kjærlighed og disse Lidelser, eller en fuldkommen Forglemmelse."

„Og De finder altsaa, at der intet Andet er tilbage for Dem end en fuldkommen Forglemmelse?"

„Og derom spørger De mig, Mademoiselle?"

„Vilde vel Nogen være istand til at bevæge Dem til en Forandring i denne Beslutning?"

„Uden Tvivl, Mademoiselle, og et eneste Ord vilde være tilstrækkeligt."

„Denne Person vilde i Sandhed være meget lykkelig" — mumlede Eugenie.

„O, jeg forsikkrer Dem, at Ingen uden Gud og jeg vilde formaae at fatte den Lykke, som jeg vilde føle

i det Øieblik, i hvilket jeg hørte et eneste Ord, der var saa fast og bestemt, at det havde Magt til at bringe min fortvivlede Beslutning til at vakle. O tænk Dem et Menneske, der, efterat han har overskredet de af tusinde Qvaler omgivne Dødens Porte — i den Forudsætning, at Døden ikke er en fuldstændig Tilintetgjørelse af Sjæl og Legeme — vendte tilbage til et af uudsigelig Salighed opfyldt Liv! — Hvilken Følelse vilde vel besjæle ham? Siig selv, om noget Menneske kan gjøre sig en Idee om en saadan Lykke?"

„Min Herre, vogt Dem for at overskride Sandsynlighedens Grændser. En dyb Kjærlighed, saaledes som Menneskene føle den, troer man uden Vanskelighed paa ved det blotte Ord, men hvem kunde skjænke en Kjærlighed Tiltro, som udtaler sig i Idyller, skabte af en poetisk eller exalteret Indbildningskraft?"

„De har Ret, Mademoiselle," — svarede Vampa, — „Ingen troer derpaa — det er en Daarskab at give disse til Priis for hele Verdens spottende Latter. De handler i Sandhed ligesom den hele øvrige Verden — De gjør Dem ogsaa lystig over en Følelse, som jeg har været saa feig at tilstaae Dem."

„Og hvorledes vil De have, at jeg skal troe derpaa? Hvilke Beviser giver De mig herfor?

„Maaskee forlanger De et Aar af disse beregnede og studerede Prøver, som stedse ere fremmede for den vir-

kelige Lidenskab? Ak, saaledes er det ikke med mig. Jeg reiser bort herfra."

Vampa gjorde et Skridt.

Eugenie fulgte ham.

„Vent," — sagde hun uvilkaarligt.

„Hvad vil De mig?" — spurgte Vampa med en mørk Mine.

„Ak, tilgiv! Endskjøndt — hvem kan holde Dem tilbage, naar Alt er Dem ligegyldigt."

„Mademoiselle," — udbrød Vampa, — „tvivl ikke saaledes om den Følelse, jeg har tilstaaer Dem, thi det vilde være at spotte Skabningens Mesterværk. Jeg elsker Dem! jeg sætter min hele Ærgjerrighed i Besiddelsen af denne skjønne Haand, thi af denne Haand er den Lykke eller Ulykke, som skal ramme mig, afhængig."

Vampa trykkede et glødende Kys paa Eugenies Haand.

Eugenie gjorde sig Umage for at trække sin Haand til sig.

„Ubesindige som jeg er," — vedblev han, — „Deres stolte Aand vil ikke bøie sig, for Tilstaaelsen af en dyb og inderlig Lidenskab, der i Deres Øine ikke synes at være Andet end et forbigaaende Lune. Ak, lev vel for evigt, Eugenie! lev vel for evigt! I det Mindste har jeg dog engang talt med Dem — i det Mindste har jeg dog en heel Dag indaandet den samme Luft som De, — i det Mindste har jeg dog een Dag,

om end kun een Dag, været lykkelig. Lad nu Ulykken komme!"

Vampa slap hendes Haand og gjorde et Par Skridt henimod Haveporten.

Eugenie fulgte ham ligesom dreven af en hemmelig Impuls.

„Nei — De vil ikke saaledes gaae bort — De vil ikke saaledes forlade mig, uden at jeg veed, paa hvilken Dag De vil komme tilbage."

„Hvilke Illusioner have idag ikke beruset mig!" — udbrød Vampa, idet han et Øieblik blev staaende og atter greb hendes Haand.

Eugenie gjorde ingen Modstand ved denne Bevægelse af Banditten.

„O, hvilke Illusioner have idag omgjøglet mig! Bedrag! Bedrag! og hvad ere de nu, da Ulykken rammer mig? Eugenie, Eugenie, tænk engang paa den Mand, der har elsket Dem saaledes, som man kun elsker eengang i sit Liv."

Vampa aabnede hurtigt Døren og gjorde to Skridt udenfor Haven. Eugenie slap ikke hans Haand og stod ved Siden ham, skjælvende og bævende og greben af en mægtig Følelse, der stedse blev stærkere og som en Ildstrøm foer igjennem hendes Aarer og næsten røvede hende Besindelsen.

Vampa saae sig om som En, der er vant til at

see i Mørke, og bemærkede i kort Afstand en Gjenstand, i hvilken han gjenkjendte sin Vogn.

„Velan, Mademoiselle," — sagde han, — „De seer at vi ere udenfor Haven. Vend om, og denne Dør vil for evigt adskille os! Imorgen vil De maaskee ikke mindes mig mere. Vend kun om!"

„Ak, jeg elsker Dem, jeg elsker Dem — De vil ikke forlade mig!"

„Nei," — sagde Vampa, idet han med kraftig Arm greb hende om Livet og ilede hen til Vognen.

Eugenie udstødte et heftigt Skrig, hvori der laa en Blanding af Skræk, Glæde og Overraskelse.

Medens dette Optrin fandt Sted, vendte Baron Danglars, efterat have undersøgt Skufferne i sin Secretair og overtydet sig om, at alle Laasene vare i god Stand, tilbage til Salonen, hvor Tjenerne allerede havde opstillet Lysene. Da han fandt Louise her alene, spurgte han, hvor Eugenie var.

„Eugenie gik endnu for et Øieblik siden op og ned ved Foden af Trappen. Imidlertid bryder Natten frem, og jeg vil bede hende at gjøre Ende paa sin Promenade."

„Jeg ledsager Dem, Mademoiselle," — sagde Baronen.

Louise, som dette ikke var rigtigt tilpas, gik hurtigt ned af Trappen, hvor hun endnu ventede at finde Eugenie i Begreb med at høre paa den foregivne Fyrst Spadas

Kjærlighedserklæringer. Hun blev imidlertid ikke lidet forbauset ved hverken at see den Ene eller den Anden.

„Hvor er Eugenie?“ — spurgte Baronen meget urolig, idet han ligeledes gik ned af Trappen.

„Maaskee er hun i den Allee, der fører til den lille Park.

„Eugenie!“ — raabte Baronen. „Ingen svarer. — „Lad os gaae, lad os gaae!“

Louise og Danglars sloge ind paa den Vei, som laa ligefor Trappen, og de vare næsten naaede til Haveporten, da Eugenies gjennemtrængende Skrig lød i deres Øren.

„Min Gud, hvad er der paafærde!“ — udbrød Louise, idet hun ilede hen til Gitterporten.

Baronen blev staaende stum og som rodfæstet til Jorden.

„Min Gud, min Gud! skynd Dem dog, Hr. Baron, skynd Dem — der er hændet en Ulykke — det er min Venindes Stemme!“

Baronen, som ved Louises Udraab blev udreven af sin forstenede Tilstand, aabnede Døren og traadte et Skridt ud, men standsede og sprang atter tilbage, for ikke at blive nedtraadte af to vælige Heste, som foer forbi i Galop med en Vogn

„Ak, Hr. Baron,“ — sagde Louise, greben af en navnløs Frygt, idet hun nærmede sig til ham —

„Eugenie er intetsteds at finde — og denne Vogn! O min Gud, forbarm Dig over os!"

„Mademoiselle d'Armilly, sagde Baronen, — „tilstaa mig aabent, hvad der er foregaaet.

„Jeg?"

„Ja, De! Eugenie var i Haven — og hun var der ikke i den blotte Hensigt at nyde den friske Luft."

„Hvad siger De?"

„Jeg siger — jeg spørger Dem, om Eugenie var alene?"

„Min Gud, jeg forlod hende hos Fyrst Spada."

„Nederdrægtige Skurk!" — udbrød Baronen.

„Min Gud!" — sagde Louise aldeles sønderknust, idet hun støttede sig paa Baronens Arm.

„Mademoiselle d'Armilly," — vedblev han — „for nogle Dage siden er her hos mig begyndt en frygtelig Comedie! Dette er Opløsningen — nu gjennemskuer jeg den."

„Hvad, hvad mener De?"

„En Bortførelse, en Bortførelse!"

„Min elskede Eugenie!" — udbrød Louise og sank ned paa Knæ.

Baronen korsede sine Arme over Brystet og saae med en Blanding af Forbittrelse og Angst hen i d n Retning, hvorfra man endnu kunde høre den hurtige Rumlen af den romerske Bandits Vogn.

Han slog sig rasende for Panden og mumlede: „Ah, dersom jeg kun havde gjettet det!"

Femte Capitel.

Campi lugentes.

Det var endnu Nat, da Vampas Vogn dreiede ind paa den appiske Landevei og standsede ved Caracallas Circus, et berygtet Sted, navnlig paa Grund af, at det i Almindelighed tjente til Opholdssted for de romerske Banditter.

Vampa, der ganske hengav sig til de vilde Følelser, der beherskede ham, havde ikke bemærket, at ikke en eneste Skildvagt havde standset hans Vogn og spurgt ham om Parolen, da den rullede hen mellem de eensomme Monumenter paa den appiske Vei. Han greb Eugenies Legeme i sine kraftfulde Arme og steg som Pluto med sin søde Byrde igjennem den mørke Indgang, der førte til hans og hans Staldbrødres Tilflugtssted.

Her blev Vampa et Øieblik staaende ligesom for at udhvile sig. Ingen menneskelig Stemme naaede hans Øren. Omkring ham flagrede Flaggermusene, hvis kolde

Vinger streifede hans af Feberhede glødende Kinder. Intet Lys ledede hans Skridt i disse underjordiske Hvælvinger, men desuagtet vandrede han med faste, sikkre Skridt lige indtil den rummelige Hal, hvori Levningerne af det antike Alter og det tidligere omtalte Kenotaphium befandt sig, der havde gjort Tjeneste som Bord ved Banditternes Drikkelag og Saturnalier. Da Vampa vidste, i hvilken Retning dette Kenotaphium laa, gik han lige hen dertil, lagde Eugenie derpaa og pressede sin af Vellyst brændende Mund paa sit Slagtoffers iiskolde Læber . . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Næppe havde han slukket den dyriske Tørst, der fortærede ham, i den krænkede Uskyldigheds bittre Taarer, saa traadte alt det Forfærdelige ved denne natlige forbryderiske Scene frem for Banditens Phantasi. Et langt, huult, dæmonisk Skrig, lignende et vildt Dyrs Brøl, banede sig Vei fra hans Bryst. Han kastede et glødende, flammende Blik omkring sig og lagde nu med Forfærdelse Mærke til det Mørke og den Taushed, der omgav ham.

Ikke en eneste af hans Kammerater kom hid med en Fakkel for at belyse dette Maleri og i sine Kameraters Navn gjøre Fordring paa den Andeel, der tilkom ham af denne Misgjerning.

„Nei," — hylede Vampa, — „nei, ikke en eneste af Jer skal berøre hende! Denne Qvinde er min, hun skal kun tilhøre mig. Vee den Første, der vover at gjøre mig hende stridig."

Og med den ene af sine skjælvende Hænder trykkede han Eugenies iiskolde Hænder, imedens han med den anden greb den Pistol, som stak i hans Bælte.

„Rocca Priori?" — raabte han.

Dette var, som vore Læsere maaskee mindes, Peppinos Tilnavn.

Kun Echoet i den mørke Hvælving svarede ham.

„Rocca Priori!" — raabte han endnu engang og med stærkere Stemme, — „er da Din Søvn saa fast, at selv Din Anførers Stemme ikke formaaer at vække Dig. Uslinger, som lader Jer saaledes beseire af Søvnen, at I glemme den nødvendige Aarvaagenhed for vort eneste Asyls Sikkerhed, — vaagn op! vaagn op!"

Vampa tog Pistolen ud af sit Bælte og affyrede to Skud, hvis hurtigtforsvindende Lyn afspeilede sig paa Eugenies Ansigt, som endnu stedse laa udstrakt paa det skjæbnesvangre sorte Marmorbord. Knaldet hendøde efterhaanden, Vampa lyttede efter den sidste Lyd, der følger paa Echoet mellem Klipperne, naar det mangfoldiggjør Knaldet af et Skud.

Banditten, som nu saae, at han var ene, begyndt at bæve. Hans kolde Haand holdt endnu den affyrede Pistol.

Han vidste, at han nu var værgeløs. Følelsen af en ubestemt Frygt bemægtigede sig ham. En kold Sveed bedækkede hans Pande. Dette var første Gang, at Luigi Vampa lærte at kjende, hvad Frygt var. Hans hele Legeme rystede, en iisnende Kulde løb igjennem hans Aarer.

„Peppino!" — mumlede han, — „skulde Du have forraadt mig, skulde jeg være Offeret for en eller anden uformodet List! Nei, nei, det er utroligt! Peppino er maaskee gaaet ud med mine Folk for at gjøre et godt Bytte og har troet, at jeg ikke saasnart vilde vende tilbage. Men Katabomberne synes at være ganske øde.

„Peppino burde ikke være gaaet herfra uden at efterlade mig to Skildvagter. Allerede længe har man udlovet en Belønning for mit Hoved, og om der end gives Personer, der interessere sig for min Sikkerhed, saa har jeg dog ogsaa utallige Fjender!

„Dog, Politiet kjender ikke den hemmelige Indgang til Katakomberne og vover heller ikke at opsøge den, thi allerede ofte har man fundet de Spioner, som det havde udsendt, myrdede i det Indre af Circus eller paa den appiske Vei hvis Mommenter tjente mine Folk til Bagholdt —

„Lader os altsaa vente — Peppino vender nok tilbage."

Vampa satte sig ved Siden af Eugenie, idet han endnu fastholdt den sidste Straale af Haab, som

hans Phantasi foregøglede ham, saaledes som det pleier at gaae alle svage og modløse Mennesker, der ikke kunne eller ville overbevise sig om de frygtelige Ord: „Alt er forbi!"

Vampa var fattet paa Alt, kun ikke paa sin Undergang, Timerne snege sig langsomt hen, og Banditten ventede forgjæves paa Peppinos Tilbagekomst.

Hans Tanker omtumledes fra den ene Illusion til den anden.

De sidste Illusioner svandt efterhaanden som de andre og bleve til Intet.

Vampa udstødte et vildt Skrig.

Han bemærkede for første Gang den dybe Slummer, hvori Eugenie var falden. Dette Legeme, som her laa udstrakt paa Bordet, hvor man ellers lagde de Døde, paa dette Marmor, som han med sine Banditter saa ofte havde vanhelliget, opfyldte ham med Forfærdelse. Han hævede Armen i den Retning af Kenotaphium'et, som om han vilde vække Eugenie, men Armen berørte ikke hans Slagtoffers Legeme, og en ny Latter fortrak Boddelens Læber.

„Hvorfor skal jeg vække hende?" — sagde han. — „Hvortil kan det nytte? Vilde hendes Klageskrig ikke strax gjenlyde i disse mørke eensomme Hvælvinger? Vilde derved ikke den Rædsel blive endnu større, som disse indgyde mig? og dog, dersom den Søvn, som nu tillukker hendes Øine, var Dødens! Dersom jeg nu stod ved Siden af et

Liig! Nei, nei, jeg kan føle, at hendes Hjerte slaaer — hun lever — hun sover — udmattet af Angst og Salighed! — lad hende sove — imorgen vil hun vaagne."

Han taug.

Et Øieblik efter vedblev han med stigende Uro:

„Men faaer denne Nat da ingen Ende? Er jeg da for evigt forømt til Mørke og Rædsel? Er det en djævelsk Magts Lune, der giver mig denne Qvinde til evigt Selskab, som synes at ligge i Dødens Slummer? Denne Qvinde, hvis Arme ikke omfavne mig, hvis Læber blive ubevægelige, naar jeg bedækker dem med Kys, som synes at være ufølsom for alle mine Kjærtegn? Hvad bryder jeg mig om hendes Legeme, naar det er af Marmor? Hun skal bevæge sig i mine Arme, skjælve ved mit Bryst! — O Eugenie! Eugenie! Er det virkelig Dig! Er Du virkelig den, som jeg igaar elskede til Vanvid? Som ved Dit Væsen fortryllede mig og røvede mig Besindelsen? Eugenie, hvor er Dit Legemes Ynde og Skjønhed? Her ligger det ubevægeligt og tungt som et Liig! Hvad er der blevet af den ophøiede Ild, som aabenbarede sig i Dit lidenskabelige Bliks Udtryk og i Dine energiske Træk?

„Hvor ere de Følelser, som bragte Dit Bryst til at svulme, og som endog hævede Dig over mit stolte Sind? O, Alt dette er forbi. Du er kold og livløs! Er det maaskee den qvalme Luft i disse fugtige underjordiske Hvælvinger, som qvæler og tilintetgjør Dig? Tal, Eugenie, at

jeg dog idetmindste kan høre Din Stemme! O min Gud, var det da ikke muligt, at Du kunde leve her ved min Side, saaledes som jeg saae Dig udenfor dette Rum? O, Jorden skjuler ogsaa Skatte, og Du vil for Fremtiden være den kostbareste af den, som den undrager Menneskenes Øine! Men hvad nytter Din Skjønhed, naar denne Nat skal vare evigt? Hvorledes kan jeg see Dig og beruse mig i Dine Yndigheder? O, det er til at fortvivle over! Hellere Døden!

„Blot her var lyst, om det end kun var for et Øieblik! Mørket sammensnører mit Bryst, den fugtige Gravluft bringer Blodet til at stivne i mine Aarer.

„Disse Hvælvinger ere nu kun hvad de stedse have været — en Grav! Her indenfor disse Mure ligge Skeletterne, som sove deres evige Søvn! Ha, hvor ofte har jeg ikke vanhelliget disse Dødes Ro ved mine Orgier og Forbrydelser, og nu vanhelliger jeg den atter ved min sidste Forbrydelse! O, den sidste!" — gjentog han hurtigt, ligesom truffen af sine egne Ord. — „Og hvorfor skulde det være den sidste? Ak, ja, allerede længe nærede jeg det Ønske og den Beslutning at kaste Morderdolken, hvormed jeg hidtil har bevæbnet min forbryderiske Haand, langt fra mig. Mod!"

Han kastede den afskudte Pistol, som han uvilkaarligt havde stukket i sit Bælte, langt bort fra sig.

„Bort fra mig, Mordvaaben! Nu, Eugenie, vil Du vaagne op for at føre mig til den sande Lykke.

„Dog, hvad siger jeg i mit Vanvid! Kan vel noget Menneske uden Afsky og Rædsel nævne Banditten Vampas Navn, der i saa lang Tid uden Barmhjertighed har røvet, myrdet og skjændet for at tilfredsstille sin Havesyge og dyriske Vellyst? Nei, Gjengjældelsen vil blive min Lod Jeg er ligesaa fordømt i Menneskenes Øine som i Guds. Jeg venter og haaber, at denne Qvinde vil vaagne, at hendes Læber ville tale, at hendes Øine ville see, uden at betænke, at hendes første Skrig, hendes første Blik er helliget Forbandelsen. Eugenie — tilgiv — o tilgiv!"

Vampa sank ned paa Knæ foran Kenotaphium'et og skjulte Ansigtet i begge sine Hænder.

Et Øieblik efter bemærkede han en rødlig Lysstraale, som begyndte at skinne i den underjordiske Hvælving.

Han stod hurtigt op og aandede dybt, som om han havde indaandet nyt Liv. Derpaa raabte han:

„Peppino!"

Ingen svarede ham.

Lyset kom stedse nærmer.

„Peppino!" — gjentog han.

Den samme Taushed.

Han skjælvede. Han var ene, værgeløs og kunde ikke forsvare sig, hvis Nogen vilde overfalde ham. Han tænkte allerede paa at skjule sig. Han kjendte Bygningsmaaden i de underjordiske Hvælvinger og vilde allerede flygte hen i en fjern Krog, da en Mand pludselig viste sig ved Indgangen og standsede ham med de Ord

„Jeg har allerede seet Dig. Det nytter Dig Intet!"

Fakkelens Skin, som dette Menneske bar, oplyste det uhyggelige Rum. Vampa blev staaende ubevægelig.

Den Ubekjendte traadte et Par Skridt frem. I hans høire Haand blinkede Løbet af en Pistol.

„Benedetto!" — mumlede Vampa, idet han forfærdet foer tilbage.

„Ti, Vampa, eller Du er dødens," — sagde han, idet han holdt Fakkelen høit iveiret for bedre at kunne betragte Banditten.

„Staae de Døde da op af deres Grave for at pine mig?" — tænkte Vampa.

„Du har tilfredsstillet Din forbandede Lidenskab," — sagde Benedetto. — „Jeg kommer derfor for at tage den Andeel deraf i Besiddelse, som tilkommer mig.

„Peppino har forraadt mig," — mumlede Vampa, idet han tilsviede høit: — „Ah, det er derfor, Du kommer? Du har Hastværk, Benedetto. Jeg har fuldbragt Bortførelsen, men hvad Kjøbet af Friheden angaaer, saa er det en Priis, som jeg først senere vil erholde."

„Men jeg skal allerede bruge disse Penge idag."

„Umuligt!"

„Ikke saa umuligt, som Du siger."

„Hvorledes det?"

„Jeg vil det — jeg forlanger det paa Øieblikket."

„Hvad bryder jeg mig derom?"

„Det gjælder Dit Liv, Ven Vampa; hos mig følger Handlingen stedse umiddelbar efter Ordet. Du seer, jeg er bevæbnet.“

„Og jeg?“

„Du er det ikke.“

„Du har altsaa beluret mig!“ — mumlede Vampa rasende, idet han dog fremhyklede den største Rolighed, uagtet han i dette Øieblik erindrede sig den Advarsel, som Mestre Pastrini havde givet ham i Huset Thompson og Frenchs Navn.

„Om jeg end er værgeløs,“ — sagde han, — „saa behøver jeg ikke at bruge Vaaben imod Dig, da paa mit første Vink tyve Mand ville ile herhid, som stedse ere beredte til at udføre mine Befalinger.“

Benedetto rystede paa Hovedet med et foragteligt Smiil og lod sig sig nøie med at svare:

„Forsøg det.“

Vampa skjælvede, men gjenvandt hurtigt sin Energi og raabte kjækt:

„Elendige.“

Benedetto opslog en skraldende Latter, som om han gjorde sig lystig over et afmægtigt Barns Raseri.

„Du er selv en Elendig,“ — sagde han. — „Du, som har ladet Dig henrive af en dyrisk Brynde uden hverken at see eller høre! Vampa, er det Dig endnu ubekjendt, at jeg veed Alt? Du er ene og værgeløs i disse underjordiske Hvælvinger og har intet andet Selskab end

Offeret for Din Vellyst! Fra det Øieblik af, da Du traadte ned i denne Grav, har jeg afventet en gunstig Leilighed. Jeg har hørt Knaldet af Din Pistol og er derpaa steget herned, thi nu havde Dragen mistet sine Tænder; den kunde ikke længer bide. Du har maaskee endnu en Dolk tilbage, men jeg har her i Løbet af denne Pistol to gode Kugler for strax at fælde Dig! Velan, Ben Vampa, spar mig idetmindste det Arbeide at maatte plyndre Dig med mine egne Hænder, eller med andre Ord, skaane den Smule Liv, der endnu er i Dig. Jeg veed, at Du har bemægtiget Dig alle de Penge, der vare i Bandens Kasse. Dette er Alt hvad jeg forlanger, Vampa, — Dit Bælte, eller Du er dødsens."

„Forræder!" — skreg Vampa.

„Sniksnak! Du veed bedre end jeg, hvad dette betyder. jeg gjør hverken mere eller mindre, end hvad Du tusinde Gange har gjort. Jeg stjæler. — Gesvindt, Vampa — nøl ikke, Pungen eller Livet!"

„Men jeg har ikke Pengene."

„Vampa! Vampa!"

„Hør," — sagde Vampa, idet han fortvivlet saae sig omkring. — „Du er den Franskmand, som har lovet det romerske Politi at overlevere mig i dets Hænder. Du seer vel, at jeg ogsaa veed Alt."

„Det er ikke —

„Benedetto, du vil plyndre og sælge mig? Hvor er Din Troskab? Til hvilken ny Forbrydelses Skole hører

Du? Hvorfra kommer Du, troløse, listige, forvovne og forstokkede Dæmon? Betænk, at jeg har plyndret Reisende, at jeg endog har myrdet nogle, at jeg har begaaet utallige Forbrydelser, men at jeg aldrig, o nei, aldrig har solgt et Menneskes Hoved."

„Hvad skal denne Præken betyde? Jeg veed ikke, hvem der har bragt Dig paa den Tanke, at jeg har næret den Tanke, at sælge Dit Hoved. Jeg handler ikke med Hoveder! Altsaa, overgiv Dig til Din Skjæbne, thi Du selv har beredt Dig den Stilling, hvori Du her befinder Dig. Henrevet af Din Lidenskab, af Dit Vanvid, er Du kommet til dette Sted, som Fabelen fortæller os om, og som fører Navnet **Campi lugentes**. Lad nu Dine Taarer flyde, og lid, fordi Touren nu er kommen til Dig, ligesom den har været til mig. Du vil blive fattig! Destobedre for Din Sjæl. Du vil, dersom Du kan, gaae fra Dør til Dør, fra Landevei til Landevei og bede ydmygt om en Almisse. Vampa, alt dette er ganske fortræffeligt til Din Sjæls Frelse."

Vampa gjorde en rasende Bevægelse, som om han vilde styrte sig over sin Fjende. Men Benedetto rettede langsomt Mundingen af sin Pistol mod Banditens Bryst, som bleg, bævende og med bøiet Hoved maatte høre paa Alt, hvad det endnu behagede Villefort's Søn at sige ham.

„Jeg plyndrer Roveren og vil derfor erholde Aflad for flere Aar end dem, jeg endnu har at leve i. Du

vil angre Dine Forbrydelser og ligeledes erholde Tilgivelse. Men lad os ikke nøle længere, Vampa. Dine Penge eller Dit Liv. Du kjender Betydningen af dette Udraab, thi Du er jo selv Mester i Haandværket."

„Og hvem indestaaer mig for, at Du ikke alligevel myrder mig, naar jeg har overgivet Dig Pengene?"

„Det kunde jeg alt have gjort, og det vil jeg gjøre, dersom Du venter et eneste Minut endnu."

„Velan, det er godt."

„Træd nærmere. Læg Pengene her paa Marmorbordet ved Siden af Dit Slagtoffer og fjern Dig. — Ak, Eugenie," — vedblev Benedetto, med rynket Pande, — „ogsaa Du har en bitter Skjændsel at opleve, Du, som har forladt Din Moders Beskyttelse, Du, som alene har vovet Dig ud i Verden. Dette har Du gjort, imedens saa mangen Anden vilde have glædet sig over denne Kjærlighed og denne oprigtige Beskyttelse, som Du foragtede. Eugenie, dersom Din Sovn ikke er Dødens, saa lüd, thi Du har forskyldt det!"

Vampa traadte, efter at have lagt Bæltet paa Marmorbordet, nogle Skridt tilbage. Benedetto overbeviste sig om, at det indeholdt Pengene, hvorpaa han stak det til sig.

Endskjøndt den romerske Bandit opmærksomt iagttog enhver af Benedettos Bevægelser for saaledes uforvarende at kunne styrte sig over ham, saa gik denne dog saaledes

tilværks, at Pampas Hoved stadigt befandt sig ligeoverfor Mundingen af hans Pistol.

Da Benedetto havde stukket alle Pengene til sig, bevægede han sig baglænds indtil Indgangen af Hvælvingen, tog Fakkelen med og lod Banditten atter blive tilbage i det dybe Mørke, overladt til hans qvalfulde Tankers endnu dybere Mørke.

Pampa sank atter ned ved Foden af Kenotaphim'set og udrev sit Haar i vild Fortvivlelse.

Villeforts Søn naaede den yderste Ende af Gangen, steg op af den Aabning, som var hugget i Klippen, og stødte snart derefter paa en Gruppe, bestaaende af ti til tolv bevæbnede Mænd. Lidt længere henne bemærkede man en lille Ryttertrop.

„Min Herre," — sagde Benedetto til en af disse Mænd, — „Banditten er alene."

„Har De seet ham?"

„Ja."

De trak sig hemmelighedsfuldt tilbage til en Krog af Veien, hvor de fortsatte deres Samtale.

„Min Herre," — sagde Benedetto, — „jeg gjør upaatvivleligt hele Rom en væsentlig Tjeneste. Alligevel venter jeg ikke, at De lader mig gaae herfra uden at være ledsaget af nogle af Deres Soldater, endskjøndt Politiet ingenlunde behøver at mistroe mig. Jeg har imidlertid modtaget den paa Banditens Hoved udlovede Priis og det er nok."

„Hvad vil De sige dermed?"

„Tag Fjerdeparten af denne Sum og sig, at jeg er undsluppen af en af de hemmelige Gange i Katakomberne."

„Og Deres Frygt kunde ikke være ubegrundet. De, der ønsker ikke at blive bragt i Berørelse med Politiet, kan bedre end nogen Anden vide, hvad De har paa Samvittigheden. Giv mig derfor Fjerdeparten af den Sum, De har modtaget, ikke fordi jeg seer igjennem Fingre med de Befalinger, som jeg har modtaget, men fordi jeg lader Dem slippe bort, efterat De har 'givet mig de fornødne Oplysninger. Ved De maaskee, om mine Instrukser løde derhen, at lade Dem gaae bort frit og uhindret, saasnart 'vi havde bemægtiget os Vampa?"

Benedetto gjorde en Gebærde, som udtrykte Overraskelse, og trykkede Anføreren for Politiagenterne en lille Rulle i Haanden.

„Er det Guld?"

„See efter."

„Godt, godt. Vent endnu et Øieblik indtil mine Folk have forsikret sig Vampas Person. Saa kan De gaae."

Anføreren nærmede sig til Gruppen og sagde:

„Tænd Faklerne og stig ned. Naa, Kammerater, fremad og til Værket!"

Faklerne antændtes, og Rytterne nærmede sig rask

Indgangen til Katakomberne. Sablerne fløi ud af Skederne, og Agenterne stege ned, for at opsøge Vampa.

Et frygteligt, fortvivlet, vanvittigt Brøl gjenlød efter nogle Minuters Forløb fra det Indre af de underjordiske Hvælvinger.

„Hører De?"

„Ja."

„Det er Løvens Brøl, som styrter for ikke at reise sig mere. Det er den berygtede Luigi Vampa, som nu befinder sig i det romerske Polities Hænder."

„Nu kan De gaae; De er fri."

Villeforts Søn forsvandt i Nattens Skygger.

Sjette Capitel.

Guds underfulde Retfærdighed.

Vampa, Banditten, der saa længe havde opfyldt Roms Omegn med Frygt og Rædsel, var endelig fanget og skulde nu snart høste den Løn, som han havde fortjent for sine mangfoldige Misgjerninger.

Ikke en eneste Stemme i Rom hævede sig til Gunst for ham, og den Mand, som stedse havde været døv for

sine Slagtoffres Bønner og ligegyldig ved de Ulykkeliges Qvaler, som faldt i hans Hænder, saae nu med Forfærdelse det radsomme Stillads til hans Henrettelse blive opbygget, uden imellem de nysgjerrige Tilskuere at opdage et eneste Ansigt, der forraadte Spor af Medlidenhed. Den Ligegyldighed, den Følesløshed, som han stedse havde ladet tilskue ligeoverfor sine Slagtoffre, saae han nu ogsaa afspræget hos Alt, hvad der frembød sig for hans Blik; det var, som om Forsynet vilde lade ham føle og begribe, hvor qvalfuld den menneskelige Tilværelses sidste Øieblikke ere, naar man ikke besidder den Trøst, som et sandt Venskab eller Religionen skjænker os.

Saasnart Politiet var trængt ind i den hellige Sebastians Katakomber, prøvede Vampa, idet han udstødte det vilde Brøl, som Benedetto havde besvaret med en skraldende Latter, endnu engang fortvivlet at sætte sig til Modværge.

Men snart indsaae han Umuligheden af alene og uden Vaaben at kæmpe imod otte modige og bevæbnede Mænd. Han overgav sig derfor, blev arresteret, lagt i Lænker og slæbt bort.

Vampa begreb den Skjæbne, som ventede ham. Skafottet og Bøddelen med sin lange Jernkølle viste sig for ham midt paa Pladsen del Popolo, og skjøndt han uvilkaarligt lukkede Øinene, saa saae han dog stedse de frygtelige Forberedelser til sin nærforestaaende Henrettelse.

Intet kunde frelse ham.

Venner? han havde ingen.

Penge? Man havde berøvet ham Alt. Hans truende Blik vendte sig endnu engang hen til den Side, hvor Eugenies Legeme laa. Et bittert Smil spillede om hans Læber, og hans dybtinsunkne Øine syntes forbande den Time, da denne Qvinde havde viist sig for ham.

Medens Banditten af Cavallerieskorten blev ført til Rom, steg Villefort's Søn, indhyllet i en viid Kappe, af Hesten udenfor Døren til Baron Danglars Eiendom. Han ledte efter Klokkestrengen, rev hurtig i den, indtil en Tjener kom for at erkyndige sig om Aarsagen til denne Spektakel.

Dagen begyndte allerede at grye.

„Siig til Baron Danglars, at jeg har en Sag af største Vigtighed at meddele ham. Jeg haaber ikke, I lader mig vente længe her ved Porten."

„Undskyld, min Herre, jeg har bestemt Befaling til kun at aabne for nøie bekjendte Personer. Jeg troer endog, at Hs. Excellence i dette Øieblik slet ikke vil modtage nogen Fremmede, og De vil derfor gjøre klogest i at sige mig Deres Navn."

„Om jeg end sagde Jer mit Navn, saa er jeg dog vis paa, at jeg vilde gjælde for en Fremmed. Siig til Baronen, at jeg er en Politiagent, som vil indhente nogle Oplysninger i Anledning af en Katastrophe, som i denne Nat har tildraget sig med en Person, som i høieste Grad maa interessere Baronen."

Tjeneren fjernede sig, og Benedette ventede.

Louise d'Armilly havde i denne skjæbnesvangre Nat ikke kunnet lukke et Øie. Ved den ringeste Støi foer hun sammen og troede stedse at høre hendes stakkels Venindes Angstskrig, som Nattevinden førte til hendes Øre.

Hun sank bleg og angstfuld ned paa den Sopha, ved hvilken stod, da hun hørte Klokken ringe paa Haveporten og denne blive slaaet heftig op og i. Tusinde forvirrede Tanker foer igjennem hendes Hoved. Hendes Hjerte bankede stærkt, Stemmen hendøde paa hendes Læber, og Aandedrættet blev hende saa tungt, som om Luften ikke mere kunde trænge ind i hendes Lunger.

Baron Danglars kunde, skjøndt hans Datters Bortførelse bedrøvede ham dybt, ikke modstaae den Byrde, der synes at nedtynge vore Øine og imod vor Villie at lukke dem. Danglars sov derfor allerede i flere Timer, skjøndt meget uroligt. Han havde paaklædt kastet sig paa sin Seng. Derfor var Mademoiselle d'Armilly den Første, som erfarede, at en Ubekjendt saa tidligt forlangte at blive indladt.

Ved Ordet Politiagent følte Louise en god Anelse. Hun troede, at hendes Venindes Nødskrig havde vakt de Forbigaaendes Opmærksomhed, og at den foregivne Fyrst Spadas Vogn var bleven anholdt af Politiet.

Hun ilede selv op i Baronens Værelse og vækkede

ham strax, efterat have befalet Tjeneren at føre Politiagenten ind i Salen.

Baronen foer hurtigt op af sin Søvn og belavede sig paa at gaae ned efter Anmeldelsen af dette ønskelige og uventede Besøg. Louise skyndte sig, da hun forlod Baronens Værelse, at skjule sig bag en Dør, i den Hensigt ikke at tabe et Ord af det, som Politiagenten vilde sige, men til hendes store Forbauselse saae hun sig forgjæves om efter ham.

Salen var tom. Hun vendte om og spurgte, om den Fremmede var bleven ført ind i Salen. Da Tjeneren besvarede hendes Spørgsmaal med Ja, troede hun at have bedraget sig, vendte tilbage til Salen, aabnede Døren og traadte ind, kaldte — men Ingen svarede hende. Hun var alene her.

Imidlertid stod Baronen i Begreb med at gaae ned, da en Stemme, som ikke var ham ubekjendt, standsede ham.

„Det kan ikke negtes, Hr. Baron, at De lægger en ganske fortvivlet Seendrægtighed for Dagen i alle Deres Bevægelser."

Baronen dreiede sig hurtigt om for at modbevise denne Paastands Usandfærdighed og udstødte et svagt Angstskrig.

Han stod ligeoverfor Benedetto.

„De her?" — spurgte han — „hvorledes er De dog kommet herind? Værelset har jo ingen anden Dør end denne her?"

„De glemmer, at Dødningehaanden forstaaer at finde Døre i Mørket, hvortil ingen anden Haand er istand."

„De spøger, min Herre. Forklar Dem, hvorledes er De kommet ind? Af hvilken Grund trænger De Dem paa denne Maade ind i min Bolig — tal, eller jeg raaber om Hjælp!"

„Det er ganske overflødigt at skrige om Hjælp, thi der er jo Ingen, som vil gjøre Dem Fortræd. Dersom jeg ikke var kommet i en god Hensigt, saa var det Onde, jeg kunde tilføie Dem, allerede skeet."

„Men hvad forlanger De af mig? Hvor er De kommet ind?" — spurgte den stedse urolige Baron paany.

„Jeg vil kun besvare Deres første Spørgsmaal og haaber, at vi lettelig ville forstaae hinanden. Luk denne Dør i Laas, Hr. Baron, man kunde forstyrre os."

„Men man venter paa mig nedenunder! De veed maaskee ikke — dog nei, De maae jo vide det."

„Jeg veed Alt, min Herre. Man har berøvet Dem Mademoiselle Eugenie. Det er en Streg af Deres Ven Vampa.

„Min Ven?"

„Han har tilbudt Dem Penge, og De har modtaget dem."

„Jeg?"

„Ja, De! Hvad kunde De vel vente i det Øieblik De modtog Penzene af en Bandits Hænder, og havde en

ung smuk Datter i Huset? Hans Mening er, at De bedre forstaaer at bevæge Dem imellem Tal end imellem Mennesker."

„O, jeg vil aldrig kunne forstaae de Mennesker, der ikke forklare sig tydeligt --- som Dem for Exempel."

„Jeg skal strax tilfredsstille Dem, men luk først denne Dør ilaas."

„Gaa hellere først med ned og vent, til jeg har talt med Politiagenten, som nyligt har opsøgt mig, og som uden Tvivl vil melde mig Røverens Fængsling og sige mig, at man kun venter paa mit Vidnesbyrd, for at erfare, hvem han er. Ha, Signor Vampas Liv er nu i mine Hænder!"

„Snikſnak, Hr. Baron. Dersom De er en Mand med Forstand, saa undgaa ethvert Sammenstød med Politiagenten saameget som muligt."

„Hvorfor?"

„I det Mindste af Instinct."

„Hvad mener De hermed?"

Baronen blev bleg og dreiede med skjælvende Haand Nøglen rask om i Døren.

„Godt, Hr. Baron, det er klogere. Kom nu herhen og hør."

I dette Øieblik blev der banket sagte paa Døren og man hørte Louises Stemme:

„Hr. Baron!"

Baronen vilde svare, men Benedetto gjorde et Tegn, som paabød ham Taushed.

„Hr. Baron, o hvilke Hemmeligheder findes her? Min Gud — Alt dette forfærder mig —"

Da Louise saae, at man ikke svarede hende, gik hun atter ned, og nogle Minutter senere hørte man, at hun kaldte paa en Tjener.

„Hr. Baron," sagde Benedetto, — „Jeg veed Alt. Vampa er nyligt bleven arresteret, Han har erklæret, at han var her, han har nævnet Deres Navn, og De kan let tænke Dem, at Politiet ikke lader en Mand gaae fri, hos hvem Luigi Vampa har tilbragt Natten."

Sveden perlede i store Draaber paa Baronens skaldede Hoved.

„Naa?" — spurgte han ængstelig, idet han kastede urolige Blikke hen til Døren.

„Nu, Tingen er meget simpel", — svarede Benedetto med den urokkeligste Koldblodighed. — „Saasnart Sagen kom mig for Øre, ilede jeg herhen for at give Dem Underretning derom."

„Men hvad skal jeg gjøre?" — spurgte Baronen med stedse stigende Angst.

„De har virkelig ikke meget Omløb i Hovedet, Hr. Baron."

„Ak, det indrømmer jeg gjerne, kjære Ven, der gives visse Ting, som komme saa uventet, at de yttre en

ganske eiendommelig Virkning paa mig. Imidlertid antager jeg selv, at der ikke er megen Tid at spilde."

„Hvad gjorde De i Paris, da De opdagede Deres Stillings Vanskeligheder og den enorme Underbalance i Deres Kassebøger?"

„Ah, der gaaer et Lys op for mig. Medens Bestyrelsen for Enkernes og de Forældreløses Midler ventede paa fem Millioner, greb jeg Flugten."

„Hvad vil De mere? Imedens Politiagenten venter nedenunder for at tage Dem ved Vingebenet, siger De et Farvel til det Hele og løber Deres Vei."

„Derpaa tænkte jeg netop i dette Øieblik, min fortræffelige Ven. Men ad hvilken Vei?"

„Jeg skal føre Dem."

„Paa Ære?" — spurgte Baronen i en barlig Tone.

„Jeg tilsværger Dem det. Men skynd Dem, inden faa Minutter vil man sprænge denne Dør. Dagen bryder stedse mere frem, og snart vil De ikke mere kunne flygte."

„O, fordømte Vampa!" — mumlede Baronen, idet han gik hen til sin Secretair og ved Skinnet af Lampen undersøgte den Skuffe, hvori han havde gjemt sine Penge.

„Lad dog den Bagatel være," — sagde Benedetto „jeg har Penge og vil laane Dem deraf."

„Hvad? Jeg skulde lade tilbage, hvad der tilhører mig, for at Politiet skulde mække sig dermed? Aldrig," —

svarede Baronen, idet han skrabede alle de Penge og andre værdifulde Gjenstande sammen, som befandt sig i Secretairen, og stak dem i Lommerne. — „Det haster vel ikke saa stærkt, at vi ikke nok kunne offre nogle Minutter for en Haandfuld Pjastre. Nu er jeg færdig, lader os nu komme afsted."

Da Baronen sagde dette, trykkede Benedetto paa Fjedren af et Maleri, hvorom vi tidligere have talt, og som smykkede en af Væggene i Værelset. Maleriet dreiede sig strax om en i Rammen anbragt Tap og lod en smal Trappe tilsyne, der, saaavidt man kunde see, førte ind i det Indre af Muren.

„Herhen, Baron," — sagde Benedetto, — „men tag Dem iagt. Trappen er en Vindeltrappe, og Trinene ere glatte af Fugtighed."

„De er en sand Troldmand," — svarede Baronen, medens han lod sig føre videre, og til sin store Beroligelse bemærkede, at Maleriet af sig selv indtog sin forrige Plads i Væggen. — „Fanden skal tage mig, om jeg nogensinde har havt den mindste Anelse om denne Hemmelighed. Det er i Sandhed høist forunderligt."

Imidlertid var Louise atter gaaet op for at kalde paa Baron Danglars, men denne Gang lod hun sig ledsage af de to Tjenere. Døren var endnu stedse tillaaset, og ingen Stemme besvarede Louises Kalden.

Hun faldt nu paa de sælsomste Formodninger, af hvilke kun een forekom Tjenerne sandsynlig. Det var, at

Baronen pludselig var bleven truffet af et Slagtilfælde og derfor ikke havde havt Tid til at aabne Døren. Alligevel kunde Louise, som allerede forhen havde været i Værelset, ikke begribe, hvorfor Baronen havde tillaaset Døren.

Tjenerne besluttede at sprænge den. Louise befalede dem at vente endnu nogle Minuter, medens hun med høi Stemme endnu engang kaldte paa Baronen.

Da hun saae, at hendes Raaben ikke hjalp Noget, gav hun Tjenerne Tegn til at begynde paa Værket. Allerede efter en ubetydelig Anstrængelse begyndte det ormstukne Træ at give efter og Døren at skilles ad. Sømmene sprang ud af Hullerne, Laasen fløi midt ind i Værelset og Dørkarmen styrtede i Stumper ned paa Gulvet.

Louise sprang ind i Værelset, som endnu var oplyst af det svage Skin fra Lampen, der stod paa Secretairen, og saae sig om med Skræk og Forbauselse.

Værelset var tomt.

Louises Angst steg stedse mere og mere. Hendes Aasigt blev liigblegt, og Hjertet truede ved sin heftige Banken med at sprænge hendes Bryst.

Et Menneske, der udgav sig for en Politiagent, var trængt ind i dette Huus og forsvundet som ved et Trylleri. Baronen var ikke i sit Værelse, og dog var Døren laaset indvendigt fra. Hvorledes skulde man forklare sig disse to overordentlige Omstændigheder, især den sidste?

„Ah!“ — sagde hun, idet hun med en voldsom Anstrængelse søgte at skjule sin Frygt, for at Tjenerne ikke skulde mærke Noget. — „Baronen er uden Tvivl gaaet ud, og det er derfor unødvendigt at søge længere efter ham —“

„Men, Mademoiselle,“ — indvendte en af Tjenerne, — „hvorledes er han da kommet ud? Det kunde kun skee igjennem Vinduet, men ogsaa dette er tillukket.“

„Jeg veed det ikke,“ — svarede Louise, — „men det maa dog forholde sig saaledes. Siig til Postillonen, at han spænder for, fordi jeg vil vende tilbage til Staden, og naar Hr. Baronen kommer tilbage, saa siig til ham, at jeg beder ham undskylde, at jeg har fjernet mig, uden at oppebie hans Tilbagekomst, fordi jeg ikke kan blive længere borte fra Theatret.“

Tjenerne adløde, og et Øieblik efter sad Louise i Vognen, som førte hende tilbage til Rom.

Næppe var hun traadt ind i sit Huus, førend Fru Aspasia kom ilende hen til hende for at meddele hende, at hendes Veninde Eugenie tidligt om Morgenen var kommet tilbage, men at hun ikke følte sig vel og derfor var gaaet tilsengs for at udhvile sig.

Louise ilede strax med Taarer i Øinene til Eugenies Værelse, kastede sig ned paa Sengen hos hende, sluttede hende i sine Arme og overvældede hende med de oprigtigste Beviser paa hendes Hengivenhed.

Begge Veninderne blandede deres Kys og Taarer

sammen. Eugenie pressede sit Ansigt mod Louises Bryst for at skjule sin Rødme og sin Skam.

Imedens begge Veninderne saaledes hengave sig til deres Følelser, og Eugenie, tusindfold angrende den Følelse, hvoraf hun havde ladet sig henrive, forviste ethvert andet Billede end hendes Venindes ud af sin Sjæl, kjendte Baron Danglars allerede sin Stilling og skjælvede ligeoverfor Benedetto af Raseri og Fortvivlelse.

De vare Begge naaede til Enden af Vindeltrappen, fra hvilken Baron, ført af Villeforts Søn, troede at kunne undflye.

Ligeoverfor dem befandt sig en lille Dør, som stod i Forbindelse med et andet Huus. Morgensolen trængte igjennem Sprækkerne paa et lille Vindue, som var anbragt høit oppe i Muren.

Næppe vare de ankomne til dette Sted, førend Benedetto dreiede sig hurtigt om mod sin Ledsager, holdt ham Mundingen af en Pistol for Panden og spurgte ham i en kort Tone, hvormange Penge han havde hos sig.

Baronen tabte Modet af Skræk, dog lykkedes det ham efter en uhyre Anstrængelse at fremstamme disse Ord:

„Naa, kjære Ven, hold op med Deres Spøg, jeg veed jo nok, at De —"

„De maa vide, at jeg uden mindste Betænkelighed eller Omstændigheder skyder Dem en Kugle for Panden,

dersom De ikke strax giver mig alle de Penge, som De tog ud af Deres elegante Secretair. Ja, ja, Hr. Baron, denne Tilstand og Bedøvelsen, hvori Overraskelsen sætter Dem, vilde være paa rette Sted, dersom jeg var den Mand, der gyste tilbage for at myrde det Menneske, han vil bestjæle."

„Min Herre," — stammede Baronen, — „De vil ganske bestemt more Dem paa min Bekostning. O, dette Øieblik er ilde valgt hertil!"

„Deri har De Ret, thi man kan omringe Huset, opdage denne hemmelige Gang og arrestere Dem."

„Og Dem med!" — sagde Baronen, idet han mere død end levende lænede sig imod Dørstolpen.

„Deres Ord ere en god Prophets, Hr. Baron, og jeg vil derfor uden videre Omstændigheder og Tidsspilde gjøre Ende paa Sagen," — svarede Benedetto, idet han med den største Koldblodighed af Verden spændte Hanen paa Pistolen.

„De vil altsaa for Alvor bestjæle mig," — mumlede Baronen, med den største Fortvivlelse, idet han stampede med Foden og udrev sit Haar. — „De er en Forræder!"

„Tak skal De have," — svarede Benedetto — „og hvad er De da? hvad har De altid været? og hvad vil De altid blive?"

„Jeg? Jeg — har Intet — aldrig — har jeg nogensinde gjort Dem nogen Fortræd?"

„Dette Spørgsmaal har jeg aldrig henvendt til Dem og vil aldrig gjøre det. Baron Danglars, Deres Penge eller Deres Liv?"

„De er altsaa en Tyv?"

„Men det har De jo allerede længe vidst, kjære Ven."

„Ja, jeg vidste det, men jeg havde glemt, at jeg vidste det!" — svarede Danglars i den største Fortvivlelse; — „jeg vidste — o, Skjæbne — Skjæbne!"

„Nei, min Herre, nei. Skjæbnen kan ikke gjøre derfor, jeg vil forklare Dem Deres Forblindelse. Fra det Øieblik af, hvor jeg kunde være Dem til nogen Nytte, og hvor min Tjeneste stedse blev vigtigere, hvor De indsaae, at den Stilling, jeg forskaffede Dem, idet De ikke behøvede at arbeide, beholdt sin Tillokkelse, har De havt den naturlige Svaghed at undskylde mine smaae Forvildelser og at kalde et Menneske Deres Ven, som ikke er kommet til Verden for at være noget Menneskes Ven! De har havt denne Svaghed, fordi Deres Samvittighed aldrig har været reen. Nei, det Menneskes Samvittighed har aldrig kunnet være reen, som har udkastet den Plan at stjæle Enkers og Forældreløses hellige Eiendom! Et Menneskes Samvittighed, der, efter groveligen at have fornærmet sin Kone, besidder den Frækhed at træde hende for Øie for at bemægtige sig Ruinerne af hendes Formue, der, som han formoder, er bleven reddet fra Skibbruddet, og som er bleven fordoblet ved

visse hemmelige Operationer, som jeg ikke kjender! Et Menneskes Samvittighed, som beholder den meest berygtede romerske Bandit en Nat hos sig, modtager Penge af hans forbryderiske Haand uden nøie at erkyndige sig om Bevæggrunden til denne besynderlige Ædelmodighed! Begriber De nu, af hvilken Beskaffenhed den Blindhed var, som tillukkede Deres Øine, Hr. Baron?"

„Og De, der taler saaledes, — hvem er De? Hvorfra kommer De? Og hvad vil De egentlig?"

„Meget vel. Tre Spørgsmaal, tre Svar. Jeg er et Menneske uden Navn, uden Familie, uden Gud, uden Religion, uden Fædreland og uden Venner. — Jeg er en Nat steget op af en Grav, med Fortvivlelsens Brand i Hjertet, paa Læberne Forbandelse og i Hænderne en eiendommelig Reliquie — den Haand, som vilde ombringe mig, da jeg drog det første Aandedræt i denne Verden, — den Haand, som senere har velsignet mig, og som jeg har kysset og vædet med mine Taarer. Nu, min Herre, bliver der endnu kun tilbage for mig at besvare Deres sidste Spørgsmaal: Hvad jeg egentlig vil? Ha, hvad jeg vil, hvad jeg forfølger, er en retfærdig, uforsonlig Hævn!"

„Og naar har jeg da fornærmet Dem?" — spurgte Danglars, der næppe var istand til at holde sig opreist.

„Aldrig."

„Nu, og dog vil De bestjæle mig?"

„Min Herre, jeg stjæler, fordi den Vandring, jeg har at tilbagelægge, er besværlig og bekostelig! Det Menneske, som jeg har at bestille med, er mægtigt, og for at beseire ham behøver jeg Penge. Jeg stjæler af Nødvendighed, af ubetinget Nødvendighed, og jeg kan ikke opoffre denne Nødvendighed for den Persons Skyld, som jeg bestjæler. Min Herre, Tiden forløber. — Deres Stilling kan ikke forandres, vælg altsaa: Deres Penge eller Deres Liv."

Med disse Ord strakte Benedetto Haanden ud og modtog Pengene, som Baronen under en gjentagen smertelig Jamren leverede ham.

Baronen blev nu atter slet og ret Danglars, fordi han nu var fattigere end nogensinde før.

Der indtraadte et Øieblikks Taushed, i hvilket Benedetto med Pistolen i Haanden kiggede igjennem en Sprække i Døren.

„Der er Ingen derinde," — mumlede han. — „Lad os gaae."

Baronen sneg sig bleg og skjælvende langs med Muren, indtil han havde indhentet Benedetto, bagefter hvem han med den ynkeligste Mine af Verden vaklede afsted.

„Hav Forbarmelse med mig," — sagde han — „jeg er gammel, og mine graae Haar burde have Krav paa Deres Medlidenhed. Hvad skal jeg nu gribe til —

hvormed skal jeg fortjene mit Brød? De veed nok, at naar jeg sætter min Fod ind i Rom, bliver jeg arresteret."

„Naa, saa saaer De frit Logis; er det da saa ilde?" — svarede Benedetto, idet han beredte sig til at aabne Døren.

„Hav Medynk med mig; for Guds Skyld hav Medlidenhed med mig."

Benedetto blev staaende og fæstede et Blik paa Danglars, som syntes at trænge ind i hans inderste Sjæl.

„For Djævlen, De er jo bleven saa from som et Lam, gamle Kammerat!" — udbrød han; derpaa tilføiede han:

„Fattigdommen er Fromhedens ægte Søster, idetmindste vandrer den som oftest ved dens Side."

„Nu, naar Guds Navn ingen Magt har over Dem, saa beder jeg Dem i den Missions Navn, som De forfølger, om Barmhjertighed!" — vedblev Danglars.

„Naa, det forstaaer jeg idetmindste bedre. Men hvad vil De have, jeg skal gjøre?"

„At De skal staae mig bi."

„Men hvori?"

„Ak, i Alting! i Alting! Red mig, beskyt mig!"

„Naa, skal jeg maaskee slæbe Dem med mig omkring overalt, I gamle paatrængende Faarehoved? Jeg forlader nu Italien. Et Skib, som tilhører mig, venter mig i Havnen."

„Et Skib!“ — gjentog Danglars, idet han lydeligt drog Veiret og pludseligt løftede Hovedet op, — „et Skib?“

„Hvad er der paafærde?“ — sagde Benedetto, der, da han bemærkede Danglars Gebærder, hurtigt foer med Haanden ned i Lommen for at gribe sin Pistol.

„Sagde De ikke nyligt, at et Skib, som tilhørte Dem, ventede Dem i Havnen?“

„Ja.“

„Har De alt en Lods?“

„Naturligviis.“

„Ah!“

„Naa, og dersom jeg nu ingen havde?“

„Saa vilde jeg have bedet Dem om denne Post.“

„De?“

„Ja vel, jeg! Men da De dog gjør en Søreise, saa vil De uden Tvivl ogsaa forbinde Handelsforretninger dermed. De tager maaskee Contrebande med til Middelhavet, og i saa Fald tilbyder jeg mig som Supercargo.“

„De forstaaer Dem altsaa paa at styre et Skib og paa Søhandelen?“

„Om jeg forstaaer mig derpaa! Jeg har faaet mine første Tænder paa Søen, udstrakt under Vareballerne, hvormed Skibet var ladet.“

„Hvad siger De? Og Baabnet, som prydede Deres Bugge, og Deres Ahners Navn?“

„Jeg har begyndt som Matros og er stedse steget

høiere, indtil jeg er bleven det, som De har kjendt mig. Nu gaaer det atter tilbage, og jeg vil ende paa samme Punkt, som jeg har begyndt."

„Sværg mig ved Deres Liv, at De taler Sandhed?"

„Ja."

„Betænk vel, at naar vi først engang ere paa Søen og Deres Uduelighed er kommen for Dagen, De da vil erholde en Liigkiste, som vil være Dem værdig — Bugen af en Haifisk!"

„Jeg indestaaer for mig selv."

„Velan, saa stik Deres Titel i Lommen og følg mig. Deres Historie forekommer mig i Sandhed ret interessant. De kan fortælle mig den, naar vi ere paa Søen. Jeg forsikkrer Dem, at Ingen er istand til under den skjønne, med Fløil og Silke forede Kjole at gjenkjende Matrosens simple og grove Troie. O, Verden, Verden!"

Syvende Capitel.

En Nat paa Søen.

Naar det lykkes et Menneske af simpel Herkomst ved agtværdigt Arbeide og anstrængte Studier at svinge sig i

Veiret og skaffe sig et Navn, der saaledes fuldstændigt bliver hans Eiendom, hvem vil det da nogensinde falde ind at lade ham høre hans ringe Fødsel for derved at nedsætte ham? Hvem kunde ønske enten ved Intriguer eller Fattigdom at see ham synke tilbage i sin forrige Dunkelhed?

Men naar et Menneske af den laveste Folkeklasse hæver sig i Veiret ved Kabale og ved Hjælp af Forbrydelser træder frem af sit Mørke, hvem vil da ikke tilklappe dette Individs Fald Bifald, naar det fra Høiden af sin Magt atter forsvinder i det Støv, hvoraf det fra Begyndelsen er udgaaet.

Men denne skjønne Theori staaer ikke i Overeensstemmelse med de Kjendsgjerninger, som sædvanlig findes paa denne Jord. Verden retter sig ingenlunde efter den eller tager den til Maalestok for sin Dom. Intriguen, Kabalen, og kun altfor ofte Forbrydelsen ere i det Mindste ligesaa stærke og mægtige Vehikler som Videnskaben, Studeringer og Ungdommen. Nogle, det vil sige Kjæltringerne, forsøge per fas et nefas at opnaae den Stilling, hvorefter de tragte, og naar de have opnaaet den, klamre de sig fast til den med en Seighed, der næsten gjør dem uaffættelige.

Andre, det vil sige de retskafne Folk, modtage Stillingen mere som en Belønning end som Noget, der tilkommer deres Fortjenester. De rose sig ikke heraf og holde sig saalænge, indtil det falder en Misundelig ind at fortrænge dem.

Om de Første siger man: „Det er dygtige Folk," — om de Sidste: „Det er udygtige Folk," — om ikke Tosseh oveder.

O menneskelige Retfærdighed Hvilke Modsigelser og Urimeligheder vise sig næsten altid i Dine Domme. Naar vil Du endelig engang tage de Forskrifter til Rettesnor, som Samvittigheden opstiller, men som man ifølge et eiendommeligt Phænomen ikke anvender, — de Forskrifter, som udgjøre en guddommelig og fuldkommen Retfærdighed, som man kalder Guds Retfærdighed.

Fuldkommenheden er ikke af denne Verden, sige denne Jords jammerlige Viismænd, og hvor ofte søge de ikke, idet de udgaae herfra, at retfærdiggjøre en eller anden Voldshandling.

Fuldkommenheden er ikke af denne Verden, og i sin Forblindelse tilintetgjør Mennesket de sandsynlige Beviser paa den guddommelige Retfærdighed, der aabenbarer sig for os ved en underfuld og uforklarlig Combination af Kjendsgjerninger, der blot gaae ud paa at demaskere Bedrageren, der skjuler sine Misgjerninger under Hyklериets Maske.

Baron Danglars blev truffet af et af de Slag, der nøde Mennesket til at vende om paa sin forbryderiske Bane. Desuagtet havde det ikke været muligt for et menneskeligt Væsen alene at føre dette Slag mod det skyldige Hoved; Ingen havde arbeidet paa at forberede de Combinationer og combinerede Kjendsgjerninger, før fra

Trin til Trin at lade ham synke ned i Støvet. Der laa i alt dette en Villie, der var høiere end Menneskenes ere, en guddommelig Intelligents, der fordømte ham og ledede Begivenhedernes Gang, en almægtig Arm, hvis Kraft var uimodstaaelig.

Som et Menneske, der var født paa Samfundets laveste Trin og udgaaet fra et Intet, begyndte han med Forræderi, steg indtil Tyveri, til Kabale og saae sig snart paa Magtens Top. Han berusede sig i Stolthedens Virak; han forglemte, hvorfra han var udgaaet. Da forraadte man ham; senere blev han et Offer for Tyveri og Intrigue, det vil sige, han steg ned af de samme Trin, hvorpaa han var steget i Veiret, og disse førte ham tilbage til det Punkt, hvorfra han var udgaaet.

Det var Guds Retfærdighed.

Danglars havde ledsaget Benedetto, og Dagen derpaa saae han sig ombord paa Jagten, der, efterat have forladt Tiberen, styrede Coursen til Corsika. Mandskabet forekom Danglars bekjendt. Den anden Styrmand var Peppino, og dette Individ havde Danglars allerede kjendt i længere Tid.

Jagten med sine tvende latinske Seil, som Aftenvinden fyldte, sloi let hen over Vandet, idet den fjernede sig rask fra Italiens Kyster, og heldede sine Rær ned mod de skumklædte Bølgetoppe. Da de nødvendige Manœvrer vare udførte og alle Gjenstande bragte paa deres beho-

rige Sted, lode de otte Matroser, som udgjorde Jagtens Mandskab, denne løbe for Vinden og strakte sig mageligt ud paa Dækket og stoppede deres Piber for at ryge.

Peppino stod lænet til Formasten og betragtede nysgjerrigt den Mand, som stod tilroers og stadigt rettede sit Blik enten paa Vimpelen eller paa det lille Compas.

Benedetto stod indhyllet i sin Kappe ved Siden af denne Mand, som om han passede paa hans Miner og Bevægelser.

Ved Nattens Frembrud luftede det mere op, og Jagten begyndte at skyde en hurtigere Fart.

Da Manden ved Roret bemærkede dette, sagde han til Benedetto:

„Seer De, det kuler op til Natten, vi komme i Vindlinien, og efter min Mening kunne vi kun bibeholde Læseilet og maae rebe Topseilet."

„Jeg forstaaer lizesaa lidt deraf, som om De talte Græsk, og siden vi tale om Græsk, falder det mig ind, at en af mine Forfædre døde af Længsel efter at lære dette Sprog, Mester Danglars," — svarede Benedetto. — „Men jeg vil strax kalde paa En, som forstaaer Deres Kaudervælsk. — Heida, Rocca Priori, kald engang paa Lodsen."

„Her!" — raabte strax et Individ, som rask sprang op fra Matrosernes Kreds og ilede hen til Agterenden af Skibet.

„Mester Danglars taler om at rebe Topseilet," — sagde Benedetto.

Lodsen smilede foragteligt og tilkastede Danglars et mistroisk Blik.

„Hvorfor det?"

„Vi komme i Vindlinien, og have paa denne Maade fuldkommen nok i Læseilene," — svarede Danglars.

„Nei, see engang! Det forekom mig, at I nyligt ikke var betænkt paa at skaane Mandskabets Arme. Hvorfor ville vi da komme i Vindlinien, om jeg maa spørge?"

„Veed I da ikke, hvor Øen Elba ligger? Seer I ikke, at en Sydvestvind reiser sig?"

Og Jagten, som stedse mere nærmede sig Vindlinien, tabte som en Følge deraf i Hurtighed. Lodsen trak paa Skulderen, idet han mumlede nogle Ord, hvoraf Benedetto hørte omtrent følgende:

„Jeg forstaaer Intet af denne Maade at styre paa og vil ei heller forstaae Noget deraf. Som det forekommer mig, er min Kammerat bange for at lavere —"

„Afsted paa Jeres Post," — sagde Benedetto. — „Mester Danglars skal fremdeles styre Skibet."

Derpaa nærmede han sig Danglars og vedblev:

„Pas vel paa, hvad I gjør! Betænk, at i samme Øieblik, som jeg opdager Eders Uduelighed, kaster jeg Jer overbord og giver Jer Fiskene til Føde. Jeg har

allerede sagt Jer, at jeg aldeles ingen Hast har med at naae Øen Monte-Christo."

„Berolig Dem," — svarede Danglars med den største Rolighed. — „Jeg kjender Middelhavet meget godt, og endskjøndt jeg ikke veed saa nøie, hvor Øen ligger, saa ville vi dog ikke forfeile den."

Mandskabet var paa sin Post.

Nogle halede i Gietougene, Andre i Skjøderne og Halsene paa Fokkemasten.

Danglars kastede et Blik paa Compasset, lænede sig op til Roerpinden og raabte, da Jagten begyndte at komme i Vindlinien, med stærk Stemme:

„Hal Klyveren ind!"

Og derpaa:

„Luvseilet los!"

Jagten lagde sig strax paa Siden, og Seilene fyldtes, medens det store Mersseil og Fokseilet begyndte at slaae mod Masten.

„Fokseilet los! Mersseilet ind! Lad gaae!"

Danglars kastede ved disse Ord et Blik paa Benedetto, der syntes at være tilfreds.

Lodsen begyndte at gaae frem og tilbage paa Dækket og saae med mørke Blikke hen i den Retning, hvor Mester Danglars stod.

Jagten, der nu seilede roligt og let hen over Bølgerne, beskjæftigede ikke mere Benedettos Opmærksomhed.

Han sukkede dybt og indaandede begjærligt den friske Luft paa Havet.

De paa Skandsen forsamlede Matroser istemmede en Chorsang, der tjente som Refrain for de Vers, som Peppino, der stod midt imellem dem, sang. Hans Sang syntes at gjøre et ubehageligt Indtryk paa Benedettos Gemyt. Han følte Trang til at være ene og til ikke at høre Andet end Vindens Piben i Takelagen og den Mumlen, som Kjølen, der gjennemskar Vandet, frembragte.

Efter et qvalfuldt Liv, i Begreb med at udføre et stort og voveligt Foretagende, med Fortvivlelse, maaskee Anger og en frygtelig Hævntørst i Hjertet, og idet han skuede det uendelige Rum for sig, vilde han samle sine Tanker og tænke over Grundene til og Retfærdigheden af den Sag, der drev ham til et Værk af Blod og Taarer.

Han kaldte paa Peppino og befalede ham at lade Matroserne begive sig til Ro, da han selv vilde overtage den første Nattevagt paa Jagten.

„De stoler altsaa paa Mester Danglars Dygtighed? De gjør Regning paa hans Duelighed?" — spurgte Peppino.

„Og hvorfor ikke?" — svarede Danglars. — „Jeg er fortrolig med denne Bestilling og kan forsikkre Dig, at vi, dersom Vinden ikke springer om, nu kunne tilbagelægge sex Knob i Timen, og at vi imorgen ved Solens Opgang ville komme forbi Øen Elba."

„Gaa, Peppino," — sagde Benedetto.

Peppino adlød, og et Øieblik efter havde Alle fjernet sig.

Kun to Personer bleve tilbage paa Dækket.

Benedetto og Mester Danglars.

Begge syntes hensunkne i dybe Betragtninger. Den Første stod med Armene overkors paa Brystet, blottet Hoved og Øinene fæstede paa Havet, der rullede sine Bølger omkring ham i Nattens Mørke. Den Anden støttede sig med den ene Haand paa Roret, og havde stukket den anden i Brystlommen paa sin Pjækkert. I hans Træk læste man det gribende Udtryk, som viser sig, naar Mennesket lader hele sit foregaaende Liv passere forbi sig. Den Ene tænkte paa Fremtiden, den Anden paa Fortiden.

Benedetto gik langsomt hen til Danglars og slog ham let paa Skulderen, efterat have kastet et skarpt Blik paa ham.

„Der er intet Nyt," — skyndte Mester Danglars sig at sige, idet han hurtigt kastede et Blik paa Compasset. — „Jagten seiler for god Vind."

„Vi vare i dette Øieblik begge meget langt fra Jagten," — sagde Benedetto, uden at give ham Tid til at tale ud.

„Jeg forsikrer Dem —"

„Nok, Mester," — afbrød Benedetto ham — „hvad bryder De eller jeg os i denne Nats Ensomhed og

Stilhed om Jagten eller om Havet? Jeg overtænkte det, som skal skee, og De lod uden Tvivl Deres foregaaende Liv passere Revue for Dem. Saaledes er det. Den Ene af os maa med Liv os Sjæl hellige sig Forfølgelsen af et Menneske, som han har tilsvoret sin døende Fader at hævne sig paa. Den Anden maa af sin Fortids Handlinger drage dem frem, for hvilke han har fortjent den frygtelige Straf af Skjæbnen, som i den sidste Tid har hvilet paa ham. Tal, min Herre, tal; jeg føler Trang til at høre Nogen tale, som har begaaet Forbrydelser. Jeg vil studere Forbrydelsen under dens forskjellige Skikkelser — jeg vil lære at kjende de forskjellige Maader, paa hvilke et Menneske kan lide i denne Verden. Tal dog, thi jeg maa lidt efter lidt qvæle og udslukke de helligste Tilbøieligheder i det menneskelige Hjerte. Jeg har den Opgave at udfinde Pinsler og Straffe, som kunne faae ham til at stønne og vaande sig af Smerte. Vee mig, dersom jeg har forfeilet mit Maal, dersom Slaget ikke rammer, dersom min Arm synker værgeløs ned, dersom min Skarpsindighed svigter mig. O, min Fader, da vilde Du ikke blive hævnet!"

Danglars betragtede Benedetto med et ængsteligt og sky Blik. Endnu aldrig havde han hørt et saadant Sprog af hans Mund. Aldrig havde han hørt hans Stemme blive afbrudt af bittre Jammerklager.

Der indtraadte et Øieblik Taushed, i hvilket Benedetto gav sine Taarer frit Løb, idet han gik op og ned

af Dækket med stærke Skridt i vildt Oprør, hvorpaa han atter blev staaende foran Danglars.

„Min Herre," — sagde han, — „Greven af Monte-Christo, denne Edmund Dantes — svar mig — hvem var han? og hvorfra er han fremtraadt som en saa mægtig og ubarhjertig Hævner?"

Danglars skjælvede.

„Kan jeg afsløre en Hemmelighed, som kun bestaaer mellem ham og Gud?"

„Og hvorfor siger De ikke mellem ham og Helvede?" — raabte Benedetto.

„Fordi jeg begynder at troe paa et ophøiet Princip, hvorfra den virkelige sande Retfærdighed udgaaer."

„Altsaa troer De, at Edmund Dantes var begeistret af det ophøiede Princip, De omtaler?" — spurgte Benedetto med et næppe synligt foragteligt Smiil.

„Jeg troer det," — mumlede Danglars.

„De?"

„Ja, ja, og jeg vil bibringe Dem min Tro, dersom De vil høre mig."

„Tal."

Danglars betænkte sig et Øieblik og begyndte derpaa:

„Fra 1814 til 1815 laa i Marseille en lille Brig, som tilhørte Huset Morel & Søn. Jeg beklædte en Supercargos Post paa denne Brig. I Januar 1815 døde Captainen paa Briggen paa Høiden af Porto Ferrajo,

og den 25de samme Maaned løb Skibet ind i Marseilles Havn under en ung Sømands Commando, til hvem Capitainen havde sat sin hele Lid.

„De kan nok tænke Dem, at den ved Captainens Død ledigblevne Post opvakte Ønsker i mere end eet Hjerte. Min Ærgjerrighed opflammedes, og jeg begyndte at foretage de nødvendige Skridt for at erholde Capitainsposten. Min Tjenestetid ombord, min Erfaring som Sømand, Alt maatte tale til min Fordeel, men alligevel vilde Skjæbnen, at denne unge Sømand skulde blive foretrukken for mig!

„Nu svoer jeg at styrte ham i Fordærvelse. Denne unge Sømand var Edmund Dantes. Han elskede en ung Catalonierinde og opvakte ved det Fortrin, hun gav ham fremfor en af hans Landsmænd, denne Mands Skinsyge — en vanvittig Jalousi. Da jeg kjendte Catalonierens Charakteer meget nøie og beregnede, til hvilket Punkt den Flamme, der brændte i hans Hjerte, kunde naae, søgte jeg at nære denne Brand, saaledes at den kunde blive fordærvelig for Edmund Dantes."

„Og hvordan lykkedes det Dem?" — spurgte Benedetto med dæmpet Stemme og med et Menneskes Mine og Bevægelse, der bedømmer og vurderer Handlingen efter de Ord, han hører.

„Ved at benytte en Hændelse paa den sidste Reise. Jeg skrev en Denunciation mod Edmund Dantes, idet jeg fortalte, at han paa Tilbageveien til Marseille havde lagt

bi ved Øen Elba og der gaaet i Land. Denne Denunciation indleverede jeg til Øvrigheden og ledsagede den med forskjellige Details, som havde til Hensigt at henlede den Mistanke paa Edmund Dantes, at han var en af Bonapartes Agenter. Paa Grund heraf blev han arresteret som Bonapartist i samme Øieblik, som han vilde sætte sig tilbords for at høitideligholde sit Bryllup med den skjønne Catalonierinde.

„Fra denne Dag af forsvandt den Mand fra Verdens Skueplads, som stod mig iveien, men læg vel Mærke til, min Herre, at jeg aldrig, nei aldrig kunde opnaae Posten som Capitain paa Briggen. Femten Aar henrandt, og efter denne Tids Forløb var Catalonierinden, som havde giftet sig med Edmund Dantes' Medbeiler, bleven Grevinde af Morcerf, medens jeg havde giftet mig med Hr. de Nargonnes Enke og besad min Titel som Baron Danglars og mine smukke og kjære Millioner.

„Pludselig dukkede der en Dag, man veed ikke hvorfra, maaskee fra Jordens Skjød eller Havets Dyb, en umaadelig rig og mægtig Mand op. Denne Mand var Greven af Monte-Christo. Fra denne Dag af syntes Skjæbnen at forfølge os. Hvad mig angaaer, saa maatte jeg, compromitteret ved den uindskrænkede Credit, der var bleven aabnet for ham paa mit Huus, forlade Paris og flygte for at redde Resten af min Formue. Hvad Grevinden af Morcerf angik, denne Qvinde, som fordum havde været hans Elskede, hans Brud, saa saae hun

Ulykkens mægtige Haand fra Grunden af omstyrte hendes Lykkes Bygning. Vanære, Fattigdom og Elendighed naaede hende kun alt for snart.

„Vent," — sagde Benedetto pludselig. — „Og hvorfor vilde Edmund Dantes styrte denne Qvinde i Elendighed, som han havde elsket? Ved hvilken Forbrydelse havde denne Qvinde fortjent denne frygtelige Tugtelse, som den Mand tilsviede hende, der erklærede sig indespærret af Gud? Forlangte Edmund Dantes maaskee, at denne Qvinde bestandigt skulde blive et Løfte tro, som hans lange Fraværelse havde løst hende fra? Forlangte han, at denne stakkels Kone skulde være fordømt til en evig Enkestand, som endnu slet ikke tilhørte ham, saaledes som en Kone tilhører sin Mand? Ah, det var Din første Feil, Edmund Dantes. Det var en klar og aabenbar Forblindelse af Dig."

„Ja, men De glemmer, at Edmund Dantes maatte hævne sig paa Greven af Morcerf," — bemærkede Danglars.

„Og denne Mand, som troede sig andre Mennesker overlegen i Alt, — denne Mand, der udgav sig for at være retfærdig som en Gud, har ikke forstaaet og erkjendt, at Barmhjertighed er Guddommens skjønneste Attribut," — svarede Benedetto. — „Seer De, hvor intelligent og retfærdig han var, da han opoffrede den Qvinde for en frygtelig Hævn, som havde elsket ham og maaskee vilde have opoffret sit Liv for ham. Vanvittige, midt i Din

indbildte Hæder! Elendige, paa Spidsen af Din drømte Høihed, Hykler, som kaldte en Hævn Guddommens Straf!"

„Nei, nei!" — mumlede Danglars bævende og oprørt. — „En Gud havde gjort ham mægtig for at tugte Forbrydelsen — jeg troer paa dette Mysterium."

„Velan, jeg for min Part fornegter Eders Guder, naar deres Retfærdighedsgjerninger ere saadanne som de, Edmund Dantes har aabenbaret os!" — udbrød Benedetto, idet han strakte sin knyttede Haand mod Himlen.

Danglars holdt ham tilbage med den venstre Haand.

„Hvad siger De? I det Øieblik, vi svæve over Afgrunden og ere givne til Priis for Vind og Vove, støder De saaledes Somandens eneste Haab fra Dem. De er en Vanvittig! Prøv Kjendsgjerningerne, og erkjend i deres Sammenhæng, at der i Sandhed gives en almægtig Gud over os! Jeg, som var Millionair, og som tusinde Gange for evigt troede mig udrevet af det Mørke, hvori jeg blev født, — jeg saae mine Millioner forsvinde som Støv for Vinden, og nu er jeg atter bleven hvad jeg var, da jeg gjorde mit første Skridt paa Lastens Bane. Ja, der gives en almægtig Gud — jeg troer paa ham, jeg troer paa ham af min Sjæls inderste Dyb?"

„Lad saa være!" — sagde Benedetto efter et Øieblik's Taushed. — „Jeg vil vil troe paa Gud, ja, der findes en retfærdig og almægtig Gud, fordi han sender

mig for at sønderknuse den Mand, der spottede hans uendelige Barmhjertighed, idet han negtede Alle den paa denne Jord! Jeg føler Trang til at troe paa denne altstyrende Gud, thi jeg føler i mig selv hverken Magt eller Kraft. Jeg er ubetydelig og usel i det uendelige Rum, som omgiver os. Jeg føler Trang til at troe paa Gud, fordi der i mig lever et Princip, som er ophøiet over Jordens Smaalighed, og som følgelig ikke kan naae Jorden! O, Gud! Gud! Hvis mine Tanker i dette Øieblik ere forbryderiske, dersom Hævnen, jeg har svoret, er uretfærdig, da begrav mig for evigt i den Afgrund, som gaber under mine Fødder."

Og Benedetto sank for første Gang i sit Liv paa Knæ og hævede sit Blik mod Himlen.

I dette Øieblik indtraadte et formeligt Vindstille. Vandets Overflade forvandlede sig til et umaadeligt Speil, og inden Benedetto endnu fik Tid til at kalde paa Mandskabet, inden endog Danglars kunde opfordre ham dertil, forkyndte et rødt Lyn, som foer over Firmamentet, og hvorpaa der fulgte et frygteligt Tordenskrald, en af disse Uveirsstorme, som ikke ere sjeldne i Middelhavet.

Paa alle fire Sider syntes Himlen at aabne sine Dybder for at udsende disse rædsomme Lyn, der sloge ned i Bølgerne rundt omkring den lille Jagt. Tordenslagene fulgte med stedse kortere Mellemrum efter hinan-

den, og snart frembød hele Firmamentet et Skuespil, som lignede et uhyre Ildhav.

Ottende Capitel.

Skibbruddet.

Forfærdet over denne uventede Naturbegivenhed, styrtede hele Mandskabet op paa Jagtens Dæk. Danglars, som med sine kolde, skjælvende Hænder holdt fast ved Roerpinden, betragtede med Forfærdelse Benedetto, som med Armene korslagte over Brystet stod der liig en Dæmon fra Helvede, hvis Skyggerids aftegnede sig paa den flammende Horizont, der syntes at true ham.

Lodsen benyttede denne Leilighed til at sværte Danglars hos Skibets Herre. Vant til dette Skuespil af de løsladte Elementer, følte han ingen Frygt og tabte ikke Haabet, saalænge der endnu var en Straale tilbage heraf. Han ilede kjækt hen til Roret, rev Pinden ud af Danglars Hænder og skreg med sine Lungers hele Kraft:

„Paa Eders Poster, Kammerater! Denne Skurk er vanvittig af Skræk. Han vil styrte os i Fordærvelse.“

„Naade!“ — raabte Danglars uoverlagt, thi han bemærkede med Forfærdelse, at der, for at gjøre hans Tugtelse fuldstændig, fandtes et Menneske her, som gjorde ham hans Pest stridig, saaledes som han havde gjort Edmund Dantes hans stridig.

„Ah, Du beder om Naade,“ — svarede Lodsen, idet han trak sin Kniv og slap Roret.

„Barmhjertighed, Barmhjertighed, min Gud!“ — udbrød Danglars, idet han foer tilbage forskrækket over sin Medbeilers truende Skikkelse.

„Ned med ham! Kammerater, ned med ham, som saaledes vil forskrække os med sit Skrig,“ — vedblev Lodsen, — „Han ryster som en Hund, fordi han rundt omkring sig seer Ild og Vand lige med hinanden!“

Paa dette Raab bemægtigede Peppino sig en Øxe og styrtede løs paa Danglars.

Midt i Elementernes Kamp begyndte en anden lige saa skrækkelig som disses.

Ved de flygtige Glimt af Lynilden saae man en Mand fortvivlet klamre sig fast ttl Tougværket med den venstre Haand, medens han med den høire Haand forsvarede sig med en Øxe imod de Hug, som to Mand førte imod ham, hvoraf den ene var Lodsen og den anden Peppino eller Rocca Priori, som han ogsaa kaldtes.

Mandskabet løb forvirret fra den ene Side af Skibet til den anden og overlode sig uden videre Eftertanke

til den Skræk, som Danglars første Raab om Hjælp havde indjaget dem.

Saalænge denne forvirrede Scene varede, drev Jagten paa Lykke og Fromme omkring paa Bølgerne.

Endelig overdøvede et gjennemtrængende Skrig hele Allarmen.

Ved dette Skrig forstummede Alle, men strax derpaa hørte man Lodsens Stemme som sagde!

„Til Arbeidet, Kammerater! til Arbeidet! reb Læseilet, thi det er sandsynligt, at der nu vil komme en Storm! Mod! det har Intet at betyde, og den, som nu staaer ved Roret, er ingen Flodskipper."

Mandskabet adlød, og den af en øvet Haand styrede Jagt beholdt sin Cours under Stormen, som den ikke fraveg.

Benedetto stod stedse endnu paa samme Sted, som om en mægtig Villie fængslede ham hertil. Rundtomkring ham var foregaaet meget Skrækkeligt, som han gjættede, uden at begribe det, thi hans Sjæl, hvis Stemme harmonerede aldeles med Stormen, var opfyldt af en eneste Tanke.

„O Gud!" — mumlede Benedetto, — „jeg erkjender Din Villies ubegrændsede Magt, som sætter Elementerne fra Afgrundens Dyb til Himmelens Høide i Oprør! Endnu aldrig har jeg bivaanet dette prægtige og skjønne Skuespil, i hvilket den Mægtiges Arm aabenbarer sig! Tilgiv mig, om jeg kun altfor ofte har benegtet

Din Tilværelse! Dersom Du ikke fordømmer det Menneske, som jeg forfølger, dersom han, til Trods for alt det uskyldige Blod, hvormed han har besudlet sine Hænder, fortjener Din Beskyttelse, saa knus og tilintetgjør de svage Bræder, paa hvilke jeg staaer over Afgrunden. Men alle disse Lynstraaler, som rundt om mig slaae ned i Vandet, synes ikke at ville berøre mig. Jeg er altsaa Din retfærdige Villies frygtelige Fuldbyrder, som uden Barmhjertighed skal tugte den Ugudelige, der har fornærmet Dig i et Barns Person, som var det svageste Væsen paa Jorden, ligesom Du er det mægtigste i Himlen! Eduard! Eduard! min Broder, jeg har aldrig kjendt Dig, aldrig omfavnet Dig — men Dit Blod — ja, Dit Blod var ogsaa mit! Ak, Du forlanger Hævn! Velan, Gud vil ikke lade Din Morder blive ustraffet."

Da Benedetto traadte nærmere for at betragte det, som laa i nogen Afstand fra ham, nemlig Danglars Liig, havde endnu noget Andet tildraget sig.

Den Storm, som oprørte Havet, havde, som Lodsen havde forudseet, forøget Uveirets Rædsler.

Jagten med sine smaae indtil den sidste Fold rebede Læseil fløi over Bølgerne, som drev den snart frem og snart tilbage som et Legetøi for Stormen.

Den paa sin Post staaende Lods lyttede i nogen Tid efter en vis Raaben og Jamren, som Vindstødene syntes at medføre. Denne stundom svage og stundom

uforstaaelige Skrigen lignede angstfulde Klager fra Mennesker, som raabe om Hjælp. Undertiden lød den ogsaa mere skarpt og gjennemtrængende og aabenbarede deres Fortvivlelse, som for sidste Gang anraabe om Menneskenes Hjælp, inden de tye til Guds.

Lodsens lyttende Øre opfangede den mindste Støi, som kunde give ham et Begreb om Stedets Retning, hvor denne Katastrophe gik for sig, thi han havde allerede indseet, at der her handledes om en Ulykke, som var tilstødt et Skib.

Idet han kastede Blikket paa Compasset, befalede han at brase Læseilene lidt under Vinden og ventede paa, at Jagten skulde lystre Roret.

Pludselig gjentoges Skriget, som han havde hørt, stærkere og mere gjennemtrængende paa den Side, hvorfra Vinden kom, og Styrmanden opdagede strax paa Jagtens Bevægelser et stort Skibs frygtelige Nærhed.

Og ganske rigtigt bemærkede Alle ved et hurtigt Lynglimt med Forfærdelse en mørk Masse, som en Bølge bar paa sin krumme Ryg, medens Jagten blev styrtet ned i en dyb Bølgedal.

Nu hørte man tydeligt en Mængde klagende Stemmer, som raabte om Hjælp.

Benedetto, som klamrede sig fast til Masten af sin Jagt, hørte et Skrig som overdøvede alle Andre — en Stemme, der i en Tone af den høieste Fortvivlelse fremstammede Ordene:

„Min arme Moder! Gud tillader ikke, at vi atter skulle see og omfavne hinanden!"

Disse Ord fandt en smertelig Gjenklang i Benedettos Hjerte. Ordet Moder gjennemtrængte ham. Uden Tvivl var det en Søn, som efter en lang Skilsmisse vilde ile hjem i sin kjærlige Moders Arme og maaskee nu ved Maalet af sin Reise saae det dødelige Slag knuse sit Hoved.

„Ak," — mumlede han, — „mig har Skjæbnen heller ikke tilladt at see den Moder, som jeg har at takke for mit Liv! O, Gud, lad mig ikke døe uden at see og kjende hende, var det end kun for et Øieblik. Ak," — vedblev han, — „hvem vil frelse disse Ulykkelige fra den Skjæbne, som truer dem?"

Med den fuldendte Koldblodighed og Aandsnærværelse, der charakteriserer Sømanden, der er vant til stadig Kamp og Farer, anstrængte Lodsen, som indsaae Umuligheden af at redde Mandskabet fra et nærforestaaende Skibbrud, sig for ved en Manøvre dog idetmindste at undgaae et Sammenstød af begge Skibene, hvilken han udførte med Hurtighed.

Denne Manøvre var ikke destomindre unyttig, thi Skibet, som Bølgerne havde hævet høit over Jagten, styrtede ned i den Afgrund, som var dannet mellem disse bevægelige Bjerge, og hvor det forsvandt.

Alle disse Ulykkelige udstødte et stingrende Angstraab;

det var deres sidste! Ingen menneskelig Stemme lod sig i nogen Tid høre mree i dette Rum.

Enhver syntes taus at hengive sig til de sørgelige Betragtninger, hvormed dette rædsomme Syn opfyldte ham, da Benedettos Stemme udrev dem af den Bedøvelse, i hvilken de paa Grund af dette frygtelige Skuespil vare hensunkne.

„Schaluppen ud!" — raabte han, idet han med egen Haand løsnede Touget, hvormed dette Fartøi var fastgjort.

„Schaluppen ud?" — gjentog Lodsen med spodsk Latter. — „Seer De da ikke, hvor Bølgerne gaae?"

„Hvem taler her?" — spurgte Benedetto med en truende Mine, medens han dreiede Hovedet om til den Side, hvorfra denne Bemærkning kom.

Ingen svarede ham.

„Belan, Peppino!" — vedblev han efter en kort Pause, — „nu er Øieblikket til at stille Folkenes Mod paa Prøve! Enhver, der vil gjælde for en Mand, springe strax ned i denne Schaluppe og roe uden Frygt. Hvad, Ingen træder frem? Det er altsaa de uforfærdede Folk! svage og frygtsomme som Børn! Belan, jeg vil stige ned i Schaluppen, fordi Havet ikke gjør mig bange, fordi Mørket intet Rædselsfuldt har for mig! Rocca Priori, følg mig — lad os stige ned — jeg hører endnu det hjertegribende Skrig af Mennesket, som raabte om Hjælp!"

Uden at betænke sig, sprang Peppino med sin Anfører ned i Shaluppen, og Begge grebe fat paa Aarene, med hvilke de troede at kunne beseire de oprørte Bølger.

Det øvrige Mandskab saae det lille Fartøi forsvinde med begge de uforfærdede Mænd, og Ingen ventede mere at gjensee det, thi Havet gik frygteligt høit, og Lodsen svoer paa, at en saadan Forvovenhed var saa godt som den visse Død.

Ulrættelig og modig roede Benedetto, understøttet af Peppino, hen i den Retning, hvorfra han troede at høre en Skibbruddens hendøende Raaben.

Hverken Lynene, som med frygtelige Tordenskrald spaltede Skyerne, eller den nedstrømmende Regn, eller det oprørte Hav forfærdede Benedetto, der ophøiet og stolt næsten alene arbeidede sig igjennem Stormen.

Peppino, som med Forbauselse bemærkede sin Anførers Mod, følte sig ved ham styrket og begeistret til Kampen med Elementerne.

Snart hævede til Skyerne paa Ryggen af de skummende Bølger, snart nedslyngede i dybe Afgrunde, roede de uden Ophold hen i den Retning, hvorfra Nødskrigene kom.

Disse Raab blev stedse tydeligere og mere forstaaelige. Med kraftig Stemme besvarede Benedetto den Ulykkeliges Skrig, som raabte om Hjælp.

„Mod, Mod! Gud sender Dig Hjælp!"

Niende Capitel.

Den navnløse Kone.

Vi ville nu forlade Benedetto, medens han kæmper med Havet, med Stormen, med Lynilden og med sit opmuntrende Raab besvarer en Ulykkeligs fortvivlede Skrig, som om han var en fra Gud udsendt Redningsengel, og fortælle nogle Begivenheder, som fandt Sted paa samme Tid, som disse sidste Begivenheder i denne Historie gik for sig.

Paa et af de fjerneste Punkter i Marseilles Omegn, denne Handelsstad, hvis Skibe stadigt pløie Middelhavets Bølger fra Tunis til Venedig og fra Malaga til Constantinopel, stod paa en ikke saa ganske ubetydelig Granitklippe alt i nogen Tid et lille fattigt Huus, hvis Omrids, seet fra Byen, aftegnede sig sørgeligt paa Horizonten.

Omkring denne Bolig, hvis Fod beskylledes af Middelhavet, havde en Jagttager kunnet bemærke Sporene af andre lignende Huse, der havde tilhørt nogle af de Mennesker, der fødes mellem Himmel og Jord og ikke kjende nogen anden Ærgjerrighed end den at fortjene det daglige Brød til deres Børn, og hvem man kalder Fiskere.

Disse Spor hidrørte fra en Epoche, der gik forud for Keiserrigets hundrede Dage.

Dengang tjente denne Slags Landtunge et Antal

fattige Fiskere til Opholdssted, som lüg en Skare Trækfugle en Dag vare landede her. Hvorfra de kom, vidste man ikke. De talte et ubekjendt Sprog, der hverken var Spansk, Fransk eller Biscaisk eller Noget, som lignede disse Nationers Dialecter. Efterat denne lille Coloni af Gouverneuren i Marseille havde erholdt Tilladelse til at nedsætte sig paa dette Forbjerg, levede de her af deres Arbeide, og Marseillanerne 'gave dem Navnet „Catalonierne".

Men da Bonaparte forlod Øen Elba og atter landede i Frankrig og uden Forskjel kaldte Alle til Vaaben, forlode ogsaa Catalonierne deres fattige Boliger og fulgte den tappre Corsikaners Faner. Fra den Tid af forfaldt Cataloniernes By, og den Dag idag er endnu kun en svag Erindring tilbage, som minder om det Sted, hvor denne hemmelighedsfulde vandrende Stamme opslog sin Bolig ved Havet.

Paa dette Sted stod den Hytte, som vi i Begyndelsen af Capitlet have omtalt. Den blev beboet af et Feuentimmer.

En simpel Seng, et Bord, to Stole og et stort Crucifix med Frelserens Billede, skaaret i Elphenbeen, udgjorde hele Værelsets Møblement. Ligeoverfor Sengen befandt sig et stort Vindue, hvorigjennem man kunde see Havets Bølger og tælle de forbiseilende Skibe. Op til dette Værelse stødte et andet med en bedre Seng, et

Bord og en Stol, saa kom Spisekammeret og et lille Kjøkken.

Dette var i sin Simpelhed Grundridset af det lille Huus.

Hvad Fruentimmeret angaaer, som beboede det, saa circulerede der mellem Ledliggængerne og de Nysgjerrige i Marseille mere eller mindre troværdige Rygter om hende. Mange paastode, at hun var en fornem Dame, der paa Grund af sin Families fuldstændige Undergang havde seet sig tvunget til i Ro og Eensomhed at glemme sin forrige Glands. Andre paastode, paa hendes Ansigt at have bemærket de mørke og dybe Furer af en bitter Kummer og sluttede heraf, at hun var Offeret for en langt skrækkeligere Ulykke, thi den omtalte Ulykke havde næppe formaaet at nedbøie en Qvindes Sjæl i den Grad, især hvis hun endnu besad et berømt og pletfrit Navn.

Af denne sidste Paastand, der blev opstillet af Folk, der troede at besidde en særdeles Skarpsindighed i at analysere Aarsager og Virkninger og følgelig meente, at de kom Sandheden nærmere, drog en tredie Klasse af Jagttagere følgende Slutning:

Denne Kone, som i den fuldkomne Eensomhed, hvortil hun havde fordømt sig, stadigt udgjød Taarer, begræd sikkert ikke et af de Uheld, som Tiden, hvor bitter Erindringen end kan være, dog engang kan udslette. Der maatte derfor existere en anden Aarsag, som fremkaldte denne uophørlige Smerte. Men hvori kunde denne Aar-

sag bestaae? Hvad gives der vel i dette Liv, som Tiden ikke qvæler og udsletter i os, men meget mere styrker, befæster og forstørrer? Hvad kunde det vel være Andet end Anger og Samvittighedsnag?

Og dog kunde de, som endog kun en eneste Gang havde hørt hendes Stemmes vidunderligt blide Tone eller følt det venlige Indtryk af hendes aabne og resignerede Blik, ikke troe, at denne Kones Hjerte var opfyldt af Samvittighedsnag.

Denne usandsynlige Mening besvarede Ophavsmændene til det ovenfor nævnte Raisonnement dermed, at de sagde, at Angeren var en Balsom, som læger Samvittighedens Saar, idet den gjengiver Menneskene deres Sindsro og den Sjælereenhed, som aabenbarer sig i Blik og Ord.

Dette blev igjen bestridt af Andre, som vare bevandrede i Sjælens Studium og den Indflydelse, som de forskjellige Følelser, der beherske os, udøve paa Gemyttet, thi den fuldkomne Anger tørrer ligeledes vore Taarer og vækker paany Haabet i vore Hjerter.

Paa disse og lignende Gisninger grundede sig de forskjellige Rygter med Hensyn til den omtalte Kone i Cataloniernes Landsby, og da det ikke var muligt at udrage et sammenhængende Resultat af alt det, man sagde, saa bleve Alle enige om at kalde hende den navnløse Kone.

Hvorledes denne Kone levede, vidste hele Verden.

Undertiden sad hun ved et af de aabne Vinduer, skuede veemodigt ud over Havet og lod sine Taarer frit Løb. Stundom syntes hun, bøiet over Klipperne, mod hvilke Havet skummende brød sig, at lytte begjærligt efter Bølgernes Mumlen, som for et sorgløst Gemyt ingen Betydning har, men som de Ulykkelige forstaae, som om den besvarede en hemmelig Stemme i deres Indre.

Saasnart Solen begyndte at farve Skyerne med et rødligt Skjær, hævede denne ulykkelige Kone sit af Kummer formørkede Blik mod Himlen, og hendes Læber syntes at fremmumle en Bøn. Naar Solens sidste Straaler forsvandt fra Havets Overflade, naar Naturen ligesom for at udhvile sig indhyllede sig i Nattens tætte Kappe, undslap et klagende smerteligt Suk denne Ulykkeliges Bryst, som om det var Udtrykket for et Haab, der var forsvundet!

Og dette gjentoges hver Dag.

Om Aftenen overlod hun sig til Illusionerne af et nyt Haab for den følgende Dag.

Den næste Dag brød frem, og atter saae man hende taus og sørgmodig bøie Hovedet og kaste et Blik mod Himlen — et Blik, hvis Udtryk stedse var det samme, et Blik, der altid tilsløredes af bittre Taarer.

Den ulykkelige Kone haabede forgjæves!

Ulykkens frygtelige Haand syntes at have stillet sig til Opgave at forlænge hendes Martyrdom, indtil Modløsheden endelig indfandt sig.

Modløsheden indfandt sig, og derefter kom Fortvivlelsen.

Det var en frygtelig Tilstand, en utaalelig Lidelse.

Hun følte nu Trang til at høre en trøstende Stemme, som kunde tale med hende om Gud og hans uendelige Godhed.

Hun skrev nogle Linier paa et Blad Papir og sendte denne Billet til Marseille.

Et Par Timer efter nærmede sig til Cataloniernes forhenværende lille Landsby en god gammel Præst, hvis Aasyn bar det fuldkomneste Præg af Selvfornegtelse og Menneskekjærlighed. Denne Præst styrede sine Skridt henimod den eneste Bolig i Byen, og da han fandt Døren halvt aaben, traadte han ind, dog ikke uden at have meldt sin Indtrædelse ved en sagte Banken.

Ingen svarede.

Han ventede et Øieblik, og da han tilfældigviis kastede et Blik igjennem Vinduet, bemærkede han paa Spidsen af Klippen en knælende Qvinde, som strakte Armene ud imod Oceanet og hævede sit Blik imod Himlen.

Et Øieblik senere stod den gode Præst ved Siden af denne Qvinde, uden dog at afbryde hende, og hørte deeltagende paa de Ord, som undslap hendes Læber under en stærk Hulken.

„Nei, aldrig skal jeg gjensee ham!“ — sagde hun, — „Skjæbnen vil, at jeg skal tømme det Malurtbæger, den i mange Aar har holdt til mine Læber, til Bunden!

Albert! Albert! — død eller levende, være denne Omfavnelse Dig helliget, thi jeg føler Døden, som nærmer sig mig."

„Dog nei, nei! Jeg vil ikke dø, jeg kan ikke, jeg tør ikke dø, uden endnu engang at have trykket Dig til mit Hjerte. Det vilde ikke være mig muligt i min sidste Time at tvivle paa et trøstende Forsyns Tilværelse, at tvivle paa de Ulykkeliges Gud."

„Nei, aldrig, Madame," — mumlede endelig Præsten, idet han med Haanden pegede paa Himlen og traadte frem for den stakkels Kone, som ved Synet af den ærværdige Skikkelse udstødte et let Skrig.

„Der gives en retfærdig og almægtig Gud, som throner i Himlen, og skjøndt usynlig for vore Øine, sees han dog af vor Fornuft!" — vedblev han. — „De vil tvivle paa Gud? Tvivl paa Dem selv, om De kan."

„O min Fader!" — udbrød hun. — „Men disse navnløse Lidelser —"

„For et Øieblik siden talte De paa dette samme Sted om Døden! Nu vel da, Dø den er jo et mægtigt Middel mod Smerten —"

„Hvad siger De? Ak, jeg skulde dø, uden engang endnu at have seet min Søn? De veed ikke, hvad en Moders Kjærlighed betyder! De veed ikke, at jeg adskilt fra ham, der er min eneste Kjærlighed her paa Jorden, allerede i en Evighed har ventet paa ham, fra Dag til Dag, fra Time til Time, fra Minut til Minut. De

veed ikke, hvor stor min Qval er — De kan hverken fatte eller bedømme min Smerte!"

„Jeg er kommet for at høre Dem og er beredt til at grundfæste Deres Tro, efter at have hørt Dem, Tal!"

„Kom, min Fader. Ogsaa jeg føler Trang til at høre Dem. Jeg føler min Tro vakle under Byrden af en frygtelig Skjæbne."

Præsten fulgte taus den hemmelighedsfulde Kone til det lille Huus, som hun alene beboede.

Hun gik ind i sit Værelse, satte sig ved Vinduet og fæstede uafbrudt sit Blik paa Havet, hvis Bølger smeltede sammen i det usynlige Fjerne. Derpaa vendte hun sig sorgfuld, men resigneret om til det pragtfulde Crucifix, som hang paa Væggen, og mumlede en Bøn.

„Min Fader," — sagde hun efter et Øieblikks Forløb, — „tillad, at jeg fortier Dem Begivenhederne i mit Livs første Afsnit! De skjule en Hemmelighed, som kun maa kjendes af Gud, mig og en Mand, som jeg aldrig vil gjensee."

Hun gjorde her en kort Pause for at fremmumle Edmund Dantes' Navn og vedblev derpaa:

„Som Offer for en frygtelig Hævn har jeg modtaget et Slag af Ulykken, som ganske uventet rammte mig. Som Enke, fattig og kun understøttet af en eneste Søn, har Skjæbnen ogsaa villet, at denne Søn maatte forlade mig paa nogle Aar, som om jeg i en fuldstændig Ensom-

hed skulde begræde en ufrivillig Feil i mit forbigangne Liv. Nu, da jeg er Moder, begræder jeg ikke mere denne Feil og tør ikke mere begræde den."

„Men De kan dog idetmindste sige mig, hvori denne Feil bestod?" — spurgte Præsten, da han saae, at store Taarer styrtede frem af denne Kones Øine som havde tilkaldt ham i sin Smerte, for at han skulde skjænke hende Himlens Trøst.

„Den bestod deri, at jeg ikke mere mindedes en Mand, hvem jeg havde helliget min første Kjærlighed. Efterat jeg i flere Aar havde ventet paa denne Mands Hjemkomst, græd jeg, da jeg erholdt den falske Efterretning om hans Død, den Elskendes sidste Taare paa hans formeentlige Grav og rakte Dagen derpaa min Haand til hans forrige Medbeiler, der i det Øieblik var min eneste Støtte i Verden.

„Idag græder jeg ogsaa, som De seer, men det er over min elskede Søns stedse forlængede Fraværelse. Jeg græder, fordi jeg føler, at mit Liv vil være forbi, inden min Søn kommer tilbage for at slutte mig i sine Arme. O, dersom han kom tilbage, vilde jeg leve op igjen! Hans Tilbagekomst er mit Liv!"

„Fat Haab, Madame, Guds Godhed er uendelig."

„Haabe! Hvad har jeg gjort, hvad gjør jeg alt i lang Tid?" — spurgte hun med et Smiil, et Smiil, der syntet at være Dødsangstens Hulken. — „Haabe. O, De beregner ikke, hvad dette saa ofte gjentagne Ord er for

den, som stadigt forgjæves har sat sin Lid til Guds Godhed. O, skulde jeg være glemt af denne almægtige Gud og her paa Jorden kun være hjemfalden til Sorg og Fortvivlelse?"

„Hvad De der siger er en Gudsbespottelse! Gud glemmer aldrig sine Skabninger," — yttrede Præsten i en overbevisende Tone.

„Men hvorfor forunder den Evige mig dog ikke den eneste Glæde at omfavne min Søn, naar han har skabt den fuldkomne Følelse, som et Barn vækker i en Moders Hjerte? Seer han da ikke, at den Qval, jeg lider, er en Qval over alle Qvaler?"

Ved disse Ord spillede et blidt Smiil om den gode Præstes Læber.

„Betænk," — sagde han, — „hvor forfærdelig Jomfru Marias Smerte var, da Forløserens livløse Legeme, hendes eneste Haab, hendes eneste Trøst, hvilede i hendes Arme! Betænk, dersom De har Mod og Kraft dertil, hvilken Nat af frygtelig Angst og uendelig Fortvivlelse der udbredte sig for den hellige, ubesmittede Moders Øine. Og dog var hun den Første, som tørrede Øinene paa de fromme Qvinder, som omringede hende, thi hun bar, om end ikke Haab, saa dog Tro og Resignation i sit Hjerte."

„Ak, min Fader, dette Exempel er stort og ophøiet — men den hellige Jomfru var Moder til en Gud, og jeg er kun en svag Kone; Kraften mangler mig."

„Den Korsfæstedes Moder vil skjænke Dem den. Tro og haab paa den uendelige Barmhjertighed, og naar det afgjørende Øieblik kommer, da den Evige kalder Dem, førend De har kunnet omfavne Deres Søn —"

„Velan, min Fader, naar dette Øieblik kommer, — udbrød hun i feberagtigt Oprør, — „naar dette skjæbnesvangre Øieblik kommer, — skal jeg da endnu troe og fastholde Haabet ud over Gaven?"

„Ja, Madame. Saa maa De resignere og bringe dette Smertensoffer for at skue den evige Herlighed."

„Bed for mig," — mumlede hun — „at jeg i dette Hav af Kummer og Lidelser maa opdage Havnen!"

„Toer De paa Guds Retfærdighed?"

„Hvad skal jeg svare Dem?"

„Madame, den er saa stor og fuldkommen, at vi ikke kunne begribe den!"

„Ja — jeg begriber den heller ikke."

„See," — udbrød Præsten, idet han stod op og udstrakte sin Arm imod Crucifixet, — „betragt engang engang dette hellige og hemmelighedsfulde Symbol paa vor Forløsning, og tvivl endnu, om De kan, paa denne Martyrs Retfærdighed og uendelige Godhed, som lod sig korsfæste for os! Dette er hans Billede; det uskyldige Blod, som endnu synes at flyde fra hans Bryst, er den Priis, for hvilken ogsaa De er bleven løskjøbt! Denne ophøiede Pande, som ydmygt boier sig under Tornekronen, er det Hoved, som har fuldbragt det Værk, hvorved

Menneskeslægten er blen gjenløst! Knæl, Madame, knæl! Han kan tilgive Dem."

Ved disse Ord sank den ulykkelige Kone paa Knæ for Crucifixet, og en Taarestrøm randt ned af hendes blege Kinder.

„Ak, Gudhedens Gud!" — udbrød hun, — „hvad har jeg da forbrudt, der fortjente en saa haard Tugtelse?"

Derpaa bøiede hun Hovedet, foldede Armene overkors paa Brystet og taug.

Denne Taushed havde noget Høitideligt ved sig og blev kun svagt afbrudt af Præsten, der med dæmpet Stemme fremmumlede en Bøn.

Konen reiste sig op.

Hendes Aasyn bar Præget af en ophøiet Resignation, og hendes Taarer havde ophørt at flyde. I hendes endnu fugtige Blik afspeilede sig den rolige Fred, som Resignationen skjænker.

Troen havde fundet Indgang i hendes Hjerte.

Flere Dage henrandt, i Løbet af hvilke den gode Præst gjentog sine Besøg hos Beboerske af Catalonier-nes Landsby, der nu var meget roligere og, som det syntes, hengiven i Forsynets Villie.

Og dog havde hun endnu ikke tømt Ulykkens Bæger tilbunds.

Alle de Penge, hun eiede, vare efterdaanden udgivne,

og der viste sig ingen anden Udvei for hende end at anraabe den offentlige Medlidenhed. Men skulde hun virkelig tigge de Forbigaaende om en Almisse! Ak, hellere tusinde Gange døe!

Nei hundrede Gange nei; hun vil ikke gjøre sig til Skive for Staden Marseilles Nysgjerrighed! Nei, hun vil ikke bede om Brød for hver Mands Dør.

Dette var hendes urokkelige Beslutning.

Den stakkels Kone kjendte endnu ikke Hungerens Qvaler. Hun vidste ikke, at jo mere Døden nærmer sig, desto skrækkeligere forekommer den os Hun vidste ikke, at ved Synet af dette blege Phantom svigter Modet selv den Stærkeste, og at der intet Offer gives med Undtagelse af Æren, som man jo vil bringe for at unddrage sig dens Omfavnelse.

Hun tog med et bittert Smil sit sidste Pengestykke og gik bort for at ombytte det mod Næringsmidler. Med hvilken Svarsommelighed brugte hun ikke disse! Men ak, de smeltede stedse mere og mere sammen, og Dagene svandt hen, og hun havde allerede ikke Andet end et halvt Brød og nogle Frugter tilbage.

Hvad skulde hun gribe til? Hun inddeelte denne sørgelige fattige Levning saaledes, at den kunde vare i otte Dage. Hvem vidste, om der ikke i Løbet af den Tid kunde komme en eller anden Hjælp.

Otte Dage forløb som de andre, men der kom ingen Hjælp.

Den stakkels Kone begyndte at sulte.

Frygtelige Dag, som i hver af sine Timer langsomt kaldte Fortidens bittre Erindringer tillive, som hun forgjæves forsøgte at glemme!

Den næste Dag følte hun sig afkræftet og modløs. Hendes Hjerte slog stærkt, en brændende Feber fortærede hende, hun følte en trykkende Hede, og Alting begyndte at løbe rundt for hendes Øine.

Bevidstheden var nærved at forlade hende, hun stod op og samlede begjærligt de Brødkrummer, som laae strøede omkring paa Bordet. Den Tid var ikke mere fjern, da hun med samme Begjærlighed maatte søge efter dem paa Gulvet.

Og dog var det hendes Beslutning at dø af Hunger.

Vanvittige Tanke!

Efterat hun fire Dage havde lidt Hungerens Qvaler, gjennembævede et svagt Haab hendes Hjerte.

„O, hvem veed, om ikke min Søn vil komme tilbage inden otte Dage?“ — mumlede hun. — „Og i Løbet af disse otte Dage skulde jeg dø af Hunger! Nei, nei, lad os endnu vente disse otte Dage! lad os vente saalænge der endnu er en Gnist af Liv i dette Bryst. Lad os vente, lad os vente!“

Og den stakkels Kone forlod sit Huus og tog, ledet af et uforklarligt Instinct, Veien til Marseilles Havn.

Hun blev flere Gange staaende for at udhvile sig og

for at trække Veiret. Da rakte hun sin Haand ud mod de Forbigaaende, men hendes Læber forbleve lukkede og hendes Blik fastheftet til Jorden.

Saaledes gik hun lige til Byen uden at erholde en eneste Almisse.

Hun følte Hunger — den til sit sidste Stadium kommende Hunger. Hun drak Vand, og Vandet fordobblede den frygtelige Hunger, som fortærede hende.

Hendes matte Blik kunde allerede ikke længer skjelne de længere bortfjernede Gjenstande. En Sky, lig et Støvslør, indhyllede hende, og Bygningerne og Personerne, som omgave hende, syntes at bevæge sig og dreie sig rundt.

Det var Begyndelsen til Vanviddet.

Ledet af en uvilkaarlig Bevægelse, tog hun Veien til Quaien. Hun gik lige hen til Bolværket, stirrede omkring sig uden at see og høre uden at begribe Noget.

Hun spurgte paa Lykke og Fromme, om det allerede var Nat, og erholdt en skraldende Latter til Svar.

Solen stod midt paa Himlen.

Nu saae og kjendte hun Intet længere. Hun sultede! Hun lod sig lede af det voldsomme Instinct, der behersker ethvert Dyr og driver det til en Paroxysme af Fortvivlelse, idet det kun lyder en eneste Attraa — den, at stryre sin Hunger!

Hun traadte hurtigt et Par Skridt frem og udbrød

med hjerteskjærende Stemme, idet hun faldt paa Knæ for to Mænd, der nyligt vare stegne i Land:

„Jeg er sulten! For Guds Skyld staa mig bi!"

Dette var hendes første Raab om Almisse.

De to Mænd, som netop vare stegne ud af en lille Baad, bleve, da de hørte dette Fortvivlelsesraab, staaende foran Konen, som knælende bønfaldt dem om en Almisse. En af dem tog en lille Mønt op af Lommen og sagde til hende:

„Staa op, her er en Ubetydelighed."

Pengene faldt i Tiggerskens Haand, som blev liggende paa Knæ, idet hun med stedse mattere Stemme mumlede:

„O min Gud! jeg takker Dig!"

Derpaa faldt hun udstødende et heftigt Skrig, med Ansigtet om paa Jorden.

Ende paa tredie Deel.

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1855.

REGIA · STATENSIS · BIBLIOTHECA

Første Capitel.

En Hjælp fra Himlen.

Da Betlerken udstødte dette gjennemtrængende Skrig, bleve de tvende Reisende, som imidlertid havde fortsat deres Vei, staaende, og den af dem, som syntes at være den Yngste, sagde til sin Ledsager:

„Undskyld, min Herre, men som jeg seer, har jeg endnu en Pligt at opfylde."

„Og hvilken da?"

„Da jeg nu for første Gang sætter min Fod iland efter den frygtelige Storm, hvori De som en Affending fra Himlen frelste mig, saa troer jeg ikke at burde høre de Ulykkeliges Nødskrig med Ligegyldighed."

„Hvad vil De da foretage Dem?"

„Dele de faa Penge, som jeg efter Skibbrudet har reddet i mit Bælte, med denne Ulykkelige. Det er en retfærdig Fordring."

„Jeg vil ikke forhindre Dem i at udføre dette Forsæt, min Herre. Jeg billiger det tvertimod aldeles, thi Armodens Stemme har ogsaa altid gjort et dybt Indtryk paa mig."

Medens begge de Fremmede førte denne Samtale, vendte de om og nærmede sig Betlerſken, som endnu stedse laa paa Knæ.

Den Yngste bukkede sig ned og talte til hende.

„Naa, kjære Kone — hvad venter I endnu efter her?"

„Jeg venter paa min Søn," — mumlede hun, idet hun reiste sit Hoved op og saaledes kom til at vise sit Ansigt.

„O, Himmel, min Moder! min Moder! store Gud! Er dette et Bedrag? Er jeg fra Forstanden!" — udbrød han, idet han løftede Betlerſken op i sine Arme, om hvis Læber der spillede et blidt Smiil, det eneste Svar, som den ulykkelige Moder kunde give paa den unge Mands Tiltale.

„Hvad er det, De siger, Hr. de Morcerf?"

„O, kom — kom — lad os føre denne Ulykkelige bort! O, min Ven, — Himlen sender mig den ene Ulykke efter den anden — det er min Moder!"

Det unge Menneske formaaede ikke at sige mere. Fast omsluttet af Moderens Arme, trykkede han sine fugtige Læber paa sin Moders brændende Mund, som om han ved sine Kys atter vilde kalde hende tillive.

Benedetto betragtede et Øieblik denne gribende Scene. Derpaa traf han de nødvendige Forberedelser til at skaffe Betlerfken ind i et Gjæstgiversted i Nærheden og til at forhindre, at de Nysgjerrige trængte sig ind i Værelset, hvor man lagde hende paa en Seng.

Efter nogle Timers Forløb slog hun som en Følge af en barmhjertig Søsters Omhu og utrættelige Anstrængelser Øinene op og gav Livstegn fra sig.

Albert vilde tale med hende og omfavne hende, han vilde med den ophøiede Følelse, som Glæden og Sorgen vækker i vort Hjerte, tusinde Gange kalde hende min Moder; men Benedetto gjorde ham opmærksom paa, at den stakkels Kone ikke var istand til i hendes nuværende afkræftede Tilstand at udholde en saa heftig Sindsbevægelse, og Albert lovede at oppebie Tiden til hendes fuldkomne Helbredelse.

Albert, thi saaledes heed den unge Mand, som vi her see i Benedettos Selskab, veeg intet Minut fra Døren til det Værelse, hvori hans Moder laa. En Læge, som man hidkaldte, forsikkrede ham, at der aldeles ingen Fare var at befrygte, og at den Syge vilde være helbredet inden nogle Dage, naturligviis under den Betingelse, at den fuldstændigste Rolighed maatte herske omkring hende.

Disse trøstende Ord fra denne Videnskabsmands Læber syntes at gjenoplive Alberts Mod, og efter endnu en Gang at have kastet et uroligt Blik ind i Værelset, gik

han for at opsøge Benedetto, som just gav Rocca Priori, Lieutenanten paa sin lille Jagt, nogle Befalinger.

„Min Ven," — sagde Albert til ham, idet han trykkede hans Haand, — „Lægen har nyligt forsikret mig om, at der med Hensyn til min Moders Helbred ingen Fare er at frygte. O, min Gud, jeg takker Dig!" — mumlede han, idet han kastede et taknemmeligt Blik imod Himmelen.

„Destobedre, Hr. de Morcerf," — svarede Benedetto, — „jeg glæder mig meget derover. Jeg har just i dette Øieblik givet min Lieutenant Befaling til atter at proviantere sig og uden mindste Ophold holde sig beredt til atter at gaae under Seil."

„Det er altsaa Deres Hensigt at forlade mig?" — sagde Albert, idet han hurtigt afbrød ham.

„Javist," — svarede Benedetto. — „Min Mission er, hvad Dem angaaer, tilende. De er iland, har gjenfundet Deres Moder, De er lykkelig, og jeg kan altsaa reise."

„Allerede!" — mumlede Albert, medens han slog Øinede ned og med Varme trykkede Benedettos Haand. „Jeg havde ønsket," — vedblev han — „at min Moder kunde faae Dem at see, at ogsaa hun kunde takke Dem for det opofrende Mod, hvormed De opsøgte mig i hiin Storm og frelste mig."

„Jeg er ikke den, der har reddet Dem, min Herre," — svarede Benedetto. — „Guds Haand har udrevet

Dem af Bølgernes Skjød, han har ikke villet lade Dem forsvinde i Afgrunden. Dette er en Sandhed, som jeg saa ofte har gjentaget for Dem, at De aldrig mere vil glemme den. Hvilken Interesse vilde vel have været saa mægtig, at den kunde have drevet mig til at sætte mit eget Liv paa Spil for at redde Deres, hvilket Instinct havde vel under Tordenen, Lynilden og de oprørte Bølger kunnet føre mig til det Sted, hvor Deres kraftløse Arme forgjæves søgte at holde Deres Legeme over Vandet, dersom Gud ikke iforveien havde besluttet Alt, hvad jeg har udført? Min Herre, De har Intet at takke mig for. Deres i Skjæbnens Bog optegnede Time stod ikke paa hiint skjæbnesvangre Blad, som den første Dommer vendte om i den rædselsfulde Nat."

„Men ikkedestomindre vil De endnu skjænke mig et Par Dage. Det er en Gunst, hvorom jeg beder Dem, og De vil ikke negte mig den. Den Delicatesse, hvormed De har undgaaet at rette noget Spørgsmaal til mig om mit Livs Historie, gjør mig det til en Pligt at meddele Dem den. O, jeg veed, at jeg ikke har det mindste Krav paa Deres Interesse eller Agtelse, thi jeg er ikke Andet for Dem end en Fremmed — imidlertid beder jeg Dem blive."

Et sardonisk Smiil spillede om Benedettos Læber, da han hørte de sidste Ord.

„Veed De da ikke, at alle mine Øieblikke ere talte, og at jeg ikke tør standse paa den Vei, der er mig fore-

skreven, paa den Vei, som jeg, hvad De seer, forfølger igjennem Ild, oprørte Bølger og de tusinde Farer, som den paa Landet er omgivet af?"

„Ja, saaledes har De altid udtalt Dem, det vil sige, paa en Maade, som jeg ikke kan begribe, men som aabenbarer mig noget Frygteligt i Deres Existents — maaskee en bitter nagende Kummer! Og hvis De kun en eneste Gang havde henvendt et, om end nok saa flygtigt Spørgsmaal til mig, saa vilde jeg dog ikke have nølet med at spørge Dem med al den Interesse, som det Venskab, der er udsprunget af den ommeste Taknemmelighed indgyder mig, hvori denne Kummer bestaaer. Thi ogsaa jeg veed, hvad en fortærende Sjælepval er," — tilfoiede Albert sukkende.

Benedetto saae skarpt paa ham, som om han i hans Træk vilde studere hans Tanker.

„Den Vei, som jeg forfølger," — sagde han efter en lille Pause, — „er ingen Hemmelighed. Jeg søger en Mand, hvis Opholdssted er mig ubekjendt."

„Tør jeg da tillade mig at spørge Dem, hvad der da skal lede Dem ved Deres Efterforskninger?"

„Det er meget simpelt — en Dødningehaand," — svarede Benedetto med den største Koldblodighed af Verden.

Albert tilkastede ham et uroligt Blik, thi det forekom ham, som om slige Ord kun kunde være Fostre af et Slags Vanvid.

„Tilgiv mig, min Herre," — sagde han, — „men disse skrækkelige Ord gjøre mig nysgjerrigere, end jeg skulde være. I samme Øieblik jeg, som De seer, bliver tungt rammet af Ulykkens Haand, gjøre de et forunderligt Indtryk paa mig."

„Tro mig, kjære Ven, at jeg ikke er sindsforvirret, naar jeg forsikrer Dem, at en Dødningehaand, der endnu knytter sig med et Raseri, som ikke kunde døe med den, hæver sig mod en Levendes Ansigt."

„O, det maa sikkert være en frygtelig Modstander, De har, siden en saa overordentlig Fører leder Dem."

Benedetto saae sig om, som for at overbevise sig om, at Ingen hørte ham, hvorpaa han greb Albert om Armen og sagde i en sagte, men betydningsfuld Tone til ham:

„Har De nogensinde hørt tale om Greven af Monte-Christo?"

Ved at høre dette Navn, som af Benedetto blev udtalt med en vild Gebærde, foer Albert et Skridt tilbage og blev liigbleg. Derpaa foldede han sine Hænder, hævede dem op over Hovedet og lod dem næsten ligesaa hurtigt falde ned igjen, idet han raabte:

„Den Forbandede!"

Benedetto hørte med en ubeskrivelig Gebærde denne Forbandelse, som blev udslynget mod Edmund Dantes.

„Kjender De denne Mand?" — spurgte han med synlig Interesse, idet han nærmede sig Albert.

„Spørg hellere den Dømte, om han kjender Bøddelen," — svarede han. — „Seer De denne af Jorden opstegne Dæmon, som har nedkaldt Ulykken over min hele Familie! Forbandede! tusindfold Forbandede."

Albert afbrød sig selv, tørrede en Taare af sine Øine og mumlede:

„O, min Moder, tilgiv, at jeg ikke som Du kan ære denne Mands Navn, hvis skrækkelige Adfærd endnu er en Hemmelighed for mig.

Benedetto aftørrede den kolde Sved, som i store Draaber randt ned af hans Pande.

„Store Gud!" — mumlede han, — „endnu et Skrig, som fordømmer dette besynderlige Menneske! Hans Dom er da skreven overalt af Din vældige Haand!"

Der indtraadte et Øieblikks Pause.

Benedetto gjættede af Alberts Gebærde, at han kjendte Greven af Monte-Christo meget nøie. Han brændte derfor af Begjærlighed efter at erholde Underretning om Aarsagen til de Forbandelser, som vare undslupne hans Ledsagers Læber.

„Min Ven," — sagde han, idet han vendte sig om til Albert, som endnu syntes at være behersket af det piinlige Indtryk, som Edmund Dantes' Navn havde gjort paa ham, — „undskyld min Indiscretion, naar jeg spørger Dem, hvilket Forhold der har fundet Sted mellem Dem og Greven af Monte-Christo. Mellem ham og mig findes en Blodgjæld, og det er mig meget magtpaaliggende

nøie at lære det Menneske at kjende, med hvem jeg har at gjøre."

„De skal blive tilfredsstillet, min Herre," — svarede Albert. — „Imidlertid maa De tillade mig først at erkyndige mig om min Moders Befindende, thi jeg ønsker saa snart som muligt at lade hende bringe bort herfra."

„Nuvel, saa gaa da, men foretag Dem, hvis De vil følge mit Raad, ikke det Mindste, som kan foraarsage nogensomhelst Rystelse. De kan jo indtil hendes fuldstændige Helbredelse blive i denne Gjæstgivergaard."

Uden at svare, skyndte Albert sig til det Værelse, hvor hans Moder laa, knælede ned ved hendes Seng, betragtede hende nogle Øieblikke, trykkede derpaa et Kys paa hendes Pande og vendte derefter tilbage til det Værelse, hvor Benedetto ventede ham.

„Her er jeg igjen, min Herre, og jeg vil nu forklare Dem Aarsagen til det Had, som det Menneske indgyder mig, der kalder sig Greven af Monte-Christo. De har sagt mig, at der mellem ham og Dem existerer en Blodgjæld, hvori De figurerer som Skyldner. Vel an, det Mellemværende, jeg har med ham, er, skjøndt ikke som Deres, dog ikke mindre skrækkeligt, og dog har jeg aflagt en høitidelig Ed paa ikke at hævne mig."

„Og hvem har fordret denne Ed af Dem?"

„Min Moder?" — svarede Albert med et Udtryk af den dybeste Ærbødighed.

„Vel an, min Herre; begynd, jeg hører Dem."

Albert lagde Armene overkors paa Brystet, lænede sig tilbage i Stolen og begyndte.

Andet Capitel.

Slangen.

„I Aaret 1838 levede i Frankrig en lille Familie, hvis Overhoved var Greven af Morcerf, min Fader. Denne Familie bestod kun af Greven, min Moder og mig.

„Samme Aar fattede jeg, som tilligemed min Familie hørte til den fornemme Verden, den Beslutning, tilligemed en af mine Venner, Frants d'Epinay, at tilbringe Carnevalet i Rom, hvor vi ifølge vor Aftale skulde træffe sammen. I Rom lærte jeg Greven af Monte-Christo at kjende, som hjalp Frants og mig ud af en Forlegenhed ved at tilbyde os sin Vogn den 22de Februar.

„Denne Mand, som Frants allerede kjendte fra den berømte Grotte paa Øen Monte-Christo, hvor han tilfældigvis —"

Ved disse Ord rynkede Benedetto Panden og sagde i en mistroisk Tone:

„Og De har virkelig troet paa Tilværelsen af denne Grotte?"

„Frants har tilsvoret mig, at den existerede," — svarede Albert, — „ligesom han har tilsvoret mig, at Greven har beværet ham der."

„Godt, godt, bliv ved."

Albert vedblev:

„Fra den 22de Februar 1838 begyndte altsaa min Forbindelse med Greven af Monte-Christo. Tænk Dem et oprigtigt Venskab, saaledes som det kan være i dette Ords fuldeste Betydning Af denne Beskaffenhed var det, som jeg synes at have indgydt denne Mand. Da jeg erfarede, at han havde til Hensigt at begive sig fra Rom til Paris, saa skyndte jeg mig at tilbyde ham min Faders Huus og tilbød mig at tjene ham som Cicerone ikke alene i denne Hovedstad, men ogsaa i den fornemme Verden, hvortil jeg, som alt bemærket, dengang hørte.

„Greven modtog mit Tilbud.

„Nogen Tid efter, paa den Dag og Time, han havde bestemt til sit Besøg hos mig, erholdt jeg et Bevis paa den Maade, hvorpaa han forstod Punktlighed. Da nemlig Viseren betegnede det aftalte Klokkeslet, og da de Venner, som jeg havde indbudt til mig, begyndte at blive utaalmodige over Forsinkelsen af den Frokost, som jeg havde bestemt at byde Greven, traadte denne Mand ind i mit Cabinet.

„Efter at Frokosten var forbi, forestillede jeg ham

for mine Forældre. Han viste mig uophørligt i Alt og overalt det Venskab, han syntes at føle for mig. O, hvor tidt spurgte min stakkels Moder mig med taarefyldte Øine og et veemodigt Smiil, da hun bemærkede den Blindhed, hvormed jeg var slaaet, om jeg ogsaa virkelig var overbeviist om denne Mands Venskab. Og hvor ofte gientog jeg ikke, som var en ung Mand uden Menneskekundskab eller Verdenserfaring, at Greven var min Ven, min sande Ven, thi den Forbandede besad en Slanges Listighed og den magnetiske Kraft, som ligger i dens besnærende Blik, naar den krummer sig for vore Fødder for senere at reise sig og ramme os i Hjertet.

„I et Tidsrum af nogle Maaneder var jeg Greven af Monte-Christos stadige Ledsager. Det lod, som om denne Mand ingen Hemmelighed havde for mig, og som om han i melancholske Øieblikke udøste sit hele af Godhed og Retfærdighedsfølelse opfyldte Hjerte for mig.

„O, snart blev Sløret sønderrevet — Enden paa min Forblindelse kom snart, meget snart, skrækkelig og forfærdelig!

„En offentlig og frygtelig Anklage, der blev reist mod min Fader i et Blad, styrtede min Familie i Sorg. Staden Paris havde allerede ikke mere nogen Glæde for mig, da jeg nu saae det Navn, jeg bar, og som hidtil var min Stolthed, besudlet med Smuds og Foragt.

„Ogsaa i denne Tilstand af mørk og dyb Nedslagenhed, hvori jeg var sunket, kom denne Mand, som jeg

antog for min Ven, mig til Hjælp, endskjøndt min Moder stedse paa en hemmelighedsfuld Maade forsikkrede mig om, at Greven umuligt kunde være saa gunstig stemt mod mig, som jeg antog.

„Han opfordrede, ja næsten tvang mig til i sit Selskab at foretage en lille Forlystelsesreise. Jeg omfavnede min stakkels kjære Moder og reiste bort med ham.

„Der fandtes Intet, som Greven ikke forsøgte, for at adsprede mig. Jagt, Fiskeri, Væddeløb, Alt havde han foranstaltet, og det var stedse med det samme forræderiske og hyklerske Smiil, hvormed han tvang mig til at tage Deel i disse Forlystelser.

„Nogle Dage senere erholdt jeg et Brev fra en af mine Venner, som meldte mig, at Oghavsmanden til Anklagen mod min Fader var opdaget.

„Jeg tog Afsked fra Greven af Monte-Christo og ilede til Paris.

„Og i Sandhed — Alt var opklaret! Jeg læste Papirerne, som indeholdt Beviser for en Forbrydelse, som min Fader tidligere havde begaaet! Jeg saae den Glands, vort Navn havde havt, for stedse tilintetgjort, til Fryd for vore Fjender. Jeg saae Dørene til Paris' første Saloner lukkede for mig og min Moder! Jeg, som troede at besidde et ved en Krigers Heltebedrifter berømmeliggjort Navn, — jeg, som troede at kunne stille mig ved Siden af dem, der betragtede sig som de ædleste Familiers Efterkommere — ak, jeg maatte finde mig i

at synke ned til et Menneske, der var uden Navn og uden mindste Fordring paa Verdens Agtelse eller Hensyn.

„Ligesom sønderknust under Vanærens frygtelige Vægt hørte jeg min Moders smertelige Hulken og min Faders næsten qvalte Stemme, der opfordrede mig til at hævne sig.

„Og jeg reiste mig, opfyldt af Raseri og Forbittrelse, for at tilintetgjøre den Dødsfjende, der uden Barmhjertighed havde bragt en Faders Feiltrin frem for Offentlighedens Skranker, uden at tage Hensyn til, at min Fader nu var gift med en Qvinde, der deelte hans Skjæbne, og at han havde en Søn, der i ethvert Tilfælde var uskyldig, — denne hjerteløse Fjende, der for at styrte en Mand paa samme Tid dødeligt saarede denne Mands Kone og Søn. Jeg spurgte nu, hvem der var Ophavsmanden til min Skjændsel? Ha! veed De, gjætter De, hvilket Navn man nævnede mig? Greven af Monte-Christo!" — udbrød Albert, idet han med en truende Mine rettede sig i Veiret, som om den Mand i dette Øieblik stod for ham, hvis Navn han nys havde udtalt.

„I Begyndelsen vilde jeg ikke troe det," — vedblev han efter en kort Pause, — „men dette frygtelige Navn stod skrevet i Papirerne, som jeg gjennemlæste.

„Paa denne Maade havde altsaa Forræderen leget med mig. Det var den Hengivenhed, han i saa lang Tid havde viist mig! Saaledes gjengjældte han det

oprigtige Venskab jeg havde tilsvoret ham. Forræder! tusindfold Forræder: Dersom der findes en saa god og retfærdig Gud i Himlen, som jeg tænker mig, saa vil den nedrige Forbrydelse, han har begaaet, aldrig blive ham tilgivet! Fra den første Dag af, da Din Haand trykkede min, da Du opfordrede mig til at dele Dit Brød, da Du deelte mit, da Du talte saaledes med mig, at alle mine Betænkeligheder forsvandt, udspandt Du allerede Forræderiet, som Du senere udførte!

„Min Herre," — vedblev Albert efter et Øiebliks Taushed, idet han med skjælvende Haand foer med Haanden over Panden, — „jeg kunde ikke frelse min Faders Ære, men jeg kunde hævne mig!

„Han befandt sig i sin Loge i Operaen. Jeg begav mig derhen for at insultere ham, thi jeg saae intet andet Middel for at tvinge ham til at slaaes med mig. Den Forbaudede modtog mig atter med sin stadige Venlighed og sit indtagende Væsen! Dette forøgede kun end mere den Flamme, som fortærede mig! Jeg forklarede ham Hensigten med mit Besøg og erholdt et Smiil istedetfor Svar! Snart blev han og jeg Skiven for Forsamlingens Blikke. Da Skandalen havde været offentlig, saa vilde jeg ogsaa have, at Satisfactionen skulde være saa offentlig som muligt. Min Handske berørte Greven af Monte-Christos Kind. Et Par Dage efter skulde Duellen finde Sted."

„Og Deres Arm var ikke stærk nok til at give ham Dødsstødet," — spurgte Benedetto med Interesse.

„Nei, min Herre," — svarede Albert roligt. — „Jeg blev afvæbnet paa Kampplatsen, og der gav jeg i Vidners Overværelse Greven af Monte-Christo Satisfaction og trykkede hans Haand."

„Elendige!" — raabte Benedetto, idet han reiste sig i sin fulde Høide og tilkastede Albert, der stod uberørelig, et foragteligt Blik. Derpaa satte Benedetto sig ned og spurgte i en blid Tone, som om han angrede det Ord, der var undsluppet ham.

„De havde altsaa mistet Forstanden?"

„Nei," — mumlede Albert.

„Naa, hvorledes gik det da til?"

„Aftenen forend Duellen traadte En ind i mit Værelse og forlangte den Ed af mig, at jeg ikke maatte tragte Greven af Monte-Christo efter Livet."

„Og hvem havde Magt til at forlange en saadan Ed af Dem?"

„En Qvinde, som jeg elskede saa høit, at Ingen vilde fatte det, dersom jeg forsøgte at beskrive det. En Qvinde, for hvis Skyld jeg vilde tilbringe et qvalfuldt Aar, naar jeg blot kunde skjænke hende en Times Lykke, en Qvinde, hvis Taarer brændte som Ild paa mit Hjerte — med eet Ord, min Moder!"

Tredie Capitel.

To uskyldige Offre for en frygtelig Hævn.

Da Albert havde endt den første Deel af sin Fortælling, var han saa angreben, at han manglede Kraft til at fortsætte denne.

Han stod op og gik hen for at see til sin Moder. Med ubeskrivelig Glæde bemærkede han, at hendes Aandedræt var friere og hendes Søvn mere rolig end i Førstningen. Derpaa vendte han tilbage til Salen og spiste i Selskab med Benedetto, der syntes bestemt paa at forblive i Marseille, indtil Fru de Morcerfs, Alberts Moders fuldstændige Helbredelse.

Uden at udforske den sande Bevæggrund til den Mands, nemlig Greven af Monte-Christos Fremgangsmaade, som han forfulgte, var dog Villeforts Søn af den Mening, at Intet kunde retfærdiggjøre et Menneskes Handlemaade, der driver Grusomheden saavidt, at han gjør Personer ulykkelige, som aldrig have fornærmet ham.

Var det da nødvendigt, at Greven af Monte-Christo absolut skulde hævne sig for en Grusomhed, som var begaaet imod ham eller mod nogen af hans?

Det kunde være saa.

Men en ægte Christens skjønneste Dyd bestaaer i, at han veed at tilgive Fornærmelser, og om vi end indrømme, at Greven af Monte-Christo ligesaalidt som de

fleste Mennesker besad den ophøiede Dyd, hvorpaa Christus gav os Exempel paa Korset, saa havde han dog den sunde Philosophies Forskrifter tilbage, for at lære ham at tæmme en heftig Lidenskabs Vildfarelser.

At et Menneske hævner sig paa et andet, der har tilføiet ham Uret, er en Handling, som Verden ikke forundrer sig over! Men at opoffre Andre for denne Hævn, som aldrig have fornærmet ham, ubarmhjertigt at opoffre dem, idet man berøver dem deres Fader, deres Ven, deres Beskytter og sønderknuser dem under Vægten af en uudslettelig Vanære, en stadig Fortvivlelse, — dette er en Opførsel, hvorpaa der i den civiliserede Verden intet Navn findes. Hvad gives der vel her paa Jorden, der kunde vaske Edmund Dantes reen for hans umaadelige Feil? Hvormange gode Gjerninger maatte han ikke kaste i Vægtskaalen paa Dommens Dag for at gjenoprette Ligevægten med sine Forbrydelser? Om han end levede i tusinde Aar og helligede disse til alle Dyders Udøvelse, vilde det endda ikke alligevel være tvivlsomt, om denne Bod var tilstrækkelig til at rense ham for de Synder, som han i Løbet af sex Maaneder havde begaaet? — sex Maaneder! — det vil sige i et næsten ubemærkeligt Øieblik af Evigheden!

Næste Morgen var Benedetto, hvem Alberts Fortælling i høieste Grad interesserede, den Første, som bad ham om at fuldende den.

Albert, som nu var beroliget med Hensyn til sin

Moders Befindende, optog atter Traaden i sin Fortælling, medens han satte sig hos Benedetto i et Værelse, som de beboede i Gjæstgivergaarden „Klokken og Flasken" kaldet.

Efter et Øieblikks Taushed, som Albert syntes at benytte for at ordne sine Tanker, begyndte han saaledes:

„Da jeg fjernede mig fra det Sted, hvor Duellen var gaaet for sig, skyndte jeg mig tilbage til mit Hjem, idet jeg overlod til mine forhenværende Venner at gjøre deres bittre Bemærkninger over mig.

„Min Plan var fattet.

„Jeg skrabede alle de Penge, som jeg besad, sammen, solgte alle de Meubler, som i min Faders Huus tilhørte mig personlig, og da Alt var færdigt til Afreisen, begav jeg mig ind i min Moders Værelse. Hun havde gjort ligesom jeg. Alt hvad hun eiede var indesluttet i en Reisenecessaire, og hun var ligesom jeg færdig til at afreise. Hun havde gjættet min Beslutning, og jeg havde forudseet hendes. En halv Time efter gik hun, støttet paa min Arm, ned af Trappen i Hotellet for aldrig mere at vende tilbage til denne Skueplads for hendes Velstand og hendes Vanære."

„Og Deres Fader?" — spurgte Benedetto. — „Hustru og Søn forlode ham altsaa paa denne Maade? Uden endog at sige ham det sidste Levvel?"

„Min Fader," — svarede Albert, — „var ikke den Mand, som betragtede dette Levvel som et Gode.

„Ham var det, der tilragte os Levvel. Et Pistol-

skud knaldede paa Gangen under Trappen i samme Øieblik, som min Moder og jeg stege ind i Postvognen, der skulde føre os Begge fra Paris. Greven af Morcerf havde dømt sig selv!"

Albert taug nogle Secunder.

Benedetto lagde Armene overkors over Brystet og betragtede den unge Mand, som fortalte ham denne frygtelige Historie, med ubeskrivelig Deeltagelse.

„Jeg var min Moders eneste Støtte," — vedblev Albert atter — „jeg, som hverken havde Formue eller Navn, jeg, der endnu var ganske opblæst af min aristokratiske Fortids Anskuelser og Fordomme, jeg, som i mit Indre følte Umuligheden af at tigge om Almisse, naar Tiden havde udtømt alle mine Hjælpekilder. Og dog maatte jeg tænke paa Fremtiden! vælge en bestemt Existents og en Stilling, fordi Tiden forløb og Fattigdom og Mangel snart vilde banke paa Døren.

„Vi fattede en Beslutning.

„Jeg lod mig hverve til Soldat og beredte mig til, efterat have føiet Hvervningssummen til vor lille Eiendom, at reise til Afrika, med det levende Ønske, en Dag at bevise hele Staden Paris, at en moralsk Feil ikke var arvelig i den Morcerfske Familie. Dog undskyld," — afbrød han sig pludselig meget levende, — „jeg ophørte at kalde mig saaledes — jeg antog et andet, simpelt, ubekjendt, plebeisk Navn, Navnet Albert Mondego. Under dette er jeg bekjendt i Regimentet."

„De kunde jo have antaget den Titel eller det adelige Navn, som Deres Familie paa mødrene Side har baaret."

Albert smilede foragteligt og skyndte sig at svare:

„Min Moder var Datter af en fattig Fisker. En Maaned efter min Indtrædelse i Regimentet," — vedblev han, — „reiste jeg til Afrika, hvor jeg har været indtil nu, uden dog et eneste Øieblik at have ophørt at tænke paa det eneste Væsen, som jeg elsker paa Jorden — min Moder. Og da jeg med et glad Hjerte ilede hertil, for at slutte hende i mine Arme, for at glemme min Kummer og mine Lidelser ved denne eneste Lykke, rammer den ubarmhjertige Skjæbne mig paany, som om Ulykken endnu ikke var bleven træt af at forfølge mig.

„Min Moder har maattet sulte! min gode elskede Moder har seet sig nødt til at række sin Haand ud for at tigge om et Stykke Brød. Ak! det kan ikke være Guds Villie! Det maa være en Dæmon, som forfølger os med sin giftige Aande! Ulykken hviler over os!"

Albert bedækkede Ansigtet med begge Hænder for at skjule sine Taarer, der randt ned af hans af Afrikas Sol brunede Kinder.

Benedetto betragtede ham atter taus, som om han ikke havde Mod til at afbryde en Søns høitidelige Stemning, der begræder sin Moders Ulykke.

„Nu, min Herre," — vedblev Albert, — „kjender De, hvilket Forhold der har fundet Sted mellem Greven

af Monte-Christo og mig. De veed saaledes ogsaa, hvem jeg er. Jeg hedder Albert Mondego og er en Søn af Fiskerdatteren Mercedes. Jeg besidder ingen Formue. De faa Sparepenge, som jeg medbragte fra Afrika, mistede jeg næsten ganske i det skrækkelige Skibbrud, hvorfra De frelste mig. Jeg har hverken Venner eller Bekjendte i Marseille; men alligevel beder jeg Dem stole paa mig i Alt, hvori jeg kan være Dem nyttig, og hvori jeg kan tjene Dem."

Med disse Ord rakte Albert Benedetto Haanden, og denne trykkede den med Varme og Deeltagelse.

„Deres Meddelelse har i høi Grad bevæget mig," — sagde Benedetto. — „Denne Kjærlighed, som De helliger Deres Moder, er et af disse sjeldne Træk, der, som jeg maa tilstaae, kunne bidrage saa uendeligt meget til en Søns Lykke. Der gives Saamange, hvem det ikke er forundt at fælde en Smertestaare paa deres Moders Grav."

„Hvordan da?" — spurgte Albert.

„Naar et Menneske for Exempel er uvidende om, hvem der har skjænket ham Livet."

„Ah!"

„Naar han veed, at han strax efter sin Fødsel er bleven forladt! Tro mig, Hr. Albert, der gives Mennesker, som ere ulykkeligere end De. Der er endnu langt sørgeligere Skjæbner end Deres!"

„Maaskee," — mumlede Albert.

Benedetto smilede ironisk og udbrød:

„Veed De, hvad dens Existents betyder, som er landflygtig, uden Fædreneland, uden Slægt — ja selv uden Haab i Hjertet? Veed De, hvad Raseri, hvad Fortvivlelse hvad Hævntørst vil sige? Ak," — vedblev han noget roligere, — „De saae den sorte Himmel i hiin frygtelige Nat, da De leed Skibbrud, den kulsorte Nat, de himmelhøie Bølger, de Ildflammer, der uophørligt spaltede Bølgerne. Vel an, husker De endnu den Fortvivlelse, der bemægtigede sig Dem, da De var en Spillebold for Bølgerne? Husker De endnu, hvor frygtelig Tordenens Bragen var for Dem? Dengang, midt i disse Rædsler, var De et Øieblik uden Haab, De saae Dem alt i Dødens Arme; men denne Død var ikke den stumme Dødsengel, der lidt efter lidt trykkede Dem til sit Jernbryst, men en vild Furie, der piinte Dem i sine Jernarme og enkeltviis berøvede Dem ethvert Haab, som Deres Sjæl rummer. Nu, forestil Dem en slig Situation, forlænget ligesaa længe som Prometheus' Straf! Og sig nu, om Offeret for denne Qval, om denne Martyr ikke var ulykkeligere end De?"

„Og existerer der en saadan Martyr udenfor Fabelens Grændser?"

„Han existerer, han staaer for Dem!" — udbrød Benedetto. — „Jeg har hverken Ven eller Velynder eller Forældre, thi disse have, da jeg endnu knap var født, begravet mig levende og ere nu døde. Min Arvelod?

Det er Forbandelsen — Hævnen. — Ja, Hævnen — som jeg skal nyde langsomt, medens jeg opfinder nye Tugtelser for at udpresse Smertenshyl af et Menneskes Bryst, som Echoet endnu aldrig har gjentaget!"

„Hvad mener De?" — spurgte Albert. — „Allerede ofte har jeg hørt Dem tale om Gud, og jeg kan ikke begribe, hvorledes De, et Menneske, som troer paa Gud og kalder ham en almægtig, langmodig og barmhjertig Gud, kan lade Dem beherske af en saa afskyelig Følelse som Hævnen."

„Og har jeg da ikke allerede sagt Dem, at det Menneske, som indgyder mig denne Følelse, er et Menneske, som aldrig har vidst at tilgive? Et Menneske, der for sin personlige Hævn har offret de Uskyldige, der ikke have havt det Mindste med den Forbrydelse at gjøre, som han vilde straffe. Nu tør jeg ikke lade det Raseri, som henriver mig og gjør mig grusom, kjølnes, thi jeg har den Overbeviisning, at jeg er Guds Udvalgte, sendt for at tugte dette Menneskes Overmod, som her paa Jorden vilde spille den høieste Dommers Rolle, idet han troede sig at være alvidende og retfærdig, medens han dog kun var et Redskab for en altbeherskende Lidenskab, og medens hans Magt over Menneskene kan grundede sig paa hans Rigdom. Evig Forbandelse — ja, ja — nedkald De tilligemed mig den evige Forbandelse over ham, thi dette Menneske — er Greven af Monte-Christo!"

Næppe vare disse Ord udtalte, førend et fortvivlet vanvittigt Skrig gjenlød i Værelset.

Albert og Benedetto dreiede sig hurtigt om i den Retning, hvorfra de havde hørt dette Skrig, og bleve staaende som rodfæstede af Forbauselse og Skræk.

Fjerde Capitel.

Gjæstgivergaarden „Klokken og Flasken".

Mercedes stod paa Dørtærskelen!

Paa hendes blege Kinder brændte Feberens Purpurrødme, hendes flammende og usikkre Blik forraadte Feberphantasierne.

Udreven af sin matte Tilstand ved et Feberanfald, besjælet af den uforklarlige Kraft, som Feberen giver, ledet af en ubestemt, forvirret Idee var hun indhyllet i sine Lagener sprunget ud af Sengen. Et kort, skjødesløst bundet Skjørt, en Chemise, som hængte ned paa Brystet, hendes Haar; som flagrede ned over Skuldrene — alt dette i Forbindelse med hendes vilde Gebærder gav hendes Fremtræden et Anstrøg af Vanvid.

Da hun var kommen til Salsdøren, lyttede hun, hørte Benedettos sidste Ord og udstødte et gjennemtrængende Skrig, da hun hørte, at denne udtalte Greven af Monte-Christos Navn.

Da det første Øieblikks Overraskelse var forbi, ilede Albert hen til sin Moder. Hun stødte ham fra sig med sin Arm og skred frem til Midten af Værelset, idet hun lod sit vilde Blik svæve omkring.

„Edmund," — sagde hun med et smerteligt Smiil — „har Du da dræbt min Søn? Hvorfor har Du saaledes fordømt mig til Enkestand, Mangel, Elendighed og Hunger! O hvor slet har Du ikke gjengjældt mig alle de Taarer, jeg har udgydt for den Mand, jeg elskede saa høit: Hvor er denne Mand? Ah, han maa ikke komme! Han skal ikke mere vanhellige Reenheden af det Kys, som jeg bevarer for min Søn!"

Der indtraadte et Øieblikks Taushed.

Albert laa paa Knæ, med Øinene fæstede paa sin Moder, med halvaaben Mund, som om Overmaalet af Overraskelse og Smerte i Øieblikket negtede ham Ord til at udtrykke sine Tanker:

„Min Moder! Her er jeg!"

Benedetto hørte med Armene korslagte over Brystet og spændt Opmærksomhed paa den arme Mercedes rørende Klager.

„Ak, ja, hvor høit har jeg ikke elsket Dig, Edmund!" — vedblev hun. — „Jeg har elsket Dig med uendelig

Kjærlighed, — jeg har elsket Dig saa høit, som en Qvinde kan elske Dig.

„Og Du er ikke kommen tilbage for at ægte mig! Du gik bort den Time, da vi skulde vies, — og femten Aar ere forløbne, femten Aarhundreder! — Og Du vedblev at være borte! Hvilken Angst har jeg ikke udstaaet, hvormange Taarer har jeg ikke grædt! Spørg Cataloniernes Klipper, og de ville fortælle Dig om mine Lidelser! Spørg den Krands, som smykkede min Pande, da jeg skulde staae Brud, og Du vil see Spor af de Taarer derpaa, som jeg helligede Dig! Spørg min Ægteseng, og den vil endnu fortælle Dig om alle de Suk, som den forbryderiske Hustru helligede Erindringen om en Mand, der ikke var hendes Ægtefælle. Denne Mand — denne Mand var Du! Hvormed har jeg da fortjent den Ulykke, hvorved Du slog mig til Jorden? Hvad har min Søn gjort Dig? O, Edmund, Din Retfærdighed er ikke Guds Retfærdighed!

„Dog, lad os høre — ah, der kommer han — det er ham — det er min Søn! min Søn, efter hvem min Sjæl længes — der er han, — han kommer — han kommer!“

Mercedes udtalte de sidste Ord med vild Henrykkelse og aabnede Armene, som om hun kun ventede paa dette Øieblik for at trykke den Søn, hun paakaldte, til sit Hjerte.

Og Albert sprang virkelig op, styrtede sig hurtigt i sin Moders Arme og raabte:

„Her er jeg! Det er mig, min Moder! min tilbedte Moder!“

Dyb Taushed fulgte paa Alberts Udraab, en Taushed, under hvilken tusinde Kjærtegn bleve vexlede mellem Moder og Søn. Mercedes syntes roligere, thi Feberen var for en Deel veget for denne heftige Sindsbevægelse. Men alligevel vare hendes Ideer endnu ikke klare, hendes Tanker vare forvirrede, og det forvildede Blik, som hun kastede paa Alt, hvad der omgav hende, forraadte det indre Oprør, som den stakkels Kone var et Bytte for.

Fra Tid til anden trykkede hun krampeagtigt Alberts Haand og lænede sin brændende Pande op til sin Søns bankende Bryst, i hvis Øine der perlede Taarer baade af usigelig Lykke og usigeligt Veemod.

„Albert!“ — udbrød Mercedes endelig, — „er det virkelig Dig? Er det ogsaa virkelig min Søn, som jeg slutter i mine Arme? Ak, ja jeg føler det, det er virkelig Dig; en Moders Hjerte kan ikke skuffes. Det er Dig. Du er denne Søn, der solgte sig for at ernære mig, den Søn, for hvem jeg stedse vil være rede til at offre mit Liv!“

Hun taug, men kort derpaa begyndte hun atter:

„O, nu vil Du ikke mere forlade mig, ikke sandt? Nei, nei, Du vil ikke atter forlade mig.“

„Berolig Dem, min Moder, jeg vil aldrig forlade Dem mere.“

„Og hvis nu den hævngjerrige Mand kom tilbage

for at adskille os for anden Gang! Ak, Du veed ikke, at Edmunds Medbeilers Blod flyder i Dine Aarer, og at Edmund ikke uden at skjælve kan høre og see de Kys. jeg giver Dig!"

„Nei, nei!" — udbrød Albert med Varme. — „Edmund er langt borte, Edmund har ophørt at ville tilsøie os Ondt. O. min Gud," — vedblev han ganske sagte, — „hav Forbarmelse med min Moder."

„Siig mig, Albert, hvor ere vi?" — spurgte Mercedes, idet hun saae sig omkring med en urolig Mine.

„I Marseille," — svarede han. — „Erindrer De ikke mere Byen Marseille?"

„O, ja — og dette Huus?"

„Dette Huus er Gjæstgivergaarden „Klokken og Flasken."

„Hvad siger Du?" — udbrød Mercedes, medens hun hurtigt greb ham om Armen og rystede paa alle Lemmer.

Albert nævnede endnu engang Gjæstgivergaardens Navn.

„Ha!" — udbrød Mercedes, som om hun følte en stikkende Smerte — „Hvilket frygteligt Optrin har ikke fundet Sted i dette Huus — her i denne Sal — ja det er det samme Bord — som jeg seer — det Bord, paa hvilket Festmaaltidet i Anledning af mit Bryllup stod dækket — da — da — jeg seer endnu Edmunds liden-

skabelige Anſigt — der Ferdinand Mondegos forræderiſke og ſkinſyge Blikke."

„Min Moder!" — udbrød Albert i en veemodig Tone.

„Hør, hør!" — vedblev hun, idet hun rynkede Panden, og førte Albert hen til et af Vinduerne, hvorfra man kunde ſee den frie Plads. — „Hører Du ikke Klokkerne ringe?

„Det er til et Bryllup, at der ringes med Klokkerne.

„Seer Du ikke denne hvidklædte Pige med Krandſen paa Haaret?

„Det er Bruden, ſom ſtaaer i Begreb med at verle Ringen.

„Hun ſkrider frem ved Edmunds Side, hvis ſtraalende Blikke udtrykke den rene Følelſe, ſom boer i hans Hjerte.

„Umiddelbart bag efter Brudefolkene ſeer Du en ung Mand, ſom med bøiet Hoved, mørkt mod Jorden heftet Blik og rynket Pande ſkrider frem og ponſer paa Forræderi.

„Hvor er nu ſelv denne muntre Skare, ſom jeg nyligt viſte Dig, da den ſkred over Pladſen?

„Her ere de Alle, ved Bordet, i Gjæſtgivergaarden „Klokken og Flaſken." Brudgommen ſidder ved Siden af Bruden, medens Forræderen, raſende af Skinſyge, maaler Brudeparret med ſine hævngjerrige Blikke.

„Min Gud!" — vedblev hun, idet hun udstødte et høit Skrig, — „min Gud, nu rive de Brudgommen ud af mine Arme! Ferdinand Mondego har anklaget ham som Bonapartist — han bliver slæbt bort af Soldater — jeg er Enke, endnu førend jeg har tilhørt ham!"

Næppe havde Mercedes udtalt disse Ord, førend hun faldt om i Alberts Arme, som bar hende ind i hendes Værelse og overlod hende til Sygevogterskens Omhu, som vaagede ved hendes Seng, imedens Benedetto ilede bort for at hidkalde Lægen.

Lykkeligviis veg denne oprorte Tilstand for de første beroligende Midler, og kort derpaa kunde Albert ledsage sin Moder til det lille Huus, som de beboede hos Catatonierne.

Med hendes Helbredelse gik det rask.

Hendes Søns Nærværelse, den rene friske Luft, som hun indaandede i dette affides Asyl, de Pligter, som hun helligede sig — Alt bidrog til at berolige hendes Sjæl og til at forjage alle de sørgelige Billeder fra en smertelig Fortid af hendes Erindringer.

Brugen af hendes aandelige Evner erholdt hun ligeledes fuldstændigt igjen, og det var hende nu muligt at henvende nogle Ord til Benedetto, som tolkede en levende Taknemmelighed for den Ædelmodighed, hvormed han havde sat sit Liv i Vove for at redde et af sine Medmenneskers fra en frygtelig Død.

Imidlertid bemærkede Albert, at Benedettos Reise var nær forestaaende.

Denne Mand havde indgydt ham en saa inderlig Sympathi, at han uden Betænkning kaldte ham sin Ven. Og nu rykkede Skilsmissens Dag stedse nærmere. Albert gjættede og trykkede Benedettos Haand, som om han vilde sige ham det sidste Levvel.

„Min Herre," — sagde Benedetto en Morgen til ham, idet han traadte ind i Værelset til ham, — „hvad tænker De om Deres Fremtid?"

Ved dette uventede Spørgsmaal holdt Albert nogle Secunder sit Blik fæstet paa Benedetto, hvis Træk forbleve ubevægelige. Ingen Følelse, ingen Tanke afspeilede sig i desse kolde Træk, som om de vare huggede i Marmor.

„Undskyld min Indiscretion," — tilføiede han, da han saae, at Albert taug stille. — „Vi nære stedse det levende Ønske at vide, hvorledes den Mands Fremtid vil blive, som interessere os, idet vi maaskee for stedse forlade ham."

„Jeg er Dem taknemlig for Deres Venskab og Deeltagelse," — svarede Albert, — „og jeg skal besvare Deres Spørgsmaal. Efterat jeg i Afrika havde erholdt Tilladelse til at stille en Stedfortræder for mig, begav jeg mig som De veed, paa Hjemreise, med nogle Sparepenge, for hvilke jeg haabede at sikkre min Moders Fremtid og berede hende et efter nøisomme Fordringer tilfredsstillende Liv. Gud eller Tilfældet har ikke villet,

at det skulde være saa! Jeg har tabt næsten Alt hvad jeg medbragte og har for Øieblikket kun saameget tilbage, som knap er tilstrækkeligt til at bestride de nødvendige Udgifter i den Tid, som jeg vil anvende paa at ansøge om en lille Ansættelse."

„Og naar De nu ikke erholder denne Ansættelse?"

„Saa arbeider jeg for Dagløn," — svarede Albert bedrøvet, idet han tillige med en vis Stolthed tilføiede, — „Men jeg sværger Dem til, at min Moder ikke skal komme til at lide det ringeste Savn!"

„Jeg misunder Dem denne Kjærlighed, som De føler for Deres Moder. Jeg misunder Dem denne Følelse af from Hengivelse, hvormed De finder Dem i hvad Gud har besluttet."

„Jeg maa arbeide for at ernære hende, som har skjænket mig Livet — dette forekommer mig meget naturligt," — svarede Albert med den meest rørende Simpelhed.

„De har altsaa fast besluttet at arbeide?"

„Ganske vist."

„Det er godt, Albert. De seer, at jeg omtrent er ligesaa gammel som De. Men desuagtet tro de Ord, som jeg vil sige Dem, thi de ere Frugter af Erfaringen! Hvor sørgelig og truende Skjæbnen end synes Mennesket, saa bør han dog stedse være forvisset om, at et høiere guddommeligt Princip styrer Alt, som aldrig glemmer at

veie vore Handlinger i Retfærdighedens Vægtskaal og belønne Uskyldigheden."

„Har De allerede modtaget denne Uskyldighedens Belønning?" — spurgte Albert smilende.

„Jeg? nei," — svarede Bennedetto alvorligt, — „jeg har ikke erholdt den, fordi jeg er en forstokket Synder. Ogsaa troer jeg fuldt og fast paa at erholde Tugtelse for mine Synder, saasnart min Mission er opfyldt, thi jeg har erkjendt, at de Onde her i Verden faae Straffen for deres Forbrydelser, Laster og Forvildelser. Ligeledes forsikrer jeg Dem, at de Gode ogsaa ville erholde Belønning for deres Dyder! Forlad Dem derpaa, Albert, at over Dem og mig findes en Gud, som dømmer os!"

Med disse Ord forlod Bennedetto Alberts Værelse, som levende bevæget af Benedettos høitidelige Mine og venlige Ord, ikke besad Aandsnærværelse nok til at følge eller svare ham, skjøndt han indsaae, at disse sidste Ord samt Tonen, hvori de bleve udtalte, utvetydeligt var den Mands sidste Levvel, som gik bort for maaskee ikke mere at vende tilbage.

Femte Capitel.

Afreisen.

En halv Time senere hørte Albert sin Moders Stemme, som kaldte paa ham.

Han ilede ind i Værelset og fandt hende siddende ved Vinduet med Øinene fæstede paa Havet.

„Sig mig, Albert, hvad kan det være for et Skib, som nyligt har lettet Anker, og som i dette Øieblik gaaer under Seil? Jeg saae det igaar ligge ligeoverfor vore Vinduer."

Albert saae hen i den af Mercedes angivne Retning og saae en lille Jagt, elegant og let som en Svane, naar den breder Vingerne imod Vinden og glider let hen over Havets blanke Flade.

„Ha!" — mumlede Albert, efterat han et Øieblik havde betragtet det lille Fartøi, som begyndte at sætte sig i Bevægelse, — „det er Benedettos Jagt. Jeg tænkte nok, at han vilde forlade os. Forunderlige Mand, der synes at triumphere over Stormene, idet Du lig en velgjørende Genius, styrtede Dig midt ud i de rasende Bølger for at redde mig! Levvel for evigt! Levvel!"

„Lad os bede for ham," — sagde Mercedes, idet hun kastede sig paa Knæ for det pragtfulde Crucifix som hang paa Væggen.

„Ja, beed min Moder! beed! uden Tvivl tænker han ogsaa paa os i dette Øieblik."

Albert bemærkede ombord paa Jagten en let hvid Sky, og umiddelbart herpaa hørte han Knaldet af en Kanon, som blev affyret i samme Øieblik, som Jagten styrede omkring Klippespidsen og kom forbi den stakkels Mercedes Huus.

Det var Benedettos sidste Afskedshilsen.

Albert blev endnu længe staaende i Vinduet og fæstede Øinene paa det lille Fartøi, som dreven af den friske Kuling snart forsvandt for deres Øine.

Mercedes ophørte ikke knælende for Krucifixet at bede, og hendes blide Stemme anraabte Himlen om at staae hendes Søns Redningsmand bi.

Da hun havde endt sin Bøn, stod hun op og lænede sit Hoved til Alberts Skulder og sagde:

„Min Søn, vor Pligt imod denne Fremmede er opfyldt. Nu bliver der os intet Andet tilbage end at opbevare ham vor evige Taknemmelighed. Gid Lykken følge ham paa hans Reise; hvad os angaaer, saa ville vi nu leve i Fred."

„Ja, min kjære Moder," — svarede Albert, idet han med lidenskabelig Ømhed sluttede hende i sine Arme! — „O, gid vi uforstyrret kunne nyde denne Fred, denne inderlige stille Lykke!"

„Men hvorfor staae Taarerne Dig i Øinene, idet

Du udtaler disse Ord?" — spurgte Mercedes med Bevægelse.

„Ak! fordi jeg ikke kan virkeliggjøre alle mine Drømme; fordi det er mig umuligt at bringe Dem til at glemme Fortiden, som jeg dog havde haabet."

„Hvorledes! troer Du, at jeg i den sørgelige Erindring om denne ulykkelige Tid ikke tillige finder en vis veemodig Glæde, hvilket Du vel næppe kan begribe? Men tro mig, det er sandt, min Albert."

„Ak, jeg ønskede ikke blot at aftøre Deres Taarer, min Moder, jeg ønskede at afværge dem."

Mercedes smilede, men paa en Maade, som de Ulykkelige pleie at smile. Dette Smiil var paa eengang baade lidende og ironisk, saaledes som den sande Ulykke fremkalder det paa Læberne.

„Og hvorledes kunde Du afværge disse Taarer, hvis Kilde befinder sig i en af Skiærbnen for mange Aar siden udhulet Afgrund?"

„Med Guds Hjælp er Intet umuligt! Antag for et Øieblik, at jeg her ved Deres Side efterhaanden opruller et umaadeligt Maleri, som viser de yppigste og pragtfuldeste Landskaber, der overgaae Alt hvad de dueligste Kunstnere nogensinde have været istand til at frembringe, — det herlige Skue af talrige Stæder ved Brederne af den skjønne Sø, der strækker sig fra Gibraltar til Dardanellerne, de forskjellige Folkeslags Dragter, som boe her, — Typerne af de forskjellige Menneskeslægter —

ligefra de kaukasiske til de amerikanske; storartede Skuespil af Naturen i Forening med de forskjellige Religioners pragtfulde Cultus fra Christendommen indtil den laveste Afgudstjeneste, og endelig de ophøiede Blade af Aarhundredernes Bog, som vi kalde Ruiner, og som med deres stolte Inskriptioner ere strøede over hele Jorden! — Siig mig, vilde ikke Betragtningen og Studiet af alt dette ikke bortskræmme de sørgelige Billeder, der for Øieblikket aflokke Dem disse Taarer, hvis Spor jeg ogsaa nu seer paa Deres Kinder? Ak, Skjæbnen har ikke villet, at jeg nogensinde skulde ophøre at see disse saa bittre og hyppige Taarer!" — udbrød Albert smerteligt, idet han lod Hovedet synke ned paa Brystet.

„Velan! Jeg skal ophøre at græde, Albert," — sagde Mercedes blidt. — „Mine Taarer smerte Dig, mit elskede Barn! Ah, see, jeg græder allerede ikke mere! Jeg græder ikke længere, siger jeg Dig, thi jeg veed vel, at jeg ikke maa bedrøve Dig — nei, jeg tør ikke trætte Dig med mine Taarer, ved hvilke jeg vilde gjøre mig selv en Fornøielse, naar de ikke bleve udgydte for Dig."

„For mig? Taarer over min Skjæbne! Hvorfor da? Naar jeg er hos Dem, naar jeg omfavner Dem?" — spurgte Albert, hvis Stemme, qvalt af Bevægelse, kun med Besværlighed fremstammede Ordene.

„Du er ædelmodig, min Søn, men jeg veed, hvormeget jeg skylder Dig, jeg, som har seet, hvorledes Du solgte Din Frihed for at skaffe mig en Understøttelse, jeg,

som har seet, hvorledes Du forlod og foragtede Verden for at følge mig i Eensomheden. O, Albert, hvad vilde jeg ikke gjøre for at see Dig lykkelig! Hvorfor er det mig ikke muligt at døe med den Tanke, at der endnu er Dig en smilende Fremtid beskaaret? Dig, som er saa værdig dertil!"

Dag og Nat grublede Albert paa og søgte efter et Middel til at kunne opnaaae en eller anden Stilling, som kunde give ham en lille Indtægt og sætte ham istand til at undgaae Mangelen, denne Ulykkens uadskillelige Ledsagerinde, men hver Dag, hver Nat indsaae han stedse mere Umuligheden af at opnaae en saadan Stilling.

Mercedes, som havde gjennemgaaet alle Fortvivlelsens Grader, som havde seet og erfaret, hvor vidt Guds Barmhjertighed kan gaae, var nu den Første, som opmuntrede ham til at haabe. Trøstende Ord, som Ingen kan begribe, der ikke har seet den guddommelige Naades Straale lyse i Ulykkens mørke Nat!

Denne Straale afspeilede sig ogsaa i Alberts Øine. Han erkjendte anden Gang at Gud ikke havde forladt ham.

Præsten, som for nogle Maaneder siden af Mercedes var bleven kaldt til Cataloniernes By, kom nu igjen og spurgte efter Albert.

„Det er mig, min Herre," — svarede den unge Mand, idet han bukkede for Præsten.

„Er De Albert Mondego?"

„Ja, min Fader."

„Mercedes, Catalonierindens Søn?"

„Ja netop."

„Ikke destomindre maa De endnu give mig nogle Beviser paa, at De virkelig er den, som en hydende Pligt byder mig at opsøge."

Albert tænkte et Øieblik efter og fæstede et skarpt Blik paa den Geistlige, som om han i hans Ansigt vilde læse Bevæggrunden til hans Spørgsmaal.

Endelig tog han Ordet.

„Da jeg vendte tilbage fra Afrika," — sagde han — „havde jeg en Storm at bestaae, som jeg kun undgik ved et Mirakel, idet en Mand ved Navn Benedetto reddede mig. Jeg blev optaget paa en Tremaster, der, som man fortalte mig, tilhørte Huset Morell, et af de ældste Handelsfirmaer i Marseille."

„Hørte De med til Skibsmandskabet?"

„Nei, min Herre, jeg var kun Passageer. Jeg havde tjent i Afrika som simpel Soldat og vendte nu tilbage efter at have erholdt min Afsked."

„Meget vel, De er virkelig den, jeg søger."

Med disse Ord overgav Præsten ham et Brev og ventede paa, at han skulde aabne det.

Albert nølede, skjøndt hans fulde Navn stod paa Adressen.

„Læs!" — sagde Præsten.

„O, min Gud," — udbrød Albert, inden han endnu havde læst Brevet tilende, — „jeg takker Dig!"

Albert gjennemlæste sagte anden Gang Brevet og betragtede nøie hvert Ord, som om han studerede Meningen deraf, for fuldstændigt at overtyde sig om, at han ikke bedrog sig, eller at han ikke var Offret for en Illusion.

„Men det vilde være den første Almisse, jeg modtog af et Menneskes Haand!" — udbrød han pludselig, som om han vaagnede af en Drøm. — „En Almisse — nei, nei, det tør jeg ikke modtage! Benedetto — Din Ædelmodighed krænker mig ikke; men der findes ulykkeligere Mennesker i Verden end jeg — dem tilhører denne Almisse — thi jeg, jeg kan arbeide."

„Der kan man see, i hvilken Grad Stoltheden forblænder Dem!" — sagde Præsten.

„Stoltheden!" — gjentog Albert, — „Stoltheden! naar jeg taler om Mennesker, som ere ulykkeligere end jeg, og hvem jeg vil skjænke en Almisse, som tilbydes mig, — mig, som endnu kan arbeide?"

„Unge Mand," — svarede Præsten smilende, — „jeg siger Dem endnu engang, at det ikke er Medlidenhedens Stemme, der bringer Dem til at tale saaledes. Der er endnu en gammel Rest af Stolthed i Dem! Denne Stolthed, der bevæger Dem til at afslaae det, De

kalder en Almisse, fornærmer Gud, fornærmer den ædelmodige Mand, som interesserer sig for Dem, og fornærmer ogsaa mig, der skal overlevere denne Gave i Deres Hænder."

„De kjender altsaa dette Brevs Indhold?" — spurgte Albert.

„Jeg har dicteret det, fordi Benedetto forlangte det."

„Kjender De denne Mand?"

„Jeg har aldrig seet ham før."

„Veed De, hvilke Tanker, der beherske ham?"

„Jeg troer det, en dyb Tanke gaaer igjennem hans Tilværelse, og denne Tanke er en Hemmelighed imellem ham og Gud; en Hemmelighed, som ikke tør komme udenfor Skriftestolen, min Søn. Imidlertid kan jeg forsikkre Dem om, at han i det Øieblik, han overgav den Sum, jeg her bringer Dem, i mine Hænder, nærede den reneste Overbeviisning om, at han heri udførte Guds Villie. Modtag derfor denne Sum, Benedetto er for Øieblikket kun Redskabet til at udføre Guds Villie. Han er nu langt fra Dem, og jeg kan forsikkre Dem, at han ikke føler den allermindste Stolthed eller Forfængelighed over den gode Gjerning, han udøver ved at sende Dem disse Penge til Forøring. Tag dem derfor."

Med disse Ord overgav Præsten Albert en lille forseglet Papirrulle.

„Nu," — vedblev han, — „lover De mig, for at opfylde Benedettos Hensigter, at en ukrænkelig Hemmelig-

heb for evigt maa begrave den Taknemmelighedsfølelse, som denne Handlemaade vækker hos Dem, i Deres Hjerte!"

„Ædelmodige Mand," — udbrød Albert, — „dersom Dit Liv er blevet vanhelliget ved en Forbrydelse, saa vil Guds Tilgivelse sikkert være Dig vis derfor."

Et Øieblik derefter befandt Albert sig i sit Værelse og havde i sin Brevtaske en Sum af femtenhundredetusinde Francs i Bankbilletter.

Sjette Capitel.

Venedig.

I de første Dage i 1841 befandt der sig i Venedig en ung Franskmand, som, uden just at høre til den første Klasse af Pariserselskabet, dog nedstammede fra en udmærket Familie og besad en fuldendt Opdragelse, som i Forbindelse med den fineste Dannelse gjorde ham til en fuldendt Cavaleer.

Denne unge Mand hed Maximilian Morel.

Han var gift. Hans Kone, Datter af en afskediget

Embedsmand, nedstammede paa mødrene Side fra den berømte Familie Saint-Méran.

Skjøndt Maximilian og Valentine allerede havde været gifte omtrent i halvtredie Aar, havde de dog endnu ikke seet den mindste Sky formørke deres Lykke. De levede i en fuldkommen Enighed, i en Harmoni, saa at man havde skullet troe, at alle deres Tanker vare støbte i een og samme Form.

Der kunde ikke gives nogen Fornøielse for den Ene, naar Uro og Kummer plagede den Anden. Fornøielse og Glæde, Smerte og Lidelser, med eet Ord, alle Følelser, behagelige saavelsom piinlige, bleve følte eens af Begge, som om de i fuldeste Omfang begrebe den for den allerhøieste Guds Alter i hans Navn sluttede Pagt med alle dens Pligter.

Valentine havde ingen Børn. Det var for kort siden, at hun var bleven gift, til at hun endnu skulde føle den Længsel efter at blive Moder, som uimodstaaelig bemægtiger sig enhver Hustru. Hun var aldrig langt fra Maximilian, hun saae ham hvert Minut paa Dagen, og den Kjærlighed, hvormed han omfattede hende, levnede ham ingen Tid til at savne en Søns Kjærtegn, paa hvis barnlige Ansigt Moderen i Faderens Fraværelse troer at kjende Ægtefællens Billede.

Maximilian var først otte eller niogtyve Aar gammel og Valentine fyrten eller atten. Den Første var en af disse kraftige, stærke Constitutioner og en fuldstændig

sydlig Typus — bleg, med Øine og Haar som Ibenholt. Valentine forraadte, skjøndt hun ligeledes var høi og slank og hendes Figur smidig og zart, dog en kraftig Constitution og nød en god Helbred.

Esterat dette Par siden sit Bryllup næsten udelukkende havde levet i Frankrig, havde det endelig givet efter for Ønsket at studere andre Sæder og Skikke end dem, man har Leilighed til at iagttage i de aristokratiske Saloner i Paris.

Venedig var det første Punkt, der tiltrak sig deres Opmærksomhed, og derfor gjaldt ogsaa deres første Udflugt denne By. De Erindringer og Sagn, som knytte sig til Middelhavets gamle Beherskerinde, dens Pragt, dens Bygninger, dens Canaler og især dens Broers Skjønhed — Alt bidrog til at skaffe den Forrangen i de Nygiftes Øine.

I Virkeligheden frembyder Venedig, der paa Grund af sin geographiske Beliggenhed staaer i vedvarende Handelsforbindelse med Europa og Asien, et uafbrudt afvexlende Maleri af mærkværdige Scener og Optrin.

Dens store Torv, der uophørligt besøges af Handlende fra alle Nationer, viser endnu Spor af dens tidligere Handels Størrelse. Omendskjøndt St. Marcus' bevingede Løve har mistet sin Glorie, omendskjøndt dens Høders Trophæer ikke mere stolt vaie fra Taarnene, Trophæer, paa hvilke den Fremmede kunde læse Republikens forskjellige Erobringer, saa staaer dog endnu den gamle

Cathedral der i sin ærværdige Skikkelse i Baggrunden af den store Plads og viser ved Siden af dens byzantinske Architektur den græske Kunsts utrolige Arrogance!

Her ere endnu alle dens skjønneste Prydelser: — de berømte Arcader, de gamle Patriciers pragtfulde Paladser, det imponerende Dogepalads, Granitsøilerne paa Piazzetta'en, det astronomiske Taarn, dette mærkværdige Product af en blandet Architectur, hvorpaa Galilei saa ofte anstillede sine astronomiske Observationer, den prægtige Basilika med dens cirkelrunde Tribune over den lange Façade, der bærer de fire berømte Bronceheste, der i Begyndelsen af det 13de Aarhundrede bleve erobrede i Constantinopel, derpaa borttagne af Franskmændene i Slutningen af forrige Aarhundrede og i Aaret 1815 atter tilbagegivne; endelig Canalerne og Marmortrapperne, mod hvilke Bølgerne sagte skvulpe. Kort sagt, Venedig er, skjøndt berøvet sin gamle Glands, dog endnu stedse Venedig! Det er endnu stedse den skjønne Prindsesse, der slumrer ved Lidos Bølger og synes at udhvile sig fra sine tidligere Anstrængelser og Arbeider.

Maximilian og Valentine befandt sig altsaa i Venedig og glædede sig over den uforlignelige Luft og klare Himmel. Medens Solen sendte sine sidste Straaler, hvis Glands allerede begyndte at tabe sig hiinsides de tyrolske Alper, ned paa den gamle Kathedralkirke, vandrede Maximilian og Valentine over Piazza'en og styrede Coursen

hen til Quaierne, hvor der laa flere hundrede Gondoler af forskjellige Dimensioner.

„Kjære Veninde," — sagde Maximilian til sin Kone, efterat han i nogen Tid havde spadseret op og ned med hende paa Quaien, — „de venetianske Nætter ere varme og rolige og indbyde til at seile en Tour i Canalerne, i hvilke Maanen venlig og hemmelighedsfuld synes at speile sig."

„Naa, saa lad os da stige ned i en Baad, Maximilian," — svarede Valentine, idet hun trykkede sin Mands Arm og saae sig uroligt om efter en Mand, der havde indhyllet sig i sin Kappe, og hvis Ansigt var skjult af en uhyre bredskygget Hat.

Maximilian lagde ikke Mærke til Valentines Bevægelse, som med Øinene vedblev at forfølge Manden med den store Hat og den mørke Kappe.

„Hvormange Gondoler der dog seiler frem og tilbage i Canalen," — bemærkede Maximilian. — „Canalerne ere Venedigs Gader og Gondolerne dens Vogne. Der kommer en, som netop synes at passe for os; see, Gondolieren har alt gjættet, hvad vi ville."

Valentine gik taus ved Siden af Maximilian henimod Trappen, men hendes urolige Blik syntes atter at mynstre en Fremmed, som stod i en kort Afstand fra dem.

Og man saae virkelig i en kort Afstand fra Valen-

tin en mørk og truende Skikkelse, som med sine Blikke ligeledes forfulgte alle Valentines og Morels Bevægelser.

Imidlertid vare disse blevne staaende ligeoverfor en Gondolfører, som at slutte efter hans nye røde Camisol og hans trekantede Hues gode Tilstand syntes at staae i Tjeneste hos et fornemt Huus.

„Er Din Gondol ledig?“ — spurgte Maximilian smilende.

„Ja, Excellence, og det vil være mig en stor Ære at kunne føre Dem i min Baad.“

„See, kjære Valentine, hvilken Høflighed, hvilken overordentlig fiin Følelse der udmærker Venetianerne! Det vilde falde vanskeligt under nogen anden Himmel end Italiens og især blandt den arbeidende Klasse at træffe en saa høi Grad af Artighed,“ — sagde Maximilian. — „Du har dog vel hørt denne vakkre Mand, som sagde, at han vilde betragte det som en stor Ære at føre os! Giacomo, Du lader til at være en vakker Fyr!“

„Himlen og det hellige Venedigs gamle Skytsaand, den gode Sanct Marcus, være lovet! Hvad mig angaaer, saa vil jeg aldrig blive Andet end et raat og udannet Menneske i Sammenligning med Deres Excellence og Signora'en, som gjør mig den Ære at see paa mig.“

„Ah, sandsynligviis, fordi hun er i Begreb med at beundre Din Camisols Elegance og Dit Skotøis Reenlighed!“

„Det er ogsaa sandt," — svarede Valentine — „jeg beundrer en saa udsøgt Reenlighed hos et Menneske, der driver en Gondoliers Haandtering."

Gondolieren svarede kun herpaa med et dybt Buk.

„Hvad hedder Din Gondol?" — spurgte Maximilian.

„Valentine," — svarede Gondolieren.

„Hvad er det, han siger?" — spurgte Madame Morel, idet hun forbauset betragtede sin Mand.

„Han siger, at hans Gondol hedder Valentine. Det er ganske simpelt, kjære Veninde, og jeg ønsker af denne Grund kun endnu mere levende at foretage en Tour paa Venedigs Canaler. Kom nu, Giacomo, afsted i Din Gondol."

Gondolføreren lod sig ikke dette sige to Gange, men lagde an ved en Trappe, trak i en Jernkjæde og fik derved sin Gondol saa nær, at Maximilian og Valentine bequemt kunde stige ned i Baaden.

Endskjøndt Valentine kun havde været kort Tid i Venedig, saa fandt hun dog ved første Øiekast, at den Gondol, som hun betraadte, var langt fra at være saa simpel som de fleste andre, der kydsede omkring i Canalen. Dette lille Fartøi havde en omhyggeligt forgyldt Forstavn, en smuk Silkebaldachin og gode udstoppede Bænke.

Valentine gjorde alligevel ingen Bemærkning herover til sin Ægtefælle, som om hendes hele Opmærksomhed

var taget i Beslag af en anden Gjenstand. Hun steg ned i Gondolen og satte sig. Derpaa dreiede hun sig om og kastede endnu et uroligt Blik paa Piazza'en, medens Gondolføreren med sin Aare behændigt stødte fra Quaien.

Saasnart Gondolen havde fjernet sig fra Quaien og efterhaanden seilede videre paa den store Canal, løb den Mand, som havde iagttaget alle Maximilians og Valentines Bevægelser, hen til Quaien, udstødte et kort skingrende Skrig, ligt en Natugles, og ventede uden at give Tegn til nogen Utaalmodighed, at Nogen skulde svare ham paa samme Maade.

„Vecchio," — sagde han til en Person, som nærmede sig ham, — „har Du udført de Befalinger, jeg har givet Dig?"

„Ja, min Herre," — svarede den Ankomne, idet han talte med dæmpet Stemme og en vis hemmelighedsfuld Mine. — „Jeg har havt en lang Samtale med Gondolieren i den skarlagenrøde Camisal og erfaret, at han for nogle Dage siden er kommen i Tjeneste hos en rig nyligt til Venedig ankommen Franskmand."

„Og hvem er denne Franskmand?"

„Ak, den Skurk af Gondolfører lod, som om han ikke kunde huske Navnet."

„Og saa?"

„**Per la madre de Dio**, hvor De dog kan presse og trænge paa, Signor!" — svarede den Spurgte i sin halvt romerske, halvt venetianske Dialect. — „Jeg har

brugt over en Time for først at komme paa det rigtige Capitel, — men det feiler mig ikke paa Takt, og hvad Fiffighed angaaer, saa troer jeg nok at kunne hamle op med denne vakkre Gondolfører."

„Til Sagen!" — sagde den Første utaalmodigt.

„Naa, saa vidd da, at jeg kunde sige og gjøre hvad jeg vilde — saa kunde det ikke lykkes mig at erfare Franskmandens Navn."

„Det er altsaa den Snuhed, hvoraf Du roser Dig. Det er den Fiffighed, med Hensyn til hvilken Du kan hamle op med den venetianske Gondolfører? Dit Praleri fortjente at blive udleet, hvad siger Du hertil?"

„Taalmodighed, Signor, Taalmodighed! Hør mig først, saa kan De siden gjøre hvad De vil. Da jeg nu indsaae, at Gondolføreren virkelig ikke vidste sin Herres Navn, saa rettede jeg mine Efterforskninger ad en anden Kant, og om det end ikke er lykkedes mig at erfare Franskmandens Dobenavn, saa har jeg dog idetmindste erfaret hans Familienavn."

„Og det er?"

„Slet og ret Morel."

„Morel," — gjentog den Første, som om dette Navn ikke var ham fremmed.

„Det er idetmindste det Navn, man har sagt mig."

„Hvor boer han?"

„I Nærheden af Jødequarteret eller Gindecca, i et lille Hotel, fra hvilket man paa den ene Side har Ud-

sigt til Canalen og fra den anden Side til Villaen St. Martin."

„Godt! Og Chaluppen?"

„Er parat."

„Naa, saa ville vi indskibe os og roe til Jødegvarteret."

Begge Mændene forsvandt snart blandt Mængden som drev omkring paa Piazza'en og Quaien.

Imidlertid var Maximilians Gondol langt borte og gjennemskar hurtig Bølgerne, medens den lod bagved sig en lang Sølv- og Azurfure i det glatte Vandspeil.

Hvem der ikke selv har oplevet det pragtfulde Skuespil, som en rolig Nat i klart Maaneskin frembyder i Venedig, kan ikke gjøre sig noget Begreb om den Skjønhed, man her opdager.

Har Du i Dine Drømme nogensinde seet en By af Jaspis og Marmor, der som ved et Tryllesslag stiger op af Vandets speilklare Flade, og som Maanen belyser med sine til Gunst for de Elskendes Hemmeligheder saa blide Straaler? Denne By er Venedig; Canalerne, som gjennemskjære den i alle Retninger, ligne ligesaamange Sølverbaand, hvormed den fortryllede Prindsesse smykker sin Barm med.

St. Mareus' Taarne, Søilerne paa den store Plads og alle andre fremragende Punkter, som forskjønne Staden, synes kun at være ligesaa mange phantastiske Linier, der aftegne sig paa Himlen, naar man hensunken i Drøm-

merier betragter dem paa Lidos Bølger. Og dernæst Sammenligningen imellem den elegante pragtfulde By og den anden Byes mørke Simpelhed, der tæt ved Lagunerne er opbygget af Fiskerne, Forskjellen mellem den enes larmende Glæde og den andens dybe Søvn — Sammenligningen derimellem, siger jeg, opfylder vort Gemyt med en ligesaa sød som uforklarlig Melancholi.

Maximilian og Valentine, som allerede havde den store Canal bagved sig, syntes aldeles uforbeholdent at hengive sig til den uforklarlige Følelse, som dette pragtfulde natlige Skuespil opvakte hos dem. Valentine lænede sit Hoved til Maximilians Skulder, og hendes Blik fæstede sig med ubeskrivelig Ømhed paa den Mands Ansigt, til hvem hendes Skjæbne var bunden her paa Jorden. Hun takkede Gud herfor.

Gondolen gyngede sig, som vugget af Amoriner, paa de glatte gjennemsigtige Bølger og bidrog ved sin langsomme regelmæssige Bevægelse til at forhøie disse tvende lidenskabelige Hjerters Bevægelse.

Det varede ikke længe, før Taarerne randt ned af Valentines Kinder. Det var ubeskrivelige Glædestaarer, som kun tilhørte Sjælen, og i hvilke Sjælen atter aabenbarede sig.

Maximilian trykkede ømt Valentines Haand.

„Du græder, Elskede?“ — sagde han til hende. — „Hvad findes der i Verden, som saaledes kan bringe Dine Taarer til at flyde?“

„Troer Du, at det er Smertestaarer? Nei, det er Taarer, som Lykken bringer til at flyde, men det er en inderlig stille Lykke, som jeg først har lært at kjende, siden jeg er bleven forenet med Dig. Gud give, at det stedse maa blive saaledes, min elskede Maximilian!"

„Og hvorfor skulde det ikke altid blive saaledes?" — svarede Maximilian levende, idet han trykkede et glødende Kys paa Valentines Pande.

„Tilgiv mig, det er maaskee naragtigt af mig at tilstaae Dig, at en dunkel, ubestemt Frygt beængster mit Hjerte. Stundom træder vor Velgjørers Billede frem for mig, og jeg skjælver da uden at vide hvorfor. Naar jeg nedbeder Himlens Velsignelse over dette Hoved med sin alvorsfulde Pande, naar jeg anraaber Guds Naade for dette ædelmodige Hjerte, fra hvilket vor Lykke er udsprungen — saa fatter jeg ikke, hvad Skrækkeligt og Hemmelighedsfuldt det Rum, jeg befinder mig i, den Luft jeg indaander, indeholder, som bringer mig til at skjælve, som om jeg havde en Anelse om denne Edmund Dantes' Ulykke og Ruin."

„Jo mere vi elske Dem, som vi have at takke for en stor Lykke, Valentine," — svarede Maximilian, — „destomere frygte vi deres Ulykke og Fordærvelse. Men alligevel er denne Frygt en forsængelig Frygt. Edmund Dantes bliver begunstiget af Himlen og velsignet af Alle, som kjende hans begeistrede Sjæls Retfærdighed og Godhed. Berolig Dig, min Kjære, og for at spare Dig den

smertelige Uro, som bevæger Dig, ville vi tale om noget Andet."

„Nei, min Ven, jeg vil hellere vedblive at behandle dette Thema. Jeg vil tale med Dig om Edmund Dantes eller rettere om Greven af Monte-Christo. Ligeledes ønskede jeg at tale med Dig om Grotten paa Monte-Christo, som nu tilhører os, og som var den sidste Gave vi modtoge af Greven af Monte-Christos Haand."

„Tal, Valentine."

„Siig mig, Maximilian, er det sandt, at vi ere meget rige?"

„Ja, Valentine, takket være Himlen og vor Velgjører."

„Er Du bestemt paa at vedligeholde den samme Luxus og østerlandske Pragt i Grotten paa Monte-Christo, som den var udstyret med, da Greven overlod os den?"

„Det er en Taknemmelighedspligt, Valentine."

„Meget vel, men Taknemmeligheden, min Ven, kan yttre sig paa andre Maader."

„Hvad mener Du dermed, min kjære Valentine?"

Valentine svarede ikke, men efter en lille Pause udbrød hun i en bevæget Tone:

„Ak, al denne Rigdom og østerlandske Pragt ængster mig, min gode Maximilian. Ja, det er allerede længe, meget længe siden, at jeg vilde sige Dig denne store Sandhed, men jeg havde ikke Mod til at møde Dit vantro Smiil! Tro mig, Maximilian, at hvad jeg siger

Dig her, er ikke Frugten af en barnagtig eller qvindelig Angst, men en Frygt, der grunder sig paa Virkeligheden."

„Velan, hvori bestaaer da den Sandhed, som bringer Dig til at ængste Dig over Grottens Glands og Rigdom paa Monte-Christo."

„Maximilian," — sagde Valentine blidt, medens hun ledsagede Ordene med et stille Suk, — „der findes overalt, hvorhen vi drage, tusinde Familier, for hvilke denne i Klippens Skjod begravede Rigdom vilde skabe den høieste Lykke! Familier, som mangle det daglige Brød, hører Du, min Ven, og som et heelt Aar igjennem kunde leve af Værdien af en eneste af de pragtfulde Soiler, som bære Portalen af Grotten paa Monte-Christo! Ak, dersom Du vilde troe paa en Drøm, jeg tre Nætter efter hinanden har havt, dersom Du ikke vilde kalde mig en Sværmerske, saa vilde jeg fortælle Dig denne frygtelige Drøm!"

„Tal, Valentine." — svarede Maximilian med en ængstelig Mine, idet han beredte sig paa at høre sin Kone.

Valentine talte som følger.

Syvende Capitel.

Drømmen i Grotten paa Monte-Christo.

„Du erindrer Dig vist, at i det Øieblik vi stege ned i Grotten paa Den Monte-Christo, syntes Verden forsvunden for os, medens en fabelagtig Existents tog sin Begyndelse, en Existents der aldrig kan virkeliggjøres i Oververdenen. Du erindrer Dig sikkert dette? Velan! Uden Tvivl har Du heller ikke glemt, at Du en Aften, — det var en af de sidste, vi opleverede paa dette fortryllede Sted, — var gaaet ud for at jage Gemser, som drive skareviis omkring paa disse steile Klipper.

„Jeg var alene.

„Dette var ikke den første Gang jeg var alene, men det var første Gang, jeg følte en krampeagtig og uforklarlig nerveus Skjælven! Træt, uden at vide hvorfor, faldt jeg i Søvn. Og nu havde jeg en besynderlig og mærkværdig Drøm.

„Jeg saae Grottens pragtfulde Sale oplyste, som om Straalerne af en skinnende Sol trængte igjennem Murene.

„De stolte Søiler med deres Capitæler af massivt Guld, de med Ædelstene besaaede Hvælvinger, det med de skjønneste tyrkiske Tæpper bedækkede Gulv, de pragtfulde og med Guld overlæssede Statuer, som vare udgaaede

fra de største Mesteres classiske Meisel, ligefra Michel Angelo indtil Canova, Alt var, som jeg alt har sagt Dig, oversvømmet af et Lys, som blændede mig.

„Orientalske Parfumer, der som sædvanligt opstege rundtomkring af Sølvskaaler, opfyldte Luften, som jeg indaandede, og jeg hensank, givende efter for den magiske Virkning af denne Vellugt, i den indolente Tilstand, der gaaer forud for en rolig af søde Illusioner opfyldt Søvn. Og dog glædede jeg mig ikke dennegang ved disse Illusioner! det var en frygtelig Drøm — og denne qvalfulde Tilstand varede ligesaa længe som min Søvn.

„Igjennem Silketapeterne, som beklædte Grottens Vægge, igjennem Klippen, hvori Grotten var hugget, hørte jeg en Mængde i den yderste Mangel vansmægtende Betlere, omringede af Koner og Børn, med høie Skrig forlange Brød.

„Deres Skrig, Hungerens og Fortvivlelsens Gravsang, bragte mig til at skjælve af Rædsel. Jeg saae, hvorledes hele denne Mængde, ført af en Ubekjendt, nærmede sig Grotten og gik omkring Klipperne, som om de ledte efter Indgangen.

„Jeg vilde staae op og flygte, men det forekom mig, som om jeg ikke havde Mod og Kraft nok til at undgaae Faren, og jeg formaaede ikke at hæve mig fra de bløde Hynder, hvorpaa jeg laa udstrakt. Fra Tid til anden trængte atter dybe Skrig, fremkaldte af Mangel og Hunger, ind til mig og kom stedse nærmere og nærmere, ind-

til jeg omsider saae denne levende Flod af Ulykkelige og Hungrige styrte ned af Trappen og opfylde hele Rummet.

„O, jeg føler endnu den Smerte, som bemægtigede sig mit Hjerte ved dette Syn, og ved Echoet af Børnenes Skrig, Mødrenes krampeagtige Graad og Mændenes forbittrede Mumlen, idet de bleve blændede af vor Grottes Pragt.

„Paa et Vink af den Ubekjendte, som syntes at anføre denne Skare, ophørte dette Skrig, denne Latter og denne Mumlen, og den dybeste Stilhed herskede omkring mig.

„Den Ubekjendte traadte frem, stillede sig paa et Sted, hvor han kunde sees af Alle, løftede Armene i Veiret og udstrakte Haanden, hvori han holdt en Guldnøgle.

„Brødre!" — udbrød han med stærk og lydelig Stemme, — „i Aarhundreder have Rigdomme, opdyngede i en Klippes Indre, stedse formeret sig, medens en gjerrig Families stakkels Vasaller have udgydt Taarer, som — Hungeren udpressede dem, og tilbragt deres Liv med et ligesaa haardt, som for deres Børn ufrugtbart Arbeide.

„Den Tugtelse, som Gud paalagde denne havesyge Familie, bestod i dens egne Synder, thi den levede stedse ulykkeligt, fordi den kun havde eet Maal for Øie, nemlig at nære denne blinde Lidenskab, som en Dæmon fra Hel-

vede stedse ophidsede mere og mere, og som nedarvedes fra Fader til Søn. Fra det ene Aarhundrede til det andet formerede denne Families Skatte sig, og Klipperne paa denne ubeboede Ø gjemte dem i sit Granitskjød, indtil Hemmeligheden om denne Skats Tilværelse gik tabt med den Generation, hermed denne forbandede Slægt uddøde.

„Længe, meget længe efter, som om det var Guds Villie, at det, som havde været Resultatet af stakkels Vasallers Sved, igjen skulde vende tilbage til sin Kilde, det vil sige, til Manglen, valgte han med sin almægtige Arm en Mand af den arbeidende Klasse til at fortolke sin høieste Villie.

„Denne Mand, hvis Tro, Taalmodighed og Troskab var bleven prøvet ved mange Aars Ulykker, erholdt en Aabenbarelse om Tilværelsen af denne paa Øen skjulte Skat.

„Denne Aabenbarelse blev gjort ham, da han var indesluttet af et Fængsels Mure, som lignede en indmuret Grav. Senere drog Guds Arm ham ud af denne Grav og hensatte ham paa den Klippe, som behersker denne Ø, og denne Mand førte en indre Stemme, som sagde til ham: „Stig herned i Jordens Indre, og vend da atter tilbage til Verden, hvor Du kan aftørre Elendighedens Taarer og udbrede Lykke paa Din Vei. Og saaledes skete det. Det vil sige, han steg ned og saae Skatten, som havde ligget der i Aarhundreder. Men i

samme Øieblik stod Satan ved hans Side for at friste ham og tilhviskede ham følgende forræderiske Ord:

„„„Du er fra nu af Jordens mægtigste Menneske. Befal, og Du skal faae at see, at endog Kongerne adlyde Dig!““

„Disse Ord forfeilede ikke deres Virkning.

„Denne egenkjærlige, af Stolthed og Forfængelighed opfyldte Mand vendte tilbage til Jordens Overflade og saae sig, idet han foragteligt saae ned paa den øvrige Verden, stor og mægtig, uden at betænke, hvad det var, der havde været istand til at hæve ham over hans Medmennesker.

„Medens han lod sig henrive af en Lidenskab, som beherskede ham, og som var voxet ved Besiddelsen af hans uventede Rigdom, var han overmodig nok til som en Gud at ville raade over Menneskene og Tingene i Verden. Kort sagt, istedetfor at dele med de Fattige, hvad han havde erholdt igjennem de Fattiges Sved, gjorde han sig rig og antog et Navn, som passede til denne umaadelige Rigdom.

„Gud forlod denne Mand og opsøgte en Anden.

„Denne Maad er jeg, jeg holder i min Haand den gyldne Nøgle, som Himlen har sendt mig! Med denne har jeg aabnet den Hemmmelighed, der gjemmer Eders Brød. Spiser og drikker, Armodens Børn; alt dette er Eders, thi Gud skjænker Eder det.“

„Den Ubekjendte ophørte at tale,“ — vedblev Va-

lentine, — „og der indtraadte en dyb og kort Stilhed. Derpaa hørte jeg et vanvittigt Lykkes og Glædesskrig! En pludselig Ild tilintetgjorde for stedse al denne Rigdom, og af Grotten paa Monte-Christo, af Søilerne, af Hvælvingerne, af Statuerne, af Ædelstenene, af alle de forskjellige Klenodier og af Tæpperne og Røgelserne blev Intet, slet Intet tilbage, uden Klippernes nøgne Vægge og den kolde, nøgne Grund, hvorfra den var opvoxet."

Da Valentine havde udtalt de sidste Ord, tav hun pludselig stille, idet hun bedækkede Ansigtet med begge Hænderne, som om hun vilde undslye Synet af det Skuespil, hun nylig havde afmalet.

Jeg veed ikke, hvilket høitideligt Præg denne Fortælling bar, som opfyldte Maximilian med en ubestemt Frygt! Tiden, Stilheden, Nattens Rolighed, den umaadelige Vandflade, det høitidelige og melancholske Udtryk i Valentines Træk, medens hun fortalte sin Drøm — Alt bidrog mægtigt til hos Maximilian at opvække den ubestemte Frygt, som vi allerede have omtalt og som røbede sig ved en mørk Sky paa hans intelligente Pande.

Men skjøndt Alt bidrog til at ryste hans Sjælero, saa gjenvandt Maximilian, som for et Øieblik havde ladet sig beseire af Valentines Ængstelighed, dog meget snart sin Aandsnærværelse og svarede hende blidt men koldblodigt:

„Jeg indrømmer, Valentine, at slige Drømme ere istand til at ryste det stærkeste Gemyt, men de kunne ikke

bringe det til at ryste, som besidder den rette Tro paa Guds Retfærdighed."

„Troer Du?" — svarede hun med et Smiil, som røbede Tvivl, medens hun skyndte sig at tilføie i en ganske anden, men høitidelig og fast Tone:

„Min Overbeviisning er, at disse Drømme, som ikke een, men flere Gange efter hinanden og stedse paa samme Maade og under de samme Omstændigheder have foresvævet mig, ere paa en vis Maade en Advarsel, som Himlen sender for at forberede os paa kommende Begivenheder!"

„Valentine!" — udbrød Maximilian, idet han greb begge hendes Hænder.

„Hvad skulle vi da gjøre?"

„Saaledes vedligeholdt Begge en Tidlang Tausheden.

Gondolen, der hidtil havde ligget paa samme Plet ligesom en Svane, der dovent hviler sig i Søen, begyndte nu gynget af Nattevinden at bevæge sig, og Bølgerne, hvis Overflade lignede et uhyre Speil, der tilbagekastede Himlens Billede, krusede sig under Atmosphærens Tryk.

Paa Grund af disse truende Kjendetegn gav Gondolføreren Roret den Bevægelse, der var nødvendigt for at forandre Coursen, og det lydige Fartøi rettede strax sin Forstavn mod den store Canal.

Kort derpaa ankom de atter til Qvaien, og Maximilian gav Gondolføreren et Tegn og viste paa den lille Canal, som førte til Gindecca.

Ottende Capitel.
Efterforskninger.

Næppe vare de ankomne til deres Hotel, førend Valentine ilede op paa sit Værelse for at knæle for den hellige Jomfrues Billede, et pragtfuldt Maleri af Raphael, som prydede den bredeste Væg i Værelset.

Maximilian var imidlertid gaaet bort for at uddele nogle Befalinger til sine Folk.

Valentine, der endnu stedse var opfyldt af den ubestemte Frygt, som den Drøm, hun havde fortalt sin Ægtefælle, havde indgydt hende, bad med den inderlige Tro, som en bedrøvet og troende Sjæl helliger Guds Moders Billede. Hendes Øine svømmede i Taarer, idet hun satte sit Haab til Guds Naade, og ventede Alt af denne, og idet hun foiede sig i Guds uforklarlige Tilskikkelser.

Maximilian aabnede Døren til Værelset og vovede ikke at afbryde Valentines inderlige Bøn. Han ventede, indtil hun stod op og gik hende derpaa imøde, omfavnede hende kjærligt og aftørrede med tvende Kys Taarerne, som endnu glindsede i hendes skjønne Øine.

„Min Elskede," sagde han, — „er det maaskee endnu stedse Erindringen om Din Drøm, som sætter Dig i dette Oprør? Banlys disse bedrageriske Billeder, som i alle Tilfælde ikke kan være truende for Dig, Dig, Himlens Yndling, Dig, som ved Dine Dyder har vidst at gjøre Dig værdig til dens fremtidige Beskyttelse."

„Du kalder Billederne i min Drøm bedragerifke en saa ofte gjentaget Drøm!" — svarede Valentine, idet hun ledsagede disse Ord med et engleligt Smiil. — „Og dersom jeg nu sagde, at jeg foruden det, jeg allerede har fortalt Dig, Maximilian, tillige har seet det forunderlige Menneske, som synes at føre de Hungrige og Elendige til vor Grotte paa Monte-Christo?"

„Hvad siger Du, Valentine, er Du fra Forstanden?" — udbrød Maximilian og blegnede, da han bemærkede den dødelige Angst, som pludselig malede sig i hans Ægtefælles Ansigt.

Hun lo krampeagtigt og vedblev:

„Nei, jeg er ikke fra Forstanden, nei. Jeg har sagt Dig, at jeg har seet den Mand, som viste sig for mig i min Drøm. Ja, jeg har seet ham. Det Ildblik, hvormed han synes at sluge vor overflødige Rigdom, har beholdt sin usvækkede Kraft. Han betragtede mig, og da følte jeg ligesom et Lyn fare igjennem mit Bryst og mit Hjerte som for at bringe dets hemmeligste Tanker for Lyset. Denne Mand, hører Du, Maximilian, er intet Phantasibillede, han er ikke noget Phantom, skabt af Skrækken, som min Drøm indjog mig! Det er nu tre Aftener siden, at denne Mand synes at betragte mig med Opmærksomhed, naar jeg spadserede med Dig paa Piazzaen. Han bringer mig til at skjælve," — vedblev Valentine med bævende Stemme; — „stedse synes han med sine gjennemtrængende Blikke at ville sige: Valentine, vil

Du ikke opfylde Guds Villie? Vil Du have, at saamange fattige Familier, hvis Arvelod er Hungeren, skulle forbande den hjerteløse Qvinde, som i den øde Klippes Indre skjuler Skatte, hvoraf Halvdelen vilde være tilstrækkelig til at gjøre deres Lykke? Valentine, den største Pragt, hvormed Du kan omgive Dig, er de fattige Familiers Velsignelse, som Du kan forløse fra Hungerens Rædsler, naar Du deler Dine ufrugtbare Rigdomme med dem."

Valentine tang. Hendes rolige, fugtige og resignerede Blik raadspurgte Maximilians Ansigt, paa hvilket der malede sig et Udtryk af Tvivl, Frygt og Angst. Et Øieblik begyndte han at tvivle paa Valentines sunde Forstand, da han hørte hende tale saaledes, men hendes fornuftige Sprog, hendes bestemte Mine forviste igjen disse Tanker. Nei, ingen Sky omtaagede hans Kones klare Forstand.

Imidlertid kunde Maximilian, som havde nydt en høiere Opdragelse og for en Deel var gjennemtrængt af vort vantro Aarhundredes Fritænkeri, ikke begribe, hvorledes det var muligt, at Valentine i sin normale Tilstand saaledes kunde lade sig beherske af en Følelse, der var fremkaldt ved en Drøm.

Han erkjendte, at noget Ædlere og Bedre end de jordiske Ting aabenbarede sig i Valentines Bliks rene Udtryk, og da han ikke var istand til at bekæmpe denne uforklar-

lige Drøm [eller] benegte den, saa bøiede han sin Fornuft for den frygtelige Kraft, som trykkede ham til Jorden.

Valentine feirede.

Han besluttede at forsage al den Pragt, som Rigdommen nødvendig føder, og at reducere sig til det Middelmaadige, idet han deelte sin Formue med de Fattige. Medens han paa denne Maade gik ind paa Valentines ædelmodige Anskuelser, vilde han dog ikke, som hun syntes at ønske, tilintetgjøre den overordentlige Rigdom, som Greven af Monte-Christo havde skjænket dem, idet han overdrog Besiddelsen af Grotten paa Monte-Christo til dem.

„Valentine," — sagde han en Dag til hende, — „lad os antage, at den Rigdom, vi eie i Dag, fra imorgen af for stedse er forsvunden, hvad vilde da i dette Tilfælde blive vort Barns Arvelod, dersom Gud viste os den Naade at skjænke os et saadant?"

„Og hvilken skjønnere Arvelod kunde det besidde end et Navn, der blev velsignet af hele Familier, hvis Fædre kaldte det med Kjærlighed deres Barn?" — spurgte Valentine, idet hun skyndte sig at tilføie: — „Tro mig, min Ven, naar jeg havde den Vished, at den saa storartede Gave, som vi modtoge af Greven, ikke skyldte sit Udspring en Plyndring af Folket, saa vilde jeg ikke betænke mig et eneste Øieblik paa at beholde den, ja endog søge at forøge den for at efterlade vore Børn den, men —"

„Hvad skal det betyde, Valentine? Har Du glemt,

med hvilken Uegennyttighed, med hvilken Iver Greven bestræbte sig for at redde os? Giver hans Godhed, hans Ædelmodighed, hans Charakteers Adel ham ikke Ret til Din Taknemmelighed?"

„Hvorledes det end forholder sig," — svarede Valentine, — „saa har den Taknemmelighed, som jeg føler for den Beskyttelse, han giver os, Intet tilfælles med det Ønske, at fjerne den Glands fra mig, hvormed det har behaget ham at omgive os. Min kjære Maximilian, denne Pragt forskrækker mig. Jeg fortjener den ikke, jeg ønsker den ikke. Lad os derfor dele med de Fattige, og lad os paa denne Maade opfylde et af vor Religions helligste Bud, Kjærlighed til Næsten."

Maximilian bekæmpede ikke længer hendes fixe Idee, og Valentine, der nærede Haab om at kunne tilfredsstille den ophøiede Lidenskab, der beherskede hende, ventede med Spænding det Øieblik, hvor de uhyre Rigdomme, som Grotten paa Monte-Christo indesluttede, skulde blive anvendte til at lindre Fattigdommen.

Lad os imidlertid søge at erfare, hvem den Mand var, som syntes at staae paa Luur i det Øieblik, da Maximilian og Valentine stege i Gondolen.

Vi have seet ham forsvinde med sin Ledsager, idet han vexlede nogle Ord med denne, hvoraf de sidste lode saaledes:

„Er Chaluppen parat?" — Ja. — „Saa ville vi strax stige ned, og saa afsted til Gindecca."

Næppe vare Maximilian og Valentine stegne ud af Gondolen og op af Trappen, som førte til deres Hotel, næppe havde Gondolen fjernet sig fra Bygningens Portal, førend et langt smalt Fartøi, der næsten lignede en Cano, roet af to Aarer, nærmede sig rask og stødte an mod den, medens samtidigt to Mænd sprang ned i den.

Gondolføreren, som ikke blev lidet overrasket ved dette Angreb, udstødte et Angstskrig, men inden han endnu fik Tid til at sætte sig til Nødværge, følte han det kolde Staal af en Dolk paa sin Strube.

„Ti, eller Du er dødsens!" — udbrød Angriberen.

„Hvad vil I mig?" — spurgte Gondolføreren, idet han atter fattede lidt Mod.

„Gjøre Din Lykke."

„Da byder I mig den paa en ganske egen Maade," — svarede Gondolføreren, idet han med en forbløffet Mine betragtede den Mand, der tilbød ham Lykken paa Spidsen af en Dolk. — „Naar der ikke udfordres Andet for at være lykkelig end at tie, saa sværger jeg Eder ved den hellige Marcus, at jeg i hele otte Dage ikke skal lukke Munden op, ja ikke engang for at bede et **Deus me salve.**"

„Du er altsaa taus?" — spurgte den Fremmede.

„Som Orfano-Canalen, der efter et gammelt Sagn altid har ladet Hemmeligheden forsvinde med Ligene, der bleve kastede i den," — svarede Venetianeren.

„Meget vel," — vedblev den Ubekjendte, idet han,

uden at slippe sin Dolk lod nogle Guldstykker falde ned paa Gondolens udstoppede Bænk. Derpaa vendte han sig om til sin Ledsager, som fastholdt det lange smalle Fartøi, og sagde i den romerske Dialect.

„Rocca, denne Mand er vor. Bind Gondolen fast til Chaluppen og ro til Yachten."

Denne Befaling blev udført, og snart derpaa gjennemskar Gondolen med Chaluppen paa Slæbetoug Canalens Bølger og styrede henimod den Fiirkant, hvor Kofardiskibene laae for Anker.

En halv Time senere lagde begge de smaae Fartøier bi til en af de lette Tremastere, hvoraf man i Middelhavet træffer et stort Antal, og som man betegner med Ordet Yacht.

Den venetianske Gondolfører steg, uagtet den Uro, som dette natlige Eventyr opfyldte ham med, der ikke var begyndt under synderligt heldige Auspicier, ikkedestomindre rask op af Reebstigen, som hang ned paa Siden Yachten, og sprang op paa Dækket, medens begge Mændene, der havde anholdt ham, fulgte efter ham. Vagten vendte, efter at have hilset den ene af disse Mænd med dyb Ærbødighed, tilbage til sin Post og afventede nærmere Befalinger, uden engang at værdige Gondolføreren et Blik.

„Kammerat," — sagde han, som syntes at være Capitain paa Yachten, — „jeg vil forhøre Dig og siger Dig iforveien, at dersom Du i Dine Svar ikke følger

Sandheden, saa skal Du dyrt komme til at betale Dine Løgne. Hvem er Du?"

„Giacomo fra Lido, ved den hellige St. Markus' Naade, og siden et Par Dage Gondolsører for Signor Morel."

„Hvilken Mand er det? Som hans Gondolsører maa Du jo vide det."

„Jeg veed, at han er en Franskmand," — svarede Gondolføreren, — „og dersom man kan troe, hvad alle Folk paa Piazzaen forsikkre, saa er han en Franskmand, der er i Besiddelse af flere Millioner."

„Og har Du nogen Grund til at antage dette?" — spurgte Captainen.

„Jeg?" — svarede Gondolføreren, — „min Tro, nei! jeg har hørt fortælle, at han eier Rigdomme, men i hvilken Kant af Verden disse ere skjulte, veed jeg ikke."

„Hvor er det muligt at skjænke det Tiltro, som Du nylig har sagt mig!" — afbrød Captainen ham. — „Det man først og fremmest mærker sig af en Samtale, er Localiteterne, der omtales."

„Men dersom der nu i de Ord, jeg har hørt, ikke har været Tale om Localiteter, hvad skal man da fortælle, min Herre?" — svarede Gondolføreren.

„Meget vel, men hvad angik de Ord, som Du har hørt? gjentag dem for mig."

„I Aften," — sagde Gondolføreren, — „har jeg seilet med Hr. Morell og hans Kone og paa denne Tour

har jeg hørt, hvad jeg nu vil fortælle Dem, uden at frygte den hellige St. Marcus' Vrede, thi det blev ikke fortalt under Hemmelighedens Segl."

Nu begyndte Gondolføreren paa en Fortælling af alt det han havde hørt Valentine fortælle med Hensyn til hendes Drøm i Grotten paa Monte-Christo.

Yachtens Capitain tabte ikke et Ord heraf.

Da Giacomo var færdig med sin Fortælling, begyndte Capitainen paa Yachten at le og sagde!

„Men det er jo et Eventyr af tusind og een Nat, hvad Du der fortæller mig. Dog ligemeget, veed Du, om der overhovedet i Middelhavet existerer en Ø, som hedder Monte-Christo?"

„Jeg har kun sjeldent været udenfor det adriatiske Hav. Jeg kjender kun Hovedpunkterne i Middelhavet," — svarede Gondolføreren — „jeg kan derfor kun tilføie, at Den Monte-Christo er ubekjendt i Handelsverdenen."

Efterat Captainen paa Yachten havde betænkt sig et Øieblik, gav han Tegn til at tænde Kahytslampen, viste Gondolførereen ved et Tegn Trappen og fulgte langsomt bag efter. Man behøver kun en eneste Gang at have seet en Yacht for at gjøre sig et fuldstændigt Begreb om Kahytten, som næppe byder En saa stor Plads, at et Menneske kan bevæge sig deri, og to underholde sig med hinanden.

Capitainen kastede et langt prøvende Blik paa den venetianske Gondolfører, som om han vilde læse i dette

Anſigt, der var brunet af Lagunernes Vind. Efterat han uden Tvivl havde fundet ſig tilfreds med Reſultatet af Underſøgelſen, ſatte han ſig ned, ſtøttede Anſigtet i begge Hænderne og udtalte langſomt og med et kort Mellemrum følgende Ord, uden at kaſte et eneſte Blik paa Venetianeren.

„Altſaa er det dog ſandt! Ja, der findes paa Øen Monte-Chriſto en umaadelig Skat, ſom er bleven ſkjult der af Barbarerne. Denne Skat, ſom nu ikke directe tilhører Nogen, er ikkedeſtomindre dens Bytte, ſom bemægtiger ſig den. Jeg kjender ikke Middelhavet, men derſom Nogen kunde angive mig Øens Beliggenhed, ſaa ſværger jeg ved Himlen, at hans Lykke var gjort."

„Ah, og hvorledes var det muligt at raade over de Rigdomme, ſom findes der," — ſvarede Gondolføreren, — „naar de tilhøre min Herre?"

„Og hvem har da givet ham dem?" — ſpurgte Capitainen paa Yachten. — „Jeg har jo allerede ſagt Dig, at de ikke tilhøre ham mere end Dig eller mig eller enhver Anden, ſom kjender Hemmeligheden og er iſtand til at drage dem frem af Jordens Skjød. Naar der ſkulde være en retmæſſig Beſidder af diſſe Skatte, ſaa er det de Fattige; vær vis paa, at de ikke have deres Oprindelſe fra Andre end de Fattiges Arbeide, ſom i en eller anden mægtig Herres Hænder fra Fortiden er blevet forvandlet til Guld og Ædelſtene! Derſom Du

er en Mand og besidder sund Fornuft, saa maa Du kunne indsee, at de Fattiges Slid snarere bør komme dem selv tilgode end falde i de Riges Pengekasser. Dog lad os ikke tale mere herom. Jeg vil lade Dig give et Glas Lacrymæ Christi, for at holde Dig skadesløs for den Dig foraarsagede Ulejlighed," — tilføiede Capitainen i en ligegyldig Tone.

Et Øieblik efter tændte Gondolieren sin Pibe, efterat han med alle en Kjenders Manerer havde drukket et Glas af det kostbare Fluidum, snoede med Fingrene sit tykke Skjæg og tilkastede Capitainen et betydningsfuldt Blik, som denne ikke syntes at ville forstaae.

„Jeg kjender nogle raske Folk ved Bandoen!" — sage han.

„Hvilken Bando?"

„Nu, ved Bandoen," — svarede Gondolføreren med et forslagent Smiil; — „veed De da ikke, hvad Bandoen er? Har De da ikke hørt tale om Contreband?" — spurgte han, idet han med Eftertryk dvælede ved dette Ord, strakte Halsen frem, som en Skildpadde, der kryber ud af sin Skal.

„Ah! — jeg begynder at forstaae Dig."

„Paa min Tro, det forundrer mig ikke. Sagen er klar. Man behøver ikke at være nogen Prophet for at gjætte det. Jeg kjender nogle Folk, som ligesaagodt ere istand til at angive Høiden af en eller anden skjult Egn i

Middelhavet, som jeg er istand til at betegne Dem de skjulteste Punkter i Venedigs Canaler."

„Naa, og saa?"

„Naa, disse Fyre kjende ganske bestemt Den Monte-Christo."

„Og hvad saa videre?"

„Jeg kunde jo tale med dem."

„Ja, gjør det."

„Meget vel. Endnu i Nat. Men de kunde nære visse Betænkeligheder, og saa kan De let tænke Dem, at disse Folk elske Penge ligesaa høit som en gammel Abbé denne prægtige Viin."

„Det skal ikke være nogen Hindring! Det er det Mindste."

„Med et saadant Svar falde alle Vanskeligheder bort," — svarede Gondolføreren. — „Hvad mig angaaer, saa er jeg beredt til at underhandle med Folkene og derpaa strax meddele Dem, hvad de have sagt mig."

„Meget vel! Skynd Dig at udføre dette Hverv, og jeg antager, dersom Du er ved Din fulde Forstand, at det vil være overflødigt at anbefale Dig Taushed."

Capitainen gjorde, idet han udtalte de sidste Ord, en meget betydende Gebærde, som Gondolføreren besvarede med en lignende, ligesaa betydningsfuld Bevægelse, som man kunde fortolke saaledes: — „Jeg forstaaer fuldkommen en halvqvædet Vise." — Derpaa reiste han sig op for at gaae.

„Hvad hedder Deres Skib?" — spurgte han.

„Stormen," — svarede Capitainen.

„Ved den hellige St. Marcus! Der har De valgt et Navn, som ikke spaaer megen Lykke for Deres Skib," — bemærkede Gondolføreren, idet han hilste og gik op af Trappen til Dækket.

Næppe var han sprunget ned i sin Gondol og ude af Skudvide, før Capitainen paa Yachten kaldte paa sin Lieutenant og viste ham Venetianeren, idet han sagde:

„Rocca Priori, imorgen maa Alt være beredt til Afreisen ved første Signal! Thi denne Mand har sagt mig Alt hvad jeg behøver at vide."

Niende Capitel.

Smuglerne.

Næppe havde Gondolføreren Giacomo fastgjort sin Gondol til Gindeccas Trappe i Nærheden af det Hotel, Maximilian Morel beboede, saa sneg han sig med en Behændighed, som geraadede ham til Ære, ind i en smal Gade, som førte langs med Canalen, og bankede paa

Døren til et lille Værtshuus, som bestod af en eneste Etage.

„Madre di Dio!“ — raabte indvendigt fra en Fruentimmerstemme, — „dersom jeg ikke havde ventet Skjælmen Giacomos Besøg, saa vilde jeg have svoret paa, at det havde været en Visit af en Toldbetjent, som efter en eller anden Misundeligs Angivelse var kommet for at sprænge Døren. Er det Dig, Giacomo?“

„Ja, ja! luk blot hurtigt op!“

„Naa, naa, Du har jo en gruelig Hast! Du maa dog vente — thi for det Første maa Du tale i en høfligere Tone, og for det Andet saa ere Slaaerne for Døren altfor svære for mine Hænder at trække fra, der ikke som Dine ere bedækkede med en Pergamentshud.“

„Hvorledes kan man dog spilde den kostbare Tid med slig unødvendig Snak!“ — vedblev Giacomo med stedse stigende Utaalmodighed.

„Naa, see engang, kommer Herren maaskee for at foreslaae, om vi skulle bestemme Dagen til vort Bryllup i St. Marcus' gamle Kathedralkirke? Tal, Giacomo, er det Din Mening?“

„Du spotter, — og dog feiler der ikke meget i, at Du har truffet det Rette.“

„Virkelig!“ — svarede Fruentimmerstemmen med en ironisk Latter, som paa en ubehagelig Maade berørte Gondolførerens allerede iforveien bevægede Hjerte.

„Naa, hvad bliver det til? Aabner Du Døren eller ikke?"

„Naa, hvad vil Du saa? Den er jo allerede aabnet."

Døren aabnede sig, og Giacomo saae sig ligeoverfor en smuk Pige paa et til toogtyve Aar, hvis indtil Albuen blottede Arme ved deres Muskler forraadte den skjønne Venetianerindes physiske Styrke.

„Hvor er Din Broder Pietro?"

„Ah, dette er altsaa det Godaften, Du ønsker mig! Gjør mig den Tjeneste øieblikkelig at gaae igjen, thi jeg vil gaae i Seng. Det var ogsaa Umagen værd at vente paa et saadant Uhyre."

„Du handler virkelig Uret i at tale saaledes, min gode Rosina! Dersom Du vidste, hvad det her gjælder om, saa vilde Du ikke undre Dig over, at jeg glemmer at sige Dig Godaften."

„Virkelig! Herren troer formodentlig, at han befinder sig hos en af de Kræmmere, hvor man giver ham en Snaps i Kjøbet. En Ting er afgjort, og det er, at Du altid har været stolt og fremdeles vil blive det."

„Rosina!" — udbrød Giacomo, da han saae, at hun foer sig over Øinene med Fligen af sit Forklæde, for at aftøre sine Taarer, — „vær dog ikke saa skinsyg, thi jeg sværger Dig til, at Din Giacomo ikke fortjener det! Vil Du vide Grunden, hvorfor jeg først spurgte efter Din Broder?"

„Naa, jeg vil Intet vide, — jeg vil kun een Ting — at Du lader mig gaae.“

„Men saa hør mig dog, og vær ikke strax saaledes! Jeg har først spurgt efter Pietro, fordi —“

„Jeg har allerede sagt Dem, Hr. Giacomo,“ — raabte Rosina, idet hun satte sig ved et Bord, hvorpaa der stod en Krukke og et Glas, — „jeg vil Intet, aldeles Intet vide, forstaaer De?“

„Det er den rene skinbarlige Skinsyge.“

„Skinsyge?“ — svarede hun, idet hun atter stod op og med en foragtelig Mine satte Haanden i Siden — „Skinsyge? De er nok ikke rigtig klog? For at være skinsyg paa Dem, maatte jeg først elske Dem, og dermed er der ingen Fare paafærde.“

„Hvor kan Du som en fornuftig Pige nære slige Ideer? Vær dog fornuftig, saa skal jeg fortælle Dig, hvad der gjorde Hovedet saa kruset paa mig, da jeg kom, saa at jeg glemte at give Dig et Kys.“

„Give mig et Kys? Velan, det gad jeg nok seet!“ — sagde Rosina!“ — idet hun atter opslog en høi Latter. — „Jeg vil engang for alle lade Dem vide, Hr. Giacomo, at mine Kys ikke ere tilfals for Folk af Deres Slags, Hr. Giacomo.“

„Men det er dog saa beskedent —“

„Vær ikke saa rask, og vogt Dig for at drille mig! Vei Dine Ord en Smule, thi Du kjender Rosina.“

Giacomo, som saae, at Samtalen havde taget en

Vending, der aldrig kunde blive ham til Fordeel, tog det klogeste Parti og taug stille.

Af denne Grund lod han sig nøie med at svare sin skjønne Modstanderske med et Smiil, som han søgte at gjøre saa behageligt som muligt og satte sig derpaa ned for at stoppe sin Pibe. Da han var færdig hermed, vilde han tænde den ved en gammel Kobberlampe. Men samme Øieblik trak Rosina Lampen hen til sig og begyndte at gnide paa den, som om hun vilde pudse den, men med en Langsomhed, der kunde have gjort en Engel rasende, hvor meget lettere da ikke en Gondolfører.

Denne Maneuvre forfeilede ikke destomindre sin Virkning. Giacomo sagde ikke et Ord. Han lagde blot sin Pibe fra sig paa Bordet og stod op som en Mand, der vel føler sig ubehageligt stemt, men ikke vred.

„For Djævlen! Jeg havde saa vist haabet at træffe Pietro," — sagde han, idet han gik op og ned. — „Denne Sag taaler ingen Opsættelse, og den Forretning, som herved maaskee kan gjøres, er ikke til at kimse af. Dog, Taalmodighed, Pietro maa vel snart være her."

Medens Giacomo sagde dette, tog han Glasset i den ene Haand og strakte den anden ud efter Krukken. Men i samme Øieblik lagde Rosina sig med sit Legemes hele Vægt, ligesom om det skete i Distraction, paa den ene Ende af Bordet, hvorved dette kom til at hælde, saa at Krukken væltede og Vinen spildtes. Giacomo satte strax Glasset hen og smeldede med Tungen, medens han

vendte Rosina Ryggen. Den Taalmodighed og Hengivelse, hvormed den arme Gondolfører taalte disse Drillerier af sin tyranniske Skjønne, bidrog meget til at beseire hendes slette Lune.

Hun var derfor ogsaa den Første, som brød Tausheden.

„Altsaa," — sagde Rosina, — „er Hr. Giacomo, Gondolfører fra Rialto, tilsinds at tilbringe Natten hos mig?"

„Da Du ikke pleier at gaae til Ro førend Din Broders Tilbagekomst, saa antager jeg ikke, at det kan forstyrre Dig eller gjøre Dig nogen Uleilighed."

„Men dersom min Broder nu ikke kom tilbage i Nat?"

„O, det vilde være en stor Ulykke, Rosina," — svarede Giacomo. — „Jeg man absolut tale med ham i Dag!'

„Hvad angaaer det mig? Men alligevel vilde jeg gjerne vide, hvor han bliver af."

„Tænk Dig bare, at man har opdaget en fortryllet Skat paa en Ø, som Din Broder alene er istand til at finde."

„Ah, hvilke forunderlige Historier, gaa Din Vei, min Ven, jeg er intet Barn længer, som man kan binde slige Eventyr paa Ærmet."

„Rosina," — sagde Giacomo, idet han betragtede hende med den alvorligste Mine af Verden. — „Jeg er heller intet Barn, som man kan bilde Ammestuehistorier

ind. Jeg veed, hvad jeg siger, og jeg har mine Tanker ligesaagodt som den Allerklogeste."

„Ei ja, det veed vi — Du har stedse udmærket Dig paa det Berømmeligste ved Din Klogskab!" — svarede Rosina med en høi Latter.

Giacomo rødmede af Ærgrelse, men lod sig desuagtet ikke bringe ud af Fatning.

„Lee og spot, saa meget Du vil," — sagde han, — „men tro mig, Rosina. For et Aar siden lovede jeg Dig Ægteskab, og siden den Tid er intet Øieblik forløbet, uden at jeg har tænkt paa, hvorledes jeg skulde forskaffe mig en lille Formue."

„Virkelig!" — afbrød Rosina ham med den meest utvungne Mine; — „hvoraf kommer det da, at Du med al Din Klogskab endnu ikke har udfundet et Middel til at blive rig?"

„O, dersom vor guddommelige Skytspatron ikke har begavet mig med denne mageløse Taalmodighed, som lader mig taale og lide Alt af Dig, — saa havde jeg forlængst begaaet en dum Streg for at bringe Dig til at tie!" — vedblev Giacomo med et dybt Suk. — „Den Lykke, man fremstiller for os i en Qvindes Skikkelse med tilbundne Øine, forekommer mig som Skikkelsen af en skjøn Fugl med gyldne Fjer, der bestandigt flyver omkring Hænderne paa os, uden at man kan komme til at berøre den endog med Fingerspidsen. Men dennegang har jeg virkelig berørt den, og jeg er saa vis paa at have Fuglen

i min Haand, som at den bevingede Løve ligger for den hellige St. Marcus' Fødder."

Den Mine af fast Overbeviisning, hvormed Gondolføreren fuldførte denne Tirade, pirrede den iforveien stærke Nysgjerrighed hos den skjønne Rosina. Derfor henvendte hun, idet hun heftede sine skjønne straalende Øine paa Giacomos udtryksfulde Ansigt, følgende Ord til ham, som hun ledsagede med det elskværdigste Smiil:

„Er Du ikke tørstig, Giacomo? Jeg skulde forlængesiden have budt Dig et Glas Viin, siden denne Krukke er tom. Dog, det er ligemeget. Denne Nolen vil kun have bidraget til at forøge Din Tørst, og følgelig vil Behageligheden ved at slukke den være saameget desto større."

Medens den interessante Rosina sagde dette, aabnede hun et i Væggen anbragt Skab og tog en Flaske Viin ud deraf, som hun bød Gondolføreren.

„Ah, prægtigt! Din Skaal, min Rosina! men vær nu bare en anden Gang ikke saa skinsyg!"

„Jeg skinsyg!" — udbrød hun med forstilt Godmodighed; — „skinsyg! det er Dit stadige Omqvæd! Dog, lad det nu være godt; og lad os hellere sladdre lidt sammen. Sagde Du ikke, at Lykken, denne Fugl med de skjønne Fjer, flagrede bestandigt omkring Dig, uden at Du var istand til at gribe den?"

„Jeg har allerede sagt Dig, at jeg holder Fuglen i Haanden," — faldt Gondolføreren hende i Talen, idet

han satte sig ved Siden af Rosina og slyngede sin stærke Arm om sin Kjærestes slanke Liv.

„Hvordan da?“ — spurgte hun.

„Jeg er bleven opfordret til at opdage en umaadelig Skat, der er skjult paa en Ø i Middelhavet.“

Rosina rynkede Panden og gjorde en Bevægelse, der røbede Tvivl.

„Og hvad er det for en Ø?“ — spurgte hun.

„Hvis jeg meddeelte Dig Hemmeligheden, vil Du da bevare den og ikke fortælle den til Nogen?“

„Hvad tænker De om mig, min Herre?“

„Undskyld, min Rosina, men seer Du, jeg har saa ofte hørt sige, og det er en almindeligt antaget Mening at et Fruentimmer ikke kan holde Tand for Tunge.“

„Snikſnak!“ — udbrød Rosina, idet hun tillod Gondolføreren at tage et Kys. — „Men saa drik dog! Det lader næsten til, at min Viin ikke smager Dig.“

„Det gaaer med Din Viin som med Dig selv!“ — sagde Giacomo, medens han i et Drag nedstyrtede hele Glassets Indhold og gav sin Elskede et Kys til.

„Altsaa er denne Ø vel meget langt herfra?“

„Det er Den Monte-Christo!“ — sagde Gondolføreren.

„Hvad siger Du?“ — raabte Rosina, idet hun gjorde en Bevægelse som for at staae op.

„Kjender Du maaskee denne Ø?“ — spurgte Giacomo uroligt.

„Nei! — aldeles ikke! — Det er blot dens skjønne Navn, som behager mig. Gjentag det endnu engang.“

„Monte-Christo.“ — gjentog Gondolføreren.

„Monte-Christo! men sig mig, Giacomo, til hvilket Land hører denne Ø?“

„Ja, det veed jeg ikke saa lige! Men saameget er vist, at den gjemmer en stor Skat, der tilhører de Fattige, fordi det er Frugten af deres Sved! Nu indseer Du altsaa, at vi kunne gjøre Fordring paa en Deel af disse Skatte, thi vi ere langt fra at svømme i Overflod, og naar denne Andeel først er i vore Hænder, min Rosina — da staaer tæt herved den hellige St. Marcus' gamle Cathedralkirke, som strækker Armene ud efter os! Jeg venter kun Din Broder Pietro, for at han kan sige sige mig, hvor denne Ø ligger, thi han kjender Middelhavet ligesaa godt, som jeg kjender Lidoen.“

„Pietro kommer ikke hjem i Nat,“ — sagde hun efter et Øieblik Taushed.

„Hvorfor ikke? Ah, formodentlig er der meget at bestille dernede i Aften.“

„Javist, det angaaer en heel Ladning god Cypper- og Cap-Constantia-Viin til Grev Gradenego, som snart vil give et stort Bal, for at feftligholde en af sine Venners Ankomst.“

„Gid Fanden havde baade Ballet og Grev Grade-

nigos Ben!" — raabte Gondolføreren, idet han slog med knyttet Næve i Bordet.

Rosina tilkastede ham et Sideblik, som om hun vilde gjøre ham en Bebreidelse, og bortfjernede sig, idet hun nynnede en Folkesang.

Giacomo blev siddende taus med Haanden under Kinden og Hovedet sunket ned paa Brystet. Han syntes at overlægge, paa hvilken Maade han kunde erstatte Pietros Fraværelse.

„Giacomo," — sagde Rosina, idet hun opløftede Pegefingeren, som for at paabyde ham Taushed, og idet hun talte de langsomme afmaalte Slag paa Cathedralkirkens Uhr, som forkyndte Midnat, — „Dit Besøg tør i Dag ikke vare længere! Det er Midnat, og jeg maa staae op med Solen."

„Altsaa er det sandt, at Din Broder Pietro, ikke kommer hjem i Nat?"

„**Santa madre de Dio!** og maaskee heller ikke i Morgen, hvor meget mindre da i Nat."

„Godt, godt," — sagde Gondolføreren, idet han foer sig med Haanden over Panden. — „I saa Fald gaaer jeg. God Nat, min Rosina, og glem ikke, hvad Giacomo har sagt Dig! Dagen til vort Bryllup er allerede berammet."

Rosina besvarede denne Giacomos Erklæring med et opmuntrende Smiil og aflaasede omhyggeligt Døren, medens hun opmærksomt lyttede til Lyden af hans Trin,

som om hun vilde overbevise sig om, at han virkelig bortfjernede sig.

Da hun saaledes var vis paa, at han var langt borte, skyndte hun sig at banke paa en Dør i Baggrunden af Værelset, idet hun tillige gjentagne Gange raabte:

„Pietro! Pietro!"

„Hvad er der paafærde?" — spurgte en raa Mandsstemme, som i det Samme lod en søvndrukken lang Gaben høre.

„Staa op, min kjære Pietro, thi jeg troer, at nu er Øieblikket kommet, hvor Du kan være vor Beskytter til Nytte."

Rosina maatte gjentage disse Ord tre eller fire Gange, inden hendes Broder, efter at have fattet Meningen, sprang ud af Sengen, indsvøbte sig i et Tæppe og traadte ud til Rosina.

Pietro var en Fyr paa fire eller femogtyve Aar, middel af Vext, med et solbrændt udtryksfuldt Ansigt, en fast Gang og en Mine, som snart forraadte Energi, snart Blidhed, som alle Italiens Sønner.

„Naa, hvad vil Du saa, Rosina?" — spurgte han, medens han endnu gned Øinene.

„Pietro," — svarede Rosina, — „vor Fader tog, førend han døde, det ædelige Løfte af os, stedse at respectere den Mand, som beskyttede vor Viihandel."

„Ja, og hvad saa?"

„Den Monte-Christo, hvor han sædvanligt indtog

sin Ladning, var, som Du veed, Søfareren Sindbads Eiendom, og alle Smuglere have tilsvoret denne Mand evig Hengivenhed og Troskab. Nu veed Du tillige, at Sindbad, Søfareren, besidder et underjordisk Palads paa denne Ø, som vor Fader forsikkrer at have seet, og at der i dette Palads findes store Rigdomme."

„Ja, ofte har jeg hørt mine Kamerater fortælle om dette Underværk, skjøndt det forekommer mig at være et Eventyr, naar jeg sidder ved Stranden og betragter de steile nøgne Klipper, som danne Øens meest fremragende Punkt."

„Tænk derom, hvad Du vil, Pietro!" — svarede Rosina, — „Her handles der om, at der er Nogen, som ønsker paa at plyndre dette Palads."

„Det har sine Vanskeligheder, thi for at komme derned maa man kjende en vis Hemmelighed."

„Hemmelighed eller ikke, jeg er ikke rolig, jeg er bange. Giacomo var her for et Øieblik siden og flod falde endeel Ord, som bringe mig paa den Formodning, at der har organiseret sig en Flibustierbande for at overfalde Øen. Tro mig, Pietro, det vilde ikke være af Veien, om Du talte med En eller Anden om, hvad her er at gjøre, thi vi have nu engang svoret, at respectere Sindbad Søfarerens Ø, ligesom han respecterede vor. Giacomo har spurgt efter Dig, og jeg har sagt ham, at Du var beskjæftiget medat udføre et Vinsmugleri for Grev Gradenigo."

„Lykkeligviis er dette allerede skeet," — svarede Pietro; — „vær rolig, Rosina. Imorgen ville vi see, hvad der er at gjøre, for at forhindre en Plyndring, hvilken man, som Du jo troer, agter at begaae i det underjordiske Palads paa Den Monte-Christo."

„Ak, maaskee sætter jeg derved min egen Lykke paa Spil!" — mumlede Rosina nogle Minuter senere, da hun gik i Seng; — „men jeg vil dog blive det Løfte tro, som vi Alle have givet, at respectere dens Interesser, som ikke blot have taget Hensyn til vore, men endog beskyttet os."

Næste Dag gik Pietro efter en kort Bøn til hans Skytshelgen i den hellige St. Marcus' Kathedralkirke over Piazza'en til Quaien, idet han saae sig om tilhøire og tilvenstre, som En, der i den ham omgivende Menneskemasse søger at faae Øie paa en bestemt Person.

Et Øieblik efter at have kastet sit forskende Blik paa det levende Hav, som bevægede sig frem og tilbage paa Quaien og paa Pladsen, opdagede han Gondolføreren Giacomo, som syntes beskjæftiget med at fastgjøre sin Gondol til en Jernring.

Han løb hen til ham.

„Heida, Giacomo!"

„Ah, er det Dig, Pietro? Og her paa denne Tid? Hvordan kommer det dog, at —"

„Jeg kommer just —"

„Jeg troede, at Du endnu var beskjæftiget med

Vinsmuglingen til Grev Gradenigo", — sagde Giacomo med dæmpet Stemme, idet han fastgjorde sin Gondol og derpaa dreiede sig om til sin Ven.

„Jeg er bleven færdig dermed, førend jeg troede."

„Meget vel, Pietro! thi jeg har et pandet Arbeid at foreslaae Dig"

„Rosina har allerede talt derom, og det er netop derfor, at jeg er kommen herhen, for at opsøge Dig, thi jeg var vis paa, at Du maatte være her."

Medens Pietro og Giaccomo talte saaledes, havde de efterhaanden fjernet sig fra Mængden og nærmet sig Kæmpetrappen, som i dette Øieblik var ganske tom, saa tidligt var det endnu paa Dagen.

„Naa, hvad er det for en Forretning, som Du mener?"

„Sagen er ganske simpel. Jeg har erholdt det Hverv at føre et lille Skib gjennem Middelhavet til en lille Ø, som hedder Monte-Christo. Middelhavet er mig, som Du veed, ikke ganske ubekjendt, men dog kjender jeg ikke denne Øes Beliggenhed, og det er ikke saa forunderligt, da jeg troer, at den kun er lidet besøgt."

„Det er ikke længe siden, at jeg var der for at hente nogle Fade ægte Malaga, som jeg skulde bringe her til Venedig," — sagde Pietro hurtigt.

„Javist, javist!" — udbrød Gondolføreren, — „jeg veed, at Bandoens Sønner kjende denne Ø ligesaa nøie som jeg mine Fingre. Og derfor vilde det være mig

kjært, om Du nøie vilde betegne mig den Cours, man skal tage dertil, samt Høiden af Den."

„Intet videre!" — bemærkede Pietro med et spodsk Smiil.

„Betænk idetmindste, Pietro, at det her ikke gjælder om et Luftcastel eller om blotte Ord —"

„Affairen vil altsaa kaste Penge af sig?"

„Det er ligesaa vist, som at den hellige St. Marcus Intet vilde vide af Tyrkerne. Dersom Du idag vil ledsage mig til et vist Sted, saa skal Du erholde Beviis for Sandheden af hvad jeg siger Dig."

„Jeg er beredt."

„Velan, jeg skal ved Angelus Timen afhente Dig i min Gondol ved Orfano-Cannalens Landingsplads."

„For Djævelen!

„Hvad er der?"

„Det er ingen god Idee, Du der har!"

„Hvorfor ikke?"

„Fordi jeg med Hensyn til Orfano-Canalen har Hovedet fuldt af allehaande uhyggelige Historier, som bringe mig til at gyse."

„Du spøger vel? Er Du en Drømmer eller en Sværmer?"

„Nei, og Beviset er, at Du kan gjøre Regning paa mig. Jeg skal være paa Pletten."

„Naa da, lev vel til vi sees."

„Gud tage Dig i sin hellige Varetægt."

Næsten umiddelbart derpaa traadte en Mand frem bag en Pille ikke langt derfra. Ingen af begge Venetianernes Bevægelser eller Gebærder var undgaaet ham, saalænge deres Samtale varede. Han ilede bag efter Gondolføreren og slog ham paa Skulderen.

„O," — udbrød Gondolføreren, idet han hurtigt dreiede sig om, — „De her?"

„Ja netop, og derover skal Du ikke videre forundre Dig, thi jeg er stedse der, hvor jeg vil være, eller med andre Ord, jeg er overalt, jeg seer Alt."

„De," — udbrød Gondolføreren — „det havde jeg ikke ventet af en slet og ret Capitain paa en Yacht."

„Det er fordi Du formodentlig har glemt, at Yachten hedder „Stormen", og fordi Du ikke veed, at dens Capitain er Guds Redskab."

Gondolføreren betragtede med Forundring den Mand, hvis Ord forekom ham mere og mere gaadefulde.

„See ikke saa forbløffet paa mig, Giacomo. Ja, fra det Øieblik, Du forlod mit Skib, har mit Blik ikke ophørt at følge Dig overalt, hvor Du har været. Jeg har iagttaget Dig, da Du sov, og seet, hvorledes Du blev henrykt over en fortryllende Drøm, en Drøm om de Skatte, som ere skjulte paa Øen Monte-Christo."

„Det er sandt, min Herre, det er sandt! Skjøndt jeg ikke er misundelig, saa tilstaaer jeg dog, at jeg gjerne gad seet disse Skatte i Nærheden."

„Du skal faae dem at see!"

„Jeg har allerede udfundet et Middel til at erfare Høiden af Den og den Cours, man skal følge."

„Meget vel!"

„I Aften, naar Angelus Klokken har ophørt at ringe, kan De vente mig ombord paa „Stormen"."

Tiende Capitel.

Skrækken.

Familien Gradenigo var en af de ædleste og ældste i Venedig. Dens Berømmelse daterede sig fra Falieros Tid, denne ligesaa vise som ulykkelige Doge. Alle tidligere Overhoveder af denne Familie, hvis Vaabenskjold med Hensyn til Alder og Berømmelse kunde maale sig med de berømteste, havde efter hinanden en udmærket Plads i Senatet. Der fandtes endog nogle blandt dem, dersom de end ikke opnaaede Dogeværdigheden, dog befandt imellem dem, som beilede til en Værdighed, der ikke bestod i Andet, end at den stolte Republik blev repræsenteret af et eneste Menneske. Gradenigo'erne vare paa den Tid, hvori denne Roman foregaaer, endnu stedse omgivne af en

dis Glands, skjøndt Venedigs Charakteer var bleven heelt forvandlet idet denne ved sin Fortid saa berømte Stad nu ligesom overalt satte Fortjenestens Adel over Fødselens. Gradenigo'erne nøde derfor blot paa Grund af en vis Vane en Deel af den Ærbødighed, man før havde viist deres Vaabenskjold.

Hans Paladses Skjønhed, den Pragt, hvormed han omgav sig, hans offentlige Livs Glands, hans stolte men fine Manerer — Alt bidrog til at forskaffe Signor Gradenigo den Agtelse, som i den fornemme Verden indrømmes den Mand, hvis Vugge har været omgivet af hæderlige Erindringer.

Naar de skjønt formede Søiler i Paladset Gradenigo tilbagekastede de Myriader Lys, der glimrede i de Alabastes Lamper, naar Blomsterguirlander snoede sig langsmed Trapperne tværs over Gallerierne, naar et udvalgt Orchester lod sine harmoniske Toner høre under disse Hvælvinger, saa glædede Ingen sig mere end Signor Gradenigo ved at betragte sine prægtige Sale, der vare opfyldte med Blomsten af det venetianske Selskab, hvis Aristokrati smilende strømmede hertil og glædede sig over at kunne more sig her nogle Timer, inden det kastede sig i Søvnens Arme.

For Øieblikket handledes der om Forberedelserne til en af disse glimrende Fester i Paladset Gradenigo.

Den Hurtighed, hvormed Tilberedelserne bleve trufne, den Orden og Lethed, hvormed man udførte dem, for-

raadte tilstrækkeligt, at disse Fester ikke vare noget Nyt, og at deres Ankomst, hvem disse Anstalter nu gjaldt, var nær forestaaende.

Grev Gradenigo stod i Virkeligheden i Begreb med at give et Bal. Hvorfor et Bal? Der blev anstillet allehaande Formodninger herover, men den meest sandsynlige Mening var den, at Greven derved agtede at høitideligholde en Vens Ankomst, som han satte megen Priis paa.

Indbydelserne vare udsendte, og den venetianske Verden — vi tale her naturligviis blot om den, som besøger Ballerne — ventede med Utaalmodighed paa den lovede Soirée.

Men hvem var da den fornemme og vigtige Person, som paalagde Greven den Forpligtelse, at berede ham en saa glimrende Modtagelse — en Modtagelse, der skulde gjøre Epoche i den elegante Verdens Historie og efterlade stærke og levende Minder?

Maximilian, som havde medbragt nogle Anbefalingsbreve til Grev Gradenigo fra Frankrig, erholdt Adgang til hans fortrolige Cirkel og befandt sig følgelig i de til Festen Indbudnes Tal.

Valentine var, som vi have seet, langt fra at ligne Flertallet af de rige forfængelige Damer, for hvem Fattigdom og Mangel ere blotte Eventyr, og hvis Hjerte ingen Sympathi har for Ulykken. Derfor imodesaae hun ogsaa denne Nat, fuld af glimrende Fornøielser, med

den største Ligegyldighed, skjøndt hun ikke kunde undgaae at vise sig i Grev Gradenigos Salon. Maximilian, der glædede sig over den Adspredelse, som hans Kone kunde finde paa dette Bal, haabede, at hendes Ønske om at see den berømte Grotte paa Øen Monte-Christo ødelagt, atter vilde blive trængt tilbage i Baggrunden.

I Ugen før den, i hvilken Signor Gradenigos Bal skulde finde Sted, havde nogle faa simple Ord været tilstrækkelige til paany at sætte Valentines Sind i Bevægelse.

En Morgen traadte en Pige af Folket ind i det Hotel, hvori de boede, og bad indstændigt om den Gunst at maatte tale med hende.

Maximilians Kone skyndte sig at give Befaling til, at man skulde føre Pigen ind til hende, idet hun til samme Tid gik hende imøde, al Frygt for, at hun muligen kunde blive forskrækket af Værelsernes Luxus og Rigdom. Det vilde være vanskeligt at skildre den Godmodighed, der i dette Øieblik aabenbarede sig i Valentines Træk.

Næppe havde den unge Pige viist sig, førend hun kastede Sløret tilbage, der bedækkede hendes Ansigt, eller rettere, skilte sig ved den Mantille, hvori hun var indhyllet fra Hoved til Fod, og kastede sig for hendes Fødder.

„Ah Madame," — udbrød hun — „hav Barmhjertighed med mig, staa mig bi, thi jeg er forloren!"

Valentine befalede ved et Vink den Tjener, der havde indført den Ubekjendte, at fjerne sig. Han adlød, og Maximilians Kone, der med smertelig Bevægelse bemærkede det sørgmodige Udtryk, der stod præget i Pigens Ansigt, skyndte sig at svare:

„Hvad siger De? Hvem er De? Staa op, min Datter; kun for den hellige Jomfrues Billede maa De saaledes knæle og paa en saa ydmyg Maade anraabe hende om hendes Beskyttelse."

„Ak, hvor De er god, Madame, man har ikke bedraget mig, da man roste Deres Hjertensgodhed!" — svarede den unge Pige, idet hun stod op og kyssede Valentines Haand.

„Forklar Dem, mit Barn. Den urolige Tilstand, i hvilken De befinder Dem, ængster mig. Deres Taarer, Deres Sørgedragt, som De bærer, røber mig, at De har mistet Deres Fader eller Moder — at De er bleven forældreløs!" — tilføiede Valentine med et Suk, som kom fra hendes Hjerte.

„Ja, Madame, det er ulykkeligviis kun altfor sandt, at jeg er en forældreløs Pige og det allerede i sex Maaneder. Men alligevel er det dog ikke denne Ulykke, som tvinger mig til at anraabe om Deres Beskyttelse."

„Tal!"

„Jeg havde en Broder," — sagde den unge Pige, — „en Broder, som var min eneste Støtte i Verden. Og denne Broder. Ak, jeg frygter for, at han er fal-

den som et Offer for et frygteligt Forræderi, og nu er jeg alene — ganske alene uden et Menneske, som staaer mig bie.

„Min Gud, Barn — hvad er det, De siger? Men hvad er der hændet Deres Broder? Hvilken Art af Beskyttelse forlanger De? Tal, og jeg forsikkrer Dem iforveien, at jeg vil gjøre Alt hvad De forlanger af mig."

„Ja, Madame," — afbrød den unge Pige hende, — „ja, jeg vil tale — jeg vil sige Dem Alting. — Jeg hedder Rosa, men er i Nabolavet af Gindecca og paa Rialto mere bekjendt under Navnet Rosina."

Pietros Søster kastede et hurtigt, men skarpt Blik omkring sig og vedblev derpaa:

„Min Fader var Gondolfører, og min Broder Pietro har arvet baade min Faders Haandværk og Gondolen, ligesom denne havde arvet dem efter sin Bedstefader. Det er nu fire Dage siden, at Gondolføreren Giacomo kom i vort Huus. Ah, De veed ikke, hvem denne Giacomo er? Det er netop den Gondolfører, som nu staaer i Deres Mands Tjeneste. Denne Giacomo underholdt, dersom jeg tør fæste Lid til hans Ord, en hemmelig Forbindelse med en Smuglerbande og vilde have, at min Broder skulde meddele ham, hvor en Alle lidet bekjendt og ubeboet Ø ligger, paa hvilken, som Giacomo paastaaer, en umaadelig Skat er skjult. Det var

Øen Monte-Christo," — vedblev Rosina, uden at bemærke Valentines Uro, som stedse steg høiere, eftersom Rosina fortsatte sin Fortælling. — „Men da nu Øen Monte-Christo tilhører en Mand, som min Familie skylder evig Taknemmelighed, saa søgte jeg at forhindre Giacomos Samtale med min Broder. Men hvad nyttede det mig? Pietro har alligevel talt med ham, skjøndt han havde besluttet at bringe hans slette Hensigter til at strande og blot indbilde ham, at han vilde angive ham den Retning, hvori Øen laa. Alting gik saavidt godt, indtil jeg endelig iforgaars," — vedblev Rosina, idet hun brast i en lydelig Graad, — „fik et Brev fra min stakkels Pietro, som De maaskee er saa god at læse."

Med disse Ord tog Valentine et Papir op af Lommen og overrakte Valentine det.

Valentine samlede hele sin Aandsnærværelse for at læse, hvad dette Brev indeholdt. Hun foldede det ud og læste Følgende:

„Kjære Søster!

Jeg er bleven Offeret for et Forræderi, som Gondolføreren fra Rialto har udspundet. Jeg befinder mig som Fange ombord paa „Stormen", et ubekjendt Skib, hvis Capitain tvinger mig til at føre ham til Øen Monte-Christo, hvor der uden Tvivl skal foretages et stort Røveri. Jeg kan ikke sige Dig mere. Skynd

Dig at underrette Giacomos Herskab herom, og lad ham arrestere.

Din ulykkelige Broder
Pietro."

Valentine udstødte et gjennemtrængende Skrig, da hun havde læst Brevet ud, og Rosina, som ikke vidste, hvad der feilede hende, ilede med udbredte Arme hen til hende for at understøtte hende.

„Hvad feiler Dem, Madame?" — udbrød hun, da hun bemærkede den Bleghed, som bedækkede Valentines Kinder.

„O, det er Intet!" — svarede denne et Øieblik derpaa med svag nølende Stemme.

„For Guds Skyld, forbarm Dem over mig! Staa mig bi!" — sagde Rosina, idet hun med et Udtryk af Angst og Fortvivlelse foldede Hænderne.

„Mit Barn, hvad vil De, at jeg arme Kone skal udrette mod en Skjæbne, som hviler paa os?"

„O, jeg ønsker, at De og Deres Gemal ville foretage de nødvendige Skridt for at lade Giacomo arrestere. Maaskee tilstaaer han da Alt, maaske blive Forbryderne alle opdagede. Maaskee vender da min Broder tilbage i mine Arme, og Sindbad, Søfareren, bliver ikke Offeret for dette Tyveri paa Den Monte-Christo!"

„De kjender altsaa Sindbad, Søfareren?" — spurgte Valentine hurtigt.

„Personlig har jeg aldrig seet ham, men han var, som allerede har sagt, en Beskytter jeg vor Families eventyrlige Handel, idet han tillod dem at udlosse deres Varer paa Den Monte-Christo."

„Min Gud! hvad er det for en Familie! hvis Handel, efter hvad De fortæller os, er eventyrlig?"

„Ak, Madame, jeg er Datter af en Smugler," — mumlede Rosina, idet hun paany sank ned for Valentines Fødder, som løftede hende op i sine Arme.

„Berolig Dem, berolig Dem, mit Barn, det vil Altsammen jevne sig! Deres Broder vil atter vende tilbage til Dem. Hvad det Øvrige angaaer — hvad Magt kan der vil ligge derpaa for Dem? Den tilhører allerede ikke mere Deres Families forrige Velynder — lad Dem stjæle Alt hvad denne Grotte indeholder, thi alle disse Rigdomme tilhøre de Fattige, fordi de ere Frugten af de Fattiges Sved!"

„Hvad siger De?" — udbrød Rosina ganske forbauset over Valentines Ord, thi de vare de samme, som hun havde hørt af Gondolføreren Giacomos Mund.

„Vend tilbage til Deres Hjem, jeg vil tale med min Mand derom. Men imidlertid skal De ikke tale til noget Menneske derom."

„Men vil Gondolføreren Giacomo ikke blive arresteret?"

„Nei."

„Roveriet vil altsaa finde Sted?"

„Ja."

„Og min stakkels Broder?"

„Vil komme tilbage?"

„Kan De love mig, at han vil komme tilbage?"

„Ja, det kan jeg love Dem," — mumlede Valentine, idet hun rakte Rosina Haanden, som denne kysfede til Tegn paa sin Taknemmelighed.

Efterat Valentine havde hørt Rosinas sælsomme Beretning, skyndte hun at indeslutte sig i sit Sovekammer, hvor hun gav sine Taarer frit Løb, der dog snart standsede, thi Valentine fandt i Bønnen, i sin Tillid til Gud, den Balsom, der rensede hende fra enhver urein Lidenskab.

Valentine havde fast besluttet ikke at fortælle sin Ægtefælle Noget om dette Eventyr. Derfor paabød hun Rosina, da de adskiltes, endnu engang den dybeste Taushed, og lovede hende tillige at opbyde Alt for at gjengive hende sin Broder.

Og Valentine begyndte i Sandhed ogsaa straks paa sit Værk.

Paa samme Tid, som Solen begyndte at forsvinde bag Tyrols Bjerge, pleiede Maximilian at nyde Aftenens Kjølighed paa Piazzaens uhyre Parallelogram. Valentine vægrede sig ved, idet hun foregav en let Upasselighed, at ledsage ham og vandt paa denne Maade nogle Øieblikke til at ponse paa at iværksætte en Plan, hvis Formaal

var at fremskynde Opfyldelsen af hendes til Rosina givne Løfte.

Siddende ved Vinduet i sit Værelse, betragtede hun Canalens Bølger, i hvilke nogle Gondoler langsomt gyngede sig, lig Svaner, som glide let hen over Søens Flade.

Valentine betragtede dem nøie, og da hun pludselig gjenkjendte en af Gondolførerne, gav hun med Haanden et Tegn til, at han ikke maatte bortfjerne sig.

Denne Gondolfører var Giacomo.

Et Øieblik senere gik Valentine, efter at have kastet et Schavl over sine Skuldre, ned i Husets Forsal, hvorfra nogle Trin af sort Marmor førte ned til Canalen Gindecca. Giacomo stod her i sin Gondol, og næppe havde han bemærket Valentine, før han sprang op af Trapperne og tog sin Hue af.

„Kom herhen," — sagde Valentine med dæmpet Stemme, idet hun ængstelig saae sig omkring, som for at overbevise sig om, at Ingen saae hende.

Gondolføreren nærmede sig og traadte, idet hun tilhøire aabnede en lille Dør, ind i et Værelse, saaledes som det findes i alle venetianske Huse, og som fører ud til en af Canalerne, medens det tillige tjener til Gjemmested for de forskjellige Gondolredskaber.

Giacomo, der fra sin Barndom af var vant til de skjønne Venetianerinders Luner, forundrede sig ikke videre over den Hemmelighedsfuldhed, hvori Valentine søgte at

indhylle sine Ord og Handlinger. Han blev staaende stum og ubevægelig ligeoverfor Valentine, idet han ventede paa, at hun skulde tale.

„Ikke sandt, det er Dig, som man kalder Giacomo, Gondolføreren fra Rialto?" — spurgte hun ham.

„Ja, Madame," — svarede Giacomo — „Allerede for femten Aar siden vendte jeg tilbage fra den aabne Sø, hvor jeg tjente paa et Koffardiskib, og indtil denne Time seer og beskjærmer den hellige St. Marcus mig paa Venedigs Canaler og Lidoen, hvor jeg saa at sig er født. Ja, Madame, jeg er Giacomo, ved min hellige Patrons Naade, og jeg har den Ære at staae i Deres Excelencas og Deres Gemals Tjeneste."

Valentine overveiede et Øieblik paa hvilken Maade hun skulde indlede den eiendommelige Samtale med Gondolføreren som nu paafulgte.

„Efter hvad Du nyligt har sagt mig, Giacomo, er det over femten Aar-siden, at Du begyndte at befare Venedigs Canaler og Lido. Det forekommer mig derfor, at Du maatte kjende alle de Skibe, som her lande."

„Næsten alle, Madame."

„Og ikke alene Skibene, men ogsaa Capitainerne, som føre dem."

„Meget vel. Jeg har nogle Spørgsmaale at gjøre Dig med Hensyn til et vist Skib, og siger Dig forud, at den Tid, Du anvender, til at høre og besvare dem, skal rigeligt blive Dig betalt, Giacomo."

„Per la Madre de Dio! Jeg er beredt til at adlyde Dem. Alt hvad jeg veed, er jeg beredt til at fortælle Dem, Madame.

„Du behøver ikke at anstrænge Din Hukommelse synderligt for at kunne svare mig, thi her er Talen om et Skib, som endnu for otte Dage siden lau i Lido."

„I saa Fald kan jeg besvare Deres Spørgsmaal med lukkede Øine."

„Det angaaer Yachten „Stormen" kaldet."

„Yachten „Stormen"!" — udbrød Gondolføreren studsende.

„Hvem er dens Capitain?" — spurgte Valentine, uden at give ham lang Betænkningstid.

„Per Baccho!" — svarede Giacomo, idet han gjenvandt sin Koldblodighed og anstillede sig ærgerlig, — „der spørger De mig netop om et Skib, hvis Navn er mig ubekjendt."

„Velan. Jeg seer nok, at jeg maa komme Din Hukommelse til Hjælp. Denne Yacht har opholdt sig her, fordi dens Capitain har søgt at indhente Oplysninger om Den Monte-Christo, paa hvilken der, som man troer, er skjult en Skat —"

„Men som i Virkeligheden ikke findes der, ikke sandt?" — afbrød Giacomo hende paa en Maade, som forraadte ham.

„Det er et andet Spørgsmaal, som ikke kan

interessere Dig; lad Dig nøie med at svare paa det, jeg spørger om."

„Madame, efter hvad De nys har sagt mig, erindrer jeg fuldkommen vel det lille Skib og dets Capitain, i hvis Selskab jeg, — jeg veed ikke ret hvor — har drukket et Glas fortræffelig Lacrymæ-Christi. Manden behagede mig ikke, ja jeg tilstaaer endogsaa, at han indjog mig Skræk. Det var en Mand med en bruun Teint, med graasprængt Haar, sorte Øine og en uhyggelig Mine. Hans Maade at tale paa var saaledes, at en Dame som Deres Naade, gjerne kunde besvime af Skræk, dersom De havde gjort ham den Ære at høre paa hans Tale."

„Hvad sagde han da?" — spurgte hun i en hurtig Tone.

„O, Ting, som den hellige Marcus aldrig vilde have tilgivet selv i den uværdigste Venetianers Mund."

„Og hans Handlinger?"

„Hans Handlinger syntes efter min Mening i enhver Henseende at stemme overeens med hans djævelske Tale. Han sagde, at han i en Kasse eiede en Dødningehaand — han vilde endog vise mig den."

„Har han da forklaret Dig Hensigten med en saa sælsom Reliquie?" — spurgte Valentine med et naturligt Udtryk af Interesse og Afsky.

„Han har forklaret mig det i Udtryk, som kun tilhøre ham, og som Ingen uden Djævelen er istand til at gjentage, som for Exempel, at den Dødes Haand var

opløftet mod en Levende, og at denne Dødes Villie var steget op af Graven og blev beskyttet af Gud."

Ved disse Ord følte Valentine den kolde Sved paa sin Pande; men dog var den Interesse, som disse sælsomme Ord vakte hos hende, saa stor, at hun ikke kunde afholde sig fra endnu at henvende nogle Spørgsmaal til Gondolføreren, betræffende Capitainen paa Yachten.

„Og denne Mand," — sagde hun, — „er det, hvis jeg tør troe, hvad man har forsikret mig, lykkedes her at underkjøbe en vis Sømand ved Navn Pietro til at meddele ham Øen Monte-Christos Beliggenhed."

„Ganske rigtigt!" — svarede Giacomo hurtigt, idet han gik ind paa Valentines Idee. — „Pietro har med Liv og Sjæl solgt sig til Yachtens Capitain og er afseilet med ham til Øen Monte-Christo. Capitainen har, efter hvad man har sagt mig, til Hensigt at udplyndre Øen, men jeg haaber, at han ikke vil finde der stort Andet end nogle uhyre Steenmasser. Det er naturligviis Klipperne, som henregnes til de uudtømmelige Skatte, om hvilke han talte, da han sagde, at de tilhørte de Fattige, fordi de vare vundne ved de Fattiges Sved."

Valentine skjælvede af Rædsel, da hun bemærkede den mærkværdige Overensstemmelse imellem Giacomos Ord, og den Drøm, hun havde havt i Grotten paa Øen Monte-Christo.

Endnu fast bestemt paa ikke at lægge nogen Hindring iveien for dette Tyveri, og erindrende sig, hvad hun

havde lovet Rosina, gav hun Samtalen en anden Vending og spurgte:

„Troer Du, at Pietro vil vende tilbage til Venedig?"

„O, det er udenfor al Tvivl," — svarede Giacomo. — „Capitainen paa Yachten vil ikke tilsøie ham noget Ondt, og den stakkels Fyr vil ikke saasnart have løst sin Opgave, førend han paa det allerhurtigste atter vil opsøge sin Søster Rosina."

„Og naar vil hans Opgave ombord paa Yachten være løst?"

„Om fjorten Dage vil han sikkert være her tilbage."

„Veed Du det bestemt?"

„I dette Punkt, Madame, sætte vi vort hele Haab til vor himmelske Beskytters Godhed og Barmhjertighed. Jeg siger derfor ikke, at jeg er vis derpaa, men at jeg haaber det."

Der indtraadte et Øieblikks Taushed, i Løbet af hvilket Valentine syntes at lægge en ny Plan.

„Giacomo," — sagde hun, — „jeg har ofte hørt de venetianske Gondolføreres Iver og Taushed rose —"

„Saa har De ikke hørt mere, end hvad der er sandt, Signora! Hvad mig angaaer, saa besidder jeg, skjøndt jeg betragter mig som den Ringeste af mine Staldbrødre, ikkede stomindre den Stolthed, at jeg smigrer mig med at fortjene de Herskabers Bifald, som hidtil have været saa naadige at benytte min Tjeneste."

„Kan Du forskaffe Dig et Fartøi, som er istand til at befare Middelhavet?"

„Ah, det forstaaer sig! Jeg kan skaffe et ligesaa udmærket Fartøi, som den gamle Bucentaurus var, dersom man tør tro Krøniken!" — svarede Gondolføreren.

„Det var jo prægtigt! Her er Penge. Imorgen til samme Tid som i Dag vender Du her tilbage, og jeg skal da give Dig de nødvendige Instructioner i Anledning af den Tjeneste, jeg forlanger af Dig."

Med disse Ord overrakte Valentine Gondolføreren en fyldt Pung og gav ham et Vink til at bortfjerne sig.

Derpaa gik hun op af Trappen, som førte til de indre Værelser, gik igjennem Salonen og begav sig ind i sit Boudoir.

Næppe var hun traadt ind, førend hun til sin store Forbauselse saae Maximilian sidde ved et lille Bord, beskjæftiget med at læse.

Maximilian gjorde ikke den ringeste Mine eller Bevægelse. Da han saae Valentine træde nærmere, spurgte han hende kun:

„Hvorledes befinder Du Dig, Valentine? Uden Tvivl bedre."

Dette blev sagt i en saa tør Tone, og uden at Spørgeren løftede sine Øine op fra Bogen, at der i denne affecterede Ligegyldighed laa en heel Historie. Skjøndt denne Kulde hos Maximilian ikke undgik Valentine, saa

skrev hun den dog ene og alene paa den maaskee interessante Lectures Regning, thi hun lagde i sit Svar aldeles ingen Hentydning dertil.

„Ja, min Ven," — svarede hun i den venligste Tone, — „jeg føler mig bedre, og jeg troer snart at kunne ledsage Dig."

„Men jeg ønsker ikke, at Du udsætter Dig for Kjølligheden paa Canalerne og Piazzaen," — svarede Maximilian med Øinene stadigt fæstede paa Bogen.

„Det er sandt; jeg tilstaaer, at Venedigs Luft ikke behager mig rigtigt," — svarede Valentine, idet hun satte sig ved Siden af Maximilian og lagde sin Haand ovenpaa hans.

„Altsaa ønsker Du at forlade Venedig?" — spurgte han.

Valentine svarede ikke, men berørte med Spidsen af sin skjønne Finger Bindet paa den Bog, han synes at læse i, og lukkede den til.

Maximilian lagde sig tilbage i sin Lænestol med korslagte Arme, medens han lod Hovedet synke ned paa Brystet.

„Hvad feiler Dig, min Ven?" — spurgte Valentine ham, idet hun lænede sig op til hans Skulder og kjærligt rakte ham Kinden.

„O, tilgiv, Valentine, tilgiv!" — udbrød Maximilian, medens han pludselig sprang op og gik op og ned af Gulvet med en oprørt Mine.

„Hvad siger Du?" — spurgte Valentine, idet hun ligeledes stod op, men blev staaende ubevægelig og fæstede sit forbausede Blik paa sin Ægtefælle.

„Jeg siger, at der ingen fuldkommen Lykke findes i denne Verden. Begriber Du det, Valentine! Naar vi troe at være lykkelige, naar vor taabelige Phantasi allerede næsten har naaet Grændserne for den høieste Lyksalighed, — saa kommer paa eengang en Dæmon, der begynder at sønderrive det Illusionernes Slør, der tilhyller vor Sjæl!" — udbrød Maximilian, idet han blev staaende ligeoverfor sin Kone og trykkede den venstre Haand mod sit Bryst, ligesom for at dæmpe sit Hjertes Banken, medens han med den høire Haand strøg Haaret tilbage, der beskyggede hans Pande.

„O, jeg har mere end Nogen troet paa Varigheden af den Lykke, som jeg følte," — vedblev han, uden at give sin Kone Tid til at tale, — „og mere end Nogen i denne Verden har jeg ogsaa skuffet mig! Og nu —"

„Og nu?" — spurgte Valentine, hvis Hjerte begyndte at blive uroligt.

„Nu — Valentine? Nu — hvad skal jeg svare Dig?" — sagde han, idet han ledsagede sine Ord med et bittert Smiil.

„Det er mig ikke muligt at forstaae, hvad det er, som Du i dette Øieblik alluderer til, min Ven," — sagde hun ganske bestyrtet, idet hun skyndte sig at tilføie:

„Hvis Du finder, at Din, at min Lykke formind-

skes ved Ønsket om, som jeg har fortalt, at overlade de paa Den Monte-Christo ophobede Skatte til de Fattige eller ved at forlade Venedig —"

„O, hvor gjerne vilde jeg ikke offre det Tredobbelte, ja, det Firedobbelse af det, som vi besidde paa Den Monte-Christo," — faldt Maximilian hende i Talen, — „for, om det var muligt, at udslette den Dag idag eller give Satan den til Foræring."

„Hvad! bespotter Du Gud, Maximilian?"

„Nei — nei — Gud tilgive mig og Dig ogsaa! men for Guds Skyld, spørg mig ikke videre, Valentine."

Det var første Gang, at Maximilian talte saaledes til sin Kone, eller at han fortaug hende Noget.

Da Valentine indsaae, at det var hende absolut umuligt at erfare denne hemmelighedsfulde Tanke, saa trængte hun ikke mere ind paa sin Mand og gav Afkald paa at ville finde en Forklaring af samme i Maximilians Ord. Men hun græd stille hele Natten, den første, hvori der ikke havde herskt den fuldkomneste Harmoni imellem dem.

Ellevte Capitel.

Giovanni Gradenigo.

Den næste Dag gik Maximilian som sædvanligt ud, for at nyde den friske Aftenluft paa Piazza'en.

Ligesom den forrige Dag ventede Valentine paa den Tid, hvor Solen stod i Begreb med at forsvinde bag de tyrolske Alper, ved Vinduet i sit Værelse paa Giacomos Ankomst.

Det varede ikke længe, saa saae hun ham styre sin Gondol igjennem Canalen. Da han havde naaet Trappen, der gik op til Paladset, hvor Maximilian og Valentine boede, sprang han op paa det første Trin, bandt sin Gondol fast og gik ind i Forhallen, hvor han et Øieblik efter befandt sig ligeoverfor Valentine.

„Nu, Giacomo?" — sagde hun.

„Undskyld, Signora," — sagde Gondolføreren, idet han kastede et skarpt undersøgende Blik paa Canalen, — „men skjul Dem saaledes, at ikke den paatrængende Cavaleer seer Dem, der sidder histnede i sin Gondol. Ved den hellige Theodor! Jeg havde stor Lyst til at lade ham søge Sandheden paa Bunden af Canalen."

„Hvem er det da, der iagttager mig?" — spurgte Valentine. — „Og hvorfor skal jeg da skjule mig?"

„Santa madre de Dio! Veed De da ikke, at det altid har været saaledes i denne By? Det er Stevne-

mødernes Time. De er ung og smuk ved de Helliges og Paradisets Naade, jeg staaer her, der ligger min Gondol, og foran flyder Canalen, der fører til saamange eensomme og afsides Steder —"

„Giacomo!"

„Undskyld, Signora, Ingen kan respectere mere en Dames Følelser end Deres lydige Tjener. Jeg vil blot dermed sige, at der gives en vis Rosina, som jeg elsker, og skjøndt det er en ganske simpel Pige, vilde det dog ikke være mig kjært, om man kom og fortalte mig, at man havde seet hende tale med en Gondolfører paa denne Tid, — det vil sige, hvis jeg ikke havde været denne Gondolfører. Ak, Signora, her i Venedig gjør man Alt for Penge, og til Ulykke for os Gondolførere gives der visse djævleblændte Kammerater, der iagttage Alt og derpaa igjen fortælle det til Ægtemændene, Fædrene, Brødrene og Elskerne, selv om disse ikke engang ville vide det."

„Og Du kjender den Mand, der iagttager mig?"

„Signora, da jeg roede herhen i min Gondol, saae jeg ham sidde i en Baad ligeoverfor Paladset, og da jeg igjen steg ned i min Gondol, efterat jeg havde havt den Ære at tale med Dem, kaldte han paa mig, for at jeg skulde roe for ham."

„Hvem er det da?" — spurgte Valentine med Uskyldighedens hele Indiscretion.

„Det er en Søn af Signor Gradenigo — han hed-

der Giovanni Gradenigo. De har sikkert allerede hørt tale om denne Familie, der er ligesaa berømt for sine umaadelige Rigdomme som for dens Hang til Udsvævelser, — et Hang, der synes ot være en arvelig Lidenskab, en Arv, der i umindelige Tider er gaaet over fra Fader til Søn! Ak, der gives kun faa Piger i Venedig, der vilde vove at see Signor Giovanni Gradenigo i Ansigtet!"

Valentine foer sammen ved disse Ord, thi der opsteg en Følelse eller rettere en Tanke hos hende, som det var hende umuligt at oversætte i Ord, ligesom dette ofte hænder os, naar Sjælen saa at sige begynder at afsløre os Noget, der gaaer langt over vor Phantasies Omraade.

Hun skjulte sig i Skyggen af Forhallen, medens Gondolføreren iagttog den natlige Speiders Bevægelser paa Canalen. Giacomo, der havde fjernet sig lidt for at anstille disse Jagttagelser, vendte strax derpaa tilbage.

„Nu, Giacomo?" — sagde hun til ham.

„De kan tale frit, Madame, Signor Giovanni er borte."

„Godt. Jeg gav Dig igaar i Commission at skaffe mig et Fartøi til Middelhavet."

„Jeg har besørget den, Signora.

„Skibet kan altsaa gaae under Seil, til hvilken Tid det skal være?"

„Per Baccho!" — udbrød Gondolieren. — „De synes ikke ret at kjende den venetianske Marines Hurtighed. Vel er det længe siden, at den hellige Marcus'

Marine var i sin Glands og Magt, — saa længe siden, at jeg aldrig har seet disse hæderfulde Tider, men der er dog endnu et lille Spor tilbage deraf."

„Hvad hedder Skibet?" — spurgte Valentine.

„**Dio Bonace**", — svarede Gondolføreren, idet han skyndte sig at tilføie: — „det er en let Yacht, der i Almindelighed fører Viin hertil, og som for kort siden er ankommen til Lidoen for Signor Gradenigos Regning, efter hvad jeg har hørt paa Quaien."

„Godt! Hør nu nøie efter, hvad jeg siger Dig, Giacomo. Naar Du i Løbet af de to næste Dage seer et hvidt Tørklæde i det Vindue, der vender ud til denne Deel af Canalen, saa er det et Signal til, at vi ville afreise den næste Dag. Du maa da være her tidligt om Morgenen med Din Gondol. Hvis Du derimod i de to Dage seer Gardinerne stadigt trukne for det samme Vindue, —"

„Saa er det et Tegn paa, at at De ikke vil afreise, ikke sandt?"

„Ja."

„Den hellige Theodor staae os bi, Signora!" — mumlede Gondolføreren, idet han med de italienske Søfolks classiske Overtro blottede Hovedet.

Valentine gav ham nogle Penge og afskedigede ham, hvorpaa hun igjen gik op i sine Værelser.

Giacomo sprang ned i sin Gondol, men i samme Øieblik, som han stod i Begreb med at støde fra Land,

bemærkede han Skyggen af en Mand, der syntes at have beluret Alt hvad der var foregaaet i Forhallen. Et Øieblik efter kom Skikkelsen ilende hen til Trappen og sprang ned i Gondolen.

„Madre de Dio!" — udbrød Giacomo, idet han trak sin Aare op af Vandet og gjorde Mine til at sætte sig til Modværge.

„Nu, hvad er der paafærde, Giacomo?" — spurgte Manden trodsigt, der var sprunget ned i Gondolen.

„Signor Gradenigo," — stammede Giacomo idet han tog sin Hue af.

„Du maa vide, Knegt, at jeg vil behandle Dig slettere, end en Kjætter blev behandlet paa Republikens Tid, hvis Du giver den ringeste Lyd fra Dig, der kunde forraade mig."

„Men er De da bange for Noget, Signor?" — spurgte Giacomo i en lidt ironisk Tone.

„Nei, sikkert ikke, thi jeg er overbeviist om, at Du allerede for længe siden har hørt, hvorledes jeg behandler en Halunk, der ikke gjør, hvad jeg befaler."

„O, hvad det angaaer, saa er jeg vistnok overbeviist om, at man i alle San Marcos Fængsler forgjæves vil søge Nogen, der i saa Henseende kan hamle op med Deres Excellence.

„Godt svaret, Giacomo," — sagde Signor Giovanni Gradenigo, idet han slog ham fortroligt paa Skulderen.

— „Men Du veed ogsaa, i hvilket Ry jeg staaer for Gavmildhed, naar man betjener mig efter Ønske."

„Undskyld, Excellence, men skjøndt jeg ikke har studeret paa Universitetet i Padua, saa besidder jeg dog en vis Logik, der lærer mig at tvivle om visse Ting, som jeg ikke seer eller ikke kjender af Erfaring."

Næppe havde Giacomo yttret disse Ord, førend han følte en lille med Penge fyldt Pung falde ned for sine Fødder.

„Ti, Hund!" — sagde Signor Gradenigo paa samme Tid.

„Ah, nu har jeg den Ære at kjende Dem paa Deres Sprog." — svarede Giacomo, idet han bukkede sig ned for at tage Pungen op.

„Giacomo! Giacomo! Tag Dig iagt, thi min Taalmodighed har sine Grændser!"

„Det sige Pigerne i Venedig i det Mindste, Signor Gradenigo!"

„Nok!"

„Jeg venter Deres Befalinger, Signor!"

„Afsted, saa hurtigt som muligt."

Hermed var Samtalen for Øieblikket tilende.

Giacomos kraftige Arme drev Baaden igjennem Vandet, efterat han med et kraftigt Stød havde stødt Gondolen fra Land.

Saasnart Giovanni saae sig et Stykke fra Bolværket, pegede han med Haanden i Retningen af Stadens

store Canal, svøbte sig omhyggeligt ind i sin Kappe, satte sig paa Bænken og ventede paa det Øieblik, hvori han turde tale, uden Frygt for, at hans Ord skulde blive opsnappede af indiscrete Øren.

Saasnart derfor Gondolen havde fjernet sig langt nok fra alle andre, optog Giovanni atter sin Samtale med Gondolføreren.

„Giacomo," — sagde han, — „den Dame, som nyligt havde en Samtale med Dig, er hverken Din Herskerinde eller min Landsmandinde. Det er en fransk Dame, det veed jeg. Hun er en Franskmands Kone, hvis obscure Navn ikke tør vente at erholde nogen Plads i en Gradenigos Erindring. Der findes tusinde forskjellige Tilfælde," — vedblev han, — „som kunde bevæge hende til to Aftener efter hinanden at tale med Dig, men det sandsynligste er, at der her handles om et hemmeligt Kjærlighedseventyr og at man af denne Grund har Brug for Din Gondol og Din Forstand. Følgelig maae altsaa en Kone, der i sin Mands Fraværelse beskjæftiger sig med slige Ting, anse sig meget lykkalig, hvis jeg nedlod mig til at skjænke hende en Tanke."

„Jeg forstaaer fuldkommen, hvad De vil sige med denne Tanke," — mumlede Giacomo med en vigtig Kjendermine.

„Nuvel da," — vedblev Signor Giovanni Gradenigo, — „hvem der tænker ilde, skeer ilde, og dersom dette Ordsprog gaaer i Opfyldelse med Hensyn til denne Dame, saa

er det værst for hende selv, og hun maa da kun tilskrive sig selv Skylden. Jeg har allerede længe tænkt paa denne Dame," — tilføiede han med en indolent Gebærde. — „Jeg har stundom talt om hende, men jeg trænger til et nyt Stof for Conversationen. Fortæl mig derfor Alt, hvad hun har sagt til Dig, og Alt, hvad hun forlanger af Dig."

Efterat have betænkt sig et Øieblik, fortalte Giacomo Gradenigo, hvilken Tjeneste Valentine forlangte af ham, og ledsagede sin Fortælling med flere Bemærkninger, som egnede sig til at opvække Signor Gradenigos Lidenskab.

Signor Gradenigo tog ikke i Betænkning at opoffre sin Magelighed for sin Fornøielse. Som en Følge af en afskyelig Opdragelse, der blev endnu mere afskyelig ved en udsvævende Faders Exempel, anerkjendte denne ulykkelige unge Mand intet Princip i sit daglige Liv, som kunde stille sig imod en Handlings Udførelse, der lettedes af hans djævelske Skarpsindighed og hans Rigdom.

Efter et Øieblik's Samtale med Gondolføreren Giacomo lod han sig sætte i Land ved Piazza'en, indhyllede sig i sin Kappe og gik med vore Modeherrers nonchalante Mine sine Venner imøde, der ifølge en i Venedig eiendommelig Vane spadserede under Arcaderne af det berømte Dogepalads — et Sted, som man endnu i den fornemme Verden kalder Broglio.

Her forsamlede sig alle Venedigs Udhalere og her

blev derfor alle til den fornemme Verden hørende private og offentlige Liv omhandlet.

Giovanni Gradenigo blev modtaget med Begeistring og fik strax Ordet for at fortælle en aldeles splinternye Historie, thi Alle vare enige i, at den gamle Familie Gradenigos Arving ogsaa havde arvet de fleste af hans Forfædres eventyrlige og udsvævende Aand.

Gradenigo undlod ikke at krydre sin Fortælling med allehaande sindrige Forvanskninger samt ubestemte, paa engang opdagede og perfide Hentydninger. Virkningen paa hans Tilhørere vare ogsaa i Sandhed ganske overordentlig; thi man lo umaadeligt og uophørligt.

De er i Sandhed et ganske overordentligt Menneske, og den Hurtighed, hvormed De forstaaer at føre en Sag tilende, grændser til det Vidunderlige."

„Hvad skal man sige? Det er nu engang min Feil, min kjære Hr. Morel," — svarede Gradenigo.

„Lykke i Spil og i Kjærlighed er ofte arvelig i visse Familier!" — bemærkede en ung Venetianer, idet han skyndte sig at tilføie:

„Sagde De ikke, min kjære Gradenigo, at De, overmættet af vort skjønne Lands Eventyr, tænker paa at foretage en Reise til Udlandet?"

„Saa har jeg talt Sandhed, og det staaer Enhver frit for, at fortolke denne Beslutning efter Behag. Der er en vid Mark for Gisninger, og jeg indrømmer Enhver

fuld og uindskrænket Frihed," — svarede Gradenigo med lydelig Latter.

„Og tør man vide i hvilket Land Deres næste Eventyr skal gaae for sig?"

„Aa, jeg tænker i Deres, Hr. Morel. Skjønhederne i Sanct Marco ville have den Godhed at vente i nogen Tid. Hvad Deres Landsmandinder angaaer, som uomtvisteligt ere nydelige," — vedblev han henvendt til Morel med en spodsk Latter, — „saa have disse været af den overordentlige Godhed at tilbyde mig nogle lykkelige Øieblikke."

Maximilian bed sig i Læberne og strøg sin Knebelsbart.

„Saavidt min Erfaring strækker," — vedblev Gradenigo, — „saa synes det, som om de franske Damer, der nyde den Fornøielse, eller, om man hellere vil, Lykke, at være gifte, gjøre Afvexling til deres Valgsprog. Beviset herfor er, at der, efter hvad man har forsikret mig, i Paris findes flere Modehandlerinder end i nogen anden By i hele Europa."

„Jeg er ganske enig med Dem heri og erklærer mig villig til at staae Dem bi efter bedste Evne," — sagde Maximilian. — „Det undrer mig kun, Signor Gradenigo, at De, som indtil Dato har begaaet den utilgivelige Feil, ikke at have overskredet Deres Fødelands Grændser, med Hensyn til de franske Damers Sæder og Skikke tør indbilde Dem at være en fuldendt Kjender."

„Derom lader der sig sige meget, Hr. Morel, men jeg har stedse troet, at man uden at forlade sit Fædreland godt kunde erhverve sig meget nøie og specielle Oplysninger i denne Retning. Forestil Dem for Exempel, at der her i Venedig, som jeg allerede igaar havde den Fornøielse at erklære, findes en Dame, en Landsmandinde af Dem, som driver sin Godhed saa vidt, at hun giver Lectioner i det klareste Maaneskin."

En kold Sved bedækkede Maximilians Pande, og et tvungent Smiil spillede om hans Læber, som for at besvare de unge Venetianeres skraldende Latter.

„Intet er umuligt i denne Verden," — vedblev Gradenig. — „Dersom vi ikke vare paa samme Alder, saa vilde jeg ikke fortælle Dem, at der i Venedig findes en vis fremmed Dame, som jeg paa en beundringsværdig Maade forstaaer at benytte de faa Øieblikkes Frihed, som hendes Gemals Fraværelse levner hende, med hiin fine Smag, ved hvilken hun overhovedet udmærker sig."

Giovannis Ord bleve optagne med lydeligt Bifald.

„Modtag ligeledes mine Lykønskninger, Signor Gradenigo!" — sagde Morel, medens han fremhyklede den største Nolighed. — „Imidlertid tillader De mig at gjøre en lille Bemærkning. Dersom den Sammes Ægtefælle, der viser sig saaledes imod Dem, er en gammel Adelsmand, saa maa De befrygte en Fornærmelse, ja mere endog end en Fornærmelse, thi først vil han da lade sin Tjener gjennemprygle Dem og derpaa lade Dem myrde. Er

det derimod en ung Mand, som enten De eller jeg, saa vil De. — da jeg ligesaalidet som Nogen af Dem begriber, hvad Værd Livet har uden Ære — være nødt til at saare ham med Kaardestød eller Pistolskud. Der findes ogsaa endnu en anden Hypothese, mine Herrer," — udbrød Maximilian i en høiere Tone, som om han vilde vaabyde Taushed, — „og denne grunder sig paa Forskjellen og Herkomst. En Franskmand, han være hvadsomhelst, Borger eller Plebeier, nærer mod Adelsmanden, naar en af dem fornærmer ham, et uudslukkeligt Had! Han hader dem dødeligt, og naar han ikke ved høilys Dag paa en almindelig Maade formaaer at hævne sig paa dem, saa dræber han dem om Natten og troer at gjøre Ret heri og det gjør han ogsaa."

„Dio!" — udbrød Signor Gradenigo med det elskværdigste Smil, — „Signor Morel, hvor De dog kommer i Affect! Men veed De vel, at vi Venetianere aldrig bryde os om slige Hensyn, thi vore Sæder ere i enhver Henseende forskjellige fra andre Landes, ligesom vor By er isoleret fra Jorden, der tjener andre Stæder til Basis. Hos os er Frygt for Døden Intet, og om jeg ogsaa skulde indrømme, at den havde nogen Betydning, saa vilde jeg dog trodse den for en simpel Grilles Skyld! Jeg gaaer endnu videre. De veed ikke, hvilken overordentlig Fornøielse jeg finder i at skabe en offentlig Strid af denne lille Kjærlighedshistorie. Den omtalte Dames Mand er, som jeg kan forsikkre Dem, en ung

Mand paa Deres Alder eller saa omtrent. Derfor seer jeg allerede, at jeg kan skjænke mine Venner, hvoriblandt jeg ogsaa regner Dem, det for dem Alle ganske nye Skuespil af en Duel med en eneste ladt Pistol over et Lommetørklæde."

Maximilian benyttede et Øieblik, hvori Samtalen tog en anden Vending, forlod Broglio'en og begav sig til Gindecca, hvor Valentine ventede ham.

„Din Spadseretour har idag varet længer end sædvanligt, min Ven," — sagde hun, idet hun omfavnede ham.

„Jeg maatte høre paa en lang Historie af Giovanni Gradenigo," — svarede han tørt.

„Af Giovanni Gradenigo?" — svarede Valentine uvilkaarligt.

„Ja!"

Der indtraadte et Øieblik Stilhed.

„Themaet var meget interessant, og jeg har seet mig nødsaget til at forklare ham, hvorledes en Franskmand vilde afvaske en Plet paa sin Ære!" — vedblev Maximilian med en uhyggelig Gebærde, som opvakte en uforklarlig Angst hos Valentine.

En ny Pause indtraadte.

„Jeg ynder ikke Venetianerne," — sagde Valentine med en Mine, som røbede Modbydelighed.

„Deri gjør Du Uret, thi de ere meget elskværdige!"

„Jeg vilde gierne unddrage mig al den Kjedsomhed,

som de indgyde mig. Siig mig. Maximilian — har Du ikke Lyst til at følge mig til Den Monte-Christo. Jeg troer, at Censomheden nu vil være særdeles velgjørende for mig."

„Og Ballet hos Gradenigo?"

„Ak, hvad bryder jeg mig om et Bal?" — svarede hun med den aabne naturlige Mine, som man kun finder hos dem, der føle hvad de sige.

„Men alligevel synes jeg dog ikke, at der existerer nogen gyldig Bevæggrund, som kunde gjælde som en Undskyldning for den Fornærmelse, Du agter at begaae. Valentine."

„Hvorledes? Heller ikke min Helbred? Imidlertid, gjør som Du vil. Naar Du forlanger det, saa bliver jeg i Venedig, og gaaer paa Bal hos Signor Gradenigo."

„Nei, nei, tusinde Gange nei!" — udbrød Maximilian, idet han hurtigt stod op, — „nei, Du skal ikke gaae paa Grev Gradenigos' Bal. Vi ville forlade den Luft, man her indaander, frembringer en forunderlig, uforklarlig, beængstende Følelse, som jeg nu først fornemmer.

Idet han sagde dette, trillede to store Taarer ned af hans Kinder og forsvandt i hans tykke Skjæg. Hans lidenskabelige Blik fæstede sig paa Valentines blide Træk med et Udtryk, som naar man vil bede om Tilgivelse for en Tanke, man har fattet mod sin Villie.

Valentine rakte ham fortroligt Haanden.

Næste Morgen lod Valentine sit Vindue staae aabent for at give Gondolføreren det aftalte Tegn. Giacomo syntes at have forstaaet Signalet, thi ved Nattens Frembrud laa en Gondol i kort Afstand fra Paladsets Trappe.

I Gondolen befandt sig to Mand, som begge bare den for Gondolførerne sædvanlige Dragt.

„Spring i Land og gaae Din Vei, Giacomo!" — sagde den Ene.

„Glem ikke Navnet paa Yachten eller Stedet, hvor den ligger for Anker."

„Det er jo Yachten „Bonace"?"

„Ja, Excellence."

„Her er den lovede Belønning."

Giacomo modtog en med Penge fyldt Pengepung og skyndte sig at springe i Land, idet han sagde:

„God Nat! Den hellige Antonius tage Dem i sin Varetægt!"

Den anden Gondolfører blev tilbage i Gondolen og roede hen til Forhallens Dør.

Imidlertid steg Valentine taus ved Maximilians Arm ned af Paladsets indre Trappe og gik igjennem Forhallen hen til den Trappe, der beskylledes af Canalens Bølger.

„Der er vor Gondol, min Ven. Vi ville stige ned i Baaden, — lykkelig Reise," — sagde Valentine smilende, — „thi vi ville reise. Hvad mener Du, om vi

strax begave os paa Veien og forlode Venedig; er Du enig med mig heri?"

„Imellem Tanken og Udførelsen ligger ofte en stor Kløft, min Kjære!" — svarede Maximilian. — „For at gjøre Dig en Fornøielse, gaaer jeg imidlertid gjerne ind paa Din Idee."

„Hvor vil Du hen?"

„Nu, for Exempel til Monte-Christo."

Idet Maximilian yttrede disse Ord, steg han ned i Gondolen og rakte Valentine Haanden for at hjælpe hende med at stige ned.

I dette Øieblik foer Gondolføreren et Skridt tilbage, da han bemærkede Maximilians Nærværelse, og blev staaende ubevægelig.

„Ro væk!" — sagde Maximilian til ham.

Han syntes ikke at høre ham.

„Naa, Giacomo, er Du døv?" — udbrød Maximilian, — „saa ro dog hen til Lido'en."

„Men see dog, hvor han skjælver," — sagde Valentine.

Gondolføreren tog fat paa Aaren og begyndte da sit Arbeide, men med en Ubehændighed, som Giacomo aldrig havde lagt for Dagen.

Men var denne Gondolfører virkelig Giacomo? Hvorfor denne Forvirring? Hvorfor denne Skræk ved Synet af Maximilians Ansigt? Hvorfor denne Hemmelighedsfuldhed, hvori han syntes at ville indhylle sig?

Dette er Spørgsmaal, som ville finde deres Besvarelse i det følgende Capitel.

Ende paa fjerde Deel.

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1855.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Capitel.

Grotten paa Øen Monte-Christo.

Medens Gondolføreren med bøiet Hoved, saaledes at man ikke kunde see hans Ansigt, og, som vi alt have sagt, med Ubehændighed haandterede Aaren, pegede Maximilian paa et Koffardiskib, idet han vendte sig om til Valentine.

„Hvad er dette for et Skib her nær ved, hvorefter Gondolen syntes at ro?" — spurgte han.

„Ah," — sagde Valentine smilende, — „det lader til, at jeg med Hensyn til Søvæsenet er bedre underrettet end Du! Det er Yachten „Bonace"."

„Men det forekommer mig, at vor Gondol seiler lige derhen. Vi ere allerede langt fra Land!"

„O, dersom Gondolieren vedbliver saaledes at tørre Sveden af sin Pande som hidtil, saa er der billig Grund til at troe, at vi i Aften ikke naae den lille Yacht," — sagde Valentine.

„Du skulde vel ikke tilfældigviis ønske at bringe den Tanke i Udførelse, som Du nyligt foreslog mig?"

„Hvorfor ikke! Hvad vilde Du sige dertil, Maximilian, dersom denne Yacht førte os ud i det adriatiske Hav?"

„Velan! Jeg forstaaer det! Jeg seer, at jeg er Din Fange," — mumlede Maximilian, idet han greb hendes Haand og reiste sig op, thi Gondolen stødte allerede an mod den lille Yacht.

Gondolføreren syntes ikke ret at vide, hvordan han skulde lægge bi, men hans Uro steg endnu høiere, da Maximilian klappede ham paa Skulderen og beredte sig til at tiltale ham, da Valentine var ene gaaet ombord paa Skibet.

Maanen, der hidtil havde været indhyllet i Skyer, traadte pludseligt frem og oplyste med sit melankolske Lys alle Skaberens Frembringelser. Maximilian brast pludselig i Latter, da han gjenkjendte Gondolførerens Træk.

„Signor Giovanni Gradenigo!" — udbrød han med qvalt Stemme, — „hvad skal det betyde, min Herre? De har virkelig forunderlige Luner. Hvilken Omstændighed skylder jeg den udmærkede Ære at være bleven roet herhid af Dem? O, jeg ønsker langtfra, at en saadan Hæder skal begraves i Nattens Dunkelhed; jeg vil bede min Kone mundtlig at tolke Dem sin Tak herfor."

Med disse Ord gjorde han Mine til at kalde paa

Valentine, men standsede, da han bemærkede Giovanni Gradenigos bønlige Gebærder.

„Hr. Morel," — sagde Giovanni ligeledes med dæmpet Stemme, — „jeg finder min Glæde i Alt, hvad der er extravagant, og Grunden til at jeg har roet Dem herhid, er simpelthen den, at jeg vil øve mig i en Gondolførers Haandtering."

„En Gondolfører? Er De da saa aldeles ruineret, at De maa gribe til en saadan Haandtering?" — udbrød Maximilian i en spøgende Tone. — „De gjør i dette Tilfælde Ret i at sige Levvel til Deres lade Aristokrati. Og ligesom jeg engang har havt den Ære at erklære Dem, hvorledes en Franskmand vilde tugte den, som fornærmede ham, saaledes vil jeg nu ogsaa bevise Dem, hvor ædelmodig en Franskmand er ligeoverfor fremmed Ulykke. Her er min Pung."

Og han kastede en fyldt Pengepung for Giovannis Fødder. Den stolte unge Mand skjælvede af Raseri, som om han haode erholdt en Ørefigen.

Derpaa raabte Maximilian med høi og lydelig Stemme!

„God Nat, Signor Gradenigo, den hellige Antonio tage Dem i sin Varetægt!"

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Efter en Reise paa to Dage, befandt Yachten „Bonaca" sig, efter at have omseilet Øen Elba, ligeoverfor nogle steile Klipper, hvis tungede Spidser aftegnede sig phantastisk mod Himlen i den opgaaende Sols Straaler.

Det var Øen Monte-Christo.

Lænet til Maximilians Arm, betragtede Valentine roligt de eensomme Klipper, der efterhaanden, som Yachten nærmede sig, antoge kjæmpemæssige Dimensioner.

Hvad der i dette Øieblik foregik i Valentines Hjerte var sikkert meget forskjælligt fra det Maximilian tænkte.

Deres Følelser havde Intet tilfælles med hinanden. Maximilian var bevæget ved Synet af disse Klipper, de ubevægelige, stumme Vogtere af en umaadelig Skat. Valentine syntes i sine Tanker at glæde sig over, at de samme Klipper under deres Kæmpesikkelse allerede ikke skjulte andet end en uhyre Askehob.

Da Yachten havde kastet Anker i den lille sikkre Bugt, yttrede Maximilian det Ønske at gaae iland endnu samme Dag, men Valentine bemærkede herimod, at det allerede snart var mørkt, at Veien, der førte til Indgangen til det underjordiske Palads, var slet, og at det af denne Grund var bedre først at gaae i Land den paafølgende Morgen.

Maximilian gik ind herpaa og man tilbragte Natten ombord.

Imidlertid ville vi kaste et Blik paa det, der foregik i Øens Indre.

Ved Foden af en midt paa Den staaende Klippe var anbragt en Portal, hvis øverste Deel blev baaren af to pragtfulde joniske Marmorsøiler. Paa begge Sider ragede der uhyre Granitmasser frem, som Meiselen endnu havde skaanet, og som dannede en eiendommelig Modsætning til denne Portals Rigdom og Elegance. Derpaa kom en Trappe, ligeledes af Marmor, som førte til en underjordisk Salon, i hvilken man bemærkede flere Døre.

Denne Salon erholdt sit Lys fra fire Aabninger, som vare anbragte i Klipperne, og som stedse gjorde Ventilationen mulig. Naar man opmærksomt betragtede dette Rum, saa var det let at bemærke, at en forstyrrende Haand her havde ødelagt Alt hvad Kunsten, understøttet af Smag og Rigdom, var istand til at frembringe af Skjønt og Underfuldt.

Man saae endnu paa de pragtfulde Piedestaler, de herlige Statuer, som vi allerede kjende og som stode rundt om langsmed Murene, paa hvilke man endnu bemærkede Levninger af rige guldvirkede Damaskestapeter.

Et skjønt tyrkisk Tæppe laa sammenrullet i en Krog, og bløde Puder og Ottomaner, som hist og her stode omkring, fuldstændiggjorde, det besynderlige Billede af Uorden og Pragt, som det Indre af Grotten paa Den Monte-Christo frembød.

Benedetto var den eneste Gjæst paa dette Sted.

Han gik op og ned i den rummelige Hal, da En

hurtigt kom ned af Trappen og afbrød hans stille Betragtninger.

„Mestre," — sagde den Indtrædende, — „i dette Øieblik har man opdaget en Yacht, som ligger for Anker i den lille østlige Bugt."

„Intet videre, Peppino?" — spurgte Benedetto.

„Skibets Navn er bekjendt. Pietro, Smugleren, som vi have bragt med fra Lidoen, har forsikret mig, at han i den gjenkjender Yachten „Bonace".

„Og jeg kan forsikre Dig, at det ikke er Sindbads Jagt. Altsaa gaaer Alting godt. Ere alle Pakkerne ombord?"

Alle! vort Skib ligger, som De veed, for Anker i den vestlige Bugt. Af denne Grund kunne de Sidstankomne ikke see vort. Det vilde imidlertid være klogt, om vi indskibede os, naar Intet længer holder Dem her tilbage. Grotten er udplyndret. Hvad den indeholdt er i vor Magt. Hvad have vi altsaa endnu at gjøre i Grotten paa Monte-Christo?"

„Rocca Priori," — sagde Benedetto, da han havde betænkt sig et Øieblik, — „har Du ikke sagt mig, at den Vei, som fører til den vestlige Bugt, er noget kortere end den til den østlige?"

„Javist!"

„Nu velan, saa antænd et Baal i Salen ved Siden af, og kast Alt hvad der endnu befinder sig her, derpaa."

Peppino, som var vant til Lydighed, udførte

Benedettos Befaling, medens denne med egen Haand lagde Statuerne, som smykkede Væggene paa Baalet. Efter faa Øieblikkes Forløb var Værket fuldbragt.

„Hjælp mig at lægge en Mine for at sprænge hele Grotten," — vedblev Benedetto.

Dette Arbeide blev udført med samme Hurtighed som det første.

„Alt er beredt til at modtage Eieren af dette underjordiske Palads," — udbrød Benedetto høit; — „lad ham komme, naar han vil for at læse de Ord, jeg skriver her paa Væggen ved Flammernes Glands."

Efter at have sagt dette, greb han et Stykke forkullet Træ og skrev med store Bogstaver nogle Ord paa den største Væg, som Peppino ikke kunde læse paa Grund af det Mørke, der begyndte at udbrede sig i Grottens Indre.

Næste Dag forlod Valentine og Maximilian Yachten „Bonace" og begav sig alene paa Veien til Grottens Indgang.

Medens de saaledes Arm i Arm skrede frem, syntes et Menneske, der med Lethed sprang fra Klippe til Klippe og skjulte sig bag Buskene, nøie at betragte Retningen af den Vei, de toge.

Dette Menneske, hvis vilde Blik funklede liig en Tigers Øie, naar den belurer sit Byttes Bevægelser, lod

dem gaae videre, uden at forfølge dem længer, saasnart han erholdt den Overbeviisning, at de virkelig toge Veien til Grotten, og da han allerede saae dem i en vis Afstand, gjorde han en Omvei, lod sig glide ned af Klipperne og ilede hen ad en Vei, som førte hen til en af Øens frygteligste Afgrunde.

Da han var kommen hertil kastede han sit funklende Blik ud over Afgrunden og saae een Yacht, der laa for Anker i den østlige Bugt paa Øen.

Det var Yachten „Stormen".

En med to Mand besat Chaluppe laae i Nærheden af Stranden, som om den ventede paa Nogen paa dette Punkt. Benedetto drog Veiret dybt. Idet han vendte sig tilhøire, styrede han Coursen til Indgangen af Grotten, der ikke laa langt derfra.

En stærk Kuling blæste over Øen og peb i Klippernes Revner.

Svære Skymasser, der droge fra Øst til Vest, formørkede fra Tid til anden Solens glimrende Straaler og syntes ligesom at indhylle Øen i et tæt, hemmelighedsfuldt Slør, der endnu mere forhøiede hans vilde romantiske Udseende.

Men ved Foden af Klipperne hørte man Havet skummende bryde sig, og den af Echoet gientagne melancholske Mumlen steg ligesom et underfuldt Chor af Menneskestemmer op i Veiret.

Valentine skjælvede, alt som hun nærmede sig Grot-

ten; dog opbød hun Alt for at bortlede Maximilians Tankee fra den Gjenstand, der beskjæftigede ham og forurolige-gede hans Sind.

Idet de dreiede om en Klippe, viste sig endelig Grottens stolte Portal pludselig for hans Blik.

Valentine blev staaende.

„Er Du træt, min Veninde?" — spurgte Maximilian hende. — „Vi ere tætved det underjordiske Palads. Her er Indgangen."

„Ja! her er den! dette er Portalen! længere frem er vor Lykkes første Helligdom. Maximilian, her opførtes Bygningen til den Lykke, vi indtil denne Time have nydt. Lad mig fatte mig — lad mig tænke paa den Dag, der saa skjøn og straalende oprandt for os, efter en lang Række af Qvaler. Ak, hvor lykkelig følte jeg mig ikke paa hiin Dag, hvor skjønt og ophøiet forekom mig ikke det Skuespil, som omgav os. Min Phantasi smykkede alle disse Granitmasser med Blomster, og i hver Blomst syntes jeg at see Dit Billede! men idag ere alle disse Blomster, disse herlige Fostre af min Indbildningskraft forsvundne. Det bærer mig for, som om en Orkan for stedse havde bortført dem herfra! Disse nøgne Klipper, denne Eensomhed, denne ved Vandets Brusen næppe afbrudte Stilhed, Alt dette indjager mig Skræk, Maximilian! Denne Indgang til Grotten Monte-Christo viser sig i dette Øieblik for mig som den hemmelige Indgang til en Begravelse!"

„Valentine!" — udbrød Maximilian, — „hvad mener Du med disse Ord? Hvad betyder disse Taarer? Hvilken Forbrydelse have vi begaaet for at fortjene denne Ulykke, som Du har drømt om?"

„Hvilken Forbrydelse? Ingen," — svarede Valentine. — „Hvis den Mand, der har skjænket os denne Lykke, ikke var berettiget til at skjænke os det, han overlod os, troer Du da min Ven, at vi endnu længe kunde glæde os derved."

„Valentine, dine Ord, som jeg i Venedig hørte med Ligegyldighed, røre mig i dette Øieblik dybt; vi ere her alene mellem Himlen og Havet, mellem Gud og Afgrunden!"

„Nu, saa lad os da bringe Gud et ydmygt Løfte, idet vi for stedse forsage denne østerlandske Pragt, som Greven af Monte-Christo har villet dele med os! Lad os leve af vort Arbeide, lad os være lykkelige, under beskedne Forhold, og lad os anvende disse Skatte, som Greven har overleveret os uden maaskee at have Ret dertil, til Fordeel for den Armod og Mangel, der omgiver os i denne Verden."

Da Valentine havde udtalt disse Ord, befandt hun sig tæt ved Portalen, som førte til Grotten, i hvilken hun traadte langsomt ind tilligemed Maximilan. De gik ned af Trappen, men i samme Øieblik, som de traadte ind i Salen, undslap et Overraskelsesskrig deres Læber.

Et frygteligt Brag gjenlød i den underjordiske Hvæl-

ving, og umiddelbart herpaa blev hele Rummet oplyst af et Flammeskjær.

„Valentine!“ — raabte Maximilian og vilde ile tilbage med hende.

„Lad os blive,“ — sagde hun, idet hun sluttede ham i sine Arme; — „lad os blive — Ilden brænder — den fortærer denne Sal! Her har Greven af Monte-Christo skjænket os denne Grotte og disse Rigdomme som den indeholder.“

„O, lad os flygte, lad os flygte, Valentine,“ — udbrød Maximilian forfærdet; — „seer Du ikke der — der — disse frygtelige Ord?“

Og idet han udstrakte Armen, pegede han hen paa Hovedvæggen, hvorpaa disse Ord stode skrevne:

„Lad den Fattige erholde, hvad der tilhører den Fattige. Dødningehaanden er udstrakt over Edmond Dantes.“

„Men hvilken frygtelig Hemmelighed stikker her under?“ — vedblev han, idet han efterhaanden gjenvandt sin Koldblodighed. — „Hvilken Haand har skrevet disse sælsomme Ord i denne Grotte uden en kjæk Røver, som uden Tvivl har ødelagt og udplyndret den? Valentine, seer Du ikke, at alt dette er et Menneskes Værk, som vil benytte dit Kjøns Svaghed? Lad ham komme, dette Menneske, hvis han kan, og løse denne Gaade! Hvem er den Døde, hvis Haand, efter hvad han paastaaer, er udstrakt over Edmond Dantes?“

„Jeg vil sige Dem det, Maximilian Morel," — raabte en Stemme fra Grottens Indre. — „Den Haand, som er udstrakt og anbnet for at modtage Edmund Dantes Blod, Roligheд og Taarer, er en Mands Haand, der har tilsvoret Edmund Danies en frygtelig Hævn! Den Døde er Hr. de Villefort."

„Min Fader!" — udbrød Valentine forfærdet, idet hun afmægtig sank om i Maximilians Arme, der stode forstenet og aldeles ubevægelig paa det øverste Trappetrin og raadspurgte Luften, Ilden og Bjergene.

Ilden greb stedse mere og mere om sig, og i kort Tid var der af Grottens fabelagtige Pragt og Rigdom næppe endnu en Askehob tilbage, som dukkede op imellem de sorte og forbrændte Klippevægge.

To smaae Yachter, som begge, den ene fra den vestlige, den anden fra den østlige Side havde forladt Øen Monte-Christo, seilede roligt bort i modsatte Retninger.

Den, der syntes at ville omseile en Landtunge, var Yachten „Stormen"; den anden som styrede Coursen mod Porto-Vecchio, var Yachten „Bonace."

Andet Capitel.

Ballet hos Grev Gradenigo.

En stor Nyhed satte alle Venedigs Gemytter i Bevægelse. Talen var om et Maskebal, men et Maskebal, som skulde fordunkle Alt hvad man endnu havde seet i denne Retning.

Enhver gjorde sine Bemærkninger, og det manglede ikke paa allehaande løierlige Hypotheser. Imidlertid gik Forberedelserne deres Gang, og Skræddere og Modehandlerinder havde alle Hænderne fulde.

En Ven, rig som en Krøsus, var ankommet fra Orienten til Grev Gradenigo, og Greven forberedte sig til at modtage sin Ven paa en glimrende Maade.

Denne Ven kaldte sig Greve af Monte-Christo, og hans Navn var i Alles Munde.

Men hvem var denne Greven af Monte-Christo? En uhyre riig Mand. En Nabob af fransk Herkomst, der allerede i lang Tid havde betragtet Orienten som sit andet Fædreland, hvor han havde giftet sig med den eneste Datter af en forhenværende Pascha i Jania.

Og Enhver fortalte sin Historie og lagde lidt til det, som hans Nabo havde meddeelt ham herom. Det var en formelig Løbeild af mere eller mindre sande eller mere eller mindre sandsynlige Anekdoter.

Fra Broglio indtil den store Canal, fra Piazza ind-

til Domernes Boudoir, hørte man kun Navnet paa den berømte Fremmede, til Ære for hvilken dette Bal blev givet, og om hvem Øieblikkets Beundring og Interesse concentrerede sig. Ingen af de ædle Repræsentanter for Venedigs fornemme Familier forglemte at frembære deres Hyldning for Greven af Monte-Christo og at nedlægge et elegant Visitkort paa den Guldtallerken, som stod i Salonen paa et lille Ibenholtsbord indlagt med Elphenbeen, der var bestemt til dette Brug, thi Greven af Monte-Christo modtog personlig Ingen, som ikke hørte til hans fortrolige Venners Tal.

Førend vi udførligt omtale Grev Gradenigos Bal, ville vi sige et Par Ord om den Mand, som kaldes Greven af Monte-Christo, og som har givet den Roman sit Navn, til hvilken vi her levere Fortsættelsen. Dersom vi nogensinde have seet eller kjendt en Person, dersom vi med et opmærksomt Blik have fulgt alle hans offentlige Livs Handlinger, og det da er lykkedes denne Mand at opvække i os, om endog kun en svag Følelse af Nysgierrighed, saa føle vi stedse en levende Sindsbevægelse i det Øieblik, vi efter en lang Skilsmisse atter gjensee ham.

Vi betragte, annalysere, sammenligne og critisere gjerne alle hans Miner, alle hans Ord, alle hans Handlinger, fordi vi ved ethvert Skridt opdage den store Forskjel mellem hvad han engang var, og hvad han nu var.

Alderen, de nye Baand, som Mennesket knyttes til, hans Anskuelser og Tænkemaade, hans frivole eller strenge

Conversation — Alt bidrager til at vække en medfødt Nysgjerrighed.

Greven af Monte-Christo var et af de Mennesker, paa hvilke Tiden frembringer en sand Revolution, der næsten gjør dem ukjendelige for Dem, som i en længeree Tid ikke have seet dem.

Da Greven af Monte-Christo første Gang fremtraadte paa vor Fortællings Skueplads, indtog han, dersom min Hukommelse ikke bedrager mig, en af de Stillinger, som Naturen udtrykkeligt synes at have skabt for et særskilt Væsen, som ere indskrevne i Skjæbnens Bog, hvori Gud, Mennesket og Djævelen, afvexlende, men som oftest samtidigt skrive og atter slette ud.

Greven af Monte-Christo saae endnu den ulykkelige Edmond Dantes' hele Fortid som det frygtelige Ligklæde, der indhyllede hans lange Martyrdom, og paa hvilket hans Bødlers Navne stode skrevne med hans Blod og hans Taarer!

Denne gamle Abbed Farias Stemme, denne Stemme, der havde lært ham at opdage den menneskelige Videnskabs Hemmeligheder, lød endnu for hans Øre og viste hæe hans Bødlers forbryderiske Tanker i deres hele Nøgenhed! Greven af Monte-Christo tørstede efter Blod.

Som Menneske kunde han ikke høit nok hæve sin Philosophie, for at glemme denne uforsonlige Tørst, der fortærede ham. Uden Barmhjertighed og uden Smerte førte han sine Slag! Han lo, naar han hørte Graad!

Han spyttede, naar han hørte Guds Navn blive udtalt, der dog havde gjort ham stor og mægtig! Der gaves Intet i Livet, der havde kunnet forsøde den Malurts Drik, i hvilken han bestandigt vædede sine Læber!

Men nu, hvor Tiden havde udbredt sin kolde Kappe over hele dette Maleri, hvor Lidenskabernes Love var afkjølet under denne kolde Kappe, hvor en Hustrues og et uskyldigt Barns Kjærtegn frembøde en ny, lykkelig Tilværelse, saa at alle Sorger mildnedes — nu var allerede Greven af Monte-Christo ikke mere det samme Menneske.

Den huuslige Arnes rolige Lykke, denne høie Lykksalighed, som bliver saa meget spottet i de store Stæder af dem, der ikke have kjendt den sande Ulykke, var nu hans høieste og hans eneste Glæde, og naar ikke undtagelsesviis et Tilfælde var indtraadt, saa vilde han aldrig igjen have opsøgt den Tumult og Larm, der hersker i Europas store Stæder.

Hans Hustrue Haydée begyndte at føle Anfald af en af disse hemmelighedsfulde og langsomme Febre, hvis Helbredelse fordrede, som Lægerne paastode, en Forandring af Klima.

Greven af Monte-Christo forlod derfor Orienten for at besøge Occidenten, hvor han haabede, at hans Hustrues svækkede Sundhed skulde forandres.

Venedig var som Følge af dets geographiske Beliggenhed det første Sted, som den unge, smukke Haydée

skulde besøge. Da nu Greven af Monte-Christo erindrede sin Ven, Signor Gradenigo, saa skrev han til ham, for at underrette ham om det Besøg, han tænkte paa at aflægge ham.

Hvor oprigtig og indstændig end den ædle Venetianer bad Greven af Monte-Christo om at stige af i sit Hotel, saa havde denne dog efter gammel Vane sendt en Tjener forud til Venedig for at leie et Hotel til ham, hvorfor han ogsaa afslog alle Tilbud med den meest udsøgte Høflighed.

Greven af Monte-Christo beboede i Gindecca det samme Palads, som Maximilian og Valentine for kort siden havde beboet.

Haydée, der endnu var ung, havde Intet tabt af sin Skjønhed. I hendes Ansigt prægede sig, skjøndt det forraadte physisk Slappelse, det blide Udtryk, der saa inderlig havde grebet Alle, som for nogle Aar siden havde seet hende i Paris og Rom.

Hun havde en Søn paa halvfjerde Aar, og trods denne endnu saa spæde Alder kunde man dog allerede paa hans barnlige Ansigt læse Greven af Monte-Christos dristige og bestemte Mine, i Forbindelse med Haydées aabne og blide Udtryk.

Drengen var i Sandhed en Engel af Skjønhed, der senere skulde forene i sig alle Opdragelsens Skatte.

Haydée forlod ikke sit Barn et eneste Øieblik, og det kostede Greven usigelig Møie at bevæge hende til at

tage med paa Grev Gradenigos Bal. Da en Udeblivelse heraf vilde være en directe Fornærmelse for den ædle Venetianer, saa betroede Haydée for første Gang sin Søn til en Kones Omsorg, som havde fulgt hende fra Orienten, og beredte sig til at lade sig indføre i Grev Gradenigos Salon.

Den berømte venetianske Greves Palads og Have vare pragtfuldt oplyste og forsynede med fortræffelig dirigerede Orchestre. Da Aftenen brød frem, vrimlede Venedigs store Canal ved hvilken Paladset laa, af Gondoler.

Overalt, hvorfra man kunde see Paladset og Haverne, bevægede der sig uhyre Grupper af Menneskehoveder, lig Havets Bølger, som Vinden driver fremad.

Myriader Lys funklede gjennem Løvet i Haven og Lysstrømme brød ud af de aabne Vinduer og oplyste Mængden — det var i Sandhed et feeagtigt Syn!

Ballet var, som vi allerede have omtalt, et Maskebal.

Pragten og de mangfoldige brogede Dragter frembøde det herligste Skuespil. Det var iøvrigt et Virvar, et Chaos uden Lige, som alligevel gjorde Plads for en vis Rolighed og Orden, da En med den meest hemmelighedsfulde Mine af Verden anmeldte Greven af Monte-Christo og hans henrivende Gemalinde, den skjønne Haydées Ankomst.

Damer og Cavalerer ilede de Nysankomne imøde.

Haydée rigt klædt efter orientalsk Skik, spadserede

omkring ved Grevens Arm, som bar et fuldstændigt Beduinercostume.

Deres Holdning, den naturlige Ynde i deres Gang, Alt egnede sig til at tiltrække dem den almindelige Opmærksomhed.

Signor Gradenigo skyndte sig, saasnart han havde erfaret sine Venners Nærværelse, at byde Haydée Armen, og efterat have trykket den berømte Beduin i Haanden, førte han hende til Dandsesalen.

Greven blev alene tilbage, og for at unddrage sig den Kjedsommelighed han følte ved de flaue Samtaler, der begyndte at føres omkring ham, tabte han sig mellem en Sværm af maskerede Damer, idet han gjorde sig Umage for at gjenkjende en eller anden af dem. Men da han snart blev overtydet om Umuligheden af sit Forehavende, fjernede han sig og rettede sine Skridt hen til den Have, hvor der ogsaa blev dandset.

Her blev han staaende i Nærheden af en Løvhytte, fra hvilken han hørte nogle Fruentimmerstemmer, der, skjøndt de vare ham aldeles ubekjendte, dog talte om saadanne Ting, at Grevens Opmærksomhed fuldstændigt blev lagt i Beslag heraf.

Han indhyllede sig i sin Burnus, lænede sig til Stammen af et hundredeaarigt gammelt Træ og lyttede opmærksomt efter.

„Du er altsaa overbeviist om, at de tvende d'Armillyer ere i Venedig?"

„Om jeg er overbeviist derom! Endnu mere —"

„Hvad da, Laura?"

„De ere paa dette Bal."

„Hvad, ere de her. Efter de Samtaler, min Fader har ført med Grev Gradenigo med Hensyn til vore Familiers gamle Adel, er det ikke meget sandsynligt. Hvor kan man antage, at han med slige Ideer i Hovedet skulde have indbudt begge Skuespillerinderne?"

„Jeg har ladet mig fortælle, at den theatralske Løbebane nutildags staaer i høi Agtelse, kjære Veninde. Hvad Betænkelighed var der i alle Tilfælde heri?"

„Aldeles Intet, Laura! Men der findes saamange besynderlige Mennesker; hvad mig angaaer, saa føler jeg mig aldeles ikke stødt over disse Damers Nærværelse — imidlertid —"

„Forresten er der endnu en anden Omstændighed, som taler til Gunst for de tvende d'Armillyer. Man fortæller og paastaaer, at de ere af meget god Herkomst, især den yngste, som hedder Eugenie, og som, efter hvad man forsikkrer, skal nedstamme fra en fransk Familie ved Navn Servières."

„O. i saa Fald tør vi ikke længere undre os over, at Greven har sendt dem en Indbydelse. Adeligt Blod i Forbindelse med Talentets Adel — det maae tilfredsstille de meest Nøieseende.

„Deri har Du Ret."

„Men hvorledes skal man gjenkjende dem blandt saamange Masker?"

„Ved Hjælp af et mnemonisk Princip."

„Ved Hjælp af hvilket Princip? Forklar Dig tydeligere!"

Giovanni Gradenigo er en Tilbeder af en af de to d'Armillyer. Da de kom hertil, førend de begave sig til Rom, kunde han ikke lovprise dem nok — det var mere end blot Roes, det var en Lidenskab, formelig Vanvid. Du kan derfor være overbeviist om, at han hele Natten ikke vil forlade dem et Øieblik. Men Giovanni vil Du trods hans Forklædning let gjenkjende."

„Det troer jeg nok — jeg seer ham jo hver Dag — han er min Fætter."

„Nuvel da, den Dame, ved hvis Side han befinder sig, og som han gjør Cour til, er en af de tvende d'Armellyer."

„Meget godt sluttet! Lad os hurtigt maskere os, kjære Laura, og begynde paa vore Opdagelser. Apropos, har Du hørt tale om Greven af Monte-Christo?"

„Han er her."

„Og hans Gemalinde?"

„Skal være en Grækerinde af høi Adel, paastaaer man. Seet hende har jeg ikke endnu."

„Men hvad er der blevet af den franske Dame, som for faa Dage siden var i Venedig og hvis Gemal, Maximilian Morel, var Eneherster af Øen Monte-Christo?"

„Dersom man tør troe Gondolføreren Giacomo, som idag er i vor Tjeneste, maa de begge have ombyttet Venedig med den øde Ø, hvor de eie deres skjønne Palads.“

„Ø, dersom jeg eiede denne Ø, saa skulde den ikke længer forblive øde,“ — udbrød Lauras Ledsagerinde leende, — „især dersom den, som Du fortæller, skal indeholde et skjønt Palads. Jeg vilde skynde mig at befolke den med de skjønneste og eleganteste Cavalerer og give Baller der. At dandse der midt imellem de romantiske vilde Klipper, ved hvis Fod de skummende Bølger bryde sig — i Sandhed, man kunde miste Forstanden ved den blotte Tanke derom. Men maskeer Dig nu, kjære Laura, og lad os gaae ud paa vor Opdagelsesreise efter de tvende d'Armilly'er.“

Da begge de sladdrende Damer traadte ud af Løvhytten, var Greven af Monte-Christo allerede forsvunden for ligeledes at opsøge Giovanni Grademigo.

I samme Øieblik, som man viste ham den berømte venetianske Greves Arving, tabte Monte-Christo ham af Syne, fordi der pludselig og forsætlig stillede sig en Domino ligefor ham, der igjennem sin ubevægelige sorte Maske vedblev at gjennembore ham med et Blik, der syntes at udspye Flammer.

„Hvem er De? hvad vil De?“ — spurgte Monte-Christo ham stolt.

„See Dem!“ — svarede Dominoen med en Stemme, ved hvis Klang Monte-Christo uvilkaarligt foer sammen.

„Jeg takker," — mumlede Monte-Christo, — „men da jeg ikke vil Dem Noget, saa maa jeg sige Dem, at De spilder Deres Tid, medens De tillige berøver mig min."

Og han gjorde et Skridt for at fjerne sig; men Dominoen stillede sig atter iveien for ham.

„Om Du end ikke vil mig Noget, saa vil jeg Dig dog Meget, thi Du er et Menneske, af hvem man kan fordre Meget, og det veed Du ogsaa."

„Jeg beder Dem, tal i en anden Tone. Dersom De kjender mig, saa nævn mig ved Navn."

„Meget gjerne! — men hvilket Navn vil Du have, at jeg skal give Dig?"

„Det er et forunderligt Spørgsmaal — mit eget naturligviis."

„I saa Fald vil jeg kalde Dig Edmund Dantes."

Ved disse Ord traadte Greven af Monte-Christo et Skridt tilbage og maalte den Paatrængende fra Isse til Fod med et utroligt Blik.

„Du indrømmer altsaa, alt jeg kjender Dig?" — spurgte Dominoen.

„Det er mig aldeles ligegyldigt," — svarede Greven, idet han omhyggeligt søgte at skjule sin Uro — „hvis De ikke vil have den Uleilighed at sige mig Deres Navn."

Dominoen opslog en høi Latter.

„Giv mig blot et Tegn, en Hentydning," — vedblev

Monte-Christo uden at kunne beherske den Nysgjerrighed, som den Ubekjendte oppakte hos ham.

„Nu vel da," — svarede Dominoen, idet han tillige tilføiede: — „Husker Du Mercedes?"

„Mercedes!" — mumlede Monte-Christo i en huul Tone, der syntes at være en smertelig Gjenklang af det, som dette simple Navn fremkaldte i hans Hjerte — „O, hvem er De? Gaa ikke bort! Tal — jeg kjender Dem!"

„Naa, hvem er jeg da?"

„Albert Morcerf."

„Du tager feil, Du veed nok, at han er høiere end jeg."

„Det er sandt," — sagde Greven, idet han bøiede Hovedet og atter tankefuld blev staaende foran det Menneske, som vakte saa piinlige Erindringer hos ham.

„God Nat, Edmund; paa et snarligt Gjensyn."

Og uden at give ham Tid til at svare et eneste Ord, forsvandt Dominoen rapsodet midt i den lystige Maskesværm.

Greven forsøgte forgjæves at følge ham med Øinene; han var fuldstændigt forsvunden.

For at dæmpe det Oprør, hvori denne korte uventede Dialog havde sat ham i, helligede Greven af Monte-Christo sig atter sin afbrudte Opgave, at opdage begge de unge Damer d'Armilly efter det memoniske Princip, som de tvende sladrende Damer havde opstillet i Løvhytten.

Efter en halv Times frugtesløs Omvanken mødte han sin gamle Ven, Grev Gradenigo, med hvem han verlede nogle intetsigende Talemaader, der saa at sige danne Indledningen til den Conversation, som vi, uden at man ahner Noget derom, ønsker at knytte om en for os interessant Gjenstand.

„Deres Fest er i Sandhed pragtfuld," — sagde Monte-Christo, — „og Deres Søn deler, som det synes mig, med sin Fader den Forret, at gjøre Honneur for Gjæsterne med den Tact, der i saa høi en Grad charakteriserer ham."

„O, Giovanni gjør hvad han formaaer," — svarede den gamle Patricier, — „han vil ikke gjøre sig den Ulejlighed at lære mere. Imidlertid vil vel Alderen fuldende hans Opdragelse, haaber jeg idetmindste. Har De seet ham?"

„Man har viist mig ham, men jeg har atter tabt ham affyne og, nu troer jeg, at jeg igjen vilde forverle ham med de øvrige Masker."

„Seer De, der tilhøire," — sagde Signor Gradenigo pludselig; — „han har en elegant Circassierinde under Armen!"

Greven vilde netoptiltale Gradenigos Søn, da i samme Øieblik en Maske stillede sig iveien for ham og henvendte følgende Ord til ham:

„Vær hilset, Greve af Monte-Christo! De har ikke

gjort ved i at lade Deres Ansigt ubedækket, thi der er En her, som ventede Dem."

„Hvad vil De sige hermed?"

„For Øieblikket vil jeg kun sige faa Ord, men der vil komme en Tid, hvor jeg vil sige meget."

„Jeg kjender Dem ikke og nærer ikke det mindste Ønske efter at kjende Dem. God Nat!"

„Endnu et Øieblik, Greve! Det er ikke Skik at behandle En, som saalænge har længtes efter Dem, paa denne Maade."

„Men det synes mig ikke, at der finder nogen Forbindelse Sted imellem os."

„For Tiden ikke, men der har fundet en saadan Sted, og min Taknemmelighed er stedse den samme."

„Lad os ikke tale om Fortiden, som alt er forsvunden. Lad os beskjæftige os med Nutiden, Hvem er De? Siig det kun reent ud, thi De seer, at jeg ikke gjør det ringeste Forsøg paa at gjætte Deres Navn."

„Det er til at lee af, min kjære Søfarer. Jeg er et Sendebud, ved hvilket Hr. de Villefort sender Dig sin Compliment."

„O," — sagde Monte-Christo, idet han foer med Haanden over den blege Pande; — „hvem De end er, saa har De valgt et upassende Navn til Deres Spøg! Respecteer idetmindste dem, som maaskee sove den evige Søvn."

Næppe havde Greven af Monte-Christo udtalt disse

Ord forend den Person, til hvem de vare rettede, allerede var forsvunden.

Monte-Christo blev levende greben af dette grusomme Spil, men alligevel begyndte han, idet han bekæmpede sin Uro, atter at opsøge Grev Gradenigo.

Hans Bestræbelser vare længe frugtesløse; men endelig opdagede han den slanke Circassierinde og vilde netop berøre hans Arm, da en anden Maske traadte til og lagde Beslag paa hans hele Opmærksomhed.

Masken bar en Dragt, der passede fuldstændigt for en Øvrighedsperson og talte det franske Sprog med den hele Renhed og Correcthed, der er denne fornemme Classe egen.

„God Aften, Greve af Monte-Christo," — sagde Masken. — „Kommer Du nu igjen til Europa for at hævne Dig paa en eller anden Familie? Ak, man skulde troe, at Du var en født Corsicaner, thi Ordet vendetta udøver en uimodstaaelig Indflydelse paa Dig."

Greven af Monte-Christo betragtede denne Øvrighedsperson med en ubeskrivelig Nysgjerrighed, da han tiltalte ham i denne fortrolige Tone.

„Hvorledes befinder Din skjønne Gamalinde Haydée sig?" — vedblev Masken med den reneste Accent. — „Forstaaer Du at sympathisere med denne ulykkelige Sjæl? Stakkels Haydée, jeg tvivler paa, at hendes Lykke vil blive af lang Varighed."

„Ha, ha, ha!" — udbrød Greven med en tvungen

foragtelig Latter. — „De gjør Dem latterlig ligesom alle Ulykkespropheter. Ønske De maaskee at adsprede Dem lidt efter de Besværligheder, Deres Embedsforretninger foraarsage Dem?"

„Mine Functioner som kongelig Procureur foraarsage mig aldrig Besværligheder, min Herre," — svarede Maskeu med Eftertryk. „Jeg finder endog en ganske ubeskrivelig Fornøielse i mine Embedspligter, som jeg allerede i lang Tid beklæder i Paris paa en Maade, der skjænker mig Alles Bifald, som kjender mig. For Øieblikket venter jeg at erholde en meget interessant Sag under Behandling, som maa gjøre mit Navn udødeligt."

„De er temmelig anmassende," — afbrød Greven ham.

„Saa kjender De ikke Sagen, hvorom her handles, eller Navnene paa de Anklagede."

„Forklar Dem da tydeligere."

„Det er Dem, om hvem Forhørene og Dommen dreier sig; min kjære Greve af Monte-Christo. Forstaaer De nu Bevæggrunden til min Spaadom med Hensyn til Haydee, — hvad?"

„Meget vel. Men hvorfor er jeg anklaget?" — spurgte Monte-Christo, idet han gik ind paa den Rolle, som den Ubekjendte syntes at paatvinge ham, og søgte at gjennemføre den.

„De er anklaget for i Texten af et af Dem forfattet frygteligt Drama at have forglemt Guds ophøiede Ord. Fra Familierne Saint-Merans og Villeforts Begravelser hæver sig Skrig af Indignation imod Dem og en Død løfter sin Knokkelhaand i Veiret, for at udpege Dem for hele Verden. Vogt Dem, Hr. Greve! Det Blad i Skjæbnens Bog, som fordømmer Dem, er blevet vendt om ved Vindens Pust! Jeg er kaldet til at fortolke de frygtelige Ord, som den guddommelige Retfærdighed byder, og jeg vil være ubønhørlig."

„Med Deres Tilladelse," — svarede Greven koldt — „vil jeg betragte Deres overspændte Tale som Virkningen af et pludseligt Anfald af Vanvid."

„Lad saa være", — vedblev Masken. — „Imidlertid kald Deres Erindringer tilbage og tænk saa efter, hvad der findes hos mig som kan tilbagekalde et af Deres Slagtoffre i Deres Hukommelse. De er meget glemsom, Hr. Greve. Da jeg lod Dem bringe til Slottet Ifsons bonapartistiske Agent, har De i det mørke Fængsel, hvori man kastede Dem, ofte nævnet mit Navn. Jeg er Villefort!"

„Det glæder mig meget at træffe Dem her, min Herre. Tillad mig, at anmode Dem om en længere Samtale, længere borte fra denne Salons Larm og Tummel?"

„Jeg staaer til Deres Befaling, men erklærer Dem forud, at denne Samtale vil blive meget kort. Jeg har

kun Lidet at tilføie. Følg mig derfor, om De behager."

Med disse Ord skred den foregivne Villefort igjennem Salonerne og gik ned i Haven. Derpaa tog han Veien igjennem en Allee og gik lige hen til en lille afsides Græsplaine, hvorhen Orchestrets Toner og Gjæsternes støiende Munterhed knap trængte som en Afskedshilsen til Festen.

Her blev han staaende, stillede sig ligeoverfor Greven, og syntes at maale ham med et Blik fra Top til Taa, hvori Hadets Ild gnistrede,

„Nu," — sagde Greven, — „har jeg, da jeg ikke selv er maskeret, Ret til at forlange, at De ligeledes ei maskerer Dem."

„Bag denne Maske, Hr. Greve, skjuler sig intet menneskeligt Ansigt, der ligner Deres!" — svarede Masken i en huul Tone.

„Ikke ilde! Hvem er De?" — spurgte Greven, idet han gjorde en Bevægelse.

„Jeg har jo allerede sagt Dem det, Edmund Dantes. De veed, hvem jeg er."

„Og jeg gjentager endnu engang, at det er en daarlig Spøg. Lad os komme til Sagen og holde os til den. Jeg er Edmund Dantes, Greven af Monte-Christo, og De, hvem er De?"

„Deres Dommer, min Herre!"

„Jeg seer nok, at Deres Hensigt er fremdeles at udspinde denne latterlige Komedie," — svarede Monte-Christo. — „De gjør Uret deri, min Hr. Ubekjendte. De veed formodentlig ikke, hvad og hvem Greven af af Monte-Christo er."

„Det veed jeg meget vel! De er et Menneske, som forblændet og henrevet af en grusom Hævntørst, vanvittigt har misbrugt Retfærdighedens Sværd, som Gud har lagt i Deres mægtige Haand. Den Qvinde, som elskede Dem af sin hele Sjæl, den Qvinde, som endnu græder blodige Taarer ved Tanken om Dem, har De til Løn for hendes Kjærlighed og lange Qvaler, forskaffet en Fremtid, hvori Enkestand og Mangel er hendes Lod. Den Ven, der betroede sig til Dem, som ingen Hemmeligheder havde for Dem, ham har De til Tak herfor givet til Priis for Fortvivlelse og Skjændsel! Ikke tilfreds hermed, har De næret Flammen i en ung Lucastas Hjerte og leet høit, naar Deres Offre styrtede til Jorden! Blodet af et knapt niaarigt Barn har paatrykt Deres forbryderiske Pande et uudsletteligt Brændemærke, og efter alle disse Misgjerninger og i den Mening, at en eneste ædel Handling er istand til at berolige Deres Samvittighed, lever De roligt videre og mener at De har opfyldt Guds Villie.

Saaledes er med faae Ord sagt, hvem De er. Greve af Monte-Christo, Forræder og ubarmhjertig Morder, en Skurk, der forgjæves har søgt at skjule sin Vanvid og

sine Forbrydelser under denne guddommelige Retfærdigheds pompeuse Navn.

„Skjælv derfor, Hykler, Dommen venter Dem, og den Grav, der skal gjemme Dem, er ikke langt borte, De af Gud og Menneskene Forbandede!“

„Hvem De end er,“ — sagde Monte-Christo, efter et Øieblik's Eftertanke i en rolig og bestemt Tone, — saa gaaer jeg ind paa Deres Anklage og haaber, at De giver mig Ret til at forsvare mig. Afseet fra alle de overspændte Ideer og sindrige Eventyr, hvoraf De har benyttet Dem, for at bringe Deres Ord i Overeensstemmelse med Deres Dragt, begriber jeg meget vel, at De, efter at have analyseret alle mit Livs Begivenheder i Paris, maa fordømme den Følelse, som dengang beherskede mig. Dette staaer Dem frit for. Jeg forlanger ikke og har aldrig forlangt, at Menneskene skulle indrømme det Retfærdige i mine Handlinger, ligesom en Troesartikel. Selv i dette Øieblik vilde jeg finde en vis Fornedrelse i at bevise Dem det Retfærdige i nogle af disse Handlinger og vise Dem, at min Samvittighed er fri for endog den mindste Skygge af Anger, dog her er ikke Stedet til en slig Discussion.

„Da De nu imidlertid har gjort Dem den Ulejlighed at opsøge mig, efterat jeg knap har sat min Fod i Europa, saa vilde det maaskee ikke være noget ubilligt Forlangende, naar jeg beder Dem at besøge mig i Gindecca, hvor De til enhver Tid og med den største Fore-

kommenhed skal blive modtaget. De kan derfor, dersom De ellers ønsker det, vedblive at bevare Deres Incognito."

Den foregivne Øvrighedsperson smilede bittert.

„Ja, lad vor Samtale finde Sted der, Hr. Greve, men hvor snedige og godt valgte Deres Argumenter end monne være, saa vil der dog i den christelige Verden ikke findes nogen Philosophi, der helliger dem."

„Vi faae at see!" — sagde Monte-Christo.

„Altsaa indtil den Tid!" — svarede Masken, idet han bød ham den høire Haand.

Monte-Christo berørte mechanisk denne Haand, der var udstrakt imod ham, men udstødte et svagt Skrig af Overraskelse og Rædsel, medens han paa samme Tid sprang et Skridt tilbage og blev dødbleg.

„Deres Haand er iiskold."

„Det er Gravens Kulde!" — mumlede Masken, idet han lod Lyset falde paa Haanden.

„Ha! Dødningehaand!" — udbrød Monte-Christo uvilkaarligt skjælvende.

Tredie Capitel.

Det første Slag mod Kolossen.

Da det første Indtryk af Overraskelse var forvundet, søgte Greven af Monte-Christo, idet han atter gjenvandt sin sædvanlige Aandsnærværelse, forgjæves med sit Blik efter det Menneske, som paa denne Maade havde tiltalt ham. Han var forsvunden i det tætte Løvværk, udenat efterlade det mindste Spor.

Det forekom Greven, som om han bestandigt følte iiskolde Berørelse af Knokkelhaanden, som han mekanisk havde trykket i sin! Vor Philosophi være nok saa overbevisende, og hvor meget vi end forkaste Middelalderens Fordomme eller rettere sagt Fanatisme, saa findes der dog visse Øieblikke, hvor vi lade os beherske af en vis uforklarlig Frygt, uden derfor at lægge Aandsfraghed for Dagen! Grunden hertil ligger deri, at der i Livet findes Øieblikke og ubegribelige Tilfælde, hvori Studierne, Videnskaben, Tænkningen Intet ere, navnlig ligeoverfor visse Kjendsgjerninger, som Studium ikke formaaer at udgrunde, Videnskaben at opklare og Aanden at fatte.

Skjøndt den nys beskrevne Scene for os, der har fulgt Handlingen i dette Drama i alle dets Enkeltheder ligefra Begyndelsen, ikke just henhører hverken under den ene eller den anden af disse Kategorier, saa var den dog for Greven af Monte-Christo en af de forunderligste og

eiendommeligste Stillinger i hvilke han uden at have fremkaldt den, havde befundet sig siden sin vidunderlige Befrielse.

Hvem var dette gaadefulde Menneske, der saa nøie kjendte Edmund Dantes, og som opsøgte ham for at drage ham til Ansvar for næsten alle hans Tanker og Handlinger? Hvilken Haand var det, som havde arbeidet sig op af Jordens Skjød for at berøre hans i et Øieblik, da han mindst tænkte paa Fortiden.

Alle disse forurolígende Tanker fulgte hinanden uden Ophør i Monte-Christos Phantasi, skjøndt det stereotype foragtelige Smiil endnu stedse spillede om hans Læber.

En simpel Lykkeridder vilde ikke have udtrykt sig paa en saa sælsom Maade. En obscur Fjende havde ikke udtalt sig med den Ubekjendtes Rolighed.

„Men hvem kunde vel denne Fjende være?"

For Baron Danglars var en saadan Idee umulig.

Albert de Morcerf havde givet Greven af Monte-Christo Satisfaction paa den til Duellen paa Liv og Død fastsatte Dag. Villefort var blevet vanvittig og sandsynligviis var han ikke engang længer ilive.

„Hvem var altsaa dette Menneske?"

Forgjæves mynstrede Greven alle de Personer, som af en mere eller mindre modtagelig Grund havde Ret til at forfølge ham.

Forgjæves gjennemgik han i sin Erindring hele sit forbigangne Liv.

„Ingen kan i dette Øieblik være saa fjendtligt stemt imod mig, at jeg skulde frygte hans Hævn. Ingen af de Handlinger, jeg har begaaet i mit foregaaende Liv, har ladt en Skygge af Anger tilbage hos mig," — sagde Greven.

„Hvem kan dette Menneske være?"

Dette var Spørgsmaalet, som efter en lang og moden Eftertanke stedse igjen paatvang sig Greven — et Spørgsmaal, hvorpaa han intet Svar kunde give.

Dagen efter Ballet hos Grev Gradenigo ventede Greven af Monte-Christo sin Anklagers Besøg.

Denne lod sig ikke see.

Dagene svandt hen og en Uge var alt forløben, uden at Greven endnu vidste, hvem dette Individ kunde være. Han prøvede nu paa at adsprede sig og tænkte paa de tvende d'Armillyer, som han kjendte fra Paris, og for hvem han stedse havde næret en oprigtig Velvillie.

Han besluttede at besøge dem.

Begge Veninderne havde forladt Rom, efterat de paa Grund af Sygdom havde opløst deres Contract med Argentino-Theatret. De vare nu i Venedig og boede begge i et fransk Hotel.

Monte-Christo lod sig melde under et antaget Navn og blev efter nogle Vanskeligheder modtagen.

Louise d'Armilly var den Første, der viste sig for ham.

„Min Gud," — udbrød hun, da hun fik Øie paa

Greven, — „er det virkelig Greven af Monte-Christo, med hvem jeg har den Fornøielse at tale?"

„Ja, Mademoiselle, jeg vilde sætte Deres Hukommelse paa Prøve og beder Dem om Tilgivelse. Naar vi hos os selv ikke føle den Fortjeneste, der er nødvendig for at fængsle Andre, saa troe vi, at vi ikke kunne blive gjenkjendt efter en lang Fraværelse."

„Saaledes maae De aldrig tale, Hr. Greve; min Veninde Eugenie og jeg forstaaer fuldkommen at vurdere Deres Charakteers Adel, og selv om hele Verden fordømte Dem.

„Hold inde, Mademoiselle, naar hele Verden fordømmer et Menneske, saa ere vi tvungne til at følge den almindelige Mening," — afbrød Greven af Monte-Christo hende med et velvilligt Smiil, idet han skyndte sig at tilføie:

„Jeg haaber at kunne slutte mig til Deres Veninde Eugenies Sundhedstilstand af de Roser, som blomstre paa Deres Kinder."

„Ja," — svarede Louise, — „Eugenie befinder sig nu meget bedre, og de træffer mig meget lykkelig over hendes Helbredelse, efterat hendes Sygdom havde foraarsaget mig den største Uro."

„Det forekommer mig, at jeg har hørt, at De kom fra Rom. Har Deres Veninde ikke befundet sig vel der?"

„Nei," — svarede Louise med synlig Forlegenhed. — „Hun blev Offret for et frygteligt Forræderi, som

ulykkeligviis blev offentligt bekjendt. Dog tilgiv, Hr. Greve, hun vilde tage mig det ilde op, dersom jeg et eneste Øieblik forsømte at melde hende det Besøg, som De behager at aflægge os. Jeg iler med at underrette hende derom."

Et Øieblik efter traadte Eugenie Danglar ind Salen.

Monte-Christo bemærkede med Bedrøvelse den Forandring, der var foregaaet med Eugenies Træk, hvis Ansigt viste de dybe Spor af Taarer, som kun en dyb Sorg bringer os til at udgyde.

Ungdommens Roser og Udtrykket af en rolig, lykkelig Existents vare forsvundne fra hendes ved Sorg og Lidelser afmagrede Kinder.

Hendes Blik, der forhen straalede af Geniets Ild, var mørkt og uroligt.

Det Udtryk af Energi, der udmærkede hende, var nu mat og bedrøvet, ligesom Udtrykket paa de Gestalter, der pryde Gravstederne.

Enhver Følelse var udslukt hos Eugenie Danglars, og Greven vilde ikke have gjenkjendt hende, dersom han ikke havde vidst, at det var Frue de Servières stolte Datter.

Eugenie hørte Grevens Complimenter med en adspredt Mine og besvarede næppe de Spørgsmaal, som han directe henvendte til hende.

Efter omtrent en halv Times Conversation, som

Monte-Christo næsten første alene, og i Løbet af hvilken han forgjæves erkyndigede sig om nogle Personer, som han havde gjort Bekjendtskab med under sit Ophold i Paris, tog han Afsked fra begge Veninderne, efter at have fortalt Dem, at han havde til Hensigt at begive sig til Rom.

„Til Rom!" — svarede Louise, idet hun tilkastede Eugenie et betydningsfuldt Blik.

„Jeg haaber i denne By at ynde nogen Adspredelse," — sagde Greven; — „Kjedsomhed er det værste Onde, vi kunne lide af."

„I saa Fald, Hr. Greve, tillader De mig at gjøre Dem opmærksom paa, at Opholdet i Rom netop i dette Øieblik ikke vil byde Dem nogen ønskelig Adspredelse."

„Af hvilken Grund?"

„Der bliver ført en Proces der, hvori Deres Navn hyppigt forekommer."

„Hvad er det for en Proces?" — spurgte han med et roligt Smiil, der syntes at antyde en reen Samvittighed.

„O, De vil maaskee ikke troe, hvad jeg vil sige Dem. Men vid idetmindste, at man i Rom har indledet en Proces imod den berygtede Luigi Vampa, og at denne frygtelige Røver for Retten har erklæret, at han har staaet i Forbindelse med Dem."

„Naa, det er jo et meget elskværdigt Galanteri af

Hr. Luigi Vampa," — sagde Greven med den koldeste Mine af Verden, idet han strax derpaa tilføiede:

„Det er en Kjendsgjerning, at denne Forbindelse virkelig har fundet Sted, og at jeg er denne Mands Ven! Jeg tør derfor ingen Tid spilde for at redde hans Hoved og vil heller ikke forsømme det."

Medens Greven talte saaledes, trillede to store Taarer ned af Eugenies Kinder. Han vilde fortsætte Samtalen, men Louise bad ham ved et Tegn, som han forstod, at afbryde den, og omfavnede derpaa sin Veninde, der var sunket om i Sophaen.

Greven anbefalede sig og gik bort, dybt greben af den Tilstand, hvori han havde fundet Eugenie, og fast bestemt paa at anvende alle de Midler, der stode til hans Raadighed for at gjengive hende hendes forrige Helbred.

Men for at opnaae dette Resultat af sine Bestræbelser maatte han fremfor Alt kjende og studere Hovedaarsagen til Sygdommen, med Hensyn til hvilken Monte-Christo ikke troede, at almindelige Læger kunde udrette Noget.

Han ventede af Tiden, at den vilde gjøre ham bekjendt med Alt hvad der angik Luigi Vampa, og da han holdt denne Sag for mindre vigtig end den Opgave, han havde stillet sig med Hensyn til Mademoiselle Danglars, saa udkastede han en Felttogsplan, idet han begyndte med den Sidste.

Efter nogle Dages Forløb lykkedes det ham at for-

maae Eugenie og Louise til at besøge Haydée. Disse Damer fandt gjensidig Behag i hinanden, og Greven havde den Glæde at see en lille fortrolig Cirkel danne sig, som han satte en saa høi Priis paa.

Som om Greven af Monte-Christo virkelig skulde see sin Lykkes Bygning Steen for Steen rulle ned i Støvet, saaledes følte han snart, at der paa hans Livs klare Horizont svævede en mørk hemmelighedsfuld Sky uden at det stod i hans Magt at fordele den.

I et Par Dage havde Haydée under Paaskud af Ildebefindende vægret sig ved personlig at modtage Eugenie Danglars og Louise d'Armilly, og jo mere Greven talte til Gunst for disse, destomere forværredes Haydées foregivne Upasselighed.

Skjøndt opdraget paa europæisk Maade, besad Haydée dog den heftige Ild, som Lidenskaben antænder i Orientalerindernes Hjerte. Snart udviklede sig den fortærende Flamme, som Skinsygen antænder og gjør utaalelig. Ofte havde hun hæftet sit Blik, der glødede som Løvindens i hendes Hjem, paa Greven, naar han gik op og ned ved Siden af Eugenie paa Paladsets store Balcon. Greven syntes at underholde sig med hende om en meget vigtig Sag, hvis nærmere Omstændigheder vare Haydée ubekjendte, og hun fandt derfor en smerelig Glæde i at antage en Gjenstand for denne Conversation, der var ligesaa langt fjernet fra Sandheden som fra de Følelser, der herskede imellem Greven og Eugenie.

Det var ikke blot Haydée, som betragtede disse Promenader paa Paladsets store Balcon. Paa Canalen eller i det snevre Stræde ligeoverfor Paladset fandtes endnu En, hvis Blik stadigt hvilede paa Eugenies blege interessante Ansigt, medens hun vandrede op og ned ved Grevens Side.

En Aften, da Eugenie var mere nedslaaet end nogensinde, sagde Greven, som for enhver Priis vilde gjennemskue den sande Aarsag til disse Sindslidelser, til hende:

„Min Datter, naar man endnu er saa ung som De er, maa man ikke fortvivle over denne Verden. Hvad er det for en Byrde, der betynger Deres Sjæl, siden De i Alt hvad der omgiver Dem, ikke kan finde nogen lægende Balsom? De er smuk, De er ung, De besidder et Geni, som Verden sætter Priis paa og forstaaer at rurdere. Hvorfor trækker De Dem tilbage fra denne glimrende Verden, der kaster sig for Deres Fødder og gjerne vil tilbede Dem?"

„Deres Ord, min Herre, ere som altid Udtrykket af den oprigtigste Deeltagelse. Jeg veed det, og jeg takker Dem derfor. Men denne Verden, som De taler om, hvad kan den byde mig, som vilde være istand til at mildne den Sorg og den Kjærlighed, jeg føler?" — sagde Eugenie, idet hun med et smerteligt Udtryk saae op mod Himlen.

„Fat Mod! Idag, min Datter, taler De i noget

tydeligere Udtryk," — svarede Greven. — „De taler om Sorg og Kjærlighed — tvende Ord, som udtrykke de høieste Følelser, der besjæle et Menneske."

„Ja, ja, min Herre. Respecteer denne uendelige Følelse, som mit Hjerte indeslutter, og beklag mig derpaa," — sagde Eugenie, idet hun slog sine Øine til Jorden og aftørrede en Taare.

„Nei tvertimod, min Datter. Jeg kan kun spaae Dem en Fremtid straalende af Glæde og Lykke."

„O nei! nei!" — raabte Eugenie med et Suk, som lignede den harmoniske Lyd af Aolsharpens Strenge, naar de sagte bevæges af Vinden — „for mig er Alt forbi."

„Hør engang," — sagde Greven med sit blide, velvillige Smiil. — „Indrømmer De, at jeg kan betragte mig som fuldkommen lykkelig? Jeg besidder en Hustru, som elsker mig, og som jeg tilbeder, en Hustru, hvis Kjærtegn for mig ere de sødeste af alle Nydelser. Jeg besidder et Barn, af hvis uskyldige Læber jeg stedse hører mit Navn udtale, som om det var en Engel, der velsignede mig! Og dog sagde jeg i et Tidsrum af femten Aar, femten lange Aar, som jeg tilbragte i Fortvivlelse og Eensomhed, femten Aar, som De, mit Barn! ligesom De i dette Øieblik siger: For mig er Alt forbi! Dengang var jeg i samme Alder, som De nu er, og ligesom De nu gjør, vendte jeg mit Øie bort fra Fremtiden for at see ned mod Jorden, hvor jeg, som jeg var

fast overbeviist om, snart skulde sove den evige Søvn. Men ogsaa jeg hørte en Stemme, som tilraabte mig: Tro og haab! Ja, i Troen og Haabet ligger hele den menneskelige Visdom, det har jeg senere anerkjendt, — i Troen og Haabet."

„Men det var dog muligt, at Situationerne vare meget forskjellige," — sagde Eugenie.

„Jeg var indesluttet mellem Murene af et Taarn, der fra alle Sider beskylledes af Oceanets Bølger! En mørk Hvælving var min eneste Horizont. Fader, Ven, Brud — hvor vare De? En rædselsfuld Nat havde for evigt skilt mig fra dem. Mine dyrebareste Forhaabninger vare tilintetgjorte! Men min Tro, skjøndt svækket en kort Tid, levede atter op i Mørket og Dødsqvalen, og jeg skuede igjennem mit Fængsels Mure og Hvælvinger Verden og Lykken."

Eugenie syntes et Øieblik at hensynke i Betragtninger.

„Min Herre," — sagde hun, — „De er en Mand, og jeg er en Qvinde, Følelserne i vore Hjerter ere høist forskjellige! De kunde troe, at Deres jordiske Lykke for stedse var tilintetgjort og dog, medens De stod paa Ruinerne, fatte nyt Haab! Jeg derimod maa forsvinde fra Verden, fordi den fra nu af kun er det levende Billede af Helvede i mine Øine. Ak! min Herrre, aldrig, nei, aldrig har De kunnet tro, at Deres Sjæls eneste Haab kunde blive til Støv ved Deres Elskedes Død!"

„Eugenie!" — udbrød Greven, for hvem der gik et Lys op ved de Ord, han havde hørt. — „O, tal, tal, thi Tiden forløber, tal — Gud er barmhjertig — Gud besidder en umaadelig Magt — tal!"

„Jeg kan ikke!" — mumlede Eugenie — „jeg kan ikke, Skamfuldhed og Smerte berøve mig Mælet."

Medens hun sagde dette, lænede hun sig til Rækværket paa Balconen, og hendes Blik syntes at udslukkes, ligesom Glandsen af en Stjerne paa Horizonten.

Maanen gik op over Lidoen. To Gondoler glede stille hen over Canalen.

Disse tvende Gondoler gjorde et Øieblik Holdt, fordi de tvende Roerkarle havde ophørt at arbeide. Strax derpaa hørte man en dæmpet melodisk Stemme, ledsaget af Guitaraccorder. Det var en Mandsstemme, der paa slet Italiensk sang en Vise.

Det var Zigeunere, der droge omkring for at spaae.

Da Greven bøiede sig ud over Marmorrækværket, for at høre, hvad man sagde, følte han, at Nogen ganske sagte berørte hans Skulder.

Han vendte sig om og saae Haydée med sit Barn paa Armen.

„Kald paa dem, min Herre," — sagde hun hurtigt.

Greven gjorde Mine til at svare hende, men hun afbrød ham hurtigt.

„Strax, da jeg hørte disse Folk, tog jeg min Søn

paa Armen med det Ønske at lade ham spaae. Kald paa dem, min Herre, jeg ønsker at høre dem."

„Du ønsker det, Haydée. Hvor ofte fortælle disse Eventyrere ikke Noget, der er saa langt fra Sandheden. For den, der endnu aldrig har følt Skjæbnens tunge Haand, er det stedse uklogt, at laane slige Folk Øre."

„Frøken d'Armilly," — sagde Haydée, idet hun vendte sig om til Eugenie, — „vil De ikke ogsaa gjerne høre disse Folk?"

Greven bemærkede med Forbauselse den oprørte Mine, med hvilken hans Kone havde tiltalt Eugenie, og for at forhindre en ubeleilig Erklæring tog han sit Lommetørklæde op og vinkede ad Folkene i Gondolen, at de skulde komme op.

Fjerde Capitel.

Zigeunerne.

Greven af Monte-Christos lille Familie forsamlede sig i et af Paladsets Sale.

Eugenie Danglars og Louise d'Armilly vare tilstede. Salen var rummelig, smykket med antike Meubler

og nogle store Malerier, der ifølge Paladsets Eiermand ikke var noget mindre end Ruiner, frelste fra det Skibbrud, som Venedigs kunstneriske Pragt havde lidt, nemlig Værker af en Titian, Tintoretto og Paul Veronese. Men i Virkeligheden kunde de i en Kunstkjenders Øine ikke engang tilskrives en Palma, Bellini eller Montegna, og vare ikke Andet end Copier af de nævnte tre Mestre, malede af en Fusker.

Disse store Malerier, disse mørke Meubler, hvorpaa der laa Støv fra flere Aarhundreder tilbage, passede paa en forunderlig Maade til det hemmelige Optrin, som her skulde gaae for sig.

Haydée holdt sit Barn i sine Arme, Eugenie og Louise stode ved Siden af hende, og Greven stod lænet med den venstre Arm paa Marmorpladen af et Bord.

En grøn Skjerm mildnede Lyskjæret af en fransk Lampe og Tausheden var fuldstændig.

Efterat man havde ventet nogle Minuter, viste Zigeuneren sig. Det var en Mand, der endnu var ung og af en slank og smuk Vext. Hans simple Klædedragt, der sluttede tæt om ham, besad ægte spansk Elegance og Lethed. Hans bestemte Mine, hans levende Physionomi, det hemmelighedsfulde Udtryk i hans Blik. Alt bidrog til at indgyde Damerne en fuldkommen Tillid og Manden en ubestemt Uro.

Monte-Christo stod ubevægelig og kastede næppe et Blik paa den Indtrædende.

Haydée smilede og slog spøgende med Fingeren paa Barnets Læber, som om hun vilde vaagne det.

„God Aften, Signor," — sagde Zigeuneren paa slet Italiensk, og idet han forsøgte at give sine Ord en spansk Accent. — „Er det sandt, at jeg er bleven kaldt herop for at forudsige Dem Deres Skjæbne, skjønne Dame, og for at aabenbare Dem, hvad Godt og Ondt Fremtiden har for Dem?"

„Begynd," — mumlede Greven.

„Med Dem, Signor, dersom De tillader det."

Greven smilede foragteligt.

„Ædle Cavaleer," — sagde Zigeuneren, — „De besidder Geniets Fasthed, og allerede ved Deres hele Fremtræden læser jeg, at De er et uforfærdet Skib paa Livets Hav. Her paa Deres Ansigt staae de umiskjendelige Spor af en stormfuld Fortid. I den noget udvidede Diesteen, paa de tæt tilsluttede Læber læser jeg en stor og overordentlig Lidenskab. Det er en Blomst, som ikke har kunnet lukke sig."

„I spilder Eders Tid med meget uinteressante Ting," — bemærkede Greven, som begyndte at blive utaalmodig. — „Dvæl ikke ved Fortiden, som er forsvunden, men beskjæftig Eder med Fremtiden, da I nu engang troer at kjende den, ligesom Gud, hvem den dog ene tilhører."

„Ræk mig Deres Haand," — sagde Zigeuneren levende.

„Der er den," — sagde Greven med en foragtelig Mine.

Herpaa fulgte et Øieblik's Taushed. Zigeuneren kastede Hovedet tilbage, vendte sig om til Haydée og mumlede i en veemodig Tone:

„Stakkels Haydée."

Greven gjorde en Bevægelse, der røbede Overraskelse, og Haydée trykkede et Kys paa sit Barns Læber.

„Dette er Jordlinien," — vedblev Zigeuneren, idet han ufravendt betragtede Monte-Christos Haand, paa hvis Pande nogle kolde Sveddraaber begyndte at perle.

„Gjør det kort," — mumlede han.

„Godt," — sagde Zigeuneren, idet han løftede Øinene mod Himlen og derpaa atter slog dem til Jorden.

„Tal!"

„Jeg tør ikke."

„Hvorledes?"

„Det er umuligt!"

„I er en deilig Spaamand!" — raabte Monte-Christo med spodsk Latter, thi han skrev Zigeunerens Forlegenhed paa hans Uvidenheds Regning.

„Velan, Signor, for at bevise Dem, at jeg ikke er saa slet en Prophet, som De synes at troe, saa beder jeg Dem høre mig under fire Øine."

„Meget gjerne, dog siger jeg Eder forud — at jeg ikke tilsteder, at et halvt Dusin meningsløse Ord indhylle sig i Hemmelighedens Kappe."

„Det ville vi faae at see," — mumlede Zigeuneren, idet han med Greven begav sig hen i et Hjørne af Salen.

„Signor," — sagde nu Zigeuneren, — „har De maaskee seet Afrikas uhyre Ørkener, hvor der ikke findes en Draabe Vand til at slukke de Reisendes Tørst med? Har De der maaskee bemærket et enkelt Palmetræ, der rager frem af denne Jordbund, hvori Alt er fortørret og forbrændt? Har De maaskee aldrig spurgt Dem selv, hvorledes det kan være, at dette Træe staaer her, trodsende Ørkanen, Solheden og Tørken, medens flere Aarhundreders Historie staaer skrevet paa dets Blade."

„Hvad vil De sige hermed?" — spurgte Greven.

„Signor, Ørkenen er Livet, Stormen og Tørken er Ulykken, Aarhundrederne ere Tiden, og Palmetræet det er Dem selv."

„Jeg takker Dem, min fortræffelige Prophet; men hvilken Garanti byder De mig for Sandheden af Deres Ord?"

„De er vanskelig at tilfredsstille, Signor," — svarede Zigeuneren. — „Jeg kjender Dem ikke og kan derfor ikke combinere nogen Kjendsgjerninger af Deres forbigangne Liv, for deraf at uddrage nogen bestemt Maalestok for Deres Fremtid. Imidlertid vil jeg kun sige Dem, at De her i Verden trues af et Spøgelses Haand."

„Den Skjæbne have vi Alle," — svarede Greven ligegyldigt.

„Kun med den Forskjel, at De først vil naae det skjæbnesvangre Maal," — svarede Zigeuneren med en dyb Stemme og hemmelighedsfuld Mine.

Greven skjælvede stærkt ved disse Ord og fæstede sit Blik paa Zigeunerens brune Ansigt. Han prøvede paa deri at kunne løse en Gaade, hvis Tilstedeværelse han anede, men Zigeunerens Ansigt var ubevægeligt som en Statue.

„Her er mit Barn," — sagde Haydée, da Zigeuneren var færdig med Greven. — „Spaa ham."

„Det skal ske, Signora; men dersom der endnu er Nogen, som ønsker at gjøre Brug af min Tjeneste, saa vilde jeg hellere ende med dette uskyldige Væsen, Signora," — sagde Zigeuneren, idet han stillede sig foran Eugenie Danglars. — „Deres Stjerne maa vist være god; ønsker De at jeg skal raadspørge den?"

„Jeg bryder mig ikke om det," — mumlede Eugenie.

„O tal!" — sagde Haydée levende, — „det er saa interessant, — tal!"

„Meget vel! ræk mig Deres Haand."

Eugenie rakte ham Haanden, og medens Zigeuneren syntes fordybet i Betragtningen af denne, iagttoge Alle,

i spændt Forventning om hvad han vilde sige, den dybeste Taushed.

„De har følt en heftig Kjærlighed," — sagde Zigeuneren, — „en saadan Kjærlighed, som vi kun føle engang i vort Liv. De er bleven Offeret for denne Lidenskab. Langt fra Dem seer jeg Deres Moder, som begræder sin Datter. Hun mangler Brød. Dette vil De byde hende, naar De kommer til den rette Anerkjendelse af hvad en Datter skylder sin Moder. Tilsidst beder jeg Dem holde Deres Sørgeklæder i Beredskab, thi snart vil den Mands Hoved, som De elsker, falde for Retfærdighedens Sværd."

Eugenie, som ligefra Zigeuneren begyndte at tale, havde givet Tegn til en heftig Sindsbevægelse, udstødte, da han endnu næppe havde ophørt at tale, et gjennemtrængende Skrig.

„Elendige!" — raabte Greven, idet han traadte hen til ham.

„Jeg har talt Sandhed, Signor!" — svarede Zigeuneren med en Mine fuld af Ydmyghed og Underkastelse, thi han havde bemærket paa en af Haydées Bevægelser, at hun var bestemt paa at unddrage ham for Følgerne af Grevens Forbittrelse.

Imidlertid havde Eugenie reist sig bleg og skjælvende. Louise tog hende i sine Arme og søgte at holde hende opreist.

„Lad os gaae, Louise, lad os gaae!" — raabte

Eugenie som vanvittig; — „denne Mand er mærket af Skjæbnen."

Og hun pegede gysende paa Greven af Monte-Christo.

„Ak, min Moder, min arme Moder, — jeg har handlet meget slet ved at forlade Dig — lad os flygte."

Med disse Ord rev Eugenie sig los fra sin Veninde og ilede sulgt af hende ud af Salen, og forlod Paladset.

Greven blev ganske bestyrtet staaende, og Haydée betragtede dette besynderlige Optrin med Deeltagelse, medens hun trykkede sit Barn til sit Bryst.

„Velan, Hexemester," — sagde Greven, idet han kastede en Pung for Zigeunerens Fødder. — „Dit Arbeide er endt, Du kan gaae."

„Endnu ikke, min Herre," — sagde Haydée, — „først vil jeg lade min Søn spaae."

„Hvad siger Du, Haydée? Seer Du ikke, at denne Elendige er en Bedrager, som vil ængste os med sine vanvittige Spaadomme?"

„O, nei, jeg troer, han har talt Sandhed," — svarede Haydée, idet hun skyndte sig at tilføie: — „Hvad Ondt kunde han sige med Hensyn til denne Uskyldiges Fremtid? Sæt Dem, min Herre; lad os tage vor elskede Søn paa Armen og høre Spaadommen."

Greven kunde, skjøndt heftigt greben af hvad der

var skeet, dog ikke undslaae sig for at opfylde Haydées Begjæring.

Han satte sig ved hendes Side, tog hende om Livet med den ene Arm og holdt med den anden Barnet, som laa udstrakt paa hendes Knæ.

Den lille Dreng syntes at være meget lykkelig. Han klappede i de smaae Hænder og smilede til sine Forældre, som om han vilde belønne dem for den Kjærlighed, de helligede ham.

Zigeunern nærmede sig denne smukke Gruppe.

Paa hans blege Ansigt, der var omgivet af et kulsort Skjæg, spillede et djævelsk Smiil, hvis Betydning ikke undgik Grevens gjennemtrængende Blik.

Haydée tog Barnets lille Haand, og holdt den henihenimod Zigeuneren.

„Her er hans Haand," — sagde hun.

Zigeuneren betragtede den et Secund med samme Alvor og Opmærksomhed som forhen.

„Godt, jeg har seet nok."

„Hvad veed I da?"

„For Øieblikket kun lidt."

„Tal."

„Dette Barn vil, efterat have oplevet store Farer, blive lykkeligt, meget lykkeligt! Dog kunne disse Farer undgaaes," — tilføiede han.

„Saa tal."

„Han er født under en uheldig Stjerne. Efter hvad denne krumme Linie imidlertid antyder —"

„Hvilken?" — spurgte Haydée, idet hendes Øie fulgte Zigeunernes Bevægelser

„Denne her, som begynder ved det sidste Led af Pegefingeren og ender i den flade Haand."

„Jeg seer den. Velan, hvad siger denne Linie Eder?"

„At dette Barn er født i Orienten — og efter al Sandsynlighed i Konstantinopel."

Haydée betragtede Greven, der syntes meget tilfreds med det Sande, der syntes at ligge i Zigeunerens Ord.

„Af denne Grund," — vedblev Zigeuneren, — „vil han ikke blive saa ulykkelig, som han ellers vilde være blevet. Imidlertid er det nødvendigt at anvende nogle Midler for at undgaae denne Ulykke."

„Siig det, siig det — Alt, hvad der staaer i vor Magt, ville vi gjøre," — sagde Haydée.

„I denne Uge vil der blive givet en Fest for de Fattige i Venedig," — sagde Zigeuneren langsomt. — „De maae indfinde Dem der og lade ham spise af Velgjørenhedens Brød. Det vil være godt, om De og Deres Gemal ogsaa spiste deraf for at rense dem for enhver Forfængeligheds Følelse, som De maaskee pleie i Deres Hjerter. Derpaa maae De indrette det saaledes, at dette Barn faaer et Kys af tre Fattige, som i denne Hensigt skulle tage ham paa Armen."

„Intet er lettere," — sagde Haydée. — „Vi ville gjøre Alt hvad han har sagt, ikke sandt, min Ven?" — spurgte Haydée Greven med en tillidsfuld Mine.

„Signora," — vedblev Zigeuneren, — „naar De gjør, hvad jeg har sagt Dem, saa kan De være overbevist om, at de Skyer, jeg har bemærket paa dette Barns Horizont, ville fordele sig. God Nat. Den hellige Jomfru tage Dem i sin Varetægt, og en god Genius vaage stedse ved Deres Søns Vugge."

Med disse Ord beredte Zigeuneren sig til at gaae, og Haydée rakte med taarevædte Blikke og Haabets Smiil paa sine Læber, Haanden ud for at byde ham en pragtfuld Ring, som hun bar paa Fingeren.

Zigeuneren tog Ringen og kyssede den med et Udtryk af den dybeste Ærbødighed.

„Naa, min Herre," — sagde Haydée stolt til sin Gemal, hvis urolige Blik syntes at følge Zigeuneren, da han forlod Salen, — „jeg sagde Dem nok, at vor Søn vilde blive lykkelig. Skulle vi ikke gaae til de Fattiges Festmaaltid?"

„Vi ville gaae derhen," — mumlede Monte-Christo.

Haydée slog en af sine skjønne Arme om Grevens Hals og trykkede et brændende Kys paa hans Læber.

Femte Capitel.

De Fattiges Festmaaltid.

Alle den unge Moders Tanker vare fra nu af rettede paa den fromme Ceremoni, som snart skulde foregaae. Hun vilde med egen Haand vælge den Dragt, som hendes Søn skulde bære ved de Fattiges Banquet. Hver Dag havde hun en ny Idee. Snart manglede der en broderet Blomst paa et Hjørne af Kjolen, snart et Baand, en Sløife, som skulde tilføies for at fuldende den elegante Dragt, som Haydée havde udtænkt. Imidlertid søgte Greven af Monte-Christo saameget som muligt at yde Baron Danglars bekymrede Datter sin Beskyttelse.

Han ilede hen til hende og bemærkede med Urolighed en Postvogn ved Indgangen til Hotellet.

Han spurgte, hvem denne Vogn ventede paa, og erholdt til Svar, at den var bestemt for begge de franske Skuespillerinder.

Greven steg rask op af Trappen og skred uden at svare paa Tjenerens Bemærkninger igjennem Værelserne, uden at standse, indtil han mødte Louise eller Eugenie. Eugenie kom først tilsyne.

Hun var i dyb Sorg. Hendes Ansigt var blegt og bar Præget af den bestemte Mine, der udtrykker, at et Menneske har fattet en urokkelig Beslutning.

„Vil De reise bort, Mademoiselle?" — spurgte Greven.

„Ja, Hr. Greve. Da jeg seer, at min Stjerne begynder at forsvinde bag sorte og mørke Skyer, saa føier jeg mig i min Skjæbne og vil tømme det bittre Bæger og smage Alt, hvad en Qvinde i mit Sted formaaer at lide.

„Eugenie," — svarede Greven, idet han blidt greb hendes Haand, — „den Maade, hvorpaa De siger disse Ord, forraader en dyb Smerte! Vil Deres høie Aand lade sig saa dybt ryste af en Bedragers Ord — af saadanne Ord, som vi igaar hørte af en stakkels Zigeuner, i hvis Interesse det laa at gjøre et stærkt Indtryk paa os, for at vi skulde betale ham desto bedre."

„O, min Herre," — svarede Eugenie med et veemodigt Smiil, — „jeg veed ikke, hvorledes det er gaaet til, — men Zigeuneren har i Alt, hvad mig angaaer, sagt Sandhed. Den Mands Hoved, som jeg har elsket og endnu elsker uden at have Kraft til at qvæle denne Følelse, vil falde for den romerske Retfærdigheds Sværd."

„Er det da ikke muligt at forhindre denne Henrettelse?"

„Nei, thi den Dømte er Luigi Vampa, og Romerne forlange hans Hoved. De vil vist forundre Dem over en Kjærlighed, som jeg har offret en simpel Bandit! Men Vampa var intet almindeligt Menneske. Der laa i hans Væsen noget Energisk og Majestætisk, som gjorde ham overlegen alle Andre."

„Eugenie," — sagde Greven, — „troer De, at der findes Noget, som er umuligt i denne Verden, naar Guds Barmhjertighed beskytter os? Haabet og Troen! deri indbefattes den menneskelige Viisdom. Haab altsaa og hav Tillid."

„Hvorpaa?" — spurgte Eugenie, som om hun vilde sige: „Naar Alt allerede er forbi!"

„Paa Gud, Eugenie, paa Gud!"

„Kan De da formaae Gud til at frelse denne ulykkelige Vampa?"

„Det kan jeg."

„Men hvorledes?"

„Jeg har allerede afkjøbt Paven et Menneskeliv, og jeg vil afkjøbe ham et endnu."

„Men til hvilken Priis?"

„Paa hans Helligheds Tiara funkler en pragtfuld Smaragd. Skulde der paa den samme Tiara ikke findes Plads til en anden Smaragd af samme Værdi? Jeg troer det, min Datter, jeg er overbeviist derom. Paven, dette Menneske, der besidder den Ukloghab at ville være Jordens Gud, er ikke nogen fuldkomnere Dommer end de Andre, dog med den Forskjel, at han maaskee sælger sin Retfærdigheds Handlinger lidt dyrere. Dette er en Kjendsgjerning, hvorpaa Gud allerede har givet Menneskene mange Beviser. Mig for Exempel har han skjænket Magten til Ansigt til Ansigt at underhandle med dette Kirkens mægtige Overhoved, ligesom man vilde under-

handle med Eieren af en talrig Slavehob. Jeg er rig nok til at kunne afkjøbe ham Halvdelen af hans Stater, hvorfor skulde jeg da ikke kunne afkjøbe ham en stakkels Bandits Liv?"

„O, min Herre," — mumlede Eugenie, idet hun ærbødigt trykkede hans Haand og vilde presse den til sine Læber.

„Hvad gjør De, Eugenie!" — sagde Greven, idet han trak sin Haand tilbage. — „Lad os forstaae hinanden ret. Jeg har lovet at redde Vampas Hoved, men til Gjengjæld lover De mig ikke at opgive den ædle Løbebane, hvorpaa Deres Geni har aabenbaret sig."

„Det tilsværger jeg Dem!"

„De vil bestandigt, saalænge Tiden ikke har bleget dette skjønne Haar, dyrke en Kunst, som er bleven forherliget ved en Malibran, en Sontag, en Damoreau-Centi."

„Jeg lover det endnu engang."

„Godt. Jeg vil ikke spilde et Øieblik for at redde Vampa, og saasnart jeg hos Paven har udvirket hans Befrielse, tvivler jeg ikke paa, at han vil blive et retskaffent Menneske, thi jeg kjender ham og veed, at hans Sjæl gjemmer ædle Følelser."

Greven havde endnu ikke udtalt, da Louise kom ind reiseklædt og beredt til at ledsage Eugenie.

„Nei, min kjære Veninde, for Øieblikket blive vi endnu i Venedig," — sagde Mademoiselle Danglars.

„Hvorledes det?"

„En Straale af uventet Lykke, et Glimt af Haab har opklaret den mørke Himmel, som jeg i Gaar afmalede Dig."

„Velan, Eugenie, Mod! Jeg forlader Dem, og skal sørge for, at dette Glimt ikke bliver et forsvindende Lyn."

Greven gjorde et Skridt for at fjerne sig, men blev staaende for at høre, hvad en Tjener sagde til ham, som just var traadt ind i Salen.

„Excellence, er De Greven af Monte-Christo?"

„Ja vel er jeg."

„Saa er dette Brev bestemt for Dem."

„Hvorfra kommer det?"

„Jeg kjender ikke den Mand, som har afleveret det, men han sagde, at han vidste, De var i Hotellet, da han havde seet Dem gaae herind, og han tilføiede, at Brevet var kommet med en Courcer fra Rom."

Eugenie gjorde en Bevægelse, som tilkjendegav hendes Interesse for de Ord, hun havde hørt. Greven derimod var beroliget ved Tanken om det Løfte, han nyligt havde givet Eugenie. Han havde modtaget Brevet og med sin sædvanlige Selvbeherskelse villet lægge det i sin Portefeuille for at læse det, saasnart han blev ene. Men Eugenies Øine hvilede paa ham med en saadan Spænding, i hendes Blik laa en saa ydmyg Bøn, at han ikke kunde modstaae denne stumme rørende Anmodning. Det

var, som om Eugenie anede, at dette Brev indeholdt hendes Dom.

Greven aabnede altsaa Brevet. Efterat have læst de første Ord, bedækkede en let Rødme hans Pande, og han fjernede sig lidt fra begge Veninderne, som idet de Arm i Arm støttede sig til hinanden, lignede de Anklagede, der stode for deres Dommer.

Brevets Indhold var følgende:

„Hr. Greve,

„Først nyligt har jeg erfaret, at De er i Venedig, „men jeg kjender ikke Deres Hensigter med Hensyn til „Luigi Vampa. Grunden, som foranlediger mig til at „skrive dette Brev til Dem, er, at den stakkels Vampa „befinder sig i Justitsens Hænder. Bøddelens Sværd „hænger i et Haar over hans Hoved. De har svoret, „at De stedse vil beskytte ham, og nu synes De at svigte „Deres Ord. Kom, uden at spilde et Minut, ellers er „Alt tabt for den stakkels Vampa.

Efterskrift.

„I dette Øieblik erfarer jeg, at Vampa i et Anfald „af Raseri og Vanvid har dræbt sig selv i Fængslet, dog „ikke førend han havde aabenbaret Politiet sin Forbin„delse med Dem. Ligeledes erfarer jeg, at den franske „Gesandt af sin Regjering har erholdt Instructioner mod „Dem, fordi man beskylder Dem for at have vanhelliget „og plyndret flere Begravelser paa Kirkegaarden Père al

„Chaise, blandt andre Familien Villeforts og Saint „Merans. Kom derfor ikke tilbage til Rom, men stol „paa Deres ærbødige Tjeners Hengivenhed, der underteg„ner sig

Peppino, kaldet Rocca Priori."

Skjøndt Greven af Monte-Christo paa en ganske forbausende Maade havde sit Ansigt i sin Magt, og skjøndt hans Tanker for det skarpeste Øie i Reglen vare en tillukket Bog, saa kunde han dog ikke aldeles skjule den Følelse, som Gjennemlæsningen af Peppinos Brev vakte hos ham. Eugenie forstod Betydningen heraf.

„En ubehagelig Efterretning?" — spurgte hun.

„O!" — udbrød Greven, idet han knugede Brevet sammen i Haanden og uvilkaarligt udbrød: — „De har Ret, Eugenie; Skjæbnen forfølger mig og alle dem, der komme i min Nærhed."

„Min Herre, hvad mener De hermed?"

Greven forblev ubevægelig.

„Tal — jeg beder Dem, ellers tvinger De mig til at troe paa en frygtelig Sandhed," — mumlede Eugenie, idet hun trykkede sin glødende Pande til Louises Bryst.

„Eugenie," — sagde Greven, idet han langsomt nærmede sig og saae paa hende med den dybeste Medlidenhed.

„Jeg forstaaer Alt!" — mumlede Eugenie, idet hun aftørrede en Taare.

Der indtraadte en dyb Stilhed, en Stilhed, som kun blev afbrudt ved Eugenies lydelige Hulken.

Hverken Louise eller Greven vovede at trøste hende. De lode hende uforstyrret fælde sine bittre Taarer, en forunderlig og forbryderisk Kjærligheds smertelige Tribut, der ikke havde nogen anden Undskyldning end selve Lidenskabens Heftighed.

Et Øieblik efter løftede Eugenie atter Hovedet i Veiret.. Hendes Ansigt var blegt, men Udtrykket deri deri var roligt og næsten muntert. Hun betragtede Greven med en ydmodig Kjærlighed, hvori der syntes at ligge et stumt og evigt Løvvel. Derpaa vendte hun sig om til Louise og sagde:

„Louise, alle mine Illusioner ere for stedse borte! Lad os reise bort! Hvem veed, om min Moder ikke for Øieblikket tigger sit Brød i Rom for hver Mands Dør; vi ville reise bort til denne By. Der har jeg to Pligter at opfylde."

Idet hun sagde disse Ord rakte hun Louise Haanden og forlod Salen med faste Skridt.

Greven blev ubevægelig staaende og erkjendte med Bestyrtelse Sandheden i Zigeunerens besynderlige Spaadom.

. . . . . .

. . . . . .

. . . . . .

Det var allerede ikke mere nogen Hemmelighed i Venedig, at en ubekjendt Velgjører havde ansøgt om Tilladelse til at give de Fattige et Festmaaltid, som snart skulde finde Sted.

Øvrigheden havde, medens den ilede med at give denne Tilladelse, tillige respecteret den ubekjendte Velgjørers Incognito og Ingen vidste derfor, hvem han var.

Greven af Monte-Christo kjendte heller ikke denne Mands Navn, og maatte saavelsom alle andre Nysgjerrige forblive i Uvidenhed herom.

Dagen til det bestemte Festmaaltid nærmede sig.

Det var en Torsdag i April Maaned.

Solen havde netop naaet sit høieste Punkt, og Viseren paa Kathedralkirkens store Uhr var ikke langt borte fra tolv, da St. Marcuspladsen begyndte at vrimle af Folk, som kom tililende fra alle Kanter.

Bordene til dette Festmaaltid stod ligeoverfor den ærværdige Cathedralkirke og indeholdt Couverter for over femhundrede Gjæster.

Fire Musikchor, af hvilke to stode paa begge Sider af Kirkens Portal og de to andre paa to Punkter ligeoverfor hinanden paa Pladsen, udførte uafbrudt de skjønneste Musiknumere og dannede saaledes en ganske fortræffelig Concert.

Vinduerne i de Paladser, som laa rundtomkring, vare besatte af en Mængde Damer, hvis brogede Drag-

ter frembragte det meest henrivende Skue og bidroge til at forhøie Glandsen af dette pragtfulde Skuespil.

Her var Talen ikke om at høre en fortryllende Sangerindes Stemme, eller om at vurdere et eller andet berømt Værk, eller om at more sig over den Behændighed, et Selskab af Liniedandsere lagde for Dagen, men Alt dreiede sig blot om Fattigdom, Mangel og Elendighed — om at see denne nyde Overflødigheden i fuldt Maal, om end kun for et Øieblik.

Her saae man for Exempel en fattig Olding, der allerede i lang Tid med blodige Taarer havde begrædt sin Søns fuldstændige Ruin, lee og græde af Glæde, da han mættet og tilfredsstillet befandt sig ved det fromme Festmaaltid.

Dette blandt de Christne saa sjeldne Skuespil var just derfor saameget destomere værd at paaskjønne.

Det hidtil Ukjendte udøver en sælsom Magt.

De første Damer i Venedig havde truffet en hemmelig Aftale i den Hensigt, at gjøre denne Act af christelig Menneskekjerlighed endnu mere glimrende og besluttet at bringe Gud Ydmyghedens Offer, idet de stillede sig rundt omkring Bordet og opvartede de Fattige med deres egne Hænder.

Denne Idee af Venedigs fornemme Damer havde vundet almindeligt Bifald.

Man saae dem pragtfuldt klædte stige ud af deres elegante Equipager eller af deres festligt smykkede Gondo-

ler, for at begive sig til St. Marcuskirkens Forgaard, hvor Fattigdommen i spændt Forventning imødesaae Timen til deres Ønskers Opfyldelse.

Der laa virkelig noget Ophøiet i den Deeltagelse, hvormed de fornemme Damer toge smaae Børn i deres Arme, og aftørrede disse smaae Skabningers Taarer med deres kostbare parfumerede Lommetørklæder, i den Iver, som de udviste imod de gamle Folk, som de ledsagede til deres Pladser, og endelig i den Salvelse, hvormed de forkyndte Mødrene Evangeliets hellige Ord, for at styrke dem i Troen paa Guds Retfærdighed.

Ensomelig stod Uhrets Viser paa det Klokkeslet, da Fastmaaltidet skulde tage sin Begyndelse.

De Fattige indtoge under Musikens Toner, under Klokkernes høitidelige Ringen, og under de enthusiastiske Jubelraab af hele Venedigs Befolkning, deres Pladser, og Maaltidet begyndte.

Hvormeget end Nysgjerrigheden anstrængte sig for at opdage Ophavsmanden til dette Skuespil, saa lykkedes det dog Ingen at gjennemtrænge Hemmeligheden.

Greven af Monte-Christo lod, imedens han stod ved Siden af sin unge smukke Hustrue, der holdt sin Søn i sine Arme, forgjæves sit rolige intelligente Blik, der charakteriserede ham, svæve omkring, for at opdage den høimodige og hemmelighedsfulde Velgjører.

Om han end virkelig var tilstede, saa forraadte hans Ansigt dog ikke, at han var Velgjøreren.

Haydée havde ikke Sands for Andet end at forklare sit Barn Betydningen af dette ophøiede Skuespil, i hvilket det, som Zigeuneren havde tilraadet, ogsaa skulde deeltage.

Barnet saae sig omgivet af denne besynderlige Verden og betragtede sin Moder med forbausende og urolige Blikke, som om det vilde spørge, hvad denne ophøiede christelige Scene havde at betyde.

„Min Søn," — sagde Haydée sagte, idet han trykkede bam til sit Bryst, — „hele Verdens Gud er her i sin fulde Glands og sin hele Majestæt, idet han giver de Fattige, hvad der tilkommer dem. Er det ikke sandt, min Ven?" — tilføiede hun, henvendt til Greven. „Finder Du ikke dette Skuespil beundringsværdigt? Finder Du ikke, at det er sandt, hvad jeg har fortalt vort Barn?"

„Ja, min Haydée," — svarede Monte-Christo. — „Desuagtet ligger der i alt dette Noget, som berører mig ubehageligt. Jeg holder ikke af at see denne Ceremonie forlænget, som i mine Øine mere har Skin af Forfængelighed end af simpel christelig Veldædighed."

„Hvorledes det?" — spurgte Haydée.

„Evangeliet siger," — svarede Greven, — „lad den høire Haand ikke vide, hvad den venstre gjør, naar Du bortgiver Almisser. Naar vi altsaa ere rundhaandede, saa bør vi dog ikke tillade at det tusindtungede Fama forkynder vort Navn og vor Velgjerning. Fatter Du nu, min dyrebare Veninde, Grundtanken for mis Betragtning? I

alt dette Apparat opdager jeg en skjult Tanke i Baggrunden! Det er ikke almindelig christelig Velgjørenhed. Alle disse Fattige ville langt hellere have modtaget denne Almisse under deres eget Tag i Selskab med deres Koner og deres Børn. Denne Pomp saarer dem! disse fornemme Damers Nærværelse gjør dem ilde tilmode. See kun, hvor stumme, hvor forlegne de ere, hvor de blive forstenede, saasnart en af disse skjønne Aander nærmer sig dem! menneskelig Forsængelighed, hvorvidt drives Du ikke!" — vedblev Greven med en ubeskrivelig Foragt, — „naar Du selv ved at uddele Almisser vil udfolde din djævelske Pomp. O, hvor ufuldkommen er Menneskenes Troe. See, min Haydée, hvor ufuldkommen Ydmyghedens Offer er, som disse fornemme Damer bringe deres Gud. De ere prydede med de kostbareste Juveler. I samme Moment som de synes at ville fornedre sig, ophøie de dem selv. De udhæve kun endnu mere isinefaldende Kloften imellem dem og Armodens Børn.

„Dog nu er Øieblikket kommet til at række vort Barn Nødtørftighedens Brød. Affør det de Zirater, som bedække det, min elskede Veninde, sønderriv det kostbare Gevandt som pryder ham og lad hans blonde Haar flagre frit for Vinden.

Medens Greven talte saaledes, hjalp han selv Haydée at udføre sin Idee. Haydée vovede ikke at modsige ham, hvor sælsom end denne Uorden i hendes Barns Costume forekom hende.

„Nu ville vi give alle disse Folk en fortræffelig Lære," — sagde Greven til sin Gemalinde — „Min Søn, som er Arving til en Rigdom, der ville være tilstrækkelig til at kjøbe hele Venedig, skal barbenet, med pjaltede Klæder og opløst Haar, dele disse elendige Betleres Glæde, som om han var istand til at dele deres Smerte og Kummer, ifald han var istand til at begribe den. Kom Haydée, Øieblikket er passende."

Haydée tog sit Barn paa Armen og gik med ham hen til Festmaaltidets Bord. I samme Øieblik reiste nogle Fattige sig, og kom, som ledede af et Tilfælde, hen til det Sted, hvor Haydée befandt sig.

„Mine Venner," — sagde Haydée til dem, — „I Guds Navn, lad mit Barn dele det Brød med Eder som I spise."

De Fattige omringede strax den unge Moder og rakte hende et Stykke Brød.

„Haydée brød et lille Stykke deraf, stak det i sin Søns Mund og sagde:

„Spiis min Søn, det er den gode Guds Brød. Og kys nu de gode Folk som omringe Dig, thi de ere Dine Venner, og Du skal være Deres."

Den lille Gruppe var snart Middelpunktet for alle Tilskuernes Blikke, som i Masser trængte hen til det Sted, hvor dette Optrin fandt Sted. De bleve Alle baade overraskede og henrykte over den himmelske Ydmyghed, som aabenbarede sig i hele Haydées Væsen.

Greven af Monte-Christo blev et Øieblik skilt fra sin Hustru og sit Barn.

Folk løb nysgjerrig til og blev som sædvanligt ikke træt af at see og beundre.

Efterat Haydée havde trykket et Kys paa sit Barns rosenrøde Kinder, lagde hun det i Armene paa en Tigger. Denne kyssede det ogsaa og overgav det i en Andens Arme, der gjorde ligesaa.

Haydée, som fulgte ham med Øinene, udstødte pludselig et gjennemtrængende Skrig, som med Angstens frygtelige Betoning afbrød den almindelige dybe Stilhed.

Efter dette Angstskrig fulgte umiddelbart den dumpe Mumlen af tusinde Menneskestemmer, liig en fjern Torden.

Greven af Monte-Christo trængte sig gjennem Folkestimmelen og prøvede forgjæves paa at naae hen til sin Gemalinde. Hun var bleven ført bort fra ham af den levende Menneskeflod.

Snart begyndte dette Hav af Menneskehoveder at antage en urolig og truende Holdning.

Der herskede en frygtelig Forvirring.

Alle skrege og bevægede sig uden nogen bestemt Tanke, uden Maal, paa Maa og Faa, og igjennem denne Larm, denne Tummel hørte man en Stemme, som i en klagende, hjerteskjærende Tone raabte:

„Min Søn! min Søn!"

Denne Stemme var Haydées.

Inden Politiet kunde blive Herre over Tumulten, havde en Mængde Haandgribeligheder og formelige Kampe fundet Sted, og flere Mennesker vare blevne klemte og sondertraadte.

Greven, som stadigt kæmpede med Massen, der spærrede ham Veien, bevægede sig stedse mere henimod den Retning, hvori han troede at see Haydée. Intet Ord undslap hans Læber, ingen Taare vædede Greven af Monte-Christos Kinder; hans Kræfter syntes at vore efter som Faren voxede.

Endelig lykkedes det Politiet at adsprede Mængden. St. Marcouspladsen havde antaget et ganske andet Udseende. Festmaaltidsbordene vare knuste, Dørene til Kirken, Vinduerne til Paladserne vare omhyggeligt tillukkede.

Pludselig sprang Greven af Monte-Christo, der var steget op paa en Afviser, atter ned og ilede hen til en Kone, som med Hovedet nedsunket paa Brystet og lukkede Øine laa paa Knæ i et Hjørne af Pladsen.

„Haydée! Haydée!" — udbrød han, idet han tog hende i sine Arme og løftede hende op, som om hun var et svagt Barn.

„O, evig Forbandelse ramme mig Vanvittige, som jeg var!"

Derpaa tog han en lille Flaske op af Lommen og dryppede nogle Draaber af et grønt Fluidum paa Haydées Læber. Hun slog Øinene op, udbredte Armene og foer sammen, som om Blodet atter begyndte at circulere i hendes Aarer.

„Hvor er min Søn! Ak, man har stjaalet vort Barn!"

„Haydée," — svarede Greven med en Rolighed, som dannede en besynderlig Modsætning til hans Hustrues fortvivlede Udbrud: — „Det var Guds Villie!"

Sjette Capitel.

Brevet.

Alle Bladene vare fulde af Beretninger om denne forunderlige Begivenhed. Trods alle Efterforskninger lykkedes det ikke Politiet at opdage den egentlige Grund til denne Tumult eller at opspore den, der havde røvet Greven af Monte-Christos Søn.

Haydée fortalte, at hun, efterat have overgivet Barnet i Tiggernes Hænder, saae en Ubekjendt træde hurtigt frem og bemægtige sig det uskyldige Væsen, hvorpaa han strax forsvandt midt iblandt Mængden, der aabnede sig for ham.

Det gjaldt nu om at tage sin Tilflugt til en anden Slags Efterforskninger. Naar man sammenholdt alle Kjendsgjerninger og sammenlignede den ene Omstændighed

med den anden, kom man til det Resultat, at Zigeuneren maatte være i Ledtog med Røveren, hvis de ikke vare een og samme Person. Politiets Agenter, som gik ud herfra, foretog en almindelig Undersøgelse i alle Stadens mistænkelige Regioner, i Haab om at støde paa Zigeuneren.

Intet Menneske havde seet ham.

Hemmeligheden, hvori han syntes at have indhyllet sig, var uigjennemtrængelig for den menneskelige Retfærdigheds Øine.

Imidlertid erholdt Greven Condolationsbesøg af næsten alle fornemme Familier i Venedig. Den Rolighed, den Resignation, hvormed han bar sin Ulykke, forskaffede ham almindelig Sympathi.

Haydée derimod var Moder, det vil sige, hun var utrøstelig og ikke istand til at vise den Resignation som hendes Gemal.

Hun begræd med blodige Taarer Tabet af sit Barn, og Lægerne raadede Monte-Christo til at fjerne hende fra et Sted, hvor Alt kun tjente til stedse at fornye hendes Smerte.

Der gives Tilskikkelser, som stundom bringe den faasteste Overbevisning til at vakle. Greven af Monte-Christo kunde ikke unddrage sig for den skjæbnesvangre Byrde, som denne pludselige og uforudsete Ulykke lagde paa hans Skuldre.

Hvem kunde vel den hemmelighedsfulde Fjende være, som saaledes forfulgte ham lige i Hælene?

Hvilken Forbrydelse havde han da begaaet, som kunde bringe det frygtelige Slag over hans Hoved, hvis Tyngde kun den kan føle, som selv er Fader og for sine Øine har seet den tilbedte Frugt af et Ægteskab, som Himlen hidtil syntes at have velsignet, opvoxe og Dag for Dag trives under Indflydelsen af hans Kjerlighed?

Greven af Monte-Christo besad ligesom alle Mennesker, hvis Fædreneland er den hele Verden, og som baade have tømt Ulykkens Bæger til Bunden og beruset sig i Lykken, den Koldblodighed, Aandsnærværelse og Fasthed, som er uundgaaelig nødvendig for at see Skjæbnen under Øie og kæmpe mod den. Men hvad skulde han gjøre under de nærværende Omstændigheder? Hvor skulde han finde et fast Støttepunkt, hvorfra han kunde uddrage Slutninger og føre Virkningerne tilbage til Aarsagerne. Der findes uhyre Sjælslidelser og Ulykkestilfælde, hvori Aanden taber sig ligesom Luften i Chaos.

Det var aldeles umuligt at opdage Barnerøveren og ligesaa umuligt at opdage Grunden til denne Gjerning. Alt var umuligt uden Drømme og Illusioner. Illusionen nærede derfor Greven af Monte-Christos Forhaabninger.

Liig den Skibbrudne, som længe forgjæves har anstrængt sit Øie for at finde Spidsen af en Klippe, hvor han kan frelse sig paa, idet han dog tilbagevifer Tanken om Døden i det Haab at kunne svømme saalænge, indtil han kan faae Hjælp, søgte Greven af Monte-Christo at

overbevise sig selv om, at en Bande Forbrydere havde bemægtiget sig Barnet i den Hensigt at udlevere det mod høie Løsepenge.

Da Greven nu engang havde fattet denne Formodning, saa gjorde han sig Umage for ogsaa at bibringe Haydée den, idet han forestillede hende, at Intet var mere sandsynligt, thi han kjendte jo til Punkt og Prikke de italienske Banditers Fremgangsmaade og Charakteer.

Dette Haab varede meget længe. Haydée bukkede stedse mere under for Skjæbnens Tilskikkelser, hvilke Greven af Monte-Christo med alle sine Skatte ikke kunde gjøre sig til Herre over.

Han indsaae nu, at om endogsaa Alting i denne Verden bøier sig for Rigdommens uendelige Magt, saa er Mennesket dog aldrig istand til at forandre saameget som et Bogstav i det almægtige Væsens Beslutninger, som vi kalde Gud.

Han saae, med hvilken Lethed Skjæbnen stiller Menneskene paa det samme Trin, hvor stor end Forskjellen i Rigdommen var, der adskilte dem før.

„O," — sagde Greven til sig selv, — „har jeg da misbrugt den Magt, som Gud har givet mig over Menneskene? Lad os see. Har jeg ikke renset Pariser-samfundet? Har jeg ikke beskyttet de Forældreløse, da jeg forhindrede Tyveriet af deres Formue? Har jeg ikke forenet to Hjerter, som Ondskab og Cabale vilde adskille? Har jeg ikke belønnet Dyden? Har jeg ikke stedse været

ubønhørlig mod Forbrydelsen? Da jeg blev opskyllet af Bølgerne, vendte jeg forladt og fattig tilbage i Verden, men belært og begavet med Forstand til at begribe den! Gud har gjort mig stor og mægtig, som om han vilde hæve mig over de menneskelige Love! Min Gang i Livet har været fast og bestemt — jeg har stedse fulgt den lige Vei, jeg har traadt mange unaturlige Love under Fødder, tilintetgjort mangen en ufortjent Roes, og kun svunget Retfærdighedens Sværd efter en reen og mangeaarig Overveielse. Naar har altsaa uskyldigt Blod besudlet dette frygtelige Sværd?

Pludselig blegnede Greven, som om en hemmelighedsfuld Stemme sagte havde hvisket ham et Svar paa dette simple Spørgsmaal i Øret.

Fra dette Øieblik kunde han, som ved alle hans Retfærdigheds Gjerninger stedse havde taget sig Bibelens Ord, „Blod for Blod" til Regel og Valgsprog, ikke mere nære de smigrende Forhaabninger, han hidtil havde pleiet.

„Min Gud!" — sagde han, — „i Villeforts og Saint Mérans Familiebegravelse ligger Liget af en lille Skabning, hvis Død er mit Værk! Dersom min Søn skulde være den frygtelige Priis for dette Liv, som jeg nu har udslukket? O, jeg Vanvittige — jeg troede mig alvidende paa denne Jord, og jeg har skuffet mig — bedraget mig som et Menneske med den meest indskrænkede Forstand. Jeg har holdt mig selv for stor i denne Ver-

den, og hvor lille er jeg ikke! Hvor svag føler jeg mig ikke ved det første Slag af den himmelske Retfærdighed! Min Søn! min Søn! Skal Du altsaa bøde for Din Faders Vildfarelser? Ak, er det da sandt, at Forældrenes Synder hjemsøges paa Børnene i tredie og fjerde Led? Ja — ja — dette har været mit eget Princip! Idet jeg offrede Børnenes Lykke, har jeg hævnet mig paa Forældrenes Forbrydelser. Store Gud, vil Du nu bevise mig, hvor forkeert denne evangeliske Sætning er, som Menneskene have opfundet! Jeg bøier mig for den, jeg erkjender den."

Saaledes bøiede Greven af Monte-Christo som Philosoph sit Hoved under Byrden af den guddommelige Retfærdighed, men som Menneske og Fader lod han intet Middel uforsøgt for at gjenfinde sin Søn.

Han skrev til Paris til Maximilian Morel med den Opfordring at sende Brevet efter ham overalt. Han underrettede ham om Begivenheden ved de Fattiges Festmaaltid og bad ham intet Øieblik at spilde, men sætte Alt i Bevægelse, hvad der kunde føre til at opdage det Sted, paa hvilket Haydées Søn befandt sig.

Fjorten Dage efter erholdt han et Brev af Rosina, Smuglerens Datter, der spurgte efter ham i Gindecca.

Monte-Christo traadte frem for hende med den Rolighed, der selv under de meest kritiske Omstændigheder charakteriserede ham.

„Er De Greven af Monte-Christo, Excellence?"

„Ja vist, kjære Barn."

„O, saa maa De tillade mig at kysse Deres Haan til Tegn paa min dybe Ærbødighed."

„Hvorledes? Hvad giver mig Ret til denne Ærbødighed?"

„De kjender vistnok ikke den stakkels Rosina, men hun — hun har allerede længe kjendt Dem, først af Navn, og senere paa Grund af den Ædelmodighed, De har udviist mod hendes Familie."

„Tal."

„Hvad mig angaaer, Signor, saa er jeg Datteren af en Smugler, spm udlossede sine Varer paa Den Monte-Christo. De kan vist erindre Dem, med hvilken Ædelmodighed De beskyttede min Faders Haandtering."

„Du tager feil, mit Barn," — afbrød Greven hende i en streng Tone; — „jeg har aldrig beskyttet det lovstridige Smugleri. Jeg har kun indskrænket mig til ingen Hindringer at lægge i Veien for disse farlige Foretagender."

„Santa madre," — udbrød Venetianerinden, — „det er jo Et og det Samme, Hr. Greve!"

„Nu vel, saa lad det være saa," — sagde Greven smilende, — „bliv ved."

„Alle vi Børn, som tilhøre Bandoen, have tilsvoret Deres Excellence dyb og ubrødelig Ærefrygt, thi min stakkels Fader har af Deres ædle Haand modtaget paa-

faldende Begunstigelser, medens han blev forfulgt af Lidos Toldbetjente."

„Velan! hvad vil Du mig?"

„Levere Dem et Brev, Excellence."

„Hvorfra er det?"

„Det er et Spørgsmaal, som kun den hellige Marcus er istand til at besvare. Min stakkels Pietro har sendt mig det, og jeg kan ikke gjøre Andet end fortælle Dem Pietros sørgelige Historie; maaskee kan De af denne slutte Dem til, hvorfra Brevet kommer. Her er det."

„Fortæl mig først Historien," — sagde Monte-Christo, idet han vægrede sig ved at modtage Brevet.

„Naa, saa hør da, Hr. Greve. For ikke lang Tid siden løb en Yacht ind i Havnen, som heed „Stormen", og hvis Kapitain var en ganske forunderlig Mand."

„Jeg vædder paa, han havde en Hestefod!" — udbrød Greven smilende.

„Nei, Signor, men dersom jeg tør troe, hvad der, efter hvad Pietro har tilsvoret mig, er Sandhed, saa besidder han en Dødningehaand, og ved Hjælp af den er han almægtig."

Ved disse Ord formørkedes Grevens Træk, han kastede et gjennemborende Blik paa Venetianerindens Ansigt, som kun udtrykte Enfoldighed og Oprigtighed.

„Denne Mand," — vedblev hun, — „bemægtigede sig min stakkels Broder, for at han skulde føre hans Skib til Den Monte-Christo, og efterat have forsikret sig

hans Person, gik han for halvanden Maaned siden under Seil fra Lidoen. Forgjæves har jeg grædt og opbudt Alt for at udvirke Pietros Frihed. Indtil dette Øieblik har det ikke hjulpet mig videre, end at jeg af og til har hørt fra ham."

„Hvilken Function beklæder da Din Broder ombord paa Skibet?"

„Han er Lods, troer jeg. Pietro kjender Øen Monte-Christo, og derfor har man med Magt holdt ham tilbage paa den forbandede Yacht."

„Og hvad saa videre?"

„Igaar har han da endelig tilskrevet mig og meldt mig, at de havde forladt Øen, hvor Alt var gaaet godt af, og han har sendt mig dette Brev, som Capitainen har skrevet, og som jeg skulde levere Dem. Vil De nu see det?"

„Kom med det."

„Vær saa god."

Greven aabnede Brevet og trak sig tilbage i en Vinduesfordybning for at læse det, idet han tillige stillede sig saaledes, at Rosina ikke kunde see hans Ansigt.

Brevet lød saaledes:

„Edmund Dantes,

„Din Søn vil den sidste Dag i Juli Maaned be„finde sig i Grotten paa Øen Monte-Christo, hvor Du „alene skal møde for at underhandle om hans Løsepenge.

„Capitainen paa „Stormen"."

„Naa, Hr. Greve?" — spurgte Rosina, da han havde læst Brevet.

Greven saae stivt paa hende uden at svare.

„Santa madre de Dio!" — udbrød Rosina skjælvende ved dette Blik, som forfærdede hende.

„Hvad venter Du paa?" — spurgte han.

„Jeg, Signor? — Jeg venter paa Deres Befalinger."

„Vil Du tilsende Din Broder Pietro Svaret paa dette Brev?"

„Det vil være mig aldeles umuligt, da jeg ikke veed, hvorledes dette skulde skee."

„Du veed altsaa ikke, hvem der overbringer Dig hans Brev?"

„Jo vel veed jeg det. Giacomo bringer mig dem."

„Og hvem er denne Giacomo?"

„Gondolfører ved Rialto, som Tid efter anden finder Brevene i en Sprække af Canalen d'Orfanos Steenmur, uden at han veed, hvem der lægger dem der."

„Dersom jeg altsaa vilde besvare dette Brev og befordre Svaret paa samme Maade, saa vilde man altsaa afhente det der?"

„Nei, Hr. Greve, thi jeg har selv gjort et lignende Forsøg, og mit Brev var blevet liggende urørt, indtil jeg atter maatte tage det bort."

„Meget vel! jeg ønsker blot, at Du, naar Du forlader Hotellet, ikke falder i Hænderne paa Sbirrerne."

„Sangue di Christo!" — udbrød den unge Pige skjælvende, men uden at blegne, medens hun fæstede sit bedende Blik paa Grevens Ansigt; — „men hvorfor vil man da arrestere mig?"

„Du besidder virkelig en rørende Uskyldighed, mit kjære Barn. Hvorledes! Du underholder Forbindelser med en Bande Forbrydere, som gjøre Venedig usikker og begaae allehaande Forbrydelser, og troer, at dette ikke er en tilstrækkelig Grund til at arrestere Dig?"

„Hr. Greve, jeg veed ikke, hvad De vil sige dermed. Jeg staae i Forbindelse med Banditter. Nei, Signor, saa sandt Gud lever, saa tro mig; sig til Sbirrerne, at jeg er uskyldig, at jeg ikke kjender Banditterne."

„Det er godt; gaa med Fred," — svarede Greven. idet han forhindrede hende fra at kaste sig for hans Fødder. — „Ingen vil tilføie Dig noget Ondt, men alligevel er det uundgaaelig nødvendigt, at Du fører mig sammen med Gondolføreren Giacomo, uden at han veed, hvem jeg er."

„Intet er lettere, Excellence."

„Og hvorledes det? Jeg kjender ham ikke."

„Hos mig i mit Huus, ikke langt fra Gindecca."

Hun beskrev ham derpaa sin Bolig saa godt som muligt og fjernede sig hurtigt, medens hun saae sig om til alle Sider med skye Blikke, trods Grevens Forsikkring om, at man intet Ondt vilde tilføie hende.

Hun var næppe gaaet, førend Greven anden Gang læste Brevet, som han nyligt havde modtaget.

Forgjæves anstrængte han sig for at kjende Haandskriften. Den var lille, fast og dristig, som om den vilde antyde, at Brevskriverens Beslutning var urokkelig. Greven maatte altsaa nu begive sig til Den Monte-Christo for at betale Løsepenge for sin Søn, som uden Tvivl var i Banditernes Magt. Greven kjendte nøie disse Menneskers Charakteer og nølede ikke med at træde i Underhandlinger med dem.

Men førend han foretog denne lille Reise, vilde han dog skaffe sig Kundskab om de Forbindelser, der fandt Sted imellem Giacomo og Banditterne, og gik derfor efter Aftale hen til Rosinas Bolig, for der at tale med Gondolføreren.

Men denne gjentog blot Alt hvad Rosina havde sagt ham og Greven maatte opgive ethvert Haab om at trænge videre ind i denne Hemmelighed. Der blev ham nu intet Andet tilbage end uden Ophold at reise til Den Monte-Christo.

Anstalterne hertil bleve efter Grevens ufravigelige Skik uopholdeligt trufne.

Efterat han derfor havde taget Afsked med alle de Familier, der havde vist ham Deeltagelse i hans Sorg, og takket Signor Gradenigo for den glimrende Modtagelse, han havde fundet hos ham, reiste Monte-Christo til Medicæernes stolte og skjønne Stad, hvor han, idet han

stolede paa sin Intendants Iver, havde til Hensigt at opslaae sin Bopæl i Nærheden af den udmærket smukke og berømte Promenade, der er bekjendt under Navnet „Caschina".

Syvende Capitel.

Fra Mantua til Florents.

Mester Bertuccio, Grevens Intendant, havde i Sandhed bogstaveligt fulgt Greven af Monte-Christos Instructioner og leiet ham et af de bedste Hoteller i denne herlige Deel af Staden Florents tiltrods for den berømte Poniatowskis Repræsentants og Efterfølgers, den privilegerede Gjæstgivers, Forestillinger, som høit og dyrt svoer paa, at Greven vilde befinde sig meget ilde, naar han ikke tog ind hos ham, da Ingen', ikke engang Corsini Montfort, kunde beværte ham bedre og billigere end han.

Den samvittighedsfulde Bertuccio lod sig nøie med at ryste paa Hovedet og smile, men forøvrigt var han døv for alle Forestillinger. Imidlertid tog hun det leiede Palads i Besiddelse og skyndte sig at sætte det i en passende Stand til at modtage sin Herre.

Ligesom i Venedig udbredte Efterretningen sig ogsaa snart i Florents om Greven af Monte-Christos Ankomst. Og i Sandhed underholdt denne Mand, som Tilfældet havde gjort berømt i den europæiske Rigdoms Annaler, Forbindelser i alle Verdens Hovedstæder, og hans Navn opvakte, hvor det blev udtalt, den meest levende Deeltagelse.

Fra Venedig vilde Greven tilsøes begive sig til Mantua og herfra over Land til Florents med en Postvogn, idet der underveis i visse Afstande stode Postheste parate. Derpaa vilde han fra Pisa lade sig indskibe til Øen Monte-Christo.

Saaledes var den Reiseplan, Greven havde udkastet i Venedig, og som han strax satte i Værk.

Seiladsen fra Venedig til Mantua blev ikke afbrudt af nogen mærkelig Begivenhed. Da han var ankommen til denne sidste By, dvælede Monte-Christo og Haydée nogen Tid der, inden de fortsatte Veien til Florents. Lad os forlade dem et Øieblik og see, hvad der paa samme Tid foregik paa denne Vei.

To Mænd rede paa Veien til Staden. Pludselig holdt de stille foran et forfaldent Springvand, hvis klare Vand sprudlede over en uhyre Steen, og derpaa faldt ned i en lille Bæk, der var bestemt til at modtage det.

Dagen begyndte at tage af. En sagte Vind bevægede Træernes Blade langsmed Veien, og Fuglenes melo-

diske Sang steg mod Himlen, som en Aftenbøn til Verdens Skaber.

Næppe havde Echoet ophørt at gjengive Hovslagene af de to Heste, hvorpaa de to Reisende rede, førend Alt var tauft og stille. Fuglene, som vare blevne skræmmede ved Hestenes Trampen, fløi bort derfra.

Deres Frygt varede imidlertid ikke længe. Fuglene vendte, da de saae, at ingen Fare længer truede dem, snart tilbage til deres grønne Asyl og begyndte atter deres melodiske Concert eller meget mere den guddommelige Sang, igjennem hvilken de bragte den høieste Dommer og Styrer Skabningens uskyldige Tribut.

De to Mænd vare ligesaa stovede som deres Heste, hvis dampende og opspilede Næsebore bevægede sig hurtigt frem og tilbage.

„Dusker de Vand, Mestre?" — spurgte en af de Reisende, idet han saae sig omkring, — „her er en Kilde."

„Jeg vel ikke, men maaskee denne Uskyldige," — svarede den Anden, idet han slog Kappen tilside, hvorunder han holdt den høire Arm skjult og saae derned.

„Naa?" — spurgte den Anden deeltagende, idet han nærmede sig sin Ledsager.

„Han sover endnu," — svarede denne.

„Gud bevare ham!"

Der indtraadte et Øieblik Stilhed, under hvilket den, der sidst havde talt, og som efter Reenheden af hans Accent at dømme syntes at være en Italiener, steg af Hesten og

udbredte Armen som for at modtage en Byrde, hans Ledsager stod i Begreb med at overgive ham.

Og nu slog han, som sad paa Hesten, virkelig Kappen aldeles tilbage og lagde et Barn paa omtrent tre eller fire Aar, der var indhyllet i et sort Slør, i Armene paa den Anden, som var staaet af Hesten. Derpaa stod han ogsaa af, gik hen til en Kilde, af hvilken Hestene drak.

Begge betragtede Barnet, som efterhaanden syntes at opvaagne af en dyb og tilsyneladende tung Søvn. Han, som holdt det i sin Arm, satte det paa Stenen ved Kilden, medens han med den venstre Haand tog det sorte Slør af, hvori det omhyggeligt var indsvøbt.

Et besynderligt Billede!

Begge de Reisendes urolige Physiognomi, deres mørke Blik dannede en forunderlig Modsætning til det fromme engleagtige Udtryk i den stakkels Lilles Ansigt, som, da han aabnede Øinene og saae sine to ubekjendte Ledsagere, strax igjen lukkede dem til, som om han vilde undflye den Angst, de indjoge ham. Drengen udstødte derpaa et sagte Suk, der lignede en af de Toner, som Aolsharpen gjengiver, naar et Vindpust farer igjennem dens Strenge — en Tone, som i os vakte Erindringen om, hvad der paa Jorden er os det Dyrebareste. En Tone, som paa en vidunderlig Maade smelter sammen med de Harmonier, hvorom vi drømme, og som aabenbare os, hvad ingen menneskelig Stemme kunne forklare os. I dette stille Suk laa der

et Udtryk af Længsel, det syntes at ville udsige Ordene Moder, Fader og Gud! Det var i denne uforstilte Yttring, at Barnets Læber udtrykte en Følelse, som opfyldte dette rene lille Hjerte, dette Hjerte, som Lidenskaberne endnu aldrig havde berøvet sin Glæde.

„Ak, hvorfor opholder Gud Dit Liv?" — mumlede den ene Reisende, medens han vædede det spæde Barns Læber med Vandet af Kilden. Hvilken Fremtid er Dig beskikket i denne Verden, fuld af Kabale, Laster og Skjændigheder, hvor der i Bægeret af enhver Blomst skjules en Gift, medens den dufter liflig! bedre havde det været for Dig, kun at vaagne af Din Slummer for at deeltage med Dine Brødre Englene i det guddommelige Festmaaltid. Ja, ja, hundrede Gange bedre havde det været for Dig end at leve paa Jorden, udsat for de Qvaler, som Menneskene have opfundet for dem, der kaldes Tilfældets Børn. Hvor sorgløs hviler Du under Byrden af en Fremtid, fuld af Møie og Farer! med hvilken Glæde indaander Du denne Luft, som engang maaskee vil forekomme Dig forpestet. O, hvor langt lykkeligere havde Du været, dersom Du var død!"

Idet han sagde dette, lagde han den høire Haand paa Grebet af en Pistol, som stak i hans Belte.

„Godt, Benedetto!" — udbrød hans Ledsager, da han bemærekde denne Bevægelse. — „Du vil da vel ikke ogsaa besmitte os med den Forbrydelse at have begaaet et Barnemord?"

„Forbrydelse!" — udbrød Benedetto med en ironisk Latter. — „Det kalder Du en Forbrydelse, Peppino. Vilde det da være en Forbrydelse at spare et uskyldigt Barn for Tilværelsens Qvaler? Vilde det være en Forbrydelse at overgive til Gud, hvad hans er, thi Verdens Smuds har endnu ikke naaet dette Væsen. Troer Du, at Døden stedse er en Ulykke? Hvisk disse Ord i Øret paa denne Uskyldige, og see, om han ikke vil svare Dig med et blidt Smiil og takke Dig for denne Idee? Døden, min Ven, er et Onde for det Menneske, hvis qvalfulde Liv foraarsager ham Anger og Samittighedsnag. Den er ogsaa et Onde for dem, som i denne Verden kun formaae at skue en Blomsterhave! men for den, som ikke behøver at skjælve over begaaede Forbrydelser, for den, der som dette Barn, slumrer i Fred, for den er Døden en Velgjerning.

O, det, der skræmmer Menneskene, som meest længes efter Døden, er Opvaagningen til den evige Søvn. Det er et Nu, over hvilket, saasnart det er forbi, ingen menneskelig Stemme formaaer at udtale sig, men som Phantasien netop maler skrækkeligere, end det er! Denne svage Skabning derimod skjælver ikke ved Tanken om dette Opløsningens Øieblik; Barnet lider derfor ikke; det vil ikke lide, og jeg vil altsaa ikke begaae nogen Forbrydelse, naar jeg ingen Lidelse foraarsager det. Lader jeg ham derimod beholde Livet, giver jeg ham da ikke til Priis for tusinde Farer og Besværligheder? Du veed ikke, at dette Barn vil træde fattigt og forladt ind i Verden; ingen

venlig Stemme kalder paa det, ingen beskyttende Haand udstrækker sig for at føre og lede det — det vil uden Navn og uden Midler trætte sit Legeme med besværligt Arbeide og tømme Bitterhedens Kalk lige til Bunden, fjernt fra Fader og Moder, ja uden at en Taare forsøder det Bægerets bittre Galde."

„Vel talt!" — svarede Peppino. „Men hvilken Vished har Du for, at Du kan ombringe dette Barn, uden at foraarsage det den mindste Lidelse?"

Benedetto smilede.

„Lad os prøve derpaa."

„Per Bacco! Du synes at have stor Tillid til Dig selv. Sæt, at paa Grund af et af de tusinde Uheld, hvoraf et Pistolskud kan være ledsaget, Kuglen ikke træffer det rette Sted, hvorved Livet strax kan udslukkes i Legemet! Du maa da atter skyde, og i Mellemrummet mellem begge Skuddene vil det uskyldige Barn grædende og jamrende vride sig i Dødskampen. Du kan qvæle det, vil Du svare mig. Men i saa Fald er det et Dobbeltmord begaaet under Tilfølelse af frygtelige Smerter for det arme Slagtoffer; i Sandhed, Mestre, lad os jage disse menneskekjærlige Mordtanker paa Flugten og bestige vore Heste, thi under nærværende Omstændigheder fører Natten intet Godt med sig for os."

„Paastaaer Du ikke at kjende alle Landeveiene i hele Italien."

„Jeg kjender dem maaskee alligevel ikke. Men Florents er endnu langt borte."

„Og Stedet til at aflevere denne levende Byrde?"

„Ak, lad mig først orientere mig!" — svarede Peppino, idet han fører med Haanden over Panden. „Bagved den første forfaldne Kilde findes tilhøire en Fodsti, som fører ned i Dalen. Omtrent femten Skridt fra Fodstien staaer der en Hyrdes Hytte. Vi skulle da banke syv Gange paa denne Dør."

„Fremad!" — raabte Benedetto, idet han sprang op paa Hesten og atter tog Barnet i sine Arme.

„Fremad!" — gientog Peppino, idet han ligeledes sprang i Sadlen.

Og begge de Reisende fortsatte deres Vei. En Time efter var Natten brudt fuldstændigt frem, og de befandt sig ligeoverfor en Hytte, som forblev lukket uagtet den Støi, som Hestene gjorde.

Peppino sprang af Hesten og slog med Knappen paa sin Ridepidsk syv Gange paa Døren.

Et Øieblik senere aabnedes Døren, og vore Reisende saae sig ligeoverfor en lang mager Mand, hvis skumle Ansigt, der belystes af Straalerne af et brændende Lys, som stod i Hyttens Baggrund, havde et uhyggeligt Udtryk.

Som om han var vant til at see i Mørke, tilkastede denne Mand vore, at Reisende et prøvende Blik og syntes taus at vente paa de skulle forklare dem.

„Amico," — sagde Peppino, — „sørg for vore Heste, og kom saa igjen og sladder med os. Dette er en Sag, som I med en rolig Samvittighed kan gaae ind paa, thi uden at foraarsage Eder den ringeste Ubeqvemmelighed ville vi tømme Pungen i Jeres Lommer."

„Hvad skal det betyde?" — spurgte Hyrden, som ved Ordet Pung gjorde store Øine.

„Naa, gjør bare, hvad jeg siger Eder, og kom snart igjen, I skal ikke fortryde det."

I Løbet af denne Samtale var Benedetto alt steget af Hesten. Hyrden tog nu Hestene ved Tømmen og indbød ved en Gebærde de Reisende til at træde ind i Hytten og forsvandt, medens han førte Hestene ind i et lille Skuur.

Benedetto og Peppino bleve et Øieblik alene.

„Altsaa, dette er Manden, til hvem vi skulle betroe Edmond Dantes Søn?" — spurgte Benedetto.

„Denne Mand er gift og hans Kone er, efter hvad man har forsikkret mig, et ganske fortræffeligt Fruentimmer."

„Hvilket alligevel vistnok ikke vil forhindre hende i at have Part i sin Mands Laster!"

„Ere vi ikke Alle i denne Verden fulde af Feil og Mangler?" — bemærkede Peppino. „Forresten er denne Dreng ikke gammel nok til at forstaae og efterabe disse Feil. Jeg hører Nogen komme —"

Peppino havde endnu ikke udtalt de sidste Ord, før-

end der paa Dørtrinet inde fra Hytten viste sig en Kone paa omtrent tredive Aar, som bar et Barn paa Armen. Denne Kones Ansigt havde intet Frastødende, hendes Blik havde derimod netop Noget, som indgjød en vis Fortrolighed.

Hun hilste de Reisende venligt og satte sig derefter paa en lille Bænk, medens hun vuggede sit Barn paa Armene.

„Gode Kone," — sagde Benedetto, uden at vende sit Blik fra hende, „vid, at jeg uagtet de Rygter, der ere i Omløb om Eders Mand, dog holder Eder for en ærlig og retskaffen Kone. Naar jeg siger Rygter, saa er jeg kun et Echo af de Folk, som paastaae, at der ligefra Mantua til Pisa ikke findes nogen Skytte, der er mere sikker paa sit Skud."

„Jeg beder Dem for Himlens Skyld, Signor, tro dog ikke Alt hvad Folk fortæller! Jeg veed nok, at man betragter min stakkels Mand med mistænkelige Blikke, men jeg kan forsikkre Dem, at min Mand har et fortræffeligt Hjerte."

„Bevæggrunden, som fører os hertil, har Intet dermed at skaffe, jeg bryder mig kun lidt om at lære Deres Mands gode Egenskaber at kjende. Jeg bringer Eder et Barn til at opdrage."

„Et Barn!"

„Der er det!"

„Det synes at være noget lidende," — sagde Ko-

nen, som var staaet op og forskende betragtede Barnet ved Lampens matte Skin.

„O, nei, det er sundt og friskt," — svarede Benedetto, — „den afkræftede Tilstand hvori, han nu befinder sig, er, fordi han har tilbagelagt den lange Reise, siddende paa denne Arm, som kun er daarligt vant til slige Forretninger, og medens han slumrede ved dette saarede Bryst! kun nogle Dages Rolighed og I vil see, hvor han vil smile ved Siden af Eders Barn og kalde det Broder."

„Den stakkels uskyldige Lille! Dersom jeg var nysgjerrig, saa vilde jeg spørge, om det var Deres Søn, Signor, —"

„Et smukt Spørgsmaal! men sæt kun, jeg vilde besvare det, saa vil jeg blot sige Eder: Sammenlign hans Ansigt med mit."

„Ak ja, man seer —"

„Hvilket? I seer Intet, kjære Kone," — svarede Benedetto.

„I den Alder —"

„Den største Ulykke, der kan hænde os, er at have mistet sin Moder."

„Stakkels uskyldige Lille!"

„Denne beklagelsesværdige Tilstand maa for Eder, kjære Kone, være en Grund til at skjænke ham Eders Deeltagelse. Tag ham altsaa paa Armen og sæt ham ved Siden af Eders Søn."

„Mit Barn er ingen Dreng, men en Pige."

„Desto bedre," — sagde Benedetto, — „saa kan det være hans Søster."

Idet han sagde dette, overgav han Barnet til Markvogterens Kone og satte sig ved Siden af hende.

Peppino blev staaende i Baggrunden af Hytten og syntes med Opmærksomhed at lytte til en fjern Støi.

„Dette Barn," — sagde Benedetto med dæmpet Stemme, — „har, som jeg alt har sagt Eder, havt den Ulykke at miste sin Moder. Jeg kan for Øieblikket ikke have det hos mig, fordi vor Alder er saa forskjellig, og fordi det i min Nærhed vilde staae i Fare for at blive anseet som Frugten af et Feiltrin. Haa maa leve fjernt fra mig, han maa ikke vide, hvem han har at takke for sin Tilværelse, han maa ikke kjende Noget til denne falske og fordærvede Verden, i hvilken han er født. Ja, opdrag ham paa samme Maade, som I vilde opdrage Eders Datter, lad dem springe omkring med hinanden paa Markerne og i Dalene, frie som Fuglene i Luften. Lær dem at kjende Gud i Alt, hvad der omgiver dem, fra Mosset som voxer imellem Klipperevnerne, fra Græsset, som smykker Engene, indtil Solens pragtfulde Glands, fra Vanddraaben, som hænger i Blomstens Bæger, lige indtil det umaadelige Ocean, fra det lille svage Insect, indtil den stolte Ørn, som styrer sin dristige Flugt fra de høie Klipper op imod Solen; og hvis denne Dreng engang tilfældigviis skulde spørge Eder, hvem han skylder sin Til-

vækelse, saa svar ham, at dette er en Hemmelighed, som er begravet i Nattens Mørke, og at Ingen paa Jorden har Magt til at forklare ham det. Til enhver Fremmed siger I, at denne lille Dreng er Eders egen."

„Eders Villie skal blive efterkommet. Drengen kan gjælde for min Datters Tvillingbroder."

„Som I vil, tag disse Penge. Denne Pung indeholder tohundrede Pjastre, og inden tre Maaneder skal denne Sum blive fordoblet."

„Meget vel, og vær overbeviist om, Signor, at jeg skal pleie denne stakkels Lille saa godt som det staaer i min Magt."

„Jeg opdrager ham til min Datter," — tilføiede hun, idet hun smilede til de to Smaae, som hun holdt i sine Arme.

„Hvad hedder han?" — spurgte hun.

„Eduard," — svarede Benedetto.

Næppe havde han udtalt dette Navn, før man i det Fjerne hørte et Flinteskud.

Konen blev bleg, og Benedetto mumlede:

„Sandsynligviis er dette Eders Mand som er paa Jagt. Hør, Peppino, hvor langt herfra faldt efter Din Beregning dette Skud?"

„Hundrede eller hundrede og tyve Skridt," — svarede Peppino med et Menneskes Sikkerhed, der er vant til slige Spørgsmaal.

„I hvilken Retning?"

„I den samme, hvor vi for omtrent en halvanden Time siden gjorde Holdt. Fra denne Hytte til Begyndelsen af Fodstien er der semten Skridt, men fra Begyndelsen af Fodstien indtil Kilden er der derimod halvtredsindstyve, naar jeg saa regner tyve Skridt hinsides Kilden, saa kan jeg forsikkre Dem, at der hundrede og tyve Skridt fra det Sted hvorpaa vi nu ere har været Nogen i Baghold."

„Hvorledes det?"

„For omtrent et Qvarteer siden hørte jeg en Vogns Rumlen, som kjørte meget hurtigt. Nu hørte jeg et Flinteskud, hvorpaa der umiddelbart fulgte et kort Skrig, som syntes at komme fra et Fruentimmers Mund. Vognen holdt strax herpaa stille, og det er sandsynligt, at Kuglen har gjennemboret Brystet paa en af Hestene."

Benedetto saae paa Konen, som blev endnu blegere.

„Velan," — sagde han, — „gaa bort fra Døren og luk den i Laas."

„Jeg troer, der kommer Nogen løbende fra denne Side" — sagde Peppino.

„Det maa være denne gode Kones Mand, der sørgede for vore Heste."

Og et Øieblik efter viste Jægeren sig med Hænderne i Lommen, aldeles ubevæbnet og med den uskyldigste Mine.

„God Aften, Ven," — sagde Benedetto med den

største Koldblodighed af Verden, — „jeg beder Eder, giv os Noget at spise, thi vi have ifinde at reise bort før Daggry. Jeg har allerede talt med Eders Kone og haaber, I vil skjænke Eders Datters Legekammerat Noget af af Eders faderlige Kjærlighed."

„Ah, De taler om Barnet," — mumlede Jægeren, idet han tilkastede sin Kone et stjaaleot Blik. — „Vær De kun rolig, min Herre, jeg giver Dem mit Ord paa, at jeg, naar det er en Dreng, da skal give ham Stumperne af et gammelt Gevær til Legetøi, saasnart han kun kan gaae, og at jeg skal surre en gammel Sadel fast paa en Bænk, for at han kan lære at ride."

„Meget vel, saaledes ønsker jeg, at det skal være. Denne Dreng maa opdrages saaledes, at han senere ikke viger tilbage for nogen Besværlighed eller skjælver for nogen Fare."

„Naa, bring saa de Smaae tilsengs og kom saa igjen for at give disse Herre Noget at spise," — sagde Markvogteren. „De er nok saa gode at tage tiltakke med et Stykke stegt Vildt og lidt Grønt af min Have."

„Vil De ikke tage Afsked fra Barnet, Signor?" — spurgte Konen Benedetto, idet hun holdt den Lille hen til ham.

„Gud give ham Mod og Kraft til at træde ind i Verden!" — mumlede Benedetto, idet han holdt Barnet ra sig med sin Haand.

Konen trængte ikke videre ind paa ham, men forsvandt

i Hytten. Markvogteren skod Slaaen for og hængte en Jernlampe paa et Søm, som var slaaet fast i Vinduet, som om han ønskede man i Frastand skulde see Lampens svage Skin. Derpaa satte han sig taus med Haanden under Kinden i en Vinduesfordybning.

Omtrent i Løbet af et Kvarteer afbrød Intet den Stilhed, der herskede i Hytten.

Benedetto stod med Ryggen mod Muren og den høire Haand i Brystlommen. Hans Blik var fæstet paa Gulvet Hans Pande rynket, og han syntes at tænke over Noget.

Peppino; som stadigt spidsede Øre, forraadte den Spænding eller meget mere den Utaalmodighed, hvormed han ventede paa Resultatet af det som han iagttog. Endelig hørte man Lyden af nogle Trin paa Fodstien, et Øieblik senere blev der banket paa Døren, og en Mandsstemme sagde paa italiensk følgende Ord:

„Luk op, luk op, godt Folk, det skal ikke være Eders Skade.“

Ved disse Ord stod Jægeren hurtigt op og lavede sig til at aabne Døren, da Benedetto hurtigt ilede til og forhindrede ham deri.

„Jeg vil ikke lade mig see,“ — sagde han i en dæmpet Tone.

„Det har ingen Fare,“ — mumlede Jægeren med et polisk Smiil.

„Ligemeget.“

„Naa saa kom."

Benedetto og Peppino fulgte Jægeren, som førte dem ind i et Værelse, der laa afsides i Hytten.

„Her er De saa godt gjemt, som om De var ti Mile borte," — sagde Jægeren. Denne Dør her i Baggrunden fører hen til det Værelse, hvori begge Børnene sove, ovenover er der et andet lille ubeboet Værelse. Vær derfor ganske rolig."

Med disse Ord vendte Jægeren sig om og skyndte sig at aabne Døren.

„Heida, min vakkre Ven," — sagde en Mand i en iilfærdig Tone, — „kan I ikke komme min Herre til Hjælp, hans Postchaise kan ikke komme videre, fordi han mangler en Hest."

„Hesten er vel styrtet?"

„I har gjættet rigtigt. Den er styrtet fordi den har faaet en Kugle i Brystet og det med en Nøiagtighed, som gjør den forbistrede Skytte Ære. Jeg vilde have forsvoret, at der i denne Egn gives slige Folk."

„Naa, hvem veed, hvorledes det hænger sammen. Man kan jo ikke vide, om Kuglen var bestemt for Hesten."

„Det er vel sandt, maaskee den var bestemt for Kudsken."

„Fanden tage denne Bemærkning."

„Det siger jeg ikke; jeg siger, at dette Tilfælde forekommer mig saa simpelvæk at være en Hændelse! Maa-

skee er Geværet gaaet af for en Markvogter. I alt Fald kan jeg forsikkre Eder, at man hvis man havde villet træffe Kudsken, da var Hesten ikke bleven skudt, thi den meest ubehændige Skytte i vor Egn er istand til at skyde en Orange durk igjennem paa femten Skridts Distance."

„Per Bacco, hvordan bærer da de Behændigste sig ad?"

„Han skyder i den samme Afstand Bunden ud af en Flaske igjennem Halsen," — svarede Jægeren med en vis Grad af vild Stolthed.

„Det er en forbausende Dygtighed som jeg ikke vil aftviste. Men det er overhovedet ikke Øieblikket til at indlade os i Discussioner. Dersom min Herre skal tilbringe Natten her, for at lade hente et nyt Forspænd, vi ville da have fuldt op af Tid til at underholde os og at komme tilbage til denne vidunderlige Færdighed."

„Hvem er da Eders Herre?"

„I er djævleblændt nysgjerrig! han er en fornem Franskmand, som har boet i nogen Tid i Venedig, og som nu reiser fra Mantua til Florents:"

„Ah, i saa Fald staaer Alt hvad jeg eier til hans Tjeneste. Og Alt hvad jeg eier, det seer I her. Dersom hans Excellence altsaa vil gjøre mig den Ære at komme herhen, saa lad ham komme."

„Meget vel, jeg iler med at underrette hans Excellence derom. Bered ham imidlertid den bedst mulige Modtagelse i denne elendige Hytte."

Tjeneren ilede derfra henad Landeveien. Jægerens Blik fulgte ham med et foragteligt Smiil.

„Elendige Hytte," — mumlede han, — „han har Ret, og dog, hvormange fornemme og mægtige Personer have ikke med Taarer i Øinene bedet om Ly i denne usle Hytte! I Grunden er det bedre at skyde en Hest end at brække Armen paa en Kudsk! I Italien pleier man ikke at hænge Folk, fordi de have dræbt en Hest.

Imidlertid brændte Benedetto og Peppino af Utaalmodighed efter at vide, hvad der foregik. Peppino gik for at indhente Oplysninger, og Benedetto undersøgte nøie Stedet, hvor han befandt sig.

Det var et lille Værelse paa omtrent otte til ni Fod i Qvadrat. Den tynde Muur paa venstre Side, som var opført af Muursteen, havde en Mængde Revner, hvorigjennem man kunde see ind i Sideværelset, hvor der brændte en lille Lampe, hvis rødlige Skjær belyste en Bugge, fyldt med Halm, hvori begge Børnene laae. Dette lille Værelse havde en Dør, der var laaset udvendigt fra.

Benedetto vilde kalde, for at man skulde aabne Døren, da Peppino atter kom tilsyne.

„Stille," — sagde denne, idet han lagde Fingeren paa Munden. — „I dette Øieblik er der kommet to Reisende, som skulle tilbringe Natten her, fordi de først

maae vente paa frist Forspænd til deres Vogn. Min Mening er, at vor Jæger af Speculation nedskyder Hestene for de Reisendes Vogne. Naa, det er en Erhvervsmaade, der ikke er slettere end saamangen anden, som jeg kjender."

„Hvem kunne disse Reisende være?"

„Jeg veed det min Tro ikke," — svarede Peppino. — „Og kan det ikke ogsaa være os ligemeget?"

„I alle Tilfælde maa jeg blive her for at vaage over Barnet. Reisende ere i Regelen meget nysgjerrige, jeg deler aldeles ikke Din Mening og kan ikke bekæmpe en vis Frygt med Hensyn til disse Reisende. Peppino, Du reiser videre til Florents —"

„Hvad Djævelen siger Du?" — skal jeg reise videre?"

„Det maa skee, jeg har nogle Instructioner at give Dig —"

„Snik Snak! Jeg kan ikke forlade Dig i dette Øieblik, fordi — fordi — kort sagt, — fordi de Reisende have Tjenere med sig, og to Mand imod fire eller fem kunne udrette mere end en eneste mod tre."

Benedetto svarede ikke, men begyndte at gaae op og ned, og da han hørte Støi, lagde han Øret til Væggen for at lytte.

Lyden af forskjellige Stemmer, som talte paa eengang, lød igjennem Sprækkerne af den tynde Væg saa forvirret, at det var umuligt at forstaae et Ord. Allige-

vel gjættede Benedetto sig til, at der maatte være et Fruentimmer i det første Værelse, thi stundom formindskedes Larmen af de forskjellige Stemmer, og man hørte de sidste Stavelser af nogle Ord, som bleve udtalte af en svag Stemme.

Iøvrigt var det en Umulighed at forstaae Noget.

Benedetto ventede.

En halv Time senere hørte han Fodtrin i Værelset ovenover sig. Det forekom ham, som om man redte en Seng. Han hørte Hyttens yderste Dør blive tillaaset, og nu herskede der Stilhed overalt.

Det var dette Øieblik, som Benedetto afventede for at opsnappe nogle Ord, der kunde forskaffe ham Oplysninger.

Og virkelig skjelnede han sin Værtindes Stemme, som talte med en Person, hvis Stemme ikke syntes ham fremmed, skjøndt han ikke var istand til at afgjøre, hvem den tilhørte.

„Det er, som jeg siger Dem, Excellence, her er ingen Andre."

„Og dog er det let at see, at der nedenunder det Værelse, som I tilbyder os, endnu maa være et andet, og jeg veed, at I ikke benytte det til at sove i. Af hvilken Grund kan I da ikke disponere over det?"

„De tager feil. Det er det Værelse, hvor mine Tvillinger sove. Ved Siden af er et Kammer, som tjener

til Gjemmested for Markredskaberne, og som ikke kan bruges til Andet."

„Hvorledes? I taler om Eders Tvillinger, og for et Øieblik siden sagde Eders Mand mig, at I kun havde en Datter?"

„Ja, det forundrer mig ikke; min Mand er nu engang saadan. Sandheden er, at den lille Dreng er saa syg og svag, at vi kun have lidet Haab om at beholde ham."

„Hvor gamle ere Børnene?"

„Næsten tre Aar."

„De stakkels Smaae — I kan ikke troe, hvor jeg elsker Børn — jeg kunde have Lyst at see dem."

Ved disse Ord foer Benedetto sammen, og Peppino gjorde en Bevægelse.

„De sove, Excellence."

„Det gjør Intet til Sagen, jeg vil blot see dem, uden at De behøver at vække dem."

„De er ogsaa Fader?" — spurgte Hyrdens Kone.

„Jeg? — ja," — svarede Manden med et Suk.

„Men hvorfor siger De det saa sørgmodigt?"

„Ordet „Fader" brænder ofte som gloende Jern, naar det kommer over vore Læber."

„Peccato! hvorfor da?"

„Fordi det er Guds Villie!" — svarede den Anden, der skyndte sig at gjøre en Ende paa Samtalen, idet han sagde: — „Belan, lad mig nu see Eders Tvil-

linger. Ak, jeg kan tænke mig, hvor lykkelig I maa føle Eder, naar I betragter dem og bedækker dem med Kys, idet I siger: „See, hvor smukke de ere! det er mine Børn! Er det ikke saaledes, gode Kone?"

„Det er saa sandt som den hellige Jomfrues Aabenbarelse!"

„Saa kom da —"

„Men dersom de nu vaagnede! De vilde da ikke saasnart sove ind igjen, og vi ville hele Natten faae vor Plage."

„Men De er ogsaa altfor ængstelig. Hvor ofte har jeg ikke midt om Natten staaet ved min Søns Vugge, uden at han er vaagnet derved. Kom, kom, jeg vil gjøre Eders Tvillinger en Foræring."

Ved Ordet Foræring vægrede den gode Kone sig ikke længere, men begav sig med de Reisende til det Værelse, hvor Børnene sov, og hvis Døre bleve aabnede kort efter.

Benedetto haabede nu at erfare, hvem den Mand var, der talte med Jægerens Kone.

Paa samme Tid begyndte ogsaa Peppino at blive urolig. Han reiste sig uden mindste Støi og stillede sig ved Siden af Benedetto, hvis stirrende Øine trængte gjennem Forhængets Aabninger ind i det Indre af Værelset.

Næppe var den Reisende traadt ind og den lille Lampes rødlige Skjær falden paa hans Ansigt, førend Benedettos Legeme trak sig sammen ligesom et vildt Dyrs,

naar det pludselig seer sin Fjende overfor sig. Han foer rask med Haanden over Panden og bed Tænderne sammen, for at ikke deres Klappren skulde forraade ham. Han trykkede Haanden mod Brystet for at dæmpe Hjertets voldsomme Slag, og derpaa greb han mekanisk Pistolerne, der stak i Bæltet.

„Der ere de, Excellence!" — sagde Jægerens Kone, idet hun trak Tæppet, som Børnene vare bedækkede med, tilside, men saaledes, at Greven kun meget utydeligt kunde see dem.

Greven af Monte-Christo traadte Vuggen et Skridt nærmere.

Benedetto trak rask den ene Pistol ud af Bæltet, spændte den lydløs, lagde Mundingen til en af Aabningerne i Væggen og sigtede paa Greven.

„Hvad skal det betyde?" — mumlede Peppino, idet han søgte at trække hans Arm bort.

„Jeg har netop seet Greven af Monte-Christo, og jeg tilsværger Dig, at i det Øieblik han gjenkjender sin Søn, skal han ikke engang faae Tid til at nævne hans Navn," — hviskede Benedetto sagte.

„Men det er jo et Snigmord!"

„Ti, Peppino, eller vi ere fortabte."

„Vent lidt, Konen lægger igjen Tæppet over Børnene."

„Jeg seer det nok, men jeg seer ogsaa, at Greven nærmer sig Vuggen."

„Vil De da tilbringe hele Natten her, Excellence?“ — spurgte Jægerens Kone.

„I har Ret; jeg har seet Eders Børn — eller rettere, jeg har troet at see dem.“

„Hvorledes det?“

„Er det Drengen eller Pigen, der ligger nærmest Væggen?“

„Det er Drengen.“

„Han har Ansigtet skjult ved Søsterens Bryst, og det har været mig umuligt at see det. Hvad Pigen angaaer, da er hun allerkjærest.“

„De smaae Stakler!“ — sagde Konen. — Gud give, De maa blive lykkelige.“

„Hvad forstaaer I ved Lykke?“

„Naar man har saameget at leve af, at man ikke lider Mangel.“

„Den Lykke faaes ved Arbeide,“ — svarede Greven. — „Beed Gud, at han vil velsigne dem. Hvad hedde de?“

„Pigen hedder Eugenie og Drengen Eduard.“

Greven studsede ved dette Svar. Efterat han havde kastet et sidste Blik paa Buggen, forlod han Værelset tilligemed Jægerens Kone. Benedetto hørte denne et Øieblik efter sige:

„Ak, Signor, De er meget ædelmodig, og naar mine Børn voxe til, skal jeg lære Dem at velsigne Deres Navn. Hvad hedder De?“

„Det behøver I ikke at vide. Bed blot Gud om, at han gjør Eduard lykkelig.“

Med disse Ord gik Greven op ad Trappen og traadte ind i det Værelse, der laa ligeover det, hvor Benedetto og Peppino vare.

Ottende Capitel.

Ildebranden.

Solen var endnu ikke staaet op, da Greven af Monte-Christos Equipage allerede var istand til at fortsætte Reisen videre. Han havde fra den nærmeste Poststation ladet hente en anden Hest istedetfor den, der paa en saa eiendommelig Maade var bleven dræbt.

Greven og Haydée toge Afsked med den fattige Familie og gik ad Fodstien hen til Landeveien, hvor Vognen ventede dem. Greven dreiede sig mere end een Gang om, uden at han kunde gjøre sig Rede for den Tiltrækningskraft, som det simple Straatag besad.

Eftersom han mere og mere fjernede sig fra Hytten, følte han en sælsom Angst, og det var, som om Veiret forgik ham.

Haydée, som holdt Greven under Armen, deelte denne Bevægelse, og uvilkaarligt vædede Taarer hendes Øine. Begge faldt det vanskeligt at begynde en Samtale.

Undertiden mødte Haydés Blik sin Ægtefælles, og, Begge saae de uvilkaarlig tilbage efter den landlige Hytte i hvilken de havde tilbragt Natten.

Der var endnu ikke gaaet fem Minutter, førend de havde naaet deres Vogn, hvis Trin en Tjener nedslog.

Haydée steeg først ind, ikke uden at kaste et sidste Blik paa Hytten, Greven fulgte hende og vilde gjøre det Samme, men Lakaien slog hurtigt Trinet op og tilraabte Kudsken:

„Kjør til!"

Vognen rullede hurtigt henad Veien, men i det Øieblik den bøiede om for at forlade Dalen, raabte Greven med stærk Stemme:

„Holdt!"

Vognen standsede.

„Hvorfor skulle vi atter gjøre Holdt?" — spurgte Haydée Greven, der syntes at blive greben af en sælsom Uro.

„See der i Baggrunden," — sagde han, — „er det ikke Dalens beskedne Hytte, hvor vi have tilbragt sidste Nat, Haydée?"

„Jo, jeg seer det, det er den!"

Solen glimrede allerede i Horizonten, og dens Straaler forgyldte Hyttens Tag, fra hvis Skorsteen en

blaa, gjennemsigtig Røg steg op, der lidt efter lidt forsvandt i Luften.

Greven og Haydée betragtede nogle Øieblikke tause den beskedne Bolig. En uudsigelig Følelse trykkede dem, jo længere de bortfjernede sig.

„Haydée," — sagde Greven, — „troer Du, at Beboerne i denne Hytte ere rigtigt lykkelige?"

„O jo, vist meget lykkelige!" — svarede den unge Kone, idet hun undertrykkede en Taare.

Greven blev ubevægelig og holdt Øinene stedse fæstede paa Hytten, hvis Omrids tydeligt viste sig i Dalens Baggrund. Pludselig bemærkede han med Forbauselse, at sorte, tykke Røgskyer steg op af den lille Bygning. De bleve stedse stærkere, og Greven begyndte at blive urolig. Men endnu havde han ikke havt Tid iil at fatte en Beslutning, da han saae Taget styrte sammen. Et Angstskrig, som kom fra den Kant, hørtes, men man kunde her ikke see, hvem der udstødte dette Raab.

„Det brænder! Der er Ild dernede!" — sagde Grevens Tjener.

„Det er kun altfor sandt!" — sagde Greven med et Udtryk af Smerte og Deeltagelse.

„O, lad os ile disse Ulykkelige til Hjælp!" — udbrød Haydée.

„Det vilde være forgjæves!" — svarede Greven; — „Hytten er næsten allerede nedbrændt, men dens Be-

boere ere i god Behold, thi jeg hører deres Raab. Gud beskytte dem. Lad os kjøre videre!"

„O nei," — udbrød Haydée. — „De er jo god og ædelmodig, lad os ile dem til Hjælp. Den gode Kone er Moder — maaskee lider hun Mangel paa det Allernødvendigste. Kom lad os skynde os."

Greven kunde ikke modstaae Haydées Bønner, men gav efter. Idet han strakte Armen ud igjennem Vognvinduet, betydede han Postillonen at kjøre tilbage til Fodstien.

Vognen vendte om, men i det Øieblik den naaede Dalen, sprængte to Ryttere med slappe Tøiler og indhyllede i en Støvsky forbi den.

„Jesus!" — mumlede Haydée.

Greven foer uvilkaarligt sammen og forsøgte paa at see, hvem det var; men den Hurtighed, hvormed de foer forbi, gjorde det umuligt.

Ikke længe efter holdt Vognen ved Fodstien. Greven steg ud og Haydée vilde ledsage ham hen til Stedet, hvor man ganske tydeligt hørte en klagende Fruentimmerstemme.

Istedetfor Hytten, hvor Greven havde overnattet, var kun en rygende Gruushob.

„Berolig Eder, min kjære Kone," — sagde Haydée paa slet Italiensk, saasnart de havde naaet Stedet. — Tvivl kun ikke om Himlens Barmhjertighed, der er uendelig! Vi komme Eder til Hjælp!"

„Bort Elendige!" — raabte Jægerens Kone, idet hun truede Haydée med sin knytede Næve; — „Du har sat Ild paa vort Huus!"

„Min Gud, hvad er det, hun siger?"

„Sandheden — og denne Mand, denne Forbandede, der ledsager Dig, veed nok, om jeg siger Sandhed!"

„Hun har mistet Forstanden," — mumlede Haydée veemodigt, idet hun saae paa sin Mand, hvis ubevægelige Træk dannede en sælsom Modsætning til det Udtryk af Raseri, der aabenbarede sig i enhver af Fruentimmerets Træk og Gebærder.

Greven saae sig om, som om han søgte at opdage Jægerens frastødende Ansigt.

Han var her ogsaa, med den venstre Arm støttede han sig til en Træstamme, medens han holdt sin Bøsse i den høire.

„Jeg har ikke mistet Forstanden," — raabte Konen, — „o nei, jeg har ikke mistet den. Snarere synes det at være Tilfældet med Eder, thi ikke tilfredse med den Ulykke, I have anrettet, drive I Frækheden saa vidt, at I komme tilbage for at betragte Eders Værk. O, jeg veed Alt! Eders Medskyldige have talt saa høit, at jeg kunde høre dem. Jeg veed Alt, Alt!" — gjentog hun fortvivlet, idet hun stampede med Foden og rev sig i Haaret.

„Min gode Kone," — sagde Greven af Monte-Christo med sin urokkelige Koldblodighed og Alvor, — „Over-

maalet af Eders Fortvivlelse er frygtelig! Berolig Eder og forklar os, ikke Eders Ord, thi de ere Frugten af Eders ophidsede Tilstand, men hvad der er skeet."

„Nu, saa betragt denne Gruushob og denne uskyldige Skabning, der ikke har Brød mere," — svarede Jægeren, idet han ledsagede disse Ord med et vildt Blik, der snart rettedes mod det Sted, hvor Hytten havde staaet, snart mod et Barn, som laa i Nærheden af nogle Buske paa Jorden.

„Eders Medskyldige have ikke tjent Eder godt denne Gang," — vedblev Jægeren.

„Hvad siger I?" — sagde Greven med streng Mine. — „Hvilke Medskyldige mene I? Veed I, med hvem hvem I taler?"

„Om jeg veed det! Jeg skal sige Eder det," — svarede Jægeren, idet han rettede sig og traadte et Skridt nærmere.

„O, lad os gaae!" — sagde Haydée ængsteligt.

„Ti, Haydée," — sagde Greven blidt, — „lad os først høre denne Mand. Tal!"

„Dertil behøver jeg ikke Eders Tilladelse eller Eders Befalinger. Naar jeg taler, saa skeer det, fordi det behager mig saa, thi I maa vide, at det først var min Hensigt at løbe efter Eder og jage Eder en Kugle gjennem Hovedet, ligesom jeg igaar jog Eders Hest en igjennem Brystet, og naar det ikke skeer i dette Øieblik, saa er Grunden den, at I har Eders Tjenere med, der vilde

hævne Eder. Men kun Taalmodighed, den Stund vil nok komme, Imidlertid vil jeg sige Eder, hvem I er! I er en Elendig, en Skurk, der er hundrede Gange slettere! Hvad Ondt gjør jeg vel i Grunden? Jeg ligger paa Landeveien og lurer paa den Reisendes Vogn, skyder hans Hest og forhindrer ham blot i at fortsætte sin Reise i nogen Tid, og da venter jeg i min Hytte paa, at den Reisende skal træde ind og overnatte der, hvorved jeg da tjener nogle Pjastre. Men I — I kjører i en pragtfuld Equipage og sender to Ryttere forud, som slæbe et to- eller treaars Barn med sig. Disse Ryttere banke paa den bestemte Dør og forlange, at man skal optage den stakkels lille Skabning. Senere komme I selv til, I banke paa den samme Dør, man optager Eder, I komme selv frivillig, og efter nogen Tids Forløb begiver I Eder atter paa Veien, efterat I have betegnet Eders Medskyldige det Sted, hvor man, hvad I imidlertid have opsnuset, kan stjæle Ens Penge. Eders Medskyldige røve dem, tage Barnet igjen, sætte Ild paa og forsvinde, for at gjentage dette skjændige Spil et eller andetsteds! — Du seer altsaa, at jeg ikke er fra Forstanden, min fornemme Hr. Smugler!"

Greven forandrede under denne ligesaa overordentlige som uventede Tale fra Jægerens Side ikke en Mine. Han ventede endogsaa roligt, til Manden var færdig, og taug ganske stille.

„I Sandhed," — sagde han derpaa, — „kun

Tiden kan retfærdiggjøre mig mod denne ligesaa falske som vanvittige Anklage. Tillad mig imidlertid at byde Jer Midler til atter at opbygge Eders Hytte og kjøbe Brød til Eders Børn for. Forklar Jer blot og fortæl mig roligt om de Medskyldige, som I paadutter mig, og om det Barn, de føre med sig."

Med disse Ord tog Greven en med Guld fyldt Børs op af Lommen og rakte Jægeren den, om hvis Læber der spillede et foragteligt Smiil.

„Jeg takker for Eders Rundhaandethed! Jeg kjender nok de Penge, I byder mig."

„Det er falske Penge!" — udbrød Konen. — „Ja, det er falske Penge. Jeg har hørt det af Eders Medskyldiges egen Mund, da de midt om Natten sladdrede sammen."

„Behold Eders Penge, min fornemme Herre?" — tog Jægeren atter Ordet med større Eftertryk. — „Behold dem og forføi Jer andetsteds hen, hvor I er mindre kjendt end her."

„Min kjære Mand," — sagde Greven. — „I er uden Tvivl hildet i en mægtig Vildfarelse, — „jeg er Greven af Monte-Christo."

„Bort, Bedrager!" — brølede Jægeren, idet han heftig stødte Geværkolben mod Jordev. — „Bort herfra, krænk ikke ovenikjøbet Ulykkelige."

„Lad os flye, lad os flye! Disse Mennesker ere van-

vittige," — mumlede Haydée, idet hun gjorde sig Umage for at drage Greven med sig.

„Nei, min Kjære, nei. Jeg maa opdage, hvem der er Ophavsmanden til dette skjændige Væv af Løgne. Tal! I Guds Navn tal! min brave Mand! Jeg tilgiver Jer alle de Fornærmelser, hvormed I har overfuset mig, men sig mig blot, jeg besværger Eder derom, hvem de Personer vare, som I have modtaget i Eders Huus, og som have ført et Barn med sig."

„Vil I maaskee gjøre mig gal?" — skreg Markvogteren rasende, idet han spændte Hanen paa sit Gevær. — „Jeg jager Jer strax en Kugle igjennem Hovedet, dersom I ikke befrier mig for Eders Nærværelse."

„Barmhjertighed!" — raabte Haydée, idet hun stillede sig foran Greven.

„O min Gud!" — mumlede Monte-Christo med et dybt Suk, — „er det da umuligt at erholde Nøglen til denne skrækkelige Gaade?"

I alt dette laa Intet, som i Markvogterens Øine kunde bevise Grevens Uskyldighed, og det vilde derfor have været uklogt at forlænge dette Optrin. Greven af Monte-Christo hengav sig derfor i Himlens Villie og fjernede sig langsomt fra det Sted, hvor man forbandede hans Navn.

Ved ethvert Skridt saae Haydée sig forskrækket tilbage for at iagttage den frygtelige Jægers Bevægelser, som endnu holdt det spændte Gevær i Haanden.

Et Øieblik efter naaede de Vognen, som ventede dem paa Veien og derpaa strax kjørte bort.

Efterat Greven et Øieblik havde betragtet Haydées englemilde Ansigt, saae han mod Himlen, som om han vilde anraabe den om Beskyttelse. Uden Tvivl anede han, hvad der vilde skee. Da de bøiede om et Hjørne af Veien, knaldede et Skud, og Greven og hans Gemalinde hørte i næppe to Tommers Afstand fra Deres Hoveder en Kugle suse tvers igjennem Vognen.

„Jesus!" — skreg Haydée, idet hun omfavnede Greven; — „jeg vil døe med Dig."

Det eneste Middel til at undgaae en Katastrophe var Hurtighed, Greven gav derfor Postillonen et Vink, og Hestene fløi afsted i Galop. Vognen forsvandt paa Landeveien i de Støvskyer, som den fremhvirvlede. Et Par Minutter efter knaldede et Skud, men dennegang gik Kuglen i en temmelig stor Fraстand forbi.

De forskrækkede Heste fordobblede deres Hurtighed og fløi afsted omkaps med Vinden.

Niende Capitel.

Overraskelse paa Overraskelse.

Allerede fjorten Dage forend sin egen Afreise havde Greven af Monte-Christo sendt sin Intendant forud til Florents, for at denne skulde sætte et Hotel i Beredskab til ham. Mester Bertuccio havde som sædvanligt udført sit Ærinde bogstaveligt.

Et af de skjønneste Hoteller i Florents var blevet leiet og indrettet, og der manglede kun endnu en simpel Formalitet, for at Greven strax ved sin Ankomst kunde tage sit Hotel i Besiddelse.

Denne Formalitet var saa simpel, at Mester Bertuccio trods sin Erfaring og store Klogskab aldeles ikke brød sig videre derom. Han beregnede, at Greven i det Allerhøieste maatte ankomme om tre Dage, og han var netop ifærd at lægge den sidste Haand paa Indretningen af Huset, da Hotellets Eiermand kom for at tale med ham.

„De har leiet dette Hotel af mig til Greven af Monte-Christo, min Herre," — sagde han, — „og jeg havde ogsaa ifinde definitivt at overgive Dem Noglerne. Men idag har Sagen faaet en anden Gænge, og efter visse Meddelelser, som man har gjort mig om Deres Herre, vilde jeg ikke for Alt i Verden bortleie mit Huus til Greven af Monte-Christo. Følgelig vægrer jeg mig

positivt ved at undertegne Contracten, hvorved vor mundtlige Aftale først faaer Gyldighed."

Forgjæves gjorde Bertuccio Modforestillinger, forgjæves raabte han paa Uredelighed, forgjæves truede han med at gjøre sine Rettigheder gjældende. Hoteleieren holdt fast ved sin Beslutning ikke at overlade Greven af Monte-Christo, der, som han sagde, var en meget farlig Gjæst, sit Huus.

Da Bertuccio spurgte ham, hvad han meente dermed, lod han sig nøie med at blinke til ham med en Mine, der syntes at sige:

„Aa hvad, De veed det bedre end jeg!"

Derpaa dreiede han sig om, idet han rystede paa Hovedet, løb ned af Trappen og lod Mester Bertuccio i stor Forlegenhed tilbage, i Betragtning af den korte Tid han havde at raade over.

Bertuccio huskede nu paa Poniatowskys indtrængende Tilbud og gik derfor hen til ham i den Hensigt dennegang at antage det, men hvor overrasket blev han ikke, da han fandt, at den ivrige Poniatowsky var bleven Kulden selv! Han havde ingen passende Leilighed mere tilbage, hans Hotel var besat lige fra Taget til Jorden, og da Bertuccio med en Udholdenhed, der var en bedre Skjæbne værdig, haardnakket fastholdt sin Fordring, erklærede Poniatowsky ham reent ud, at han aldeles ikke brød sig om at optage Greven af Monte-Christo i sit Hotel, fordi der cirkulerede visse

Rygter om Hs. Excellence — Rygter af en saa besynderlig Beskaffenhed, at det ligefrem var umuligt at optage ham i nogetsomhelst Hotel. Men hvad var det for Rygter?

Bertuccio rettede dette Spørgsmaal til Poniatowsky, der trak paa Skulderen og vendte ham Ryggen.

Bertuccio løb nu ganske rasende til Corsini Monfort, der ligesom Poniatowsky ophobede Vanskeligheder paa Vanskeligheder og endelig erklærede, at han ikke kunde optage Greven i sit Hotel, uden at han stillede en betydelig Caution og gik ind paa endeel Betingelser i den offentlige Sikkerheds Interesse.

Bertuccio vidste ikke, om han drømte eller var vaagen. Ikkedestomindre, da Tiden var knap, besluttede han sig til at betale den forlangte Priis og tage de opstillede Betingelser under Overveielse.

En af disse Betingelser gik ud paa, at der hverken maatte stilles Lys eller Svovlstikker til Greven af Monte-Christos Disposition, men at der overalt kun maatte brænde Lamper, hvilke sidste skulde være saaledes indrettede, at Ingen uden Hotellets Folk kunde komme til den brændende Væge.

„Ih, men hvorfor alle disse Forsigtighedsregler!" — udbrød Intendanten forbauset.

„I Florents circulerer det Rygte, at Greven af Monte-Christo har lidt paa sin Forstand, og at hans Vanvid har begyndt at yttre sig ved, at han har stukket

Ild i et Palads, som han besad paa Øen Monte-Christo. Hs. Excellence har den Mani at stikke Ild paa alle de Huse, han beboer."

Forgjæves opbød Bertuccio hele sin Veltalenhed for at bevise Florentineren, at Greven af Monte-Christo besad sin fulde Forstand. Men denne holdt haardnakket fast ved sin Paastand.

Dagen forend Grevens Ankomst opdagede Mester Bertuccio til sin store Forbauselse, at en ganske besynderlig Begivenhed bidrog til at give Florentineren Ret. Rygtet circulerede nemlig i Byen, at Greven af Monte-Christo, der paa Veien til Florents havde overnattet i nogle fattige Folks Hytte, kort forend sin Afreise havde stukket denne Hytte i Brand.

Medens dette Rygte circulerede, ankom Greven til Florents.

Flere Personer af hans Bekjendtskab gik til ham for at hilse paa ham og lode sig ikke utydeligt mærke med den Medlidenhed, som den rige Fremmedes formeentlige Sindstilstand indgjød dem.

Haydée var mere nedslaaet end nogensinde før. Paa hendes yndige Ansigt, der lignede Orientens Rose, stod den dybe Sorg malet, der fortærede hende.

Som en Følge af denne sin Gemalindes beklagelige Helbredstilstand kunde Greven ikke, som han havde ønsket, strax afreise til Øen Monte-Christo, men maatte blive nogle Dage længere i Florents, end han havde troet, fordi

han tænkte, at Haydées Tilstand muligen vilde forbedre sig. Men den ulykkelige unge Moder syntes stadigt at blive svagere og svagere, og Lægerne forsikkrede, at den ringeste legemlige Anstrængelse kunde blive dræbende for hende.

Eventyret med Markvogteren havde gjort et dybt Indtryk saavel paa hendes som paa Grevens Gemyt, men opfyldt af den grusomme Smerte over at have mistet sit Barn, lagde den stakkels Moder ikke saa stor Vægt derpaa som Greven, der paa Grund af sin Aandsoverlegenhed fandt den fornødne Styrke til med koldt Blod at see Faren eller Ulykken ind i Ansigtet, hvor truende end den ene og hvor aabenbar den anden end var.

Greven tilbragte hele Natten ved Haydées Seng og grublede over de Ord, som Markvogteren havde rettet til ham. Hvem kunde de hemmelighedsfulde Personer og det Barn være, der havde overnattet hos dem? Ligeledes spurgte han sig selv, men uden at kunne finde et nogenlunde plausibelt Svar derpaa, hvem den ubekjendte Fjende var, der forfulgte ham. Skulde han fæste Lid til, hvad den hemmelighedsfulde Maske paa Ballet hos Grev Gradenigo i Venedig havde tilhvisket ham? Greven tabte sig i allehaaande Gisninger. Saameget syntes klart, at Ulykken begyndte at tynge haardt paa ham.

Han fæstede sit faste gjennemborende Blik paa Haydées Ansigt, hvis Øine Søvnen havde tillukket, og for

første Gang i sit Liv skjælvede han under Indflydelsen af en Følelse, der næppe er mulig at udtrykke i Ord.

Hvor ofte er det ikke hændet os! Ofte blive vi grebne af en Tanke, der bemægtiger sig vort hele Væsen. Vi ville udtrykke dem i det sædvanlige Sprog, men Ordene mangle os, fordi Tanken er uklar og ikke er knyttet til et bestemt Billede. Men desuagtet forstaae vi den meget godt; vi vide, hvilken Aarsag den skylder sin Oprindelse, hvilken Gjenstand den omfatter.

Greven skjælvede under Indflydelsen af disse ufrivillige Tanker — og denne Tanke var Anger.

Han følte, at Ulykken truede ham paa en saadan Maade, at det ikke vilde være muligt at undgaae dens Slag. Idet han følte sig stor og mægtig ligesom en frygtelig Kolos, der af Gud var stillet mellem Menneskene, indsaae han godt, hvor frygteligt hans Fald maatte være! Og nu angrede han at have knyttet denne uskyldige Qvinde til sin Skjæbne.

Det var dette, som Greven følte, det var dette, som han ikke havde kunnet udtrykke med Ord, hvis han havde prøvet paa at give sine Tanker Udtryk.

Greven fattede en Beslutning. Skjøndt Ulykken, der skulde træffe ham, ja, som allerede traf ham, var truende og skrækkelig, saa krævede hans Pligt dog, at han bekæmpede og modstod den, saalænge der endnu var Liv i hans Bryst! Dette vilde han ogsaa gjøre, ikke blot af

Kjærlighed til Livet, men ogsaa for den uskyldige og rene Qvindes Skyld, hvis Existents var knyttet til hans.

Det var allerede langt ud paa Natten; Greven stod op, trykkede et Kys paa den slumrende Haydées Pande og forlod hendes Soveværelse.

Der var allerede hengaaet otte Dage, siden han ankom til Florents og i al denne Tid havde han ikke en eneste Gang røget Tobak. Nu faldt det ham ind at tænde sin pragtfulde Tschibuk, for at hensynke i den indolente contemptative Tilstand, som Rosen af denne af Orientalerne saa høit skattede Plante fremkalde.

Efterat han havde stoppet sin Pibe, saae han sig om, som for at søge et Lys. Lampen var imidlertig anbragt saa høit oppe og omgivet af et fiint Messingnet, at han ikke kunde komme til Lyset. Efterat han havde overbeviist sig herom, aabnede han Døren og begav sig ind i Sideværelset, hvor han troede at finde en af sine Folk, thi ifølge en for længe siden givet Befaling, skulde en Tjener stedse opholde sig i det Værelse, der stødte op til Grevens.

Her befandt sig ogsaa virkelig en Neger, der paa orientalsk Viis sad paa Tæppet og syntes at være falden i Søvn.

Greven vækkede ham, hvorpaa han sprang op som et Lyn.

„Ild, Ali!"

Negeren bukkede og gik ind for at adlyde.

Et Øieblik efter traadte han igjen ind og gjorde allehaande Gebærder med Armene, som om han var stum.

„De ville ikke give Dig nogen Ild, Ali?“ — sagde Greven, der forstod sin Negers Pantomime,“ — „maaskee have de ikke forstaaet Dig rigtigt.“

„O, jo,“ — sagde Negeren med et Tegn.

„I saa Fald vil jeg selv gaae derefter; naar jeg er i Europa, saa finder jeg mig i den uhøflige Maade, hvorpaa man behandler en Gjæst paa de offentlige Hoteller.“

Med disse Ord forlod Greven Værelset og gik igjennem Corridoren, hvor han, efterat han var kommen nogle Skridt videre frem, saae Lys i et lille Cabinet, hvis Dør han stødte op.

„Jeg beder om Undskyldning,“ — sagde Greven paa Italiensk, idet han traadte ind i Cabinettet, der var meubleret som et Contoir, og hvor en af Hotellets Opvartere befandt sig.

„Hvad ønsker De?“ — spurgte Tjeneren uden at reise sig op fra sin Stol.

„De staaer vel i Hotellets Tjeneste, min Herre?“

„Ja, og det er Skik og Brug, at En vaager her om Natten, især naar der er ganske specielle Grunde dertil.“

„Denne Indretning er i og for sig ganske fortræffelig, og jeg forlanger ingenlunde at lære de ganske specielle Grunde at kjende, der kunne have givet An-

ledning dertil. Jeg kommer ganske simpelthen for at tænde min Pibe, fordi mine Tjenere have glemt at sætte et Lys ind i mit Værelse.

„Og vil De røge her i min Nærværelse?" — spurgte Opvarteren.

„Hvortil dette Spørgsmaal?"

„Fordi jeg ellers ikke vil tillade Dem at tænde Deres Pibe,"

„De vil ikke tillade det? De veed ikke, hvad det er De siger."

„O, jeg veed ret godt, hvad jeg siger, min Herre," — sagde Tjeneren, idet han reiste sig op.

„Hvad skal det da betyde?"

„Det skal betyde, at De ikke maa forlade dette Cabinet med Ild i Deres Pibe."

„Er det da forbudt i Florents at røge Tobak?"

„Nei, aldeles ikke, min Herre. Jeg har Intet imod, at De røger Deres Pibe, men blot, at De gaaer herfra uden forinden at have slukket den."

„Jeg kan forsikre Dem, at det er den interessanteste Conversation, som jeg nogensinde har havt i mit Liv," — sagde Greven, idet han tændte sin Pibe og gav sig til at røge. Godnat! Jeg gaaer nu tilsengs."

„De forlader ikke dette Værelse," — svarede Tjeneren, idet han lukkede Døren ilaas.

„Uforskammede!"

„De forlader ikke dette Værelse! Jeg beder om

Undskyldning, men jeg kan ikke tillade Dem at forlade dette Værelse med Ild i Deres Pibe."

„Sandsynligviis sover De halvt indeni, — Søvnen yttrer ofte den samme Virkning paa Menneskene som Vinen og gjør dem forstyrrede i Hovedet — men allige-vel har jeg ikke Taalmodighed nok til længer at taale Deres Tilstand. Det kjeder mig tilsidst! Gaa iforveien, min Herre!"

Med disse Ord greb Greven Tjeneren sagte i Skulderen og søgte at skyde ham bort fra Døren, men Florentineren klamrede sig fast til begge Sider af Dørkar-men og lod sig ikke rokke af Stedet.

„Nuvel, jeg seer at De har foresat Dem at gjøre mig vred!"

„Og De, De vil overtræde de Betingelser, som vi have stillet Dem, da Deres Intendant leiede disse Væ-relser til Dem."

„Og hvad er det for Betingelser?"

„Den vigtigste er, at der ingen Ild maa være i Deres Værelser, ikke engang til Brug for Deres Pibe."

Greven opslog en høi Latter.

„Og hvis De prøver paa at gaae herfra med Ild i Deres Pibe, saa trækker jeg i denne Snor, og strax vil der komme mig nogen tilhjælp."

Greven hørte med Forbauselse paa Florentineren og var nysgjerrig efter at vide, hvad alt dette skulde betyde.

„Og tør man spørge, hvad der har givet Anledning til disse Betingelser?"

„Det veed jeg ikke, min Herre, jeg følger kun de Befalinger, der ere bleven mig givne."

„Er man bange for Ildsvaade?"

„Jeg troer det, min Herre; Sligt skeer imidlertid ved en ubetydelig Skjødesløshed. Jeg har ladet mig fortælle at som en Følge af en saadan Skjødesløshed er det lille Huus paa Veien til Florents, hvori de for faa Dage siden overnattede, aldeles afbrændt."

„Og hvoraf veed De det?" — spurgte Greven ligesom lynslaaet.

„Eieren af Huset er Jæger og leverer Vildtet til vort Hotel?"

„Men man maa dog have Tillid til Menneskene."

„Tillid! til enkelte Mennesker, jo!" — afbrød Florentineren ham — „men til andre ikke —"

„Saa mistroer De mig altsaa?"

„Ingenlunde, min Herre, men Forsigtighed kan ikke skade."

Greven forstod nu Alt. Han begreb, at man hemmeligt beskyldte ham for Brandstiftelse, men da Politiet hidtil havde ladet ham i Ro, saa kom han til den Slutning:

„De anse mig blot for vanvittig og behandle mig derefter."

„Vel an," sagde Greven roligt, idet han bankede

sin Pibe ud. — „Imorgen vil jeg forlange en omstændeligere Forklaring over alt dette. Imidlertid ønsker jeg Dem Godnat!"

Oppvarteren bukkede ærbødigt og Greven forlod Værelset. Han kunde næsten ikke sove den øvrige Deel af Natten. Ulykken forfulgte ham i Hælene.

„O!" — mumlede han rasende. — „Jeg maa lære den Fjende at kjende, der saaledes forfølger mig."

Den følgende Morgen lod Greven sin Intendant kalde og hørte med fremhyklet Ligegyldighed af hans Mund Alt hvad den tro Tjener af Ærbødighed og Discretion havde lovet at fortie ham indtil dette Øieblik. Der gaves intet andet Middel til at vise, hvor ugrundet det om ham circulerende Rygte var, end at underkaste sig Tidens uigjendrivelige Prøvelse. Denne gik sin Gang, og Greven nærede det Haab at tvinge Intriguen til at strande, som man paa en saa hemmelighedsfuld Maade havde spundet imod ham.

Efter en Maaneds Forløb, og da Haydée følte sig mere rask, besluttede Greven at afreise til Pisa, hvor Haydée skulde forblive, medens han selv vilde begive sig til Øen Monte-Christo.

Forberedelserne vare som sædvanligt snart trufne. Fire Dage iforveien var Bertuccio allerede afreist, efterat have afsluttet alle Regninger med Cassini, og Greven steg med Haydée under Armen ned af Trappen i Hotellet for at stige i den Vogn, der ventede paa ham for at bringe

ham til Quaien, hvor han vilde indskibe sig i en Barke og med denne seile ned af Floden.

En Time efter, da Baaden allerede var langt fra Byen, naaede pludselig den dumpe Klang af Stormklokken, der forkyndte en Ildebrand, Greven af Monte-Christos Øren.

Greven dreiede sig forskrækket om i den Retning, hvor Byen laa, og saae med Forfærdelse paa en tyk sort Røgsky, der steg op fra en stor Bygning.

„Hvor troer I, at denne Ild er, mine Venner?“ — spurgte han Baadsfolkene.

„Jeg tør gjøre min Ed paa at det er Hotel Cassini, der brænder!“ — svarede den Ene, efterat han længe opmærksomt havde betragtet den Retning, hvori Ildebranden viste sig.

„O,“ — mumlede Haydée — „man skulde næsten troe, at vi lade Ulykken blive tilbage overalt, hvor vi komme hen.“

Imidlertid stødte Bertuccio i Pisa paa næsten uovervindelige Vanskeligheder for at forskaffe sin Herre en Bolig, og der blev snart ikke Andet tilbage for ham end at kjøbe et Huus.

Ved denne Plan blev han staaende. De Formaliteter, der udkrævedes til Udførelsen af samme, optoge imidlertid mere Tid, end han havde troet, og da Greven af Monte-Christo steg i Land i Pisa, havde han trods sin umaadelige Rigdom intet Tag over Hovedet.

Der blev ikke Andet tilbage for ham end under et fremmed Navn at tage ind i et Hotel, men paa hans Pas stod ganske tydeligt: „Grev de Monte-Christo" — og forresten var hans Signalement jo almindeligt bekjendt! Alle vidste, at der gaves „en Mand af Middelstørrelse, kraftigt bygget, med melancholske Træk, sorte Øienbryn og Haar, sorte lynende Øine og en tynd lige Mund", der reiser i Selskab med en en ung, smuk og zart Dame, og at denne Mand ikke var nogen Anden end Greven af Monte-Christo. Følgelig var det umuligt at gjøre Brug af den ovennævnte Udvei.

Greven og Haydée stode paa Quaien foran Bertuccio, der havde ventet dem her.

„Altsaa gives der i Pisa ingen Bolig for mig, Monsieur Bertuccio?" — spurgte Greven, der havde taget Intendanten tilside.

„Jeg sværger paa, at jeg har gjort alt Muligt —"

„Har De ikke budt det Dobbelte?"

„Det Tre- og Firedobbelte," — svarede Bertuccio.

„For Djævlen! De er meget ødsel, Herr Intendant, — det er ikke ret," — svarede Greven i en forstilt spøgende Tone og saae sig omkring med en adspredt Mine.

„Nu, min Ven," — sagde Haydée, idet hun traadte hen til dem — „hvor skulle vi gaae hen?"

„Det vil Mester Bertuccio sige os, thi han alene veed det. Han havde allerede betegnet mig Huset, men

nu fortæller han mig, at han igjen fuldstændigt har glemt det."

„Herr Greve —"

„Velan, Monsieur Bertuccio, forhør Dem lidt bedre derom, og medens vi gjorde os en lille Spadseretour, saa bring Sagen i Orden. Jeg ønsker, at De venter mig her om en Time paa det samme Sted."

Med disse Ord gjorde Greven en Gestus med Haanden og forlod Bertuccio, idet han bød Haydée Armen.

Intendanten var ganske bestyrtet. Han vidste, at naar Greven sagde: Jeg ønsker det, saa maatte han for enhver Priis adlydes, men han vidste ikke, paa hvilken Maade han skulde udføre sin Herres Villie.

Bertuccio dreiede sig om og forsvandt i en af Gaderne. Tre Qvarteer efter kom han aandeløs tilbage til det samme Sted, hvor Herren havde forladt ham. Intendantens blussende men tilfredse Ansigt forraadte, at han, skjøndt ikke uden nogen Møie, havde opfyldt sit Hverv.

Kort efter kom ogsaa Greven og Haydée tilbage. Bertuccio skyndte sig at føre dem til et lille Huus ikke langt fra Quaien, hvor det var lykkedes ham at leie tre Værelser til Haydée og hendes Gemal.

Greven havde til Hensigt ufortøvet at indskibe sig til Den Monte-Christo og havde til den Ende allerede fragtet et Fartøi.

En overordentlig Begivenhed tvang ham imidlertid til at afreise lidt tidligere, end han havde tænkt, nemlig allerede den paafølgende Dag.

Det var midt om Natten, da Greven af Monte-Christo pludselig blev vækket af en frygtelig Larm paa Gaden lige udenfor hans Vinduer. Han sprang op for at forhøre sig om Aarsagn til denne Allarm. Men i samme Øieblik, som han aabnede Døren, lød igjennem hele Huset fra de forskrækkede Beboeres Mund det frygtelige Raab: „Brand! Brand!"

En kold Sved brød frem paa Edmund Dantes' Pande. Han ilede hen til Haydées Seng og vækkede hende, idet han opfordrede hende til at staae op og flygte.

Medens Haydée skjælvende klædte sig paa, fyldtes Værelset med en Mængde Folk, der trængte ind bevæbnede med Øxer og Vandspande. Dørene faldt under Øxehug. Alle skrege, løb og arbeidede uden Orden og i en skrækkelig Forvirring mellem hverandre, kun besjælede af den uklare Hensigt at sætte Skranker for Ildens videre Omsiggriben.

En af de Døre, som førte til Grevens Værelser, var sprængt under Øxens Slag. Man saae nu Træværket i lys Lue, hvilken forplantede sig til Taget. Ildebranden var heftig og greb paa en frygtelig Maade hurtigt om sig samtidigt paa to Punkter i Huset. I det første Øieblik af dette tumultuariske Optrin, dette frygte-

lige Maleri, der syntes at være malet af Satans egen Haand, bekymrede Ingen sig om Greven, Ingen søgte efter ham, Ingen nævnede hans Navn. Med Haydée i sine stærke Arme, ilede han hurtigt igjennem Røg og Flammer ned af Trappen.

„O, min Gud!“ — udbrød han, — „hvem er den Fjende, som saa utrætteligt og ubarmhjertigt forfølger mig? Lad ham træde frem for mig, dette Menneskет eller rettere denne forbandede Dæmon, der har svoret min Undergang.“

Greven stod nede paa Gaden; efterat han uophørligt havde arbeidet sig igjennem den levende Masse, som bevægede sig udenfor den brændende Bygning, naaede han hen til en lille eensom Plads, hvis Huse vare belyste af Skinnet fra den nære Ildebrand. Her blev han staaende, satte Benet op paa en Hjørnesteen, og lod den afmægtige Haydée hvile derpaa.

„Menneske eller Djævel!“ — mumlede han rasende og tænderskjærende. — „Hvem Du end er — saa viis Dig, tal og sig, hvad Du vil mig! Ved den Gud, der har skabt Verden, ved Satan fra Helvede — ved Alt, hvad der for Dig kan være helligt eller forbandet — træd frem og tal!“

„I Grotten paa Monte-Christo!“ — svarede en skingrende Stemme, ved hvis Klang Greven følte sig gjennemiisnet af en panisk Skræk.

Ende paa femte Deel.

Dødningehaanden.

Roman

af

F. Le Prince.

Fortsættelse af Romanen:

Greven af Monte-Christo,"

af

Alexander Dumas.

Sjette Deel.

Kjobenhavn.

Udgivet og forlagt af Boghandler A. Levy.

Trykt hos J. Davidsen.

1856.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Capitel.

Den menneskelige Forfængelighed.

Edmund Dantes seilede ufortøvet til Øen Monte-Christo. Haydée ledsagede ham, men han vilde stige alene i Land for at begive sig til Grotten.

Efterat man havde tilbragt en Nat paa Havet og omseilet Øen Elba, løb Skibet uden ringeste Ulæmpe ind i Bugten ved Øen.

Det mørke, majestætiske Syn af disse Klipper, hvis Spidser vare forgyldte af Morgenrødens Straaler, og som før var forekommet Greven saa skjønt, syntes nu at indgyde ham en ubestemt Frygt og opvakte hos ham en vis Beklemmelse, som han ikke kunde forklare sig.

Øen syntes mere øde end nogensinde, dens Klipper mere nøgne og deres Udseende mere vildt.

Saasnart Skibet havde sat sin Baad ud, afventede Greven med Begjærlighed det Øieblik, da han skulde stige iland, og stirrede imidlertid opmærksomt ind i det

Indre af Øen, for at see, om han ikke der kunde opdage en menneskelig Skikkelse.

Men der var ikke den mindste Skygge af en saadan at opdage. Det var knap, at man saae Skikkelsen af en vild Ged, som kom tilsyne paa Klipperne og atter opskrækket forsvandt ved det ringeste Vindpust.

Mørket brød kort derpaa frem, og efter den lette Vind fulgte den fuldkomneste Stilhed og Roligheд, der glattede Havets Overflade, som om det skulde tjene Maanen til et Speil.

Greven havde bemærket, at intet andet Fartøi nærmede sig Øen, men alligevel var Øen ikke saa forladt, som det lod til. Trods det klare Maaneskin blev der tændt nogle Blus paa Øen. Det største af disse Blus var antændt paa den høieste Klippe. De andre brændte paa forskjellige høie Punkter langs med Stranden. Der var i Alt syv Blus.

Efterat Greven nøie havde lagt Mærke til den Retning, hvori disse Blus vare antændte, kom han til det Resultat, at de sandsynligviis vare tændte, for at betegne ham det Sted, hvor hans Søns Udløsning skulde finde Sted. Han tog Afsked fra Haydée, men forlod hende først, efterat han havde omfavnet hende tre eller fire Gange, som om han aldrig mere skulde gjensee hende.

Den stakkels Kone, der var vant til blindt at adlyde denne Mand, hvem hun elskede, og som var hendes

Ægtefælle, vovede ikke at gjøre ham imod, efterat hun en Tidlang havde urgeret ¡paa at ville ledsage ham ind i det Indre af Øen. Greven vilde gaae alene i Land, og han udførte sin Beslutning.

Uden noget andet Vaaben end et Par gode engelske Pistoler og ganske alene begyndte han at stige op af den steile Klippe, idet han rettede sig efter Skinnet af de hist og her antændte Blus.

Et Qvarteerstid efter havde han allerede passeret fire af disse Blus, og da han endnu kun bemærkede tre af dem, saa troede han nu at maatte være i Nærheden af det Sted, hvor man ventede ham.

Han saae sig omkring som for at orientere sig, og idet han med Øinene maalte den Høide, hvori han befandt sig over Havets Niveau, og derpaa sammenlignede denne Høide med den, hvori Indgangen til Grotten befandt sig, kom han til det Resultat, at han, hvis han endnu gik et Par hundrde Skridt videre i samme Retning, vilde komme til den Grotte, som han for flere Aar tilbage med saamegen Begjærlighed havde opsøgt.

Efterat han havde gjort denne Beregning, ophørte han at rette sig efter Blussene og slog ind paa en ham bekjendt Fodsti, der gik spiralformigt opad, saa at han ad denne Vei ankom nogle Minutter senere til Indgangen af Grotten.

Dette var ganske rigtigt Stedet, hvor man ventede Greven.

Det sidste Blus, det, som beherskede alle de andre, brændte under den forkullede og sværtede Portal af den underjordiske Grotte. Greven blev staaende og bemærkede med Uro den forfaldne Tilstand, hvori denne prægtfulde Portal for Øieblikket befandt sig, der var bleven opført i byzantisk Stiil under hans Veiledning. Det Indre af Grotten var belyst med en paa en af Væggene anbragt Fakkel.

Greven steg ned af Trappen, der nu var bevoxet med Mos, og som syntes i en saare lang Tid ikke at være bleven betraadt af nogen menneskelig Fod.

Hans Forbauselse voxede, da han bemærkede Tilstanden i det Indre af Grotten. Murene vare nogne, Loftet sværtet af Røgen, paa Gulvet laae forkullede Træstykker, blandede med Gruus, adspredte omkring.

Tre skjønne Statuer af orientalsk Marmor, der forestillede Oldtidens tre berømte Courtisaner, Messalina, Cleopatra og Phryne, stode sværtede af Røgen midt imellem denne Ødelæggelse, hvortil deres Holdning dannede en besynderlig Modsætning.

Af alt det Skjønne og Prægtige, som denne Grotte tidligere indeholdt, var der nu næsten intet Andet tilbage end disse halvt ødelagte Statuer, ligesom for at vise, at ethvert Menneske fortæres af Lidenskabernes Ild, naar han ikke forstaaer at beherske dem.

For første Gang i sit Liv følte Greven, at Fortiden hvilede tungt paa ham. Han foer sig med Haanden

over Panden, ligesom for at bortjage en pinlig Vision. Derpaa saae han sig om, ligesom for at overbevise sig om, at han var alene, og udstødte uvilkaarligt et Skrig af Forbauselse, da han paa Væggen læste følgende Ord, der vare skrevne med Kul:

„Giver de Fattige tilbage, hvad der tilhører de Fattige. Den Dødes Haand er hævet mod Edmund Dantes, den falske Ven, den grusomme Elsker, den blodtørstige Barnemorder!"

Et Øieblik blev han staaende som rodfæstet til Stedet og fæstede Øinene paa disse besynderlige Ord, hvis Betydning ikke strax blev ham klar, men hvis Udtryk forekom ham skrækkelig. Den Blanding af Overraskelse og Skræk, der udtalte sig i Edmund Dantes Ansigt, havde kunnet tjene en Titian til Model af Belsazar, da den ubekjendte Haand under Gjæstebudet skrev de truende Ord paa Væggen, der forkyndte hans og hans Riges Undergang.

Efterat det første Øiebliks Overraskelse var forbi, læste Edmund Dantes for anden Gang de skjæbnesvangre Ord og søgte at gjætte den moralske Betydning, der laa deri. Edmund Dantes Aand var imidlertid ikke i dette Øieblik istand til at foretage denne kolde, strenge Prøvelse. For at Mennesket kan bedømme sig selv, maa Lidenskaben, der fortærer hans Indre, slumre, og han maa ikke tænke paa sine personlige Fjender.

Edmund Dantes' aandelige Tilstand var imidlertid ikke af denne Art. Han var Fader, man havde berøvet ham hans eneste Barn, og et saadant Slag er knusende nok for en Faders Kjærlighed. Han var urolig og bekymret, og følgelig kunde hans Hjerte ikke slaae med den Ro, som Mennesket behøver, der vil være en dyb Tænker og upartisk Moralist.

„O, min Gud!" — udbrød han, — „hvilken skrækkelig Fordømmelsesdom! I hvilken Henseende har jeg været en grusom Elsker, en falsk Ven — en —"

„Fuldend! fuldend! om Du kan!" — lød en skingrende Stemme fra det Indre af Grotten.

Greven lagde uvilkaarligt Haanden paa Kolben af en af sine Pistoler, men slap den strax igjen og lagde saa roligt som muligt Armene overkors paa Brystet.

Foran ham stod Benedetto, indhyllet i en neapolitansk Kappe og med Ansigtet bedækket af en sort Silkemaske.

„Hvem er De?" — spurgte Greven stolt.

„Hvad gjør det til Sagen, naar jeg kun er istand til at besvare Dine Spørgsmaal," — svarede Benedetto.

„Men mit Ansigt er ubedækket, og jeg er overbeviist om, at De ikke vil spille en Carnevalsscene med mig. Imidlertid, lad det skee, som De vil. Hvad jeg har at sige Dem, er meget simpelt, thi jeg kjender temmelig nøie, hvorledes man skal behandle Folk af Deres

Profession. Hvormeget forlanger De for at udlevere et i Venedig stjaalet Barn?"

„Intet, Greve af Monte-Christo."

„Hvad! Intet? Vil De maaskee faae mig til at troe, at jeg kan vente en saa overordentlig Ædelmodighedsact af Dem?" — spurgte Greven med et foragteligt Smiil.

„Nei, min Herre, De vilde ikke selv troe paa en Ædelmodighedshandling, thi De har aldrig været ædelmodig. Man forudsætter ikke Dyder hos Andre, som man ikke selv besidder. Jeg vil overbevise Dem om, at De er opfyldt af Forfængelighed, fordi De troer at være istand til at betale Deres Sons Løsepenge."

„Jeg forsikrer Dem, at De kan forlange saameget De vil," — svarede Greven stolt.

„Men saa er De jo en Gud, der kan give mig Alt."

„Nei, men dog har denne Gud gjort mig til det mægtigste Menneske paa denne Jord for at dømme de andre Mennesker og straffe dem, som de fortjene."

„Godt, i saa Fald forlanger jeg —"

„Tal."

„Ni hundrede Millioner."

„Denne Sum overstiger de existerende Forhold i Verden. Jeg har allerede sagt Dem, at Gud har givet mig Magt til at dømme Menneskene, men ikke til at kjøbe Nationerne."

„Med eet Ord, De erklærer, at De er fattig, efterat De har forsikkret mig, at Gud har gjort Dem almægtig! O, ti, Edmund Dantes! Hvem er Du, at Du vil domme og straffe andre Mennesker? Nævn mig en eneste Dag, hvor Du ikke har handlet under Tilskyndelse af den Lidenskab, der beherskede Dig, hvor Du ikke lod Dig forblinde af de falske Slutninger, som Du gjorde? Den Guldnøgle, som Gud har givet Dig for at indtræde i Verden, som det behagede Dig, har Du misbrugt. Retfærdighedens Sværd, som blev lagt i Dine Hænder for at straffe, have Dine skjælvende Hænder ikke forstaaet at føre. Nu knuser Gud Dig! Bøi Din stolte Pande for Forsynets alvise Beslutninger!"

Edmund indsaae, at han ikke havde med en almindelig romersk Bandit at gjøre.

„Siig mig, er Du den samme Mand, som talte med mig i Paladset Gradenigo i Venedig?" — spurgte han.

„Jeg veed ikke, hvad Du vil sige dermed," — svarede Benedetto.

„Jeg spørger, om Du er det Menneske, som har forfulgt mig siden min Tilbagekomst til Europa? Er Du min Søns Røver? Brandstifteren, som har betegnet min Vei fra Mantua til Pisa med Skræk og Rædsel? Er Du Capitain paa Yachten „Stormen"? Tal i Himlens Navn. Her staae vi ligeoverfor hinanden — hvem er Du og hvad forlanger Du af mig?"

„Jeg vil fortolke Dig, hvad her staaer skrevet," — svarede Benedetto, idet han med Fingeren pegede paa Indskriften paa Væggen.

„O, min Søn," — mumlede Greven ved sig selv, idet han trykkede Haanden mod sit Hjerte og knuste en Taare.

„Edmund Dantes," — sagde Benedetto i en rolig Tone, — „da jeg en Dag steg i Land i Marseilles Havn, saae jeg en Kone knæle for min Fod; paa hendes Ansigt stod Hunger og Fortvivlelse malet. Denne Kone løftede sine Hænder op imod mig og raabte: „Skjænk mig for Himlens Skyld en Almisse! Den Ulykkelige havde tilhørt en Mand, som elskede hende, og som var ansat ved den franske Armees Generalstab. I dette Ægteskab havde hun født en Søn, som levede fjernt fra hende!

„Da denne Kone levede lykkelig i sin Søns og sin Ægtefælles Midte, begyndte Du at berede hendes Undergang, og Ulykken var ikke seen til at række Dig Haanden dertil.

„Husker Du den skjønne Mercedes? Husker Du hendes første Elskede, Edmund Dantes? Hun blev Enke, hun saae sig sin Søn berøvet, som gik til Afrika for at afvaske den Plet, der hvilede paa hans Faders Navn. Denne Kone har lidt saameget, som en Qvinde formaaer at bære! Hun blev endogsaa efter sine bittre Lidelser tilsidst Offret for Hunger og Mangel for ret at

krone Dit djævelske Værk. Du har saaledes været grusom i Din Kjærlighed, Edmund Dantes. See nu, hvorvidt Din Forblindelse har ført Dig.

„Enhver anden Mand vilde have tilgivet, for at den Qvinde, han endnu elskede, kunde være bleven lykkelig. Enhver Anden vilde have været ædelmodig og fulgt Guds Ord: Tilgiv Dine Fjender, dersom Du vil, at Gud skal tilgive Dig. Edmund Dantes, jeg kan forsikkre Dig, at General Morcerfs Hustru endnu stedse elskede Dig, at hun kun tænkte paa Dig, naar hun hvilede sit Hoved ved hans Bryst. For Din Skyld har hun vædet sin Brudekrands med Taarer, og hvorledes har Du gjengjældt hende denne Længsel, denne Kjærlighed?

„Forlangte Du maaskee," — vedblev Benedetto, — „at den ulykkelige Catalonierinde skulde være fordømt til en evig Enkestand, selv uden i Virkeligheden at have tilhørt Dig? Hun har begrædt Dig og ventet i aareviis, men Du kom aldrig tilbage. Hun har troet, at Du var død, og derfor har hun holdt sig for fri og ubunden og troet at hun kunde tilhøre en anden Mand. Du har været forfængelig, vanvittig og grusom.

„Vil Du nu vide, hvorfor jeg beskylder Dig for at være en falsk Ven? Husker Du Albert Morcerf? Erindrer Du den Tid, da Du, idet Du udgav Dig for hans Ven, lokkede ham til Dig og besnærede ham liig en Slange, der omsnærer sit Offer? Husker Du, hvorledes Du rugede over Midler til at styrte ham i Armod, me-

dens han i Tillid til Dit Venskab trykkede Forræderens Haand, som dødeligt skulde saare ham?

„Mindes Du den Aften i Theatret, da den Ulykkelige afsøkede Dig en Erklæring, samt den Maade, hvorpaa Du svarede ham?

„Kaldes dette ikke at være en Forræder over alle Forrædere? Edmund Dantes, hvor er Din Religion, Din Gud og Din Tro?

„Hvilke Leveregler fulgte Du ved disse Retfærdighedens Gjerninger? Hvilke vare de guddommelige og menneskelige Love, som kunne frigjøre Dig for denne Forbrydelse?"

„Elendige," — skreg Greven rasende, — „hvo er Du, der vover at tale saaledes til mig? Hvem er Du, som anklager og fordømmer mig, som om Du var en Gud?"

„Jeg er Herrens Udvalgte, som paa denne Jord skal udøve Retfærdighed mod Dig," — svarede Benedetto. — „Jeg er den, som nu griber Sværdet, hvilket Du forsmaaede for at tage Din Tilflugt til Gift og Snigmord! Hør mig altsaa, thi Du har endnu ikke hørt Alt, hvad jeg vil sige Dig. Jeg vil nu forklare Dig, hvorfor jeg anklager Dig for at være en ubarmhjertig Bøddel og en blodtørstig Barnemorder. Husk paa Hr. de Villefort, husk paa den lille Eduard — husk paa hans Moder."

„Ja," — udbrød Greven, — „Alle ere offrede, for

at forsone min gamle Faders Skygge, som paa Grund af Villeforts Forræderi døde af Hunger og Elendighed! Kjender Du den Kjærlighed og Agtelse, som jeg helligede hans graae Haar? Veed Du, hvilken Fortvivlelse der bemægtiger sig en god Søn, naar man siger til ham: Din Fader er langt fra Dig død af Hunger? Og endnu større maatte denne Fortvivlelse være, da dette ikke var skeet langtfra mig og da han kun boede to Skridt borte fra det Fængsel, hvori jeg levede, og i hvilket Kongens Procureur indespærrede mig, saaledes som man indeslutter et Liig i en Begravelse. Kjender Du asie disse Rædsler eller formaaer Du at gjøre Dig et Begreb derom?"

„Jeg har oplevet endnu ganske andre! Jeg har seet min Fader i Vanvidets sidste Stadium," — svarede Benedetto; — „jeg har seet ham lide ved Siden af mig, efterat han med stedse høiere stigende Rædsel havde seet Familie forsvinde omkring sig!"

„Store Gud, hvem er Du?"

„Hvad Magt ligger der derpaa? Jeg er Din Dommer og vil være Din Bøddel. Hør mig og skjælv, thi Du vil høre Din Dom."

„Er Du maaskee et andet Menneske end jeg, at Du saaledes kan fordømme mig? Er Dit Hjerte frit for Lidenskaber, at Du roligt kan bedømme mine?"

„Ja", — svarede Benedetto med et medlidende Smiil. — „Jeg har været en Morder, jeg har været en

Atheist, og jeg har angret. Jeg troer paa Gud, og Gud har tilgivet mig."

„Men hvorledes har Du faaet denne Tro, hvoraf veed Du, at Gud har tilgivet Dig?"

„Jeg vil fortælle Dig det: Midt under en frygtelig Storm, som Mørket og et skrækkelig Uveir gjorde endnu forfærdeligere, midt under Bølgernes Larm, der omtumlede mit skrøbelige Fartøi, laa jeg paa Knæ og udbrød „O Gud, Verdens Skaber! O Jesus, Guds eenbaarne Søn, der led Døden for mig og alle Mennesker, jeg troer paa Dig og Din Retfærdighed. See, jeg er paa Veien for at opsøge Edmund Dantes, hvem jeg vil fravirke Alt, hvad der er ham kjærest, det Ene efter det Andet. Hvis Du ikke tilgiver mig, hvis Du fordømmer min Handlemaade, saa befal, at Bølgerne skulle opsluge mig, eller send Dit Lyn for at dræbe mig!" Med disse Ord sprang jeg ned i en lille Baad, kun ledsaget af en eneste Mand, og overgav mig saaledes i Stormens og Bølgernes Vold! Den følgende Dag troede jeg med Tillidsfuldhed paa mine Handlingers Retfærdighed, og nu, ee, nu staaer jeg Ansigt til Ansigt ligeoverfor Dig! Overalt, hvorhen jeg er kommen, har jeg hørt et Skrig, der fordømmer Dig. Paa Havet Albert Morcerfs Nødskrig, hvem jeg reddede fra Skibbruddet. Paa Landet den vanvittige Mercedes' ulykkelige Skjæbne. — Erkjend derfor, at Himlen har forladt Dig, erkjend denne Sandhed, saamange Kjendsgjerninger maa bevise Dig!

„Da jeg optraadte i Dit Palads i Venedig, gjenkjendte Du ikke i mig Maſken fra Slottet Gradenigo. Du ſagde ikke Nei til den Opfordring, ſom jeg rettede til Dig om at bringe Din Søn til de Fattiges Gjæſtebud. Da Du ſenere paa Veien fra Mantua til Florents tilbragte Natten i den Hytte, hvortil et ſimpelt Tilfælde havde ført Dig, ſom om Gud havde villet gjøre det aabenbart for mine Øine, at Du virkelig var fordømt, ſtod Du ved Buggen, hvor to Børn ſov, og Du gjenkjendte i det ene ikke Din egen Søn!"

„Ha!" — udbrød Greven ligeſom lynſlaaet.

„Erkjend derfor, at Himlen fordømmer Dig, Elendige, og vær overbeviiſt om, at de Øieblikke, hvori Du troer Dig ſtor og begeiſtret, kun ere en vanvittig menneſkelig Forfængelighed! Bødde! uden Barmhjertighed, har Du nogenſinde forſtaaet at tilgive? I Din ſtrækkelige Hævngjerrighed ſammenblandede Du den Skyldige med den Uſkyldige. Vel an, Tabet af Din Søn ſkal betale Eduard Villeforts Blod."

„Men er det mig, der har myrdet dette Barn?" — udbrød Greven.

„Ja, alle de Forbrydelſer, ſom Villeforts Gemalinde begik, bærer Du Anſvaret for."

„Hvorfor? Tal!"

„Jeg kan ikke, thi der gives en Hemmelighed mellem Gud og Dig, ſom jeg ikke kan afſløre. Men hvis jeg ikke taler ſandt, hvis Du ikke bærer Anſvaret for denne

Kones Forbrydelser, saa erklær, at det er Usandhed, i den Guds Paasyn, der hører os."

Greven lod sit Hoved synke ned paa Brystet og taug.

„Velan," — sagde Benedetto, — „Du tilstaaer altsaa, at Du har feilet, Du vil ogsaa indrømme Guds Retfærdighed! Den umaadelige Rigdom, som han havde lagt i Dine Hænder, skulde Du have uddeelt blandt de Fattige og ikke gjort Brug af den for at omgive Dig med den Luxus og Pragt, som Du udfoldede i Europa lige-overfor Nøden og Elendigheden! See, kast et Blik om-kring Dig, alle de Skatte, som der fandtes her, har min Haand allerede uddeelt blandt de Fattige, og de, som Du endnu besidder, skulle gaae samme Vei."

„Nu vel," — sagde Greven; — „tag min Rigdom, men giv mig min Søn tilbage."

Benedetto opslog en skraldende Latter.

„Din Søn vil Du aldrig mere faae at see," — svarede han. — „Dødningehaanden har taget ham fra Dig. En Hemmelighed, saa dyb som Gravens, hviler nu over hans Fødsel."

„Død og Fordømmelse! Dit Liv er mig Borgen for hans."

Og Greven traadte bleg af Skræk nærmere hen til Benedetto og spændte Hanen paa sine Pistoler.

„Fyr, jeg har mere Tillid til Gud end til Dig."

„Vanvittige," — raabte Greven, idet han baade

græd eg lo, som om han selv havde mistet Forstanden, og kastede begge Pistolerne langt bort fra sig, saa at de gik af som en Følge af det voldsomme Slag. — „Menneske eller Djævel, Du fatter ikke, hvad jeg lider, thi Du er ikke Fader og kan ikke vide, hvad Faderkjærlighed er. Forlang af mig Alt hvad Du vil, og jeg vil give Dig det for dermed at løskjøbe min Søn."

„Det er umuligt, thi Din Rigdom maa være Prisen for noget Andet. Tænk Dig, at Din Hustru af Omhu for Dig havde forladt Skibet og ledet ved Skinnet af mine Blus styret sine Fjed herhid. Tænk Dig derpaa, at et halvt Dusin modige Mænd vare sprungne ned i Skibet, havde stukket Ild derpaa, medens fire kraftige Arme fastholdt den skjønne Haydées smidige Legeme ved Indgangen til denne Grotte."

Næppe havde Benedetto udtalt, saa hørte man fra Klipperne et gjennemtrængende Skrig. Greven svarede med et kraftigt Raab, ilede rask op af Trappen og blev staaende paa Klippen, medens han lod sit Blik tvivlraadigt svæve omkring i det umaadelige Rum, der indesluttede Himlen, Havet og Klipperne.

„Haydée, Haydée," — raabte han; og Echoet gjentog dumpt det elskede Navn, som Greven udtalte.

„See, der under Flammerne, som Vinden viser frem og tilbage paa Vandspeilet," — sagde en Stemme tæt ved Siden af Greven.

Det var Benedetto.

„Alt er tabt for Dig!"

„Haydée, Haydée! Hvor er Du? I hvilken djævelsk Tryllekreds ere vi paany blevne indesluttede!"

Greven saae sig omkring! Benedetto var forsvunden, Blussene vare slukkede, og næppe saae man endnu Flammerne i Bugten, som nyligt havde fortæret Skibet, og fra Grottens Indre det døende Skin af Fakkelen, som brændte derinde. Edmund Dantes ædle kraftige Skikkelse aftegnede sig som en spøgelseagtig Skygge paa Middelhavets azurblaa Himmel.

Med Armene saaledes korslagte over det stønnende Bryst, med flagrende Haar, staaende bøiet over Afgrunden paa Øens høieste Klippespidse, lignede han Klippens Aand, hiint Phantasibillede af Digteren, som fra sin Granitthrone overskuer det udstrakte Hav.

Saaledes blev Greven nogle Øieblikke staaende, som om han tænkte dybt over sit forbigangne Liv. Derpaa udstødte han et smerteligt Suk, vendte Ryggen til Afgrunden og gik langsomt henimod Grotten.

„Her har jeg beruset mig i Besiddelsen af disse Skatte, som jeg var kommen for at opgrave. O usle menneskelige Natur! O, hvor ufuldkommen er den menneskelige Aand ikke i Sammenligning med den almægtige Skabers! Jeg var saa vanvittig og forfængelig at holde mig selv for ligesaa almægtig, ligesom en Beruset, der troer at vandre paa et Rosentæppe, medens hans Fødder sønderflænges paa den steile Klippes skarpe Kan-

ter. Ligesom Rusen bortdunster og Roserne blegne under Virkelighedens Tryk, saaledes opvaagner jeg af min drømte Lykke! Hvor er den pragtfulde Grotte, som jeg her forlod? Hvor er denne Orientens Datter, som jeg har elsket saa høit? Hvor er min Søn? Hvor er min Sjæls hemmelige Glæder? Alt er bortflygtet, Alt er forsvundet som et overmodigt Barns Drøm.

„Jeg er endnu umaadelig rig, men hvortil nytter denne Rigdom mig? Hvad har jeg at gjøre i denne Verden? Hvilke nye Glæder har den at byde mig til Adspredelse?"

Greven taug et Øieblik. Han saae sig omkring med en fortvivlet Mine. Derpaa skyndte han sig at løfte den næsten udslukte Fakkel op af Gulvet; han svingede den frem og tilbage, men Flammen blussede kun op engang endnu og udslukkes derpaa.

Greven udstødte et Skrig af Forfærdelse, da han paa engang befandt sig i et fuldstændigt Mørke.

„Haydée, min elskede Haydée! den Skjæbne, som forfølger mig, knuser ogsaa Dig! O, jeg vilde give Alt hvad jeg eier, for at der intet Ondt. maatte vederfares Dig. Lad der træde Nogen frem, lad der komme et Menneske, hvem jeg kan sige det til, selv om dette Menneske var det Ondes Engel!"

Derpaa taug han, som om han ventede et Svar, men Stilheden omkring ham blev ikke afbrudt af Noget.

Greven gjentog hvad han havde sagt. Nogle Øie-

blikke derpaa saae han et Lys skinne inde i Grotten, og snart gjenkjendte han Benedettos rolige Skikkelse, hvis Ansigt endnu var bedækket med Masken.

„Greve af Monte-Christo," — sagde han til ham, idet han blev staaende i en vis Afstand. — „Din Rigdom for Din Kone!"

„Alt hvad jeg eier er Dit, naar Du giver mig hende igjen."

„Naa saa følg mig."

Greven fulgte Benedetto til en af Grottens inderste Sale, hvor der stod et Bord med Skrivematerialer.

Benedetto gjorde Greven opmærksom derpaa, satte sig ligeoverfor ham og gav ham et Vink, som han forstod.

Nogle Øieblikke senere overleverede Greven sin hele Formue i Benedettos Hænder, efter at have skrevet nogle Ord og undertegnet nogle Perler til et uhyre Beløb.

„Jeg er fattig," — sagde han, — „saa fattig som den første Gang jeg steg herned, og imorgen vil jeg ikke have en Ven mere paa denne Jord, og dog er jeg lykkelig, thi jeg har reddet Haydée."

„Godt," — svarede Benedetto; — „hun vil blive Dig tilbagegivet. Jeg skal stille et lille Fartøi til Din Raadighed i den sydlige Bugt. Imorgen kan Du reise bort."

„Men, min Søn!" — udbrød Greven i en fortvivlet Tone.

„Gravens Hemmelighed hviler derover," — svarede Benedetto høitideligt.

Greven vilde tale, men i samme Øieblik kom Haydée tilsyne og kastede sig høitgrædende i hans Arme.

Benedetto bortfjernede sig.

Andet Capitel.

Peppinos Taknemlighed.

De holdt hverandre en lang Stund omfavnede, som om de gjensaae hverandre efter en lang Skilsmisse.

„Stakkels Barn," — udbrød Greven, idet han blidt kyssede hende paa Panden, — „den Ulykke, der rammer mig, skaaner ikke engang Dig."

„Troer Du, at jeg lider?" — spurgte hun med sin elskelige Sjæls hele Aabenhed. — „O, nei — jeg er endnu saa lykkelig — thi jeg er hos Dig!"

Greven svarede ikke. Han trykkede hende til sit Bryst, tog hendes Hoved mellem begge sine Hænder og betragtede hende taus, som om han tænkte paa den Fremtid, der ventede ham. Det blide, smægtende Udtryk, der laa i Haydée's Ansigt, bar Præget af hendes dybe Kjærlighed.

Haydées Kjærlighed var ikke begrændset af det sociale Livs mangfoldige Hensyn. Greven havde indgydt hende den, og hun havde hengivet sig til ham med et elskende Hjertes ophøiede Tro, — det Øvrige var i hendes Øine Intet. At leve i denne Mands Nærhed, hvem hun tilbad med en Orientalerindes hele Lidenskab, var for Haydée Alt. Derfor ansaae Haydé det endnu for en Lykke at være hos ham, selv efter den uforudseete Ulykke, der havde truffet dem Begge.

Greven derimod hyldede en anden Betragtningsmaade. Efterat han havde bevæget sig i Verden med en saa fabelagtig Luxus og Pragt vidste han ret godt, hvilken Fremtid der vilde være ham beskaaren, naar denne Glands forsvandt. Han vilde da ikke finde nogen Ven mere, ingen Dør aabnede sig mere for ham for at give ham et Ly, og overalt vilde den Mand blive modtaget med et spottende Smiil, der tidligere havde været Millionairernes Konge og følgelig uindskrænket Herre over alle Hjerter.

„Haydée," — sagde Greven, efterat han en Stund havde betragtet hende taus og med Taarer i Øinene, — „Dine Illusioner maae vige for en skjæbensvanger Virkelighed. Igaar smigrede jeg mig endnu med at besidde de nødvendige Midler til at tilfredsstille de Banditters Havesyge, der have rovet vort Barn fra os, men jeg veed ikke mere med Bestemthed, om jeg endog kun vil være istand til at underholde Dig en eneste Maaned. Jeg kjender denne usle Verden, dens Had og Intriguer for

godt, og vor Livsbane er for Fremtiden bestrøet med Torne og Ovaler. Dine uskyldige Taarer ville for Fremtiden strømme rigeligt ved de Lidelser, der vente mig.'

„Men kunne vi ikke være lykkelige, om vi end ere fattige?" — spurgte Haydée. — „Hvad mig angaaer, saa vil jeg altid føle mig lykkelig, forudsat at jeg kan leve hos Dig og vor Søn."

„Nei, nei," — svarede Greven rasende; — „dette stakkels Barn er uigjenkaldeligt tabt; — „vi ville aldrig gjensee det."

Haydée udstødte et fortvivlet Skrig og udrev sig Haaret af Hovedet.

Greven bedækkede sit Ansigtet med Hænderne.

Der indtraadte et Øiebliks Pause.

Haydée tilkastede Greven et lidenskabeligt Blik og sagde med et bittert Smiil:

„Jeg husker endnu, at jeg ofte har spurgt Dig, om Døden er et Onde. Naar jeg saae Beenraden og den frygtelige Haand, der uden Barmhjertighed sønderriver Livet, skjælvede jeg ved den Tanke, at ogsaa min Ende en Dag vilde komme. Idag derimod betragter jeg Døden ganske anderledes og finder dens Skikkelse mindre forfærdelig, dens Haand mindre haard. Istedetfor at vise mig Leen, der skiller Sjælen fra Legemet, viser han os den ophøiede Hemmelighed af en ny, aldrig anet Lykke!"

„Haydée —" mumlede Greven.

„Velan, min Ven, hvis Verden er nædel, usel og

fuld af Forfængelighed, hvad er den da værd ligeoverfor Døden? Overvei dette, og vent her et Øieblik. Jeg skal strax være her igjen."

„Nei, Haydée," — sagde Greven, idet han holdt hende tilbage, — „jeg forlader Dig nu ikke mere."

„Og hvorfor ikke, min Ven?"

„Jeg gjætter Din Hensigt."

„Nu, og hvad saa?"

„Aldrig!" — mumlede Greven.

„Men hvorfor bæver Du tilbage for Døden, naar der ikke bliver Dig Andet end tilbage end denne? Jeg har ofte hørt Dig tale om Døden som den velgjørende Søvn, hvilken Du haabede at erholde om Natten efter en antrængende Dag! I disse Øieblikke har jeg lært at see den lige i Ansigtet uden den ringeste Frygt, og idag seer jeg den komme med Glæde. Hvor er da den Energi, som Du dengang besad? Da Dine Rigdomme vare umaadelige, da en herlig Fremtid viste sig for Dine Øine, skjælvede Du ikke ved Tanken om Døden. Idag, da Du er fattig, idag, hvor Du ikke ved, hvoraf Du imorgen skal leve, idag, hvor Skjæbnens Haand med et eneste Slag synes at have knust Dine kjæreste Forhaabninger, — hvorfor skjælver Du idag for den evige Søvn? Min Ven, naar engang herneden ingen Lykke er mulig for os mere, saa ville vi gjøre en Ende paa Livet."

„Velan, Haydée," — svarede Greven, idet han saae stift paa hende, — „Du, som mere end en-

gang i Dit Liv, man kan godt sige fra Vuggen af, har lært at kjende Ulykken i dens fulde Omfang, og som har lært at betragte Døden som et eneste Middel til at undgaae den, — Du skjælver ikke ved Tanken om dette frygtelige Offer, som Du vil paalægge Dig? For at Menneskет skulde kunne have Ret til at døe frivilligt, var det nødvendigt at vi maatte være fødte ifølge vor egen Villie. Troer Du, at det vilde gjælde for en stærk Aand eller for strenge Dyder, dersom man tog Gift eller tilføiede sig et Saar, som gjorde Ende paa vort Liv i samme Øieblik, som vi føle Elendighedens Rædsler? For den guddommelige Domstol vil dette aldrig gjælde for Andet end et Beviis paa Svaghed og Daarskab! Den Hengivelse, hvormed vi bære vor Skjæbne, den Sindsrolighed, hvormed vi bære denne Verdens Jammer og Elendighed, bliver paa Dommens Dag regnet os langt mere tilgode."

„Men," — svarede Haydée, — „jeg har ofte hørt Dig behandle de Grunde, Du her udvikler mig, som Sophismer. Til at tage Gift eller bibringe sig et dødeligt Saar, udfordres, som Du dengang sagde en stærk uboielig Villie, som man ikke træffer hos Enhver. At skue Havet, Jorden, Blomsterne, beundre hele den glimrende Verden, at føle Blodet circulere i vore Aarer med Smidighedens fulde Kraft og dog lukke Øinene og fuldkommen rolig sige; Vi ville sove ind for stedse, vi ville døe — dertil hører omtvisteligt et stort Mod! hvem vil gjerne lukke

Øinene til denne evige Søvn, hvis Opvaagnen er en Hemmelighed mellem Gud og Evigheden! Min Ven," — vedblev Haydée, — „hvor er altsaa Din Villies Kraft, hvor er den Energi, den Ildflamme, der luer fra Din stærke Aand."

„Haydée," — svarede Greven, idet han blev endnu blegere og hurtigt strøg sit Haar tilside, som hængte ham ned over Panden, — „vil Du, efter at have skuet Havet, Blomsterne, den glimrende Verden, der omgiver os, have have Kraft til at udtale de sidste Ord, som Du før sagde."

„Lad os forsøge det," — mumlede Haydée. „Lad mig imidlertid tilberede denne Gift."

Greven forblev ubevægelig.

Haydée udtog af sin Lomme en lille Phiol med Guldprop, som var forfærdiget af en eneste Smagragd, aabnede den og tog sex smaa sorte Piller ud deraf. Derpaa heldte hun Vand i et Bæger og kastede de sex Piller deri, hvilke strax opløste sig deri.

„En eneste af disse Piller," — sagde Greven, da Haydée kastede dem i Vandet, — „frembringer tre Timers dyb Søvn, to sex Timer, tre ti, fire tretten eller fjorten Timer, fem tyve — sex Døden!"

Haydée gav intet Svar; hun satte sig ved Bordet, hvor hendes Gemal bleg og forstyrret havde taget Plads og betragtede ham med glødende Blikke.

Da Morgenrødens første Straaler igjennem Klip-

pens Revner trængte ind i den underjordiske Hal, sad Haydée endnu stedse og fæstede sit Blik ufravendt paa Greven af Monte-Christos Ansigt.

Hun stod op, tog ham omt i Haanden og nødte ham derved til ogsaa at reise sig. — „Velan Dagskjæret belyser allerede Verden — lad os stige op paa Klippen. Her er Giften, min Ven, og tro mig, den er det eneste Middel, ved hvilket Du kan undgaae den Ulykke, som for Dig vil begynde fra det Øieblik af, at Din umaadelige Rigdom forsvinder. Men vi ville hver tage sin Deel deraf," — sagde Haydée, medens hun deelte Fluidummet i tvende Glas og satte disse paa hver sin Ende af Bordet, — „lad os nu gaae op."

Idet hun sagde dette, førte hun Greven ud af Grotten, og Begge bleve staaende paa Klippespidsen. Havet var rolig, Solen begyndte at staae op, og dens Straaler speilede sig i Bølgerne. Et Skib under Seil gled langs hen under Øen. Alt rundtomkring Greven frembød et Skuespil paa Liv, Rigdom og Fred, som trængte dybt ind i Grevens Sjæl.

Medens han og Haydée, staaende paa en steil Klippe, der ragede ud over Middelhavets Bølger, sagde Verden Farvel, smuttede to Mænd ind igjennem en af Aabningerne, som gav Grotten Lys og lyttede opmærksomt efter, om Nogen havde hørt deres Skridt. Overbeviist om, at Ingen nærmede sig, traadte de hen til Bordet, hvor

Haydée havde sat de to smaae Giftbægre, og bleve her staaende.

„Men hvorledes kan man vel vide, hvilket der vil være det rette?“ — spurgte den Ene.

„Jeg troer, det er dette,“ — svarede den Anden, idet han bemægtigede sig det, som stod paa den nærmeste Side ved Hallens Indgang.

„Hvorfor det?“

„Haydée vil tage det nærmeste, og det er dette.“

Idet Manden sagde disse Ord, stillede han det andet Bæger der, hvor det første havde staaet, tog dette, heldte Indholdet ud i en Krog i Hallen, fyldte det med Vand og satte det atter paa samme Sted.

„Meget vel, men dersom nu Greven tilfældigviis tager dette og ikke det andet?“ — spurgte den ene af Mændene.

„Saa standser jeg hans Arm.“

„Du er altsaa i ethvert Tilfælde bestemt paa at redde Greven?“

„Ja.“

„Men dersom nu hans sidste Time har slaaet?“

„Saa vil jeg forhale den.“

„Ah,“ — raabte den Anden med en spodsk Latter, — „Du holder Dig altsaa for stærkere end Skjæbnen?“

„Jeg vil betale denne Taknemmeligheds Gjæld. Greven har reddet mit Liv, jeg vil redde hans. Lad os gaae, nu komme de ned igjen.“

Med disse Ord traadte begge Mændene ind i den tilstødende Hal og skjulte sig hurtigt, thi Greven kom allerede ned af Trappen med Haydée ved Haanden.

De gjennemskrede taus Hallen og kom ind i den anden, hvor de bleve staaende ligeoverfor Bordet.

„Velan, Haydée, vil Du endnu forlade denne Verden, der viste sig saa skjøn for os?"

„Min Ven," — svarede Haydée, medens hun aftørrede en Taare, — „tilgiv min Svaghed — „jeg føler ikke den fornødne Kraft hos mig for at at kunne døe med min egen Villie.

„O, Haydée, — Haydée" — udbrød Greven, idet han omfavnede hende. — „Stakkels Barn! hvor høit elsker jeg Dig ikke!"

„Jeg takker Dig, min Ven, jeg er Dig taknemlig for denne Følelse, og jeg troer, at jeg er Dig hengiven med en dyb inderlig Kjærlighed! Omfavn mig!"

Greven kyssede hende, men hun stødte ham blidt tilbage, lagde Haanden paa sin Pande, hævede Øinene mod Himlen, strakte derpaa hurtigt Armen ud og tog Bægret, som stod paa Bordet.

„Himmel!" — raabte Greven som ramt af Lynilden. Haydée havde allerede tømt Giften.

„Lev vel, jeg drager bort," — sagde hun smilende. — „Kom, følg mig, min Elskede."

Greven gik hen til den anden Side af Bordet, tog Bægret, som stod der, og tømte det med den største

Rolighed i eet Drag. Derpaa vendte han sig atter om imod Haydée.

„O, min Gemal," — udbrød hun, idet hun faldt ham om Halsen, — „jeg har elsket Dig høit og føler Hjertet stivne i mit Bryst ved Tanken om, at Du skulde overleve mig — ved Tanken om at miste Dig — ved den Tanke, at en anden Qvinde skulde elske Dig og omfavne Dig, saaledes som jeg elsker og omfavner Dig. O, denne Tanke er ikke skabt for mit Lands Døttre, som med Liv og Sjæl hengive sig til den Mand, som de have givet det første Kys. Tilgiv, denne Tanke røver mig Besindelsen. Jeg har elsket Dig høiere, end nogen anden Qvinde kan elske en Mand, Du har været mit Klenodie, mit Liv, og efter mig skal Ingen besidde Dig! Skinsyge er tusinde Gange værre end Døden. Jeg dør, og Du dør med mig.

„Hvad rædsomt har vel Døden for dem, som have nydt Livet og elsket saaledes som vi? den berøver os ingen Glæde, den forhindrer os ikke i at kjende Lykken! lad os derfor dø med Fred, thi vi kunne sige, at vi have nydt og kjendt den største jordiske Lykke."

Pludselig taug Haydée, hendes Kinder bleve kridhvide, hendes Blik stift og koldt. Hendes Læber bævede krampeagtigt, og et gult Skum stod hende ud af Munden.

Greven knælede og greb hende i sine Arme.

„Min Ven," — sagde Haydée og omfavnede ham,

— „Døden har intet Skrækkeligt! jeg har alt sagt Dig, hvorledes jeg betragtede den, og nu vil Du kunne forstaae mig. See, min Arm omslynger Dig, og jeg trykker Dig til mit Bryst, som stedse bliver koldere. Døden er en skjøn Qvinde, som trykker Dig til sit Jernbryst, og som i hvert Moment af Salighed, i hvert Kys hun giver Dig, berøver Dig Livet, og blidt vugget af hendes Kjærtegn slumrer Du tilsidst ind. Saaledes er det, min Ven, min Elskede. Ja, nu bliver mit Hjerte til Is, — jeg dør — jeg dør med Dig, min Ægtefælle — modtag mit sidste Kys, min sidste Tanke — Alt tilhører Dig — kun Dig."

Idet hun sagde disse Ord, lod hun sit Hoved synke ned paa Grevens Arm. Hendes Øine bleve staaende aabne og syntes skinsyge at bevogte Greven af Monte-Christo.

„Hun er død," — mumlede han, medens han lagde sin Haand paa Haydées Bryst. — „Og hvorfor lever jeg endnu? Hvorfor føler jeg Intet til den frygtelige Brand, som synes at fortære hendes Indvolde? En Time er forløben — mere behøves ikke, for at denne Gift skal virke."

„O, nei, jeg vil ikke overleve Dig," — raabte han, idet han sprang op og tog Haydées livløse Legeme i sine Arme. — „Kom min Veninde, vi ville have en Grav, som er os værdig."

Idet Greven sagde disse Ord, ilede han rask op af

Trappen, klatrede op paa Spidsen af Klippen og trykkede Haydées Liig til sit Bryst, nærmede sig Afgrunden, idet han udbrød: „Almægtige Fader, modtag min Sjæl!"

„Nei," — raabte en Stemme, idet en kraftig Arm til samme Tid holdt ham tilbage fra Afgrundens Rand.

Haydées Liig rullede fra Klippe til Klippe og forsvandt.

„Ubesindige, hvem er Du?" — spurgte Greven.

„Man behøver ikke at eie Millioner for at redde et Menneskes Liv, Hr. Greve. Jeg er Peppino Rocca Priori."

Tredie Capitel.

Familien Morels Landsted.

Ikke langt fra Rom laa et borgerligt Huus, midt i en smuk Have, paa hvis Forside man saae en smuk Gitterport af Jern.

Dette Huus, hvis Architektur i sin Art kunde kaldes fuldendt, var indvendigt udstyret med alle et virkeligt Landsteds Fornødenheder, der ikke blot var bestemt til Beboelse, men ogsaa til Sædet for et Landbrug.

Den Omhu, hvormed man holdt Haven vedlige, de tilstødende Markers Opdyrkning, det regelmæssigt afkaarne Buxbom, — Alt syntes at hentyde paa, at det var en lykkelig Families stadige Opholdssted og ikke blot en Sommerleilighed, hvori man sjeldent finder det Nyttige forenet med det Behagelige.

Her havde Maximilian Morel og Valentine opslaaet deres Bolig, da de havde forladt Venedig.

Medens de ganske helligede sig til de Glæder, som en stille, uforstyrret Rolighed skjænker, der ikke bliver forstyrret af den ydre Verdens Tummel, havde de her skabt sig en lille Verden fuld af Lykke. De levede af deres middelmaadige Formue og understøttede troligt de Fattige, som gjengjældte dem deres Velgjerninger derved, at de anraabte Himlen af et oprigtigt Hjerte om Velsignelse for denne lille Familie.

Det Indvendige i Huset var ordnet med den simple Elegance, der harmonerede med et Gemyt som Valentines.

Man traf her ikke paa den østerlandske Luxus, der hersker i store fornemme Huse, men man leed her heller ikke det mindste Savn, og Alle følte sig tilfredse. Herskabet viste sig venligt mod Tjenestefolkene, og disse adlode Herskabet med en Iver og Ærbødighed, som man kun sjeldent træffer hos Tjenestefolk i Almindelighed.

Grunden hertil er, at Tjenestetyendes Troskab og Iver ofte er afhængigt af den Maade, hvorpaa de blive behandlede af deres Herskab.

Valentine uddeelte sine Befalinger i en saa blid Tone, at Alle kappedes om at adlyde hende. Hun stod sædvanligt meget tidligt op og gjennemvandrede derpaa straks Haven, medens hun vandede Blomsterne og gav dem forskjellige Benævnelser, saaledes at de i hendes og Maximilians Øine dannede det forskjellige Billede af tusinde kjære Erindringer. Derefter gik hun ud i Gaarden og uddeelte med sin fine Haand Foderet til de talrige Gjæster som her omgave hende. Duerne satte paa hendes Skuldre og andre endnu dristigere pillede Kornene ud af Munden paa hende, Kaninerne ynglede og erholdt til Belønning herfor friskplukkede Kaalblade. Valentine turde gjerne undersøge Rederne, hvori Ungerne sloge med Vingerne, medens de Gamle aade, samt Stalden, hvori hele den unge Kaninyngel befandt sig, og Kurven, hvori Hønseæggene laae opstablede — uden at de Gamle viste sig urolige.

Efterat have varetaget disse behagelige Forretninger, gik hun videre, for at indaande den friske Luft i Frugthaven og for at være tilstede, naar Køerne bleve malkede. Derpaa bar hun selv Mælken, Blomsterne og Æggene ind i Huset og dækkede Frokostbordet, indtil Maximilian kom ned fra sit Værelse for at omfavne hende og spise Frokost med hende.

Dagen forløb uden ringeste Ulempe. Valentine broderede, og Maximilian læste næsten altid. Om Aftenen

stege begge ind i en elegant Cabriolet, som Maximilian selv kjørte, og gjorde en lille Tour.

Naar Solen var i Begreb med at gaae ned, vendte de tilbage til Huset, og Natten svandt tyst og roligt hen.

Saaledes tilbragte de flere Maaneder, da et uforudseet Tilfælde en Nat idetmindste for nogen Tid forstyrrede den Rolighed, de glædede sig ved.

Klokken var mellem ti og elleve, da Tjeneren bemærkede, at der holdt en Vogn for Gitterdøren til Haven.

Umiddelbart derefter blev der ringet stærkt paa.

Valentine og Maximilian vilde just spørge om Grunden til denne voldsomme Kimen, da en Pige traadte ind.

„Madame," — sagde hun, — „der holder en Vogn ved Haveporten, og en høi Person forlanger uden Ophold at tale med Hr. Maximilian, skjøndt han endnu ikke har nævne sit Navn."

„Hvorledes det?" — spurgte Morel.

„Han har simpelthen sagt, at han ønskede at have den Ære at bede dette Huses Herre eller Herskerinde om en Tjeneste, samt at han bad tillige om ikke at maattee vente for længe."

„Hvem kan det vel være?" — spurgte Valentine.

„Det er mig ikke muligt at tænke mig det," — svarede Morel. — „Paa denne Tid af Natten et Menneske, som ønsker at tale med Husets Herre eller Frue,

og som ikke ønsker at vente længe! dette forekommer mig meget besynderligt! Hvem kan det vel være?"

„Jeg har ikke seet ham, Herre, men Pietro, som har talt med ham, forsikkrer, at hans Stemme ligner mere et Fruentimmers end en Mands, og at hans hele Person røber, at han er af fornem Stand."

„I ethvert Fald maa jeg vide, hvem det er."

„Men skulle vi da lade ham komme herop uden at vide hans Navn. Jeg vil tale med ham igjennem Gitterdøren. Pietro skal ledsage mig og imidlertid skal man tænde Lysene i Salene.

Med disse Ord gik Maximilian ned i Haven, og medens han gik henimod Gitterporten, saae han ved Skinnet af den nærmeste Lanterne den slanke og elegante Skikkelse af en ung Mand, som uroligt gik op og ned ved Siden af en Vogn, som holdt nogle Skridt fra Porten.

„God Aften," — sagde Maximilian, — „med hvem ønsker De at tale?"

„Med Dem selv, min Herre, dersom De er Eieren af dette Huus, eller dersom De har Noget at sige i de huuslige Anliggender," — svarede den unge Mand med en velklingende Stemme, men tillige i en ængstelig Tone, som ikke undgik Morel.

„Men kjender De da ikke mit Navn eller den Person, De søger?" — spurgte han.

„Gud hjælpe mig! jeg er ikke alene uvidende om,

hvem De er, men det er endogsaa meget muligt, at jeg aldrig har havt den Fornøielse at see Dem. Dersom De imidlertid besidder et ædelt og godt Hjerte, dersom De ønsker at staae os bi —"

„De er altsaa ikke alene?"

„Nei, min Herre, heller ikke er det for mig selv, at jeg beder om Hjælp — min Kone ledsager mig — hun er meget lidende."

„Deres Navn?" — spurgte Maximilian, idet han afbrød den unge Mand med en deeltagende Mine, thi Tonen, hvori han talte, havde noget Sentimentalt, som ikke forfeilede sin Virkning.

„Jeg hedder Leon d'Armilly."

„Luk Porten op," — sagde Maximilian til Tjeneren.

„Godt, Hr. Leon d'Armilly, jeg hedder Maximilian Morel. Tal, og kan jeg være Dem til Nytte med Noget, saa skal jeg gjøre det."

„Tak, Hr. Morel, jeg modtager Deres Godhed. Hør mig. Min Kone og jeg afreiste fra Rom og havde besluttet at gjøre det om Natten, for at undgaae Heden om Dagen, men min Kone, som gaaer svanger i den ottende Maaned, er meget lidende, og Vognens Rysten og Skrumplen har, som det lader til, fremskyndt hendes Nedkomst. Hvad skal jeg nu gribe til — saa langt fra Byen — midt om Natten?"

„Berolig Dem, min Herre, i mit Huus findes

Fruentimmer og de ville gjøre sig Umage for at yde den lidende Dame al mulig Hjælp."

Leon d'Armilly løb strax hen til Vognen, og efter at han nogle Øieblikke havde talt ind i den, kom han igjen tilbage til Maximilian, som allerede havde skikket Pietro iforveien.

„Hr. Morel!"

„Tal."

„De er god og behjælpsom — jeg vil endnu gjerne bede Dem om en Villighed."

„Jeg hører Dem."

„De er en Mand af Stand og Dannelse, og jeg vilde derfor nødigt fornærme Dem ved at fordølge en Hemmelighed."

„Jeg er beredt til at høre Dem."

„Jeg befinder mig ligesaavelsom Damen, der ledsager mig, i en slem Stilling."

„Jeg troer at forstaae Dem, Hr. d'Armilly," — sagde Maximilian smilende.

„Jeg sagde før til Dem, at det var min Kone — men —"

„Tal ud."

„Vor Forbindelse mangler endnu Kirkens Velsignelse," — sagde den unge Hr. d'Armilly."

„Naa og saa?"

„Hun er af en god romersk Familie, hun har nydt

en udmærket Opdragelse og skammer sig naturligviis som enhver anden Dame af hendes Stand over sit Feiltrin."

„Men, min Herre, hvad kan jeg gjøre ved den Sag? Vi kunne ikke mere end yde hende den Hjælp, som under de nærværende Omstændigheder er nødvendig."

„Ja, men tillader De ogsaa, at hun bevarer sit Incognito?"

„Jeg troer, at det under slige Omstændigheder vil falde vanskeligt at bevare sit Incognito, men alligevel —"

„Hun bærer en Silkemaske," — svarede d'Armilly."

„I saa Tilfælde kan jeg forsikkre Dem om, at alle Folkene i dette Huus ville respectere den Hemmelighedsfuldhed, hvori denne Dame indhyller sig."

„Tusind Tak, min Herre! — sagde d'Armilly, idet han trykkede Maximilian i Haanden og derpaa atter ilede hen til Vognen.

Nogle Øieblikke efter stod en Dame med nogen Besværlighed ud af Vognen, som kjørte hen til Vognskuret, hvor en Tjener paa Maximilians Befaling ventede den.

Valentine havde allerede erholdt Underretning om Alt og givet Befaling til at sætte Lys ind i et Værelse og til at træffe de i et saadant Tilfælde nødvendige Forberedelser til Modtagelsen af den hemmelighedsfulde Dame.

Valentine og begge hendes Piger viste hende strax den meest forekommende Omhyggelighed.

Damen vedblev at være maskeret, og hendes Tilstand var af den Beskaffenhed, at man maatte betragte hendes Nedkomst som nær forestaaende.

Medens man inde i Værelset traf de nødvendige Forberedelser til det kritiske Øieblik, betragtede Maximilian med Deeltagelse den unge d'Armilly, der heftigt bevæget skred op og ned i Værelset og tidt blev staaende ved Døren til Værelset og lagde Øret til den for at lytte.

Den unge Mands Ansigt var det smukkeste og blideste, man kunde see. Hans blonde Haar var meget fiint og ordnet omkring Panden med en næsten overdreven Elegance. Udtrykket i hans smukke blaae Øine, hans Hænders Hvidhed, hans lille Fod, — Alt bidrog til at fængsle Maximilians Opmærksomhed. Iøvrigt gebærdede den unge d'Armilly sig ganske som en anden ung Mand i hans Alder. Han smøgede med Gratie og Utvungenhed en Cigar, satte sig over en Stol, som om han sad tilhest; han kastede sig i Sophaen med Benene overkors — Altsammen meget hurtigt, som om det var en gammel Vane.

Maximilian lod ham bringe et godt Maaltid, som han nød uden den mindste Indvending. Derpaa sladdrede han et Øieblik med Maximilian om Fruentimmer og Heste.

Senere hen kom Talen paa Skydevaaben, og saa citerede han de bedste Forfattere og talte med saamegen Lethed og Utvungenhed om Alting, at man maatte antage

ham for at være en af hine rige Familiers unge Sønner som tilbringe deres Ungdom med at reise og begaae den ene Daarskab efter den anden, indtil de blive unge Oldinge.

To Timer senere hørte man i det tilstødende Værelse Stønnen og Jamren, strax derpaa et halvqvalt Skrig og derpaa et nyfødt Barns første svage Skrig.

Leon d'Armilly ilede hen til Døren, og Maximilian, som nærmede sig ham, rakte ham Haanden, i hvilken han mekanisk lod sin synke ned.

„Modtag min Lykønskning," — sagde Maximilian.

„Aa, jeg takker," — svarede Leon d'Armilly med en noget flau Mine, som Maximilian i sin Troskyldighed, om end Udtrykket i denne var lidt paafaldende, dog betragtede som en overvættes Faderglæde over Sønnens Fødsel.

Et Øieblik senere meldte Tjenestepigen med et tilfreds Smiil, at Damen nylig havde født en stor og stærk Datter, som var Faderens udtrykte Billede.

Maximilian lagde megen Vægt paa disse nys udtalte Ord, medens d'Armilly svarede:

„Ak ja, det kan være muligt at det forholder sig, som I siger, men jeg vil dog vædde paa, at Barnet er Moderen mere ligt end mig."

Døren til Værelset blev aabnet, og Hr. d'Armilly traadte ind for at omfavne Damen.

Efter faa Dages Forløb var Damen allerede saa rask, at hun uden mindste Hinder kunde reise. Leon

d'Armilly takkede, efterat han anstændig havde belønnet begge Pigerne, som havde rakt en hjælpsom Haand ved hans Elskedes Forløsning, Valentine og Maximilian inderlig for den ham ydede Hjælp i Nøden og forøgede sin Taknemlighedsgjæld derved, at han endnu bad dem om en anden Tjeneste.

Valentine tøvede ikke med at opfylde hans Bøn om at lade Barnet blive i Huset, indtil Moderen kunde afhente det. Valentine havde selv ingen Børn og elskede dem, ligesom hun elskede Fuglene og Blomsterne. Derfor gik hun hjerteligt gjerne ind paa Leon d'Armillys andet Forlangende.

Den næste Morgen takkede Moderen, medens hun løftede Masken lidt op for at trykke et Kys paa sin Datters Kind, Valentine endnu engang for den Tjeneste, hun havde viist hende, og afreiste derpaa i Selskab med sin unge Elsker.

„Og nu, Louise?" — sagde hun, idet hun afrev Masken, saasnart Vognen var kjørt et lille Stykke.

„Hvad vil Du, min kjære Eugenie? Jeg har mere end een Gang spillet Leon d'Armillys Rolle og haaber at dette er den sidste Gang."

„Men min Datter?"

„Hun er i gode Hænder, og engang vil Du have den Glæde at omfavne hende; glem den ulykkelige Omstændighed, under hvilken Du blev Moder, og antag i Virkeligheden, at jeg er Dit Barns Fader."

„Altid lystig," — mumlede Eugenie, idet hun smilende afstørrede en Taare, — „hvor misunder jeg Dig Dit Humeur."

„Eugenie, Verden og Theatret vente op. Lad os vende tilbage til vore lykkelige Drømme, og husk paa, naar Kræfterne svigte Dig, at Du maa have Din uskyldige Datters Fremtid for Die."

„Ja, ja, Louise; Gud forlene mig Styrke til at gjøre Alt hvad jeg ønsker."

Fjerde Capitel.

Hr. de Villeforts høire Haand.

Lad os nu vende tilbage til den lille O Monte-Christo, hvor vi have efterladt Greven.

Det var Morgenen efter den Dag, da Peppino havde betalt sin Taknemlighedsgjæld og frelst Edmund Dantes Liv.

Denne Mand laa paa Knæ ved Randen af den Afgrund, hvori Haydées Liig var rullet ned, med Øinene vendte mod Himlen og bedende af sin Sjæls Inderste.

Han havde hengivet sig i den bittre Lod, som ventede ham. Han havde fattet sin Beslutning, og idet han sidste Gang knælede paa disse Klipper, tilraabte han det elskede Liig, som laa sønderknuust paa Bunden af Afgrunden, sit sidste Levvel.

Da han kom ihu, at der laa et lille Fartøi i Bugten ved Øen, styrede han sine Skridt langsomt henimod Stranden i den Hensigt at forlade dette skjæbnesvangre Sted. Med bøiet Hoved og slap nedhængende Arme vandrede han ned til Bugten, da et Menneske stod for hans Blik, som voxet op af Jorden.

Det var Benedetto.

Han var maskeret. Hans Ansigt var roligt. Hans Blik var stift og ufravendt fæstet paa Greven af Monte-Christos slappe Træk, og om hans Læber spillede et ironisk Smiil. I kort Afstand saae man Peppino Rocca Priori, med to Pistoler i Beltet.

Greven og Benedetto betragtede hinanden en Tidlang under den dybeste Taushed.

„Gjenkjender Du mig endelig, Edmund Dantes?“ — spurgte Benedetto, med Armene korslagte over Brystet.

„Ja!“ — mumlede Greven.

„Det glæder mig, thi ellers havde jeg maattet erindre Dem om Navnet paa hiin Fyrst Andrea Cavalcanti, som De improviserede for at lade ham spille en Rolle i en af Deres djævelske Comedier.“

„Og det er altsaa den Mand, der har forfulgt mig saaledes?" — sagde Greven, idet han rystede paa Hovedet og ledsagede disse Ord med et foragteligt Smiil. — „Og alle disse Voldsgjerninger, som De blot begik i den Hensigt, at komme i Besiddelse af mine Rigdomme, giver De frækt den pompøse Titel af Guds Retfærdighed?"

„De tager feil, Greve af Monte-Christo," — sagde Benedetto roligt, — „Det var ikke Ønsket om at besidde Rigdomme, som De nylig sagde. Jeg er idag akkurat ligesaa rig som den Dag jeg berøvede Dem Deres. Alt er næsten allerede uddeelt blandt de Fattige, og hvad der endnu er tilbage vil snart ogsaa blive det. Hvis jeg har forfulgt Dem saa er det blot skeet for at hævne min uskyldige Broder Eduards Blod."

„Deres Broders?" — spurgte Greven.

„Ja jeg kjender den frygtelige Historie om min Fødsel, det vil sige, jeg veed, hvem der var min Fader, og jeg har nu knn tilbage at erfare, hvem der var min Moder."

Greven smilede betydningsfuldt.

„Kjender De hende maaskee?"

„Ja!"

„Saa tal," — raabte Benedetto, — „og jeg giver Dem Alt hvad De forlanger!"

„Jeg ønsker Intet fra Dem, Benedetto. Deres Moder er Baronesse Danglars."

Benedetto foer et Skridt tilbage og udstødte et Skrig af Overraskelse.

Der indtraadte et Øieblikks Taushed.

„Jeg takker Dem, Hr. Greve," — sagde han med en vild Mine, — „jeg takker Dem for Deres Ædelmodighed, og jeg er overbeviist om, at De, dersom De havde beregnet, hvad jeg maatte lide ved denne Opdagelse, ikke vilde have sagt mig den. Hør mig altsaa, det er den sidste Gang, at vi staae ligeoverfor hinanden. Jeg vil fortælle Dem Noget om nogle Personer, som De har kjendt. Skjænk mig derfor Deres Opmærksomhed. Baronesse Danglars er af mig bestjaalet og styrtet i den bittreste Armod," — sagde Benedetto med Bitterhed, — „og jeg veed ikke, hvor hun er, eller om hun endnu lever. Hvad Baron Danglars angaaer, saa har han endt sin forbryderiske Løbebane, ligesom han har begyndt den, det vil sige, han blev atter simpel Matros og døde en Nat af nogle Slag, som der en stormfuld Nat bleve ham bibragte af en Mand der ligesom han tjente som Pelot ombord paa en vis Yacht „Stormen".

„Hvad der er bleven af Luigi Vampa, behøver jeg vel neppe at fortælle Dem. De har stedse taget denne frække Røver under Deres Beskyttelse, og det var navnlig paa en Tid, hvor De roste Dem af at straffe Tyveri og enhver Forbrydelse med Strenghed. Jeg derimod har for en Haandfuld Pjastre overleveret ham i den romerske Justitses Hænder, som inden en Maaneds Forløb vil straffe ham.

„Nu, da jeg seer Dem paa Fortvivlelsens høieste Spidse, nu, da hele Italien forbander Deres Navn og holder Dem for at være vanvittig, nu, da De hverken har Kone eller Barn mere, nu, da De ikke engang eier saameget som De kan kjøbe Brød for imorgen, nu, da denne improviserede Greve af Monte-Christo med hele sin Glands forsvinder, maa De tilstaae, at dersom Gud gjorde Dem saa umaadelig mægtig, da skete dette, for at De skulde belønne Dyden, ligesom han begavede mig med den yderste Forvovenhed for at straffe Forbrydelsen. Vi have kun begge været simpelt Værktøi for hans Retfærdighed, vor Opgave er endt — lader os derfor atter synke tilbage i vor

„Familien Morel lever lykkeligt ligesom mange andre Personer, med hvem De har deelt Deres Lykke, og De ender i Elendighed, fordi De har været saa fræk og overmodig, at troe Dem kaldet til at agere en Apostel.

„Gjælden er betalt og Dødningehaanden vil atter forene sig med Kroppen."

Idet Benedetto sagde dette, aabnede han hurtigt en lille Kasse, tog den udtørrede Haand, som laa deri, og bibragte dermed Edmund Dantes et heftigt Slag i Ansigtet, idet han skreg:

„Vær evig forbandet, Forblindede, paa Grund af Din umættelige Lidenskab."

Greven udstødte ee fortvivlet Skrig, Benedetto og Rocca Priori vare forsvundne.

Greven blev et Øieblik staaende og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder. Derpaa saae han sig omkring, og da han saae sig ganske ene, gik han henimod den sydlige Bugt, hvor der virkelig ventede ham et lille Fartøi.

„Kunne I bringe mig til et eller andet Sted paa den franske Kyst ikke langt fra Marseille?"

„Ja, min Herre, stig ind."

Greven kastede sig ned paa Dækket i Barchettaen, der udspændte sine Seil og lettede Anker.

Peppino og Benedetto betragtede staaende paa en lille Klippe Grevens Bortreise.

„Godt," — sagde Benedetto, idet han vendte sig om til Peppino, — „nu er Alt fuldbragt."

„Hvorledes det, Mestre?"

„Fra nu af adskilles vore Veie. Enhver drage hvorhen han lyster.

„De vil altsaa skilles fra mig?"

„Du har gjættet rigtigt. Saasnart Du har ført mig til Frankrig, overlader jeg Dig min lille Yacht. I denne Brevtaske findes en Sum som jeg stiller til Din Raadighed, og Du kan da gaae, hvorhen Du vil."

„Velan, jeg tager imod det," — svarede Peppino, — „og da jeg hos Dem har opdaget adskillige agtværdige Grundsætninger, saa vil jeg følge Deres Exempel og etablere mig meget anstændigt i Paris. Skulde det

Tilfælde indtræffe, at De behøvede min Tjeneste, skal De stedse finde mig parat."

„Vi ville aldrig mere gjensee hinanden!" — sagde Benedetto, idet han saae mod Himlen med et betydningsfuldt Smiil.

„Hvorfor?"

„Tænk Dig, at Jorden har aabnet sig for at opsluge mig. Jeg forsvinder."

„Dersom jeg ikke allerede havde opdaget slige originale Ting af Dem, saa vilde jeg sige, at De drømte."

„Daare, hvad er i Grunden Alt?"

„Hvad forstaaer De under Alt?"

„Livet! Er det ikke en Drøm? For kort siden omtalte Verden med Enthusiasme Greven af Monte-Christos Navn, og hvor er han nu? Hvor ere de Lovtaler, som ere blevne ham tildeel? De Forbandelser, hvormed man har forfulgt ham? Hvor er hans umaadelige Rigdomme? Hvor er hans skjønne Grækerinde? Spørg disse Klipper, som have seet ham berøre sig og svælge i den sødeste Salighed? Spørg det uendelige Rum, som omgiver os — Alt synes at tilraabe Dig Ordene: Drøm, Vanvid og Daarskab!"

Peppino forblev et Øieblik hensunken i Drømmerier, derpaa saae han iveiret og spurgte med en vis Deeltagelse:

„Og Grevens Søn? Jeg vil dog haabe, at De har opgivet det Forsæt at myrde ham?"

„Berolig Dig, jeg vil anbetroe ham til en vis Families Omsorg, som boer i Rom. De ville sørge for Barnet, idet de tillige agte Hemmeligheden ved hans Fødsel. Lad os skilles, Rocca Priori, vore Forretninger ere nu endte."

Idet Benedetto sagde dette, gik han ledsaget af Peppino henimod den østlige Bugt, hvor han indskibede sig ombord paa Yachten „Stormen", der syntes at vente paa ham.

. . . . . .

Fjorten Dage efter det, som vi nylig have fortalt, blev en Mand, omhyggeligt indsvøbt i en brun Kappe, under hvilken han syntes at skjule Noget, der havde Lighed med et treaarigt Barns Legeme, staaende foran den Jerngitterport, som førte til Morels Bolig ikke langt fra Staden Rom. Det var Nat. Maanen var nylig staaet op og belyste med sit Skin Façaden paa den tarvelige hvide Bygning, hvorpaa man kun bemærkede et eneste aabent Vindue. Manden i den brune Kappe aabnede, efter opmærksomt at have lyttet, om han ikke kunde høre Lyden af Trin, og overtydet sig om, at Ingen var tilstede, med en Nøgle Jerndøren, gik tvers igjennem Haven og blev staaende foran Trappen. Her slog han Kappen fra hverandre, udbredte Armene og lagde et Barn, som syntes at ligge i den sødeste Søvn, paa det

første Trappetrin. Derpaa vendte han atter om, laasede Døren og ringede stærkt paa Klokken.

Valentine viste sig strax ved det aabne Vindue, medens en Tjener, der strax ilede ud paa Trappen, blev staaende og udstødte et Skrig af Overraskelse.

„Pietro," — spurgte Valentine, — „hvad er der paafærde?"

„Min Gud, her paa Trappen ligger et Barn."

Valentine forlod Vinduet og gik ned.

„Virkelig," — sagde hun. — „Men hvem har vel bragt dette arme Barn herhid?"

„Døren er laaset," — sagde Pietro, som nyligt var kommen tilbage fra Haven, — „og paa Veien har jeg ikke mødt en Sjæl."

Valentine tog Barnet paa Armen og gik op til Maximilian i Salen.

„Min Ven," — sagde hun, — „Himlen skjænker os tvende Børn. Dette er en Mand til den lille Pige, som er født hos os."

Hun fortalte Maximilian med faa Ord, hvad der nylig var skeet. Barnet saae sig forundret omkring og skjulte derpaa sit Ansigt ved Valentines Bryst.

„Lad os for Alting see, hvad der staaer paa Papiret, som jeg seer stikke frem under Barnets Kjole." — sagde Maximilian.

„Du har Ret," — udbrød Valentine, idet hun tog Papiret og udfoldede det. Hun læste:

„Madame, De er god og menneskekjærlig. Derfor „betroer jeg Dem i Herrens Navn dette Barn, som De „maa opdrage, som om det var Deres eget. Den stak„kels Lille er forældreløs. Hans Fødsel maa være en „dyb Hemmelighed imellem Gud og Fortiden. Hans „Navn er Edmund."

Dette Papir var uden Underskrift.

Taarerne traadte Valentine i Øinene, og hun svoer at træde den stakkels forældreløse lille Dreng i Moders Sted.

Maximilian modsatte sig ikke disse fromme Beslutninger. Og fra nu af opbøde de begge To Alt for at give de to Børn en god Opdragelse, som Skjæbnen havde anbetroet dem, og begge Børnene voxede op i Kjærlighed, som Yndlingsblomsterne i den blide og gode Valentines Have.

Femte Capitel.

Den sidste Nat paa Øen Monte-Christo.

Efter den sidste Samtale at slutte mellem Edmund Dantes og Benedetto, skulde man have troet, at Øen var aldeles forladt. Et lille Skib, hvis Spor i Vandet forraadte, at det nylig havde forladt en af Bugterne ved disse Klipperne, styrende henimod den franske Kyst, medens et andet endnu mindre laa for Anker i den vestlige Bugt.

En dyb Stilhed herskede i denne uhyggelige Egn. Øen begyndte at forsvinde i Mørket, og man saae i Fraſtand knap de af den nedgaaende Sols Straaler forgyldte Klippespidser.

Og dog var Øen ikke saa forladt, som den syntes. En Mand gik endnu med afmaalte langsomme Skridt om imellem Klipperne. Denne Mand var Edmund Dantes, som endnu engang var vendt tilbage hertil.

Han gik henimod en af de dybe Afgrunde paa Øen, som vare dannede ved to adskilte Klipper og vandrede trods Mørket, som omgav ham og som uden Tvivl vilde have standset ethvert andet Menneske, fremad med sikkre Skridt.

Som han saaledes steg dybere ned i Afgrunden, sank hans Hoved ned paa Skuldrene og Øinene vare fæstede paa den mørke Himmel, som om han der saae en Aabenbaring.

Et Øieblik derpaa faldt en Lysstraale igjennem Klipperevnerne og oplyste den Vei lidt, som Edmund Dantes forfulgte.

Pludselig blev han som blændet heraf staaende og saae sig omkring som et Menneske, der nylig har drømt og sovet. Forbanset over at see dette Lys paa Øen, som han troede aldeles menneskefotom, gik han henimod det og saa omtrent et Bøsseskud langt fra Stranden et Blus, hvorom tre Mand havde leiret sig.

Edmund erindrede sig nu, at der paa Benedettos Befaling ventede ham et lille Skib i den vestlige Bugt og at dette Blus virkelig var tændt i denne Retning.

Efter omtrent en halv Times Forløb, hvori Edmund stod lænet til en uhyre Granitblok, idet han bedækkede sin Pande med begge Hænderne og betragtede de tre Matroser, som rolig syntes at sladdre sammen, sprang de op, lod Ilden brænde, som om den skulde tjene dem til Signal, sprang derpaa i Baaden og forsvandt.

Edmund gik nu hen til Stranden, samlede nogle tørre Urter, snoede dem sammen i sin Haand, tændte dem efter at have dyppet dem i Vandet an ved Ilden. Ved Hjælp af denne improviserede Fakkel, fordybede han sig snart inde paa Øen og steg stedse dybere ned i Afgrunden.

Efter kort Tids Forløb naaede han Foden af den høieste Klippe, paa hvis Spidse, der ragede heelt op til Skyerne, han nogle Aar tilforn havde rettet sine syrige Blikke, som for at spørge den om de umaadelige Skatte,

som Abbe Faria havde forsikkret ham om her vare begravne.

Edmund Dantes blev staaende, hævede Fakkelen over sit Hoved og saae sig langsomt omkring, saa langt som de viftende Lysstraaler kunne naae. Derpaa fæstede han sit Blik paa en Gjenstand som han saae ligge i en kort Afstand, lod Armen synke, hvori han holdt Fakkelen og mumlede Ordet:

„Haydée."

Det Udtryk, hvormed Edmund nævnede dette beskedne Navn, var en Blanding af Kjærlighed, Smerte og Anger, et Udtryk, der kun kan forstaaes af den, der ligesom Edmund seer Alt forsvinde ligesom et Drømmebillede, hvad der paa Jorden er ham det Dyrebareste.

Edmund udgjød imidlertid ikke de bittre Taarer, saaledes som den Ulykkelige pleier, og som synes at mildne Skjæbnens Strenghed, der nedbøier os; hine Taarer, som vi udgyde, naar vi trufne i Hjertet af Ulykken, hører denne sige: „Du har mistet et Gode, men Verden besidder andre, som vente Dig." — Da græde vi, besjælede af den sørgelige Tanke, at det Væsen, som vi elskede af vor hele Sjæl, og som for stedse er skilt fra os, ikke skal have sin Andeel i den tilkommende Lykke, som er os lovet. Edmunds Hjerte var saa at sige sammenpresset imellem en Skrue. Haab om Fremtiden kunde ikke udvide det, og Taarer formaaede ikke at mildne den stikkende Smerte, som søndersled det.

Her følte han sig for første Gang ubetydelig og svag som alle de Mennesker, hos hvem Lidenskaben er udslukket, der berøvede dem Brugen af den sunde Fornuft medens de antog den for at være Geniets Flamme. Nu forbandede han ved sig selv hele sit foregaaende Liv, som hun kun havde helliget til Udførelsen af en uforsonlig Hævn.

„Haydée! Haydée!“ — raabte han, idet han faldt paa Knæ ved Siden af det knuste Liig, hvis Ansigt var bedækket med sort størknet Blod. — „Gud give, jeg aldrig havde bundet Din Skjæbne til min, Du vilde da ikke saa hurtigt have forladt Verden, hvori Du kunde have levet lykkeligt, tilgiv mig, Haydée, tilgiv mig. Den stakkels Mercedes Ægtefælle maatte ikke tilhøre Dig. Det Hjerte, som allerede engang i sit Liv har helliget en Anden saamegen Kjærlighed, som en Mand Hjerte kan rumme, kunde for Dig kun nære den samme Følelse som en Drøm, der en Dag skulde forsvinde. Denne Dag er kommen. Alt er forbi, og for mig er intet Andet tilbage end Angerens og Fortvivlelsens Nat.“

Med disse Ord lod Edmund Hovedet synke ned paa Brystet og udstrakte Armene efter det stivnede Liig, som om han vilde løfte det op fra Jorden.

„Haydée, Haydée!“ — raabte han, idet han sprang op og med en fortvivlet Gebærde udrev sit Haar. — „Der ligger Du død. Dine Læber skulle ikke mere berøre mine. Jeg kan ikke mere slukke den Ild, som fortær-

rede Haydée! og tiltrods for den Følelse som forenede os, trods mine Kundskaber opnaaede ved bitter smertelig Nattevaagen, kjender jeg dog ikke den Hemmelighed, der atter kan kalde Dig tilbage til Livet. Elendige som jeg er! Men jeg er jo kun et Menneske og jeg maa bøie mig i Ydmyghed for Døden, fordi jeg ikke kan faa Bugt med den. Usle Menneskeslægt, som er endnu mere hovmodig end afmægtig."

En bitter foragtelig Latter svævede om Edmunds Læber, hvis uhyggelige Skikkelse der mat oplystes af hans Fakkel, i Mørket snart kom tilsyne og snart atter forsvandt. — „Almægtige Gud!" — vedblev han dybt sønderknust — „jeg har syndet. Af min Sjæls Inderste angrer jeg mit forbigangne Livs Forvildelser. Jeg har i min Hævn været ubønhørlig, barbarisk, vanvittig, ja jeg erkjender, at mine Hænder have misbrugt Retfærdighedens Sværd. Og dog min Faders Jammerskrig, idet døde af Hunger! Hine Klager lød stedse som en manende Echo i mit Øre. Jeg skulde have tænkt paa Dig, hellige Korsfæstede! Jeg skulde have bevaret de Fredens og Menneskekjærlighedens Ord i min Erindring som Du paa Korset udaandede med det sidste Suk — da havde jeg formaaet at tilgive. Jeg vilde da have indseet, at min Fader ikke døde Hungersdøden allene paa Grund af min Fængsling, men fordi hans Stolthed oprørte sig imod at modtage en Almisse af hans gamle Ven Morrel. Min Hevn burde have ind-

skrænket sig til Villefort og Danglars, dog saaledes at deres Familier vare blevne skaanede derved."

„Danglars og Villefort — disse to vare mine Mordere! Dette ertvende Navne, som jeg den Dag idag endnu formaaer at udtale uden at skjære Tænder af Raseri. Ak desværre har jeg ikke formaaet at ramme dem uden at fordømme mig selv. Jeg havde glemt af hvilken Slags min Retfærdighed skulde være, skjøndt jeg i en Række af Aar havde tænkt derover. Tilgiv mig Gud, tilgiv Dit svage uvidende Menneske."

Edmund sank atter paa Knæ og forblev et Øieblik i denne Stilling, som om han bad. Derpaa stod han op, tog med høire Haand Haydées Liig og med den venstre Fakkelen, og begyndte saaledes taus at stige op af den bugtede Fodstie der førte op til Klippens Spidse. Den Vei, som han forfulgte, varen af de talrige Pas, som kunde føre til den berømte Grotte, og som udtrykkelig syntes at være hugget i Klipen, for at vildleede dem, som i tidligere Tider maaskeesøgte at opdage det hemmelige Sted, hvor den berømte Cardinal Sadas Skatte laae begravne.

Et Qvarteer senere kom Edmund, som med faste Skridt var skredet videre henimod Grotten, til Portalen, paa hvis sværtede Søiler Fakkelens røde Skin speilede sig. Edmund traadte ind i Forhallen og gik ned ad Marmortrappen; derpaa traadte han, efter at have gjen-

nemskredet den første Hal, ned i den anden og lagde Liget paa den venstre Side.

„Her er det!“ — mumlede han, medens han saae sig omkring. — „Her er Stedet, hvor jeg for otte Aar siden standsede efter et møisommeligt Arbeide, for med havesyge Blikke at raadspørge Jorden, der i sit Indre gjemte Abbé de Farias Skatte! Arme Olding, den Galde, hvormed Menneskenes Ondskab havde fyldt Dit Bryst, har ogsaa besudlet mit og formeret den, som alt var der tilforn.

„Hvad Svar vilde jeg vel have givet den, som havde sagt til mig i det Øieblik, jeg opgravede Jorden, at jeg otte Aar senere skulle komme hertil ligesaa fattig, ikke for at tage en Skat, men for at begrave Alt hvad er der levnet mig i den samme Jord. Jeg ville have svaret ham med en skingrende Latter, hvis Echo disse Mure ville have gjengivet med Forfærdelse.“

Med disse Ord knuste Edmund med en Jernstang, som han tog ud af Piedestalen, en af Statuerne og aabnede tæt ved Muren en Grav.

„Ak!“ — vedblev han, idet han kastede Jernstangen bort og foer med begge Hænder over sin Pande, hvorpaa den kolde Sved perlede.

„Lad mig anbetroe Jorden disse sørgelige menneskelige Levninger, og den skal, fra det Øieblik af, hvor Alt er tabt for mig, for stedse bevare dem! Ja, jeg kjender Dig, Du kjære Liig, der gjemte et Hjerte, som kun mit

kunde tjene til Compas. Ja, dette er min elskede Haydées Liig! Hun hviler for stedse i denne af Naturen dannede og for Menneskene ubekjendte Kjæmpegrav."

Medens Edmund udtalte disse Ord, lagde han Haydées Liig i Graven, og begyndte derpaa at dække den til med Jord, indtil det tomme Rum var udfyldt. Derpaa væltede han en stor Steen derhen, som han trykkede ned i Jorden, og fjernede sig.

Nu er Alt forbi. Denne Greve af Monte-Christo, saa beundret af Menneskene, har nylig mistet det sidste, som var ham kjært — han, hvis Lykke Verden saalænge misundte, og som blev saa bitter for ham. Det har ikke været Andet end en Drøm, og ved Slutningen af denne Drøm, som jeg prøvede, erkjender jeg, at Edmund Dantes fra det Øieblik af, da en skjæbnesvanger Streg tilintetgjorde hans Ungdom, hans Lykke og hans beskedne Tilværelses stille Fred, for stedse ophørte at existere.

Da haa traadte ud af Grotten, farvede Morgenrøden allerede hele den østlige Deel af Middelhavet. Edmund gik op paa Toppen af Klippen og betragtede med Henrykkelse dette pragtfulde Maleri, som oprullede sig for hans Fødder, og hans Rolighed dannede en eiendommelig Modsætning til hans oprørte Gemyt. Derpaa gik han ned til den vestlige Bugt og vinkede ad det lille Fartøi, som ventede ham paa Benedettos Befaling.

„Til den italienske Kyst," — sagde Edmund, idet han tilsyneladende rolig satte sig i Fartøiet, der strax seilede ud i rum Søe.

Sjette Capitel.

Tilbagekomsten fra Familiebegravelsen.

Saasnart Benedetto havde anbetroet Edmund Dantes Søn til Valentines fromme Menneskekjærlighed, stod der intet Andet tilbage for ham, end at vende tilbage til Frankrig, for her at tilbagegive sin Faders Liig den Haand, som han for halvandet Aar siden, dreven af en vanvittig Idee, havde afskaaret.

Han anede, at der vilde hænde ham noget Frygteligt, saasnart han havde endt sin Mission, uagtet han ikke formaaede at gjøre sig selv Regnskab for denne Forudfølelse, der stadig sammenpressede hans Bryst. Imidlertid gyste han ikke tilbage for den Beslutning, han havde fattet, at vende tilbage til Frankrig, thi Hr. Villeforts Haand kunde ikke blive over Jorden.

Benedetto forlod derfor Rom og vendte tilbage til Paris, hvor han forlod Peppino, der efter hvad han

fortalte, vilde etablere en Handel med gamle Klæder, da dette var det Eneste, hvortil han sporede Lyst

Villeforts Søn gjennemvandrede roligt Staden og begav sig til en Notar, hvis Bolig han alt for lang Tid tilbage kjendte. Benedettos strenge Mine, hans rolige afmaalte Maade at udtrykke sig paa indgjød den Person, han opsøgte, straxt den største Sympathi for ham.

En halv Time derpaa var Notaren underrettet om Alt hvad man ønskede af ham. Benedetto lod et Gavebrev paa over tolv Millioner Francs opsætte til Gunst for Valentine og Morel i Rom med den Betingelse, at Renterne af denne Capital skulde anvendes til Oprettelsen af flere Stiftelser for ulykkelige Børn af fattige Gamle. Denne Gave skulde af dem omtalte Notar overrækkes dem i et hemmeligt Velgjørenhedsselskabs Navn, for hvis Agent Benedetto udgav sig.

En anden Capital paa sex Millioner Francs skulde ad samme Vei stilles til Albert Mondegos Disposition, og det i en af hans Faders tidligere Debitorers Navn, som betalte denne Gjæld, med Hensyn til hvilken intet retligt Krav kunde gjøres gjældende.

Efterat disse Foranstaltninger vare trufne i flere Vidners Nærværelse, forlod Benedetto Notarens Bolig og begav sig til et Gjæstgiversted, hvor han opholdt sig indtil Nattens Frembrud.

Klokken var otte, da han, indhyllet i den brune

Kappe, han sædvanligt betjente sig af, naar han vilde være ukjendelig, forlod Gjæstgivergaarden.

Derpaa vandrede han til Kirkegaarden Père la Chaise, paa hvis Dør han bankede.

„Hvem der?" — spurgte en Stemme, der forekom Benedetto bekjendt.

„En Ven," — svarede han roligt.

„Venner paa denne Tid ved Kirkegaardens Port! Hm!" — sagde Graveren, idet han, forsynet med en Lygte, stak Hovedet ud af sit Huus.

„Ønskede Du da heller, at det skulde være en Fjende?" — spurgte Benedetto med samme Rolighed.

„Det er ligemeget, om Du er en Ven eller Fjende. Er Du en Ven, saa vil jeg lade Dig vide, at jeg ikke troer paa Venner, som komme paa denne Tid. Er Du en Fjende, da frygter jeg ikke. Denne Port er godt laaset, Murene ere høie, og jeg er desuden i Besiddelse af to dobbeltløbede Pistoler, som i Nødsfald kunne udspye fire Kugler."

„Meget vel, og naar jeg nu beviser Dig, at jeg hverken er Ven eller Fjende?"

„Hvad mener I dermed?"

„Naa, hvad synes Du for Exempel om denne velfyldte Pung?"

„O,' — udbrød Graveren, da han hørte Pengene klingre — „det kalder jeg et fornuftigt Ord. Hvad forlanger De egentlig af mig?"

„Aabn denne Dør."

Der indtraadte et Øieblik's Stilhed.

„Siig mig dog først, min Herre, er De maaskee en vis Lord — en Lord —?"

„Villmore," — sagde Benedetto uden at tænke videre derover.

„Ah, meget vel! I saa Fald iler jeg med at adlyde Dem, min Herre. Jeg gjenkjender Dem strax paa dette besynderlige Indfald, at banke paa Døren til en Kirkegaard, naar hele Verden skyer den. Ah, kom De kun ind."

Døren aabnedes, og Benedetto traadte ind.

„I hvilken Begravelse ønsker De at aflægge Deres Besøg?"

„I Familierne Saint Méran og Villeforts."

„Ah," — mumlede Graveren ved sig selv, — „vil han maaskee give Ligene de røvede Juveler tilbage! Nei, nei, dertil er Kjæltringen altfor snedig. Han kommer vel nu med et nyt Paafund, men han kan være forvisset om, at han er løbet lige ind i Ulvens Gab!"

Et Øieblik efter marscherede Graveren, bevæbnet med Hakke og Lygte, foran Benedetto og styrede sine Skridt henimod den omtalte Begravelse.

Benedetto blev staaende i en vis Afstand, medens Graveren skuffede Jorden tilside for at aabne Døren, et Arbeide, som ikke varede længe. Graveren aabnede omsider Døren til dette de Dødes Asyl, satte sin Lygte ned

og fjernede sig, medens han gav Benedetto et Vink, som denne strax forstod.

Da Lyden af Graverens Trin tabte sig, løftede han Lygten op og steg langsomt ned af Marmortrinene, som førte ham ned iblandt sin Families Liig.

Alt var her, som Benedetto havde forladt det.

Han aabnede uden Besværlighed sin Faders Kiste, hvori Skelettet endnu laa indsvøbt i sit Liigklæde.

Skelettets høire Arm hvilede paa hans Bryst, den anden var lige udstrakt.

Efterat Benedetto længe havde betragtet dette tørre Skelet, som anskueliggjorde Døden i dens egentlige Skikkelse, tog han en Æske af sort Træ op af Lommen, tog den tørre Haand, som var gjemt deri, ud og lagde den paa Ligets Bryst.

„Gjælden er betalt, min Fader, og Din Haand, der saa længe har været løftet mod de Levendes Aasyn, hviler nu atter paa dette Bryst, hvis Hjerte har ophørt at slaae, og som leed saameget i denne Verden! Modtag dette Kys, det sidste Beviis paa den dybe Ærefrygt, som Dine frygtelige Lidelser have indgydt mig, og lev vel for evigt!"

Idet Benedetto sagde dette, trykkede han et Kys paa Ligets Haand, lukkede derpaa Kisten, tog Lygten, steg op af Trappen og ruskede i Døren med den venstre Haand, da han fandt den laaset. Derpaa satte han Lygten ned for ogsaa at benytte den høire Haand, samt

hele sit Legemes Kraft. Men det var forgjæves — Døren forblev tillukket.

I Løbet af nogle Minuter var han som tilintetgjort, uden mindste Idee eller Forestilling om hvad der var skeet. Men en Time efter opvaagnede han af denne Bedøvelsestilstand, hvori Overraskelsen havde sat ham, og kunde nu med større Rolighed forklare sig Grunden, hvorfor man havde laaset Døren i for ham. Han behøvede i denne Anledning kun at erindre sig den første Nat, da han var trængt herind.

„Jeg er anklaget for at have plyndret og vanhelliget de Døde, og Graveren har overantvordet mig i Justitsens Hænder! For halvandet Aar siden har man fundet denne Begravelse bestjaalet og vanhelliget. Jeg var undsluppet uden at tilfredsstille Graverens Havesyge, og nu hævner han sig."

Benedetto, som var vant til at kæmpe mod Faren, besad dog ikke den Forfængelighed at ville beseire det Umulige. Han satte sig derfor paa et af Trappetrinene og afventede Dagens Frembrud. Natten forekom ham at være en Evighed.

Og virkelig hørte han næste Dag flere Personers Skridt, som nærmede sig Begravelsen. Døren aabnede sig, og Benedetto saae sig ligeoverfor sex Politisoldaters uheldspaaende Skikkelser, som Alle havde trukket blank.

„Guds Villie skee lige indtil Enden!" — mumlede han, idet han stillede sig midt mellem Soldaterne.

Graveren fulgte dem lige til Kirkegaardens Port, og da Patrouillen var ude, lukkede han den atter, idet han med en spodsk Tone sagde: „Levvel, til vi sees, Mylord Villmore, levvel saalænge.

Syvende Capitel.

Guds Fred være med Eder!

Dersom Nogen skulde faae det Indfald at sammenligne Menneskets Smaalighed med dets dristige Ideers Arrogance, saa vilde han være stor som selve Gud, ja maaskee endogsaa ham overlegen.

Menneskene tænke, efter at have gjort deres mosisommelige Beregninger, og sige da lydeligt: „Saaledes maa det være! og de forfærdes ikke over deres Dristighed, skjøndt de meget ofte see deres sikkreste Beregninger glippe ved den høiere Magts Villie, som vi kalde Forsynet.

Ikke tilfredse med Fortiden og Nutiden, ville de ogsaa være Herrer over Fremtiden, Fremtiden, hvori de Fleste figurere som det Støv, der besmudser Trinene til Templet og Alteret deri.

Denne Fremtid, som Daarerne beregne og med Vis-

hed forudsige, knuser dem uden Barmhjertighed under det Latterliges Vægt; de kæmpemæssige Bygninger, som de opføre, tilintetgjøres ligeoverfor Guds Almagt, ligesom de stærkeste Monumenter maae bøie deres stolte Hoveder under Vægten af Tidens Tand.

Hvad de hellige, hvad de tilbede i Tillid til deres egen Visdom synes i Forhold til Guds Storhed dog kun profant. Den Begeistring, som driver dem til at helliggjøre disse Tanker, er ofte ikke Andet end den fordømmelige Flamme af en ubegrændset Lidenskab.

Paa denne Maade havde Greven af Monte-Christo villet helliggjøre Hævnen. Dette var en uhyre alle menneskelige og guddommelige Love trodsende Villie; men kunde disse Omstændigheder svække den, naar dens Sjæl, hvorfra denne Villie var udsprungen, blev behersket af et stadigt, et feberagtigt Vanvid? Hvor findes det Menneske, der vilde være saa fuldkomment, at han ikke vilde lade sig henrive af sine egne Ideer, naar han saae sig i Besiddelse af en saadan Magt, som Greven af Monte-Christo besad? Hvor findes det Menneske, som midt i sin Rigdom og paa det høieste Punkt af jordisk Lykke kunde beherske sine Lidenskaber og fordømme sine Tanker? Greven af Monte-Christo gjorde Alt, hvad ethvert andet Menneske i hans Sted vilde have gjort. Greven af Monte-Christo ophørte følgelig at være et almindeligt Menneske kun paa Grund af sin umaadelige Rigdom og sine Lidelser. Hans Grundsætninger hævede ham ikke

over andre Menneskers almindelige Sphære. Men han var stor i den Ydmyghed, hvormed han indsaae sine Vildfarelser, og stor i den Resignation, hvormed han føiede sig i Guds Tilskikkelser.

I dette Øieblik befinder han sig i Rom, og uden Tvivl vilde Ingen i ham gjenkjende den Mand, som i et grovt Bodfærdighedsklædebon, barfodet og med bøiet Hoved gik henimod Mestre Pastrinis velbekjendte Gjæstgivergaard. Han ankom her i samme Øieblik, som en Vogn holdt for Døren, ud af hvilken der steg to endnu unge Damer, af hvilke den ene, den Yngste, bar Sørgedragt og gik med sænket Hoved lig Lilien, som Stormen har knækket.

Da Edmund saae hende, bedækkede han Ansigtet med Haanden, som om han vilde undgaae at blive kjendt. Da den Ældste alligevel bemærkede denne ydmyge Skikkelse ved Hotellets Port, tog hun et lille Pengestykke ud af sin Pung, udstrakte sin lille smalle Haand, som var bedækket af en hvid Handske, lagde Pengene i den formeentlige Betlers Haand og fulgte sin Veninde, som allerede var gaaet et Par Trin op af Trappen.

Edmund var som bedøvet, idet han betragtede den Almisse, som var skjænket ham; derpaa rystede han sørgmodigt med Hovedet, kysede Mynten, idet nogle Taarer randt ned af hans blege Kinder.

„Ja," — mumlede han ved sig selv, — „lad dette være den første Act af christelig Ydmyghed fra min

Side. Lad os kysse denne Almisse, som er rakt os, uden at vi have bedet derom, uden Stolthed og uden Anmasselse. O, gid Du i Himlen maatte nyde særdeles Naade hos Gud til Løn for den sande Medlidenhed, som den arme Synders bøiede Skikkelse vakte i Dit Hjerte."

Næppe havde han udtalt disse Ord, føreud han hørte Mestre Pastrinis monotone skrattende Stemme.

„Heida, Du Tiggermunk! Guds Fred være med Eder! — men give Noget kan jeg ikke!"

Edmund saae op og opdagede Hotelværten, som stod paa det øverste Trappetrin og med en bydende og dog tillige venlig Mine afviste Tiggerne, som syntes at ville opslaae deres Bopæl paa hans Trappe. — „Jeg gjentager endnu engang: Herren være med Eder, men give Noget kan jeg ikke."

„Har jeg da bedet Eder om Noget?" — svarede Edmund, idet han betragtede ham, men strax derpaa vendte sig bort med Afsky.

„Jeg kan ikke byde Eder Andet end Levningerne fra table d'hôte. Men dette er ogsaa vel tidligt, og desuden har jeg allerede en Masse Tiggere."

„Jeg har jo endnu slet ikke forlangt, at I skal give mig Noget!"

„Per Baccho, det er vel sandt, men I vil falde mine Gjæster besværlig, Eders Nærværelse incommoderer dem, og da mit Huus overhovedet er et af de første i Rom, hvor de fornemste Familier i hele Europa tage

ind, seer jeg ikke gjerne, at disse Herrer, strax naar de gaae op af Trappen, skulle møde Elendighed og Armod."

Edmund begyndte uden at svare herpaa og trods alle Pastrinis Protestationer langsomt at gaae op af Trappen.

„Broder, jeg forsikkrer Dig, at jeg ikke kan give Dig den mindste Almisse! Gaa bare, gaa, Gud være med Dig!"

„Den Gave, jeg forlanger af Eder, bestaaer hverken i Spise eller Drikke eller Penge, men blot i nogle Ord, som jeg ønsker at tale med Eder, Mestre Pastrini."

„O sangui di Christo, det forekommer mig meget besynderligt. Jeg kan tænke mig, at En, der er sulten, beder om et Stykke Brød til at mætte sig med, eller at en Anden forlanger Penge til at klæde sig for, men ubegribeligt er det mig, hvorledes en Betler, der befinder sig i disse tvende Tilfælde, kun forlanger at passiare. Naa, hvad vil I mig da?"

Idet Mestre Pastrini sagde dette, betragtede han med den hele Snuhed, der charakteriserer denne Classe Italienere, Betlerens alvorlige og ydmyge Holdning, men da denne skjulte Ansigtet med Hætten af sin Kappe, saa var det umuligt at gjenkjende det.

„Altsaa, I vil blot sladdre med mig, Broder Bedder?" — vedblev Mestre Pastrini. — „Nu, hvad skal jeg da sige Eder? Er Du maaskee en Nysgjerrig,

der ønsker at indhente Oplysninger om mine Gjæster, for senere at kunne antaste og brandskatte dem? Ikke sandt, saaledes forholder det sig?"

„Nei, jeg vil kun erkyndige mig om en af Eders fordums Gjæster?"

„Efter en fordums Gjæst? I saa Fald — ja — i saa Fald forstaaer jeg Eder, og I vil sige —"

„Naa, hvad vil jeg sige?"

Da Edmund udtalte disse Ord, spilede Værten Øinene vidt op, thi han erkjendte paa den majestætiske og imponerende Tone, hvori dette Spørgsmaal blev udtalt, strax, at det her gjaldt om en stor skjult Hemmelighed, af hvilken Art den end var.

Men da Pastrini, som vi alt have omtalt, stod øverst paa Trappen, saa havde han paa sin høire Haand Døren til det lille Cabinet, der tjente ham til Bureau, og hvor han, som vi tidligere have bemærket, pleiede at modtage Peppino og Vampa. Han dreiede derfor Nøglen om i Døren, stødte den op og gav til samme Tid Vetleren et Tegn til at komme op.

Edmund tøvede ikke, men traadte bagefter Mestre Pastrini ind i Cabinettet.

„Tag Plads, Broder," — sagde Italieneren med et vist Anstrøg af Ironi, som ikke blev ubemærket af Edmund, — „tag Plads og tal."

Edmund blev staaende foran Mestre Pastrini, som forskende betragtede ham.

„Mestre," — sagde han til ham — „jeg har været tilstede ved et mægtigt Menneskes sidste Øieblikke og, efter at have modtaget hans Skriftemaal givet ham et for hans Sjæls Roligbed vigtigt og høitideligt Løfte. Fra dette Øieblik af, hvori han paalagde mig at belønne nogle Personer, som i hans glimrende Liv havde tjent ham ufortrødent og uegennyttigt, har jeg ikke ophørt at efterspore, hvem disse Personer ere, for at opfylde mit Løfte."

„Godt!" — sagde Pastrini, — „men hvem er da denne Mand?"

„Siig mig hellere, hvem det er, som I har tjent tro og samvittighedsfuldt. Paa denne Maade ville vi opnaae det samme Resultat."

„Ganske rigtigt, skjøndt jeg har tjent mange Folk," — tilføiede den listige Italiener med en ligegyldig Mine, — „Fyrster, Marquier, Grever, nogle private Folk, Rige, Folk med middelmaadig Formue, ja endog Fattige."

Edmund taug, men sagde efter nogle Øieblikkes Forløb:

„Han hørte ikke til nogen af disse Classer."

„Men, det er jo latterligt, Broder Tiggermunk Naar han ikke hørte til en af disse Classer, hvem var han saa?"

„Ja, lad os tale derom."

„Nu, saa nævn ham da!"

„Det convenerer mig ikke."

„Men, per Baccho, lad os faae en Ende paa Sagen. Jeg forstaaer Eder ikke, og naar den hele Sag, som jeg formoder, dog kun gaaer ud paa, at jeg skal skjænke Eder en Almisse, saa siger jeg Eder endnu engang, at I ingen faaer. Gud være med Eder!"

„Jeg vil tale om Luigi Vampa" — sagde Edmund.

„Om Vampa. Ja, det er sandt, imorgen skal han jo henrettes. Det er Aftenen før Carnevalet. Man har fortalt mig, at der ikke mere er et eneste Vindue at faae faae Pladsen del Popolo."

„Har I ikke kjendt Luigi Vampa? Har I aldrig tjent ham, Mestre Pastrini?" — spurgte Edmund i en alvorlig Tone.

„Per la madonna," — stammede Pastrini.

„Faaer jeg Svar?"

„Men I sagde, at I havde bivaanet et Menneskes sidste Øieblikke, og Vampa lever jo endnu."

„Jeg har talt Sandhed. Jeg henhydede til disse sidste jordiske Øieblikke. Jeg er endnu ikke ordineret."

„Men I haaber snart at blive ordineret. Da begynder I paa en meget beskeden Maade!"

„Paa denne Maade maa man begynde at bane sig Vei til Himlen."

„Altsaa", — vedblev Pastrini efter nogle Øieblikkes Eftertanke, — „Vampa har paalagt Eder at belønne, det vil sige, at bringe en Gave —"

„Ja, til en Mand, der har tjent ham tro og uegennyttigt.“

„Aha, ganske rigtigt!“ — tænkte Mestre Pastrini ved sig selv. — „Han har husket paa den Advarsel, som jeg har meddeelt ham i Huset Thompson og Frenchs Navn. „Det er klart, at det ingen Fare har, naar jeg blot forklarer mig.“

„Er I denne Mand, Mestre Pastrini?“

„Det veed jeg ikke.“

„Hvorledes det?“

„Jeg mener, at jeg vel kan have tjent ham, uden selv at vide det, det vil sige, at jeg med stor Uegennyttighed kan have tjent Nogen, uden at vide, at denne Nogen var Luigi Vampa, thi denne stakkels Djævel forklædte sig saaledes, at han viste sig paa offentlige Steder, i Theatrene, i Hotellerne, uden at Nogen kjendte ham. Det gik ham accurat ligesom en vis Greve af Monte-Christo, en forslagen Skurk og Sortekunstner, som ved Hjælp af en vis Dødningehaand optraadte i enhver Skikkelse med Undtagelse af en god Christens, trods hans pompeuse Titel. Denne Mani, at sælge Adelstitler til Hvilkensomhelst, er noget umoralsk, dumt og farligt, ja, jeg kunde næsten fristes til at sige uanstændigt, fordi —“

Disse Hotelværters lange Tirader kom Edmund ret vel tilpas; thi han vandt derved Leilighed til at skjule sin Uro.

„Hvad var det for et Menneske, denne Greve?“ — spurgte han, idet han faldt Pastrini i Talen.

„O, man har her talt vidt og bredt om ham, og jeg har været Een af dem, som har gjort Mit til at demaskere ham! Jeg har kjendt ham meget nøie, og jeg sværger Eder til, at jeg ikke mere skulde lade mig narre af ham, dersom han atter skulde komme i Besiddelse af hiin djævelske Talisman, og vise sig under forskjellige Skikkelser. Dog lad os atter komme tilbage til Vampa.“

„Nei tvertimod, da I taler om en Mand, som ogsaa interesserer mig, saa ønsker jeg, at I meddeler mig noget Nærmere om ham.“

„I denne Retning kan jeg tilfredsstille Eder, Broder.“

„Fortæl mig især Noget om denne Dødningehaand, som I anseer for en Reliquie.“

„Som en Relique? I maatte snarere kalde den en Talisman, thi det var vist Haanden af en henrettet Forbryder.“

„Ja, ja,“ — udbrød Edmund uvilkaarligt.

„Ah, I veed det allerede? Ja, jeg troer, at det var en henrettet Forbryders Haand. Uden Tvivl stod en hemmelig Pagt, et eller andet djævelsk Løfte i Forbindelse dermed — hvad veed jeg! En Kjendsgjerning er det, at Greven forvandlede sig snart til et Fruentimmer, snart til en svagelig ung Mand, snart til en Flue og snart til en Fugl, men hans Talisman blev senere stjaalet fra ham, og saa var det aldeles forbi med ham. Her

var en Mand af fransk Herkomst, der ogsaa var min Gjæst, og han forfulgte hans Spor, for at tilhviske ham, Gud veed hvilket magisk Ord, og derved aldeles ødelægge ham. Dette Menneske havde allerede frastjaalet ham denne forbandede Talisman og gjemte den i en lille Jernkasse, som han stedse bar hos sig. Vampa og en vis Rocca Priori, hans Staldbroder, have seet denne Dødningehaand, ligesom ogsaa en vis Danglars.

„Danglars!" — faldt Edmund ham i Talen, — „og hvad er der blevet af denne Mand?"

„Jeg har hørt sige, at han er død som Matros paa Middelhavet."

„O min Gud!" — mumlede Greven, idet han bøiede Hovedet.

„Jeg er fast overbeviist om," — vedblev Pastrini, „at denne Greve af Monte-Christo for Øieblikket brænder i Helvede, thi ellers vilde han have med Politiet at gjøre, da han i Frankrig er anklaget for en afskyelig Forbrydelse; han skal nemlig have opbrudt Grave og vanhelliget Liig. Den Forbandede, han drev endog Spil med Døden!"

Der indtraadte en øieblikkelig Taushed.

„Hvad nu denne Luigi Vampa angaaer," — tog Pastrini atter Ordet.

„Om ham behøve vi ikke at tale mere," — svarede Edmund, — „thi I er ikke den Mand, som han meente."

„Hvad, det er ikke mig?"

„Nei."

„Men hvoraf veed I det?"

„Af Eder selv. I vilde ellers have givet mig et vist Tegn —"

„Jeg forstaaer mig ikke paa Tegn," — svarede Pastrini ærgerligt. — „**Per Baccho**, jeg sagde nok, at naar Alt kom til Alt, saa var det dog Eders Hensigt at bede om en Almisse. Gaa, jeg er kjed af Eders Snak. Jeg kan ikke give Eder en Almisse. Gud være med Jer?"

Medens Pastrini sagde disse Ord i en from affecteret Tone, begyndte han med Haanden at skyde Tiggermunken ud af Cabinettet, hvis Dør stod aaben, da en ny Person afbrød ham i denne høflige Forretning.

Denne nye Person var en Mand af Middelstørrelse og allerede lidt tilaars. Hans Ansigt var aabent og indgjød Tillid, skjøndt hans Øine vare underløbne med Blod, som det pleier at hændes et Menneske, der lader sig beherske af en vild, Alt fortærende Følelse.

„Hvad vil De?" — spurgte Pastrini.

„Er dette Mestre Pastrinis Hotel?"

„**Per la Madonna**, De har Øine i Hovedet og seer ikke. Javist er det Pastrinis Hotel. Der gives intet andet i Rom, der kommer det nær, hvor Gjæsterne behandles, som de fortjene, og i hvis Værelser Fyrster, Marquier og Grever mange Gange have sovet."

„Meget vel, vil De maaskee have den Godhed at nævne mig de Personer, der for Øieblikket logere hos Dem?"

„Per Baccho!" — udbrød Pastrini forskrækket, — „er De en Politibetjent?"

„Nei, jeg er en simpel Reisende og søger Nogen."

„Nævn ham."

„Det vilde ikke nytte Noget, thi han har maaskee her ikke antaget det Navn, hvorunder jeg søger ham. Og i saa Fald kan De godt negte, at De ikke kjender ham, uden at ville det."

„Den Person, De søger, har altsaa mange Navne?"

„Nogle, dog hvad nytter denne Frem- og Tilbage-snakken? Jeg kjender Dem, thi jeg har havt den Fornøielse at boe i Deres Hotel."

„I Sandhed, De forekommer mig virkelig bekjendt, skjøndt det er mig umuligt at sige, hvem De er.. Her kommer og gaaer saamange Folk —"

„Velan, jeg er Bertuccio, Intendant hos Greven af Monte-Christo."

„Hos Greven af Monte-Christo?" — udbrød Pastrini, idet han ufravendt stirrede paa Bertuccio.

„Da jeg paa Veien har forfeilet Greven, saa er jeg kommen til Rom i den faste Tro at træffe ham her. Han har stedse havt en særdeles Forkjærlighed for denne By."

„Hr. Bertuccio, det første Hotel i sin Art i Rom, er intet Smuthul for Kjæltringer og Sortekunstnere."

„Det troer jeg gjerne, idetmindste har jeg, da jeg var her med min Herre, bemærket den Orden, som De vidste at vedligeholde, Hr. Pastrini."

„Jeg tør nok sige, at man ikke oftere i mit Huus skal træffe en saadan Skurk som Greven af Monte-Christo."

„Usling!" — raabte Bertuccio, idet han traadte et Skridt tilbage og saae paa Hoteleieren med funklende Øine og knyttede Næver.

Edmund forblev ubevægelig.

„Jeg siger Dem endnu engang, Hr. Bertuccio, led efter Deres Sortekunstner, hvor De behager — denne Forbandede, hvis Blik allerede er tilstrækkeligt til at stikke dete Huus i Brand og fordærve min gode Christensjæl."

„Elendige!" — raabte Bertuccio rasende, — „veed Du, om hvem Du taler?"

„Jeg veed det, **per la Madonna**, og De kan høre det af enhver Anden, med hvem De taler om Deres Greve, som formodentlig nu brænder i Helvede med samt hans græske Concubine —"

„O, min Gud!" — udbrød Tiggeren pludselig og skjælvede, som om man havde stukket ham med en Naal i Hjertet. — „Den uskyldigste, den dydigste blandt Qvinde! O, Himmel — Alt — Alt, kun ikke denne Qval!"

„Hvad hører jeg — denne Stemme!“ — stammede Bertuccio.

„Hvad er det, han siger?“ — spurgte Mestre Pastrini paa sin Side, — „denne stakkels Djævel af Tiggermunk har sikkerligt mistet Forstanden.

Pastrini havde ligesom Bertuccio fæstet sit Blik paa Betleren, hvis Ansigt var fuldstændigt skjult af Munkekutten.

„Nuvel, jeg vinder sienſynligt Intet ved, at jeg staaer længere her og hører paa sligt Nonsens,“ — vedblev Pastrini. — „Signor Bertuccio, søg De heller Deres Greve i Helvede eller i Fængslerne. Hos mig er han ikke, og han maatte spille sit Kort meget fiint, dersom han skulde snige sig herind, uden at jeg straxt skulde gjenkjende og gjennemprygle ham.“

„Signor Pastrini, jeg skal lære Jer, hvorledes man bør omtale en Mand som Greven af Monte-Christo.“

Idet Bertuccio sagde dette, foer han rasende løs paa Pastrini, men Tiggeren kastede sig straxt mellem dem og raabte:

„Fred i Himlens Navn!“

Pastrini løb sin Vei, idet han lo, og ilede hurtigt ned af Trappen og forsvandt inde i Huset.

Da Bertuccio saae sig ene, begyndte han at gaae henad Veien og betragtede med urolige Blikke Tiggeren, som var omtrent tyve Skridt foran ham.

I høi Grad overrasket af de Ord, som Betleren

havde udtalt, da han hørte den skjønne Haydée blive ærefkjændt, besluttede Bertuccio at følge ham for at tale til ham. Og han fulgte ham virkelig Skridt for Skridt indtil et lille Huus, som laa i en afsides Deel af Staden.

Ankommen hertil, aabnede Tiggeren Døren og gik op af Trappen til et lille Værelse, hvis sorte fugtige Vægge og med Spindelvæv overtrukne Loft gjorde et uhyggeligt Indtryk.

Betleren havde ladet Døren staae aaben, som om han havde lagt Mærke til, at Nogen fulgte ham, og da han traadte ind i Midten af Værelset, dreiede han sig rask om og viste sit Ansigt.

Bertuccio, som var gaaet ind tæt bag efter ham, kastede sig strax ned for hans Fødder og raabt: „O, min Herre!"

„Staa op, Bertuccio," — sagde Edmund i en rolig og fast Tone; — „den ydmyge Maade, hvorpaa Du tidligere talte til Din Herre og Ven Greven af Monte-Christo, er ikke mere paa sin Plads, da Du nu taler med et Menneske, der er langt mere ydmygt og fattigt, end den elendigste Tigger."

„Hvad siger De, min Herre. Hvorledes er denne Ulykke skeet? Drømmer jeg? Ja, det er kun en frygtelig Drøm."

„Nei, Bertuccio, det er Sandhed! Alt det Øvrige er kun en frygtelig af korte Glæder afbrudt Drøm."

„O, min Gud!"

„Staa op, Bertuccio," — vedblev Edmund, idet han løftede sin gamle Tjener op. — „Det er mig dog idetmindste forundt at see Dig igjen, og af alle dem, der i min Glandsperiode have levet med mig, er Du den Eneste, som forbliver lykkelig og i Ro. Det har været Guds Villie. Du var den, som frelste Villeforts Søn, den Slange, der af Gud var bestemt til at stikke mig i Hjertet og forgifte min hele Tilværelse."

„Men jeg forstaaer Dem ikke! Alt hvad jeg seer, Alt hvad jeg hører, forekommer mig næsten utroligt? Hvad er der hændet Dem?"

„Jeg har feilet som ethvert andet Menneske, thi jeg har været mægtigere end andre Mennesker. Jeg har feilet og nu søger jeg, opfyldt af Sønderknuselse, at angre. Gud tilgive mig, naar min Martyrdom er endt!"

„Men Deres uskyldige Gemalinde?"

„Haydée!" — gjentog Edmund, — „Haydée! Søg hende under Klipperne af —"

Her standsede han.

„Nei," — vedblev han strax derpaa, — „nei, Ingen skal erfare, hvor jeg har gjemt min Skat! Ingen skal forstyrre Din Fred — ingen menneskelig Fod skal vanhellige Din Aske, Haydée! Haydée er i Himlen, min gode Bertuccio."

Bertuccio bedækkede sit Ansigt med begge Hænder og hulkede.

„Ak, naadige Herre, jeg, som har seet Dem saa stor, saa mægtig, saa ædelmodig, saa lykkelig og glad, seer Dem nu saa ydmyget, fattig og elendig, med Hjertet fuldt af Anger, — nei, tusinde Gange, nei, det er umuligt!"

„Magt, Ædelmodighed og Glæde — min hele Drøm fra Fortiden har nu Dine Læber udtalt, Bertuccio. Magt og Ædelmodighed finder man kun hos Gud! Glæde bringer Døden os kun, thi da ville vi snart være hos Gud. Alt er forbi, Bertuccio. Af Greven af Monte-Christo er ikke Andet tilbage end et Minde, plettet af Bagtalelsen, og i Fremtiden vil der kun blive et dunkelt Navn tilbage, under hvilket Menneskene ville skrive Ordene: „Overmod" og „Daarskab". Gaa, Bertuccio! gaa, Bertuccio! Du kan leve roligt, thi som Du veed, er der i Pariser Banken deponeret en Capital, som tilhører Dig, og som kan sikkre Dig Uafhængighed."

„Men, naadige Herre, jeg kan ikke — jeg vover ikke at meddele Dem en Tanke, som der falder mig ind, dog jeg maa udtale den. Den Capital, hvorom De talte, kunde være Dem til Nytte."

„Min Rigdom bestaaer for Fremtiden i Ydmyghed og Taalmodighed. Jeg ønsker ingen anden og kan ingen anden have."

„Men vil De da døe af Hunger?"

„Bertuccio!"

„For Guds Skyld, naadige Herre, tillad, at jeg ledsager Dem overalt og tjener Dem —"

„Jeg længes efter Eensomhed!"

„Den skal De nyde, jeg vil agte den! tillad blot, at jeg vaager over Deres Liv —"

„Vil Gud, at mit Liv skal vare længer, saa skee Din Villie!"

Og Bertuccio forlod ikke sin Herre fra dette Øieblik af.

Edmund havde besluttet at blive i Rom, indtil det var lykkedes ham at erholde Tonsuren og Ordinationen, og da at vende tilbage til Marseille, hvor han vilde bygge en lille Eneboerhytte paa det Sted, hvor Catalonniernes By havde staaet.

„Godt, godt, Bertuccio. Jeg indrømmer, at Du bliver hos mig, indtil jeg vender tilbage til Frankrig. Men Du vil stedse ære den skjæbnesvangre Hemmelighed, som jeg aldrig kan aabenbare Dig, og hvis Følger Du seer," — sagde Edmund, idet han rakte Bertuccio Haanden, som denne vilde kysse.

„Nei, min stakkels Bertuccio, giv mig simpelthen Din Haand, og dersom En af os for Fremtiden har nogen Forrang for den Anden, da bliver det mig — jeg mener med Hensyn til Lidelser og stille Resignation."

Ottende Capitel.

Efter Henrettelsen.

Vi have tidligere i et foregaaende Capitel beskrevet den Dag, som gik forud for Carnevalet og som var bestemt til de til Døden Dømtes Henrettelse. Vi ville derfor ikke trætte Læseren med en Gjentagelse af det engang Sagte, hvem det uden Tvivl snarere vil interessere at erfare de forskjellige Personers Endeligt, som allerede i saa lang Tid har været Gjenstanden for hans Betragtninger.

Pladsen **del Popolo** frembød, som det ved slige Leiligheder altid er Tilfældet, et pragtfuldt Maleri af Ondskab og Fanatisme, i hvis Midte den Dømte, priisgivet for nysgjerrige Blikke, udaandede sit sidste Suk under Folkets Forbandelser.

Af alle Vinduerne, som vare aabnede og besatte med Tilskuere, der ønskede at bivaane den Dømtes Dødskamp, var der dog eet, som, skjønt det stod aabent, dog ingen Tilskuere havde.

Det hørte til et lille Værelse i anden Etage, og man kunde derfra overskue hele Pladsen.

To Damer vare tilstede i dette Værelse. Man gjenkjendte let i den ene af dem den Dame, som i Porten til Mestre Pastrinis Gjæstgiversted havde rakt Edmund en Almisse. Denne Dame, som midt i Værelset knælede

paa en Pude, kunde saaledes betragte det rystende Optrin paa Pladsen del Popolo, uden at blive seet udvendigt fra. Hendes Blik, hvori der malede sig Angst og Medlidenhed, havde ikke et eneste Øieblik forladt det skjæbnesvangre Skafot, hvorpaa Delinquenten og Bøddelen opførte det modbydelige Skuespil, som Samfundet har ladet foranstalte i den taabelige Hensigt at afskrække Folket fra Forbrydelser ved Synet af det straffende Exempel.

Da Luigi Vampa, ledsaget af en Masse Munke, kom tilsyne paa Pladsen, mumlede den knælende Dame med sagte Stemme en Bøn, for at anraabe den barmhjertige Gud om Naade for den Domtes Sjæl.

Da Luigi Vampa knælede ned, løftede hun Øinene mod Himlen, thi hun havde ikke Kraft nok til at see paa det frygtelige Øieblik som Øxen faldt, udtalte de Læber, som hidtil havde bedt, Ordene: „Det er forbi! det er forbi!"

Efterat have udtalt disse Ord, vendte hun sig om og fik Øie paa sin Veninde, der stod ved Siden af hende.

„Min dyrebare Veninde."

„Eugenie, Du lider saa uendeligt!"

„Du tager feil, Louise," — svarede Eugenie, idet hun græd og lo paa samme Tid, — „jeg lider ikke mere — jeg formaaer ikke at lide mere — thi nu har

jeg en hellig Mission at opfylde! Jeg maa tjene Brødet til mit stakkels Barn, som er anbetroet til Morels Omhu. Saalænge til denne Mission er endt, vil jeg — tro mig, Louise — besidde den fornødne Kraft til at kunne glemme Alt hvad der bedrøver og krænker mig. Vi ville forlade Italien og det engelske Theater vil staae os aabent.

„Men nu, kjære Veninde, foreen Din Bøn med min. Lad os bede til Gud for denne Ulykkeliges Sjæl, som jeg har elsket af mit inderste Hjerte uden at besidde Kraft til at overvinde denne Følelse! denne Ulykkelige, som er Fader til min stakkels Datter! Gud give, at de Ulykker nu maae være endte, som siden en vis Tid have forfulgt mig! Gid Himlen vil tilgive mig det Feiltrin, jeg har begaaet? Ja, han vil tilgive mig det, thi Kunstnerens Kald er helligt og gjælder i Guds Øine tusinde Gange mere end Hofmandens Ledigdang. Louise — Louise — Lad os fordobble vort Arbeide for at kunne leve, og lad os forlade Rom."

Med disse Ord stode Louise og Eugenie iført med at forlade Værelset, da de pludselig, idet de aabnede Døren, saae sig ligeover for en ydmyg Skikkelse, iført en Bodsdragt.

Der indtraadte et Øieblik dyb Stilhed. Louise forsøgte ligesaavel som Eugenie at sige nogle Ord, men Stemmen døde paa deres Læber. Den Bodfærdige saae

ligesaa angreben ud som begge Veninderne. Louise brød først Tausheden.

„Gode Broder," — sagde hun, — „De kommer uden Tvivl for at bede om en Gave til en Sjælemesse for den Henrettede."

„Jeg kommer for at udrette et Hverv, som han har givet mig."

„Min Gud!" — udbrød Eugenie, — „hvad vil De! tal!"

„Ja, De er den, som den Ulykkelige betegnede mig."

„Hvorledes! har han seet mig?"

„Hans Blikke," — svarede den Bodfærdige, — „syntes at gjennemtrænge disse Mure og at betragte Dem i hans Livs sidste Øieblikke. Han anede, at De var her, og sagde mig, at jeg vilde træffe Dem her — og i Sandhed — han havde Ret!"

„O. Luigi, Luigi!" — udbrød Eugenie, idet hun saae op mod Himlen. — „Hvad ere Mure, hvad er Afstanden for to Hjerter, som elske hinanden? Kunne de ikke stedse finde Midler til at gjøre sig forstaaelige for hinanden?"

„Eugenie Danglars hav Medlidenhed med ham!"

„Ja, beed for ham af Deres Sjæls Inderste, beed ogsaa for mig, thi nu maa jeg leve og arbeide! Dersom jeg hidtil har arbeidet af Lune og til Fornøielse, saa skeer det fra nu af kun af ubetinget Nødvendighed. Gud staa mig bi. Gud beskytte mig! Han have Barmhjer-

tighed med min Datter!" — udbrød hun med dæmpet Stemme, idet hun lod sit Hoved synke ned paa Brystet.

„Broder, hvori bestaaer det Forbrydelse som Delinquenten har givet Eder?" — spurgte Louise, som saa hurtigt som muligt vilde gjøre en Ende paa dette Optrin.

„Broder," — sagde han til mig," — svarede den Bodfærdige, — „jeg seer hist paa Pladsen et aabent Vindue, paa hvis Balkon jeg ingen Tilskuer seer, som paa alle de andre. En Aanelse siger mig, at der i dette Huus befinder sig en Dame, som maaskee beder for den Mand, der samtidigt har været hendes Elsker og hendes Bøddel. Jeg er overbeviist om, at denne ædle høimodige Dame vil tilgive den Ulykkelige, som nu staaer paa Skafottets Trapper. Ja, hun maa være der, for at hendes Bøn i samme Øieblik kan ledsage min Sjæl, som den forlader dette forbryderiske Legeme. Gaa derfor efter Henrettelsen til dette Huus, fromme Broder. De vil der finde en Dame, som hedder Eugenie Danglars, bring hende mit sidste Kys og denne Ring, som jeg frarøvede hende i et vanvittigt Øieblik, hvis Offer vi Begge ere blevne! Jeg frygter for, at naar mit Legeme sover den evige Søvn, vil Een eller Anden berøve mig dette Klenodie, ellers vilde jeg ikke stille mig ved det! Idet den Ulykkelige," — vedblev den Bodfærdige, — „udtalte disse Ord, drog han en Guldring af Fingeren, trykkede den flere Gange til sine Læber og bedækkede den med

glødende Kys. Derpaa strakte han Haanden ud for at overrække mig denne Ring, hvorpaa han lagde sit Hoved paa den uheldsvangre Blok. Der er Ringen, Eugenie Danglars."

Den Bodfærdige overrakte derpaa Eugenie en Guldring, som hun kyssede med Inderlighed.

„Ja, jeg forstaaer ham," — mumlede hun, næppe istand til at sige et Ord, thi Taarerne qvalte hendes Stemme.

„Saaledes har jeg altsaa udført min Mission," — mumlede den Bodfærdige, idet han endnu stedse bøiede sit Hoved, som var skjult af Kapucinerhætten. — „Eugenie Danglars, Guds Barmhjertighed være mrd Eder, og vær overbeviist om, at hele den menneskelige Viisdom bestaaer i at troe paa Guds uendelige Barmhjertighed, samt at Mennesket ligeoverfor hans ubegrændsede Retfærdighed er en forfængelig Daare!"

Eugenie kastede sig i Louises Arme, og den Bodfærdige gik ned af Trappen, idet han mumlede Ordene:

„Gud give mig Taalmodighed og Resignation!"

„Lonise! Louise!" — udbrød Eugenie, idet hun atter kyssede Ringen, — „her berøre mine Læber den Mand, som har glemt Alt for min Skyld! Ak, der vil komme en Dag, hvor mit uskyldige Barn vil bede mig om denne Ring, og paa hvilken jeg paa min Dødsseng vil overgive hende den som den eneste Arvelod efter hendes

Fader. Luigi, her ville Dine Læber for første og sidste Gang berøre Din Datters og Du vil være tilfredsstillet."

„Eugenie," — sagde Louise med Blidhed, idet hun sluttede sin Veninde i sine Arme, — „hengiv Dig ikke til disse Tanker, som sønderknuse Dig. Alt er forbi, beherst Dig, og hav Tillid til Guds Barmhjertighed!"

„Lad os gaae," — afbrød Eugenie hende. — „Lad os gaae! Gud vil være med os! Gud vil tage mit uskyldige Barn i sin Varetægt."

Med disse Ord gik Eugenie og Louise ned af Trappen og steg ned i en lille Vogn, som ventede paa dem, og kjørte hen til Mestre Pastrinis Hotel. Saasnart Carnevalet var forbi, forlode de Rom i den bestemte Hensigt at reise til England for der at søge Engagement og fortsætte deres i lang Tid afbrudte Kunstnercarriere.

Niende Capitel.

De Bodfærdige.

Eugenie og Louise d'Armilly begave sig, som vi alt have bemærket, til Mestre Pastrinis Hotel og afventede

der Enden paa de tre Carnevalsdage for at forlade Italien, thi Tilstrømningen af Fremmede er i disse tre Dage saa stor, at det er meget vanskeligt for Enhver, som vil forlade Staden, at erholde de fornødne Heste og Vogne.

Medens Publikum hengav sig til sin overgivne Glæde og drev omkring paa Gader og Pladse, udkastede begge Veninderne det nye Program til deres Kunstnerliv. Eugenie var nu kaldet til den hellige Mission at erhverve Brød til sin Datter, og Louise, den stedse gode, oprigtige og uegennyttige Veninde, opfyldte den ikke mindre hellige Mission at understøtte Eugenie, hvis Skjæbne saa at sige var knyttet til hendes ved disse vanskelige Bestræbelser.

Men desuagtet sammenpressede en smertelig Erindring Eugenies Bryst midt under de meest smigrende Forhaabninger. Ufrivillige Taarer forraadte hvormeget denne Følelse beherskede hende, og Louise forsøgte forgjæves at henvende nogle Trostens Ord til hende. Der gives en Smerte, som er saa dyb, at Ingen formaaer at rive den ud af Hjertet, kun Tiden er istand dertil — ja ofte skeer det, at ogsaa Tiden svinder forgjæves, Menneskets sidste Time slaaer, og han døer med den samme dybe Følelse som ledsagede ham gjennem Livet.

I disse Øieblikke, fulde af indre Qval, finde vi stundom en ubeskrivelig Glæde i selve Smerten. Vi geraade i en oprørt Stemning, naar man vil trøste os med alminde ige Talemaader. Selv vore bedste Venners Nær-

værelse er os forhadt, vi søge Ensomhed og finde i Nattens Stilhed det elskede Væsens Billede, som for stedse er veget fra os.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Vee den, som forfølges af Angeren! Han vil i hele Verden ikke finde Nogen, som forstaaer at omgive ham med den dybe Stilhed, som da er saa behagelig. Derfor flygtede Eugenie stundom hen i Baggrunden af sit Værelse, hvor der næppe engang trængte en Lysstraale hen igjennem de nedrullede Vinduesgardiner. Her beskjæftigede hun sig med at lade den Ring, som den Bodfærdige paa Pampas Bon havde overrakt hende, blinke i Solstraalerne. Her syntes Eugenie at underholde sig med den Ulykkelige og bad til den Evige om den Naade, at deres Sjæle engang maatte forenes med hinanden.

Louise vovede ikke at afbryde hende. Hun knælede for den hellige Jomfrues Billede og ledsagede i Tankerne sin Veninde paa den Vandring, som hun syntes at foretage med usynlige Aander.

. . . . . .

Klokkens langsomme og dumpe Toner havde allerede høitideligt forkyndt den stille Uges Begyndelse. Begge

Veninderne beredte sig til, efterat have afgjort deres Regning med den samvittighedsfulde Mestre Pastrini, at afreise fra Italien, da Døren til deres Værelse aabnede sig, og de opdagede den samme Bodfærdiges alvorlige Skikkelse, som Louise havde givet en Almisse, og som havde overbragt Eugenie Ringen paa den Dag, Vampa blev henrettet.

Eugenie og Louise saae paa hinanden, som om de vilde spørge hinanden om Aarsagen til dette Syn. Den Bodfærdige tog først Ordet og sagde:

„Mine Damer, jeg kommer for at opfylde en Pligt, som jeg anseer for hellig; jeg kommer for at bringe en Datter sin Moders Velsignelse."

„Min Gud!" — mumlede Eugenie.

„Forklar Dem, min Broder," — sagde Louise.

„Eugenie Danglars," — sagde den Bodfærdige, efter at han havde tøvet et Øieblik, — „Du vil forlade Italien uden at have søgt at modtage den Persons Velsignelse, som har født Dig til Verden."

„Gode Broder," — sagde Louise, — „Deres Ord ere alvorlige. Men De har udtalt et Navn, som Ingen kjender i Rom. Er De den Samme, som paa den ulykkelige Dag, da Vampa blev henrettet, var hos os?"

„Ja."

„De har altsaa nu en ny Mission at forrette?"

„Ja."

„Og hvori bestaaer denne Mission?"

„Louise d'Armilly," — svarede den Bodfærdige, idet han traadte et Skridt nærmere, — „det vil være godt for Deres Veninde at tage sin Moders Velsignelse med sig, naar hun forlader Italien."

„Ja, ja," — sagde Eugenie og afbrød ham, idet hun foldede sine Hænder, — „hvor er hun? Jeg maa —"

„Herrens Fred være med Eder, min Datter," — svarede den Bodfærdige, — „og gid den være min Ledsager paa min Bodfærdighedsvandring!"

„Min Gud!" — mumlede Louise, idet hun kastede et stjaalent Blik paa den Bodfærdige, — „denne Stemme — hvor er det, jeg har hørt den?"

„Kom, gode Broder," — sagde Eugenie, idet hun kastede sig paa Knæ, — „kom, og da jeg ikke kan erholde min Moders Velsignelse af hendes egne Hænder, saa velsign mig i hendes Navn, thi hun har høimodigt overdraget Dem at gjøre det."

„Ja, min Datter," — svarede den Bodfærdige, — „jeg kommer til Dem i hendes Navn for at meddele Dem denne Velsignelse, og jeg velsigner Dem i hendes og i Guds Navn."

Med disse Ord udbredte den bodfærdige Broder sine Hænder over Eugenies Hoved, og Louise knælede ved Siden af hende, som om hun ogsaa vilde have sin Andeel af Velsignelsen.

„Den af Verdens Lidenskaber forfulgte Qvinde," —

vedblev Munken, — „Fru de Servières, Baronesse Danglars, lever nu ydmygt, fromt og gudhengivent under de fromme Søstres Klædning i San Lazaro."

„Hvad siger De?" — udbrød Eugenie, idet hun reiste sig op.

„Hør mig, Eugenie Danglars, og forsøg ikke ved den jordiske Forfængelighed, som endnu behersker Dig, at forandre Skjæbnens Gang."

„O, min Moder, min stakkels Moder," — mumlede hun, idet hun vred sine Hænder — „hvad siger De, hvor er min Moder?"

„Efterat hun her i Rom har ladet sig optage blandt de fromme Søstre i San Lazaro, vil hun nu om kort Tid reise til Frankrig, hvor hun haaber at ende sine Dage. Beed for hende, Eugenie, beed for hende, og følg Deres Bestemmelse. Skjæbnen har forfulgt Deres Familie, og De er den Eneste, Eugenie, som endnu kan vente en lykkelig Fremtid, fordi De har været den, som har syndet mindst. Deres Forældre have erholdt Straffen for deres Vildfarelser. Den Ene af dem er forstedse forsvunden i samme Stilling, hvorfra han ved Kabales havde opsvunget sig; den Anden maa, nedstyrtet fra sin Forfængeligheds Høide, forsage sin Forfængelighed i det usle Klædebon, som hun har ifort sig som Bod for sine Feiltrin i Fortiden. Lev vel, Eugenie, og dersom Du har Fjender, saa tilgiv dem af Dit Hjertes Grund og følg Din egen Vei."

„Min Gud," — mumlede Louise, uden at vende Øinene fra Munkens majestætiske og alvorlige Skikkelse, — „denne Mand forekommer mig bekjendt, det er, som om jeg før havde hørt denne høitidelige Stemme, ved hvis Klang enhver Streng i Hjertet dirrer."

„Gud skjænke ogsaa mig sin Tilgivelse!" — vedblev den bodfærdige Broder. — „Jeg erkjender hans fuldkomne Retfærdighed."

„Gode Broder," — sagde Louise, — „da De nu har endt den Mission, hvorfor De har opsøgt os, saa tillader De vel, at jeg retter nogle Spørgsmaal til Dem?"

„Tal kun."

„Har De maaskee hørt Fru de Servières Skriftemaal?"

„Nei, jeg er en altfor stor Synder til at jeg skulde høre Andres Skriftemaal. Jeg er for svag i Aanden til at træde i Herrens Sted!"

Der indtraadte et Øieblikks Pause, hvori den bodfærdige Broder blev staaende ubevægelig. Louise bedækkede Ansigtet med begge Hænder og syntes at være hensunken i dyb Eftertanke, medens Eugenie sad ved Bordet med Panden støttet i sin Haand og gav sine Taarer frit Løb.

En af Hotellets Tjenere bankede i det Samme paa Døren og meldte, at begge Damernes Vogn var forspændt.

„Min Veninde," — sagde Louise, idet hun nærmede sig Eugenie, — „har Du hørt, at vi nu maae afsted?"

„Ja," — svarede hun mechanisk, idet hun stod op, — „jeg er beredt, lad os gaae."

„Eugenie, Eugenie," — udbrød pludselig den Bodfærdige, — „tilgiv mig, jeg trænger til Din Tilgivelse."

„De! behøver De min Tilgivelse? Hvorved har De fornærmet mig? Hvem er De?"

I den Hurtighed, hvormed den Bodfærdige kastede sig paa Knæ, faldt hans Hætte ned paa Skuldrene, og hans Ansigt, som saaledes blev blottet, kom tilsyne for begge Veninderne.

„Himmel!"

„Greven af Monte-Christo!" — stammede Louise.

„Stille, stille, Louise," — sagde Edmund. — „Nævn aldrig oftere dette Navn, thi han, som bar det, er ikke mere hvad han har været. I see det. Dette er Alt, hvad der endnu er tilbage af ham! Ak, Eugenie, skjænk mig Din Tilgivelse!"

„Staa op, min Herre, hvormed kan De have fornærmet mig, at jeg skulde tilgive Dem? Ak, jeg kan ikke troe mine egne Øine! det er en Drøm! Louise, Louise, lad os gaae.'

„Nei," — udbrød Edmund, idet han holdt begge Veninderne tilbage, — „Du vil ikke gaae uden at have

tilgivet mig for Guds Skyld. Jeg trænger til Din Tilgivelse — skjænk mig den, thi jeg har fornærmet Dig."

„Men hvorved, min Herre? Tal!"

„Agt denne Hemmelighed, og væk ikke Fortidens bittre Erindringer i et af Qvaler sønderrevet Bryst. Eugenie, Herren tugter mig, medens jeg af mit Hjertes Grund haaber at erholde hans Tilgivelse i min sidste Stund. Tilgiv mig, ligesom han vil tilgive mig. Mine bittre Lidelser ville blive mig regnede som en Bod, og Du, som ogsaa lider, og som ogsaa har prøvet, hvad Anger og Fortvivlelse er — tilgiv ogsaa Du mig!"

„Ja, naar De ønsker det, tilgiver jeg Dem, dersom De har fornærmet mig," — sagde Eugenie, idet hun rakte ham Haanden, som han ærbødigt kyssede.

„Nu kan Du drage bort, Eugenie. Gaa, og i mit beskedne Asyl vil jeg bede til Gud af mit ganske Hjerte, at han vil tage Dig i sin Varetægt, ligesom jeg ogsaa vil bede til ham for min gode Haydées Sjæl og min stakkels lille Søn. Ak Alt er forbi," — tilføiede Edmund, idet han rettede sig i Veiret med et Menneskes Mine, der lider usigeligt, — „for mig er Alt forbi!"

„Min Herre," — sagde Louise, idet hun nærmede sig ham, — „Deres Ord røbe, hvis de ikke ere Følgen af en Aandsforvirring, en saa stor Ulykke, at jeg er dybt rystet deraf. Vær imidlertid vis paa, at Eugenie og jeg stedse skulle være redebonne til at være Dem til Nytte."

Et bittert Smiil spillede om Edmunds Læber.

„Gaa," — mumlede han, — „Fred være med Eder. Hvad mig angaaer, saa maa jeg være tilfreds og finde mig i at resignere med Taalmodighed. Gaa, gaa, mine Damer."

Med disse Ord slog han Hætten over Hovedet og forlod langsomt begge Veninderne, som nogle Øieblikke bleve staaende aldeles forstenede, uden at vende Øiet bort fra den resignerede Skikkelse, som skred langsomt igjennem Hotellets Corridor.

En gjentagen Opfordring af Postillonen rev dem ud af disse Betragtninger; de gik hurtigt ned af Trappen og stege strax ind i Reisevognen, som ventede paa dem.

Niende Capitel.

Søsteren fra San Lazaro.

Eugenie og Louise d'Armilly vilde efter de uforudsete Omstændigheder, der, som Læseren bekjendt, havde afbrudt deres Kunstnerbane, atter betræde denne, skjøndt fjernt fra Skuepladsen for deres Eventyr. Det skjønne Rom, hvor begge Veninderne saa ofte havde ønsket at forblive hele deres Levetid, kunde, efter hvad der nu var foregaaet, nu kun yde dem sørgelige Erindringer.

Efterat Edmund havde seet Vognen kjøre bort, gik han sørgmodigt og tankefuld videre hen ad Veien og nærmede sig med stærke Skridt sin nye Bolig, hvor han lydløs traadte ind.

Vi maae beskrive Læseren, hvilket Syn denne usle Bolig frembød.

Til dette Øiemed maae vi iforveien berette, at Bertuccio efter Mødet med Greven af Monte-Christo geraadede i en saa heftig Sindsbevægelse, at han derover faldt i en meget smertelig Sygdom, som ikke siden forlod ham. Bertuccio var langt fra at formode, at hans Herre Greven af Monte-Christo havde lidt det allermindste Ulykkestilfælde, og da han derfor pludselig og uventet gjensaae sin Herre i Mestre Pastrinis Hotel som en Tiggermunk, maatte hans Nervesystem derved nødvendigviis blive rystet paa en farlig Maade.

Den stakkels Intendant laa paa en usel Straamadras, bedækket med et let uldent Tæppe. Ved Siden af ham sad en midaldrende Kone af en ædel Skikkelse og med aabne Træk, som var iført de barmhjertige Søstres Dragt. Da Bertuccio laa syg, havde han udbedt sig en af disse fromme Sygevogterskers Nærværelse, og den, som sidst var traadt ind i Søsterskabet, fik det Hverv at pleie den Syge.

Da Edmund traadte ind i Værelset, laa Bertuccio i en urolig Søvn, og hans Stønnen lød uhyggeligt i det lille mat oplyste Kammer.

Den barmhjertige Søster havde støttet sin Arm paa den Syges Hovedpude, bedækket sit Ansigt med Haanden, og man bemærkede af den hyppige Hulken, hvormed hun ledsagede den Syges Stønnen, at hun græd.

Edmund blev staaende paa Dørtærskelen og trykkede Hænderne fast mod sit Bryst som om han vilde bekæmpe sit Hjertes hurtige Banken. Efter nogle Øieblikkes Forløb traadte han nogle Skridt nærmere og sagde med dæmpet Stemme:

„Madame, Eugenie er reist; Deres Velsignelse ledsager hende; vær rolig."

„Ak," — mumlede den barmhjertige Søster, medens hun opløftede Hovedet og lod Armen, som støttede det, synke ned, — „Guds Naade og Barmhjertighed være med hende!"

Der indtraadte et Øieblik Stilhed.

Edmund kastede et Blik paa Bertuccio og rystede paa Hovedet.

„Gode Broder," — begyndte atter den barmhjertige Søster, — „nu, da De har lovet at bede for mig, haaber jeg, at De ikke vil glemme det, thi jeg trænger til Forbøn."

„Madame" — svarede Edmund, hvis Ansigt var aldeles skjult under de vide Folder af hans Kappe, — „da jeg selv er en stor Synder, saa kan jeg ikke troe, at Gud vil høre min Bøn, men dog vil jeg i mine stille Betragtninger stedse ihukomme Dem. Imidlertid vil jeg vise Dem endnu en Tjeneste, der er ligesaa stor som den, jeg nyligt viste Dem."

„Hvad mener De?"

„Madame, jeg har bragt Deres Datter Deres Velsignelse — jeg skal ogsaa sørge for, at De kan velsigne Deres eneste Søn."

„Min Gud! min Gud! hvad siger De!" — udbrød hun, idet hun stod op.

Edmund forblev ubevægelig.

„Ja, Madame, aldrig har Deres moderlige Velsignelse berørt dette med Forbandelse betyngede Hoved. Men nu maa De vende tilbage fra Deres Vildfarelse og velsigne den, som De under Qval og Taarer har født til Verden."

„Hvem er De?" — mumlede hun, idet hun traadte et Skridt tilbage. — Min „Gud, hvem er dette Men-

neske, som synes at kjende mit Livs skrækkelige Hemmelighed!"

„Madame!" — afbrød Edmund hende, — „erindrer De Villeforts Søn? Berolige Dem, jeg vil ikke ved Erindringer tilføie Dem nogen Smerte. Jeg vil kun formindske Deres Anger, idet jeg raader Dem til at velsigne denne Ulykkelige, som kun blev døbt med Blod og Taarer!"

„Ak, for Guds Skyld, sig hvem De er? Deres Ord have noget Rædselsfuldt, de bringe mig til at skjælve. Siig, er De en Aand, der er steget op af Jorden for at martre mig tildøde med Samvittighedsnag? Jeg besværger Dem, hav Barmhjertighed med en stakkels Bodfærdig."

„Nei, Fru Danglars, jeg er ikke Andet end en stakkels Synder, som for Øieblikket ved sin Sønderknuselse bøder for sine uhyre Vildfarelser, der tilgiver sine Fjender og med Velgjerninger gjengjælder dem det Onde, de have tilføiet ham! Fru Danglars, Deres Søn hedder Benedetto og befinder sig for Øieblikket i Frankrig."

„Benedetto!" — gjentog Fru Danglars med Forfærdelse, — „sig mig i Guds Navn, hvad bestiller denne Ulykkelige?"

En krampagtig Latter bevægede Hætten, som bedækkede Edmunds Ansigt.

„Hvad han foretager sig, vil jeg maaskee snart er-

fare. Men hvad han har foretaget sig, kan jeg fortælle Dem."

„Jeg skjælver — tal —"

„Forbandet af hele Verden, fra sin Fødsel indviet til Død og Helvede, blev han af en Arm, som stod i Begreb med at hævne sig, paa en vidunderlig Maade reddet, hvorpaa han fattede en sort og uheldbringende Hævnplan. Han traf paa en Mand, som forblindet af Stolthed og Forfængelighed, vandrede omkring, og det var Benedetto, der styrtede ham ned i Afgrunden! Denne Mand, som han saaledes tilintetgjorte — vil De vel troe det, Madame? — var det mægtigste Menneske paa Jorden. Det var en Mand, hvis Villie ikke kjendte nogen Hindringer, og som uden Forbarmelse vilde straffe og tugte Forbrydelsen, som om han var en almægtig Gud. Ak, men denne Mand bedrog sig alligevel! Han søgte kun uden Medlidenhed og Barmhjertighed at hævne sig? Det var med eet Ord Greven af Monte-Christo! Ja!" — vedblev Edmund, idet han drog Veiret dybt — „Benedetto knuste denne dristige Slange, som Menneskene havde betragtet med Forbauselse, ligesom den beskedne Hyrdedreng tilintetgjorte den overmodige Kæmpe, om hvem vi læse i den hellige Skrift. Blod og Taarer — det er det, som Benedetto har efterladt paa sin Vei. Skridende frem ved Siden af Greven af Monte-Christo, har han med sin Morderhaand frarevet ham Alt hvad der var ham dyrebart. Benedetto var et Værktøi i Guds Haand, og han

forbereder sig maaskee nu i Frankrig til at modtage Straffen for sine Forbrydelser. Baronesse Danglars, see her Din Søns Værk!"

Idet Edmund Dantes sagde dette, slog han sin Hætte tilbage.

Baronesse Danglars udstødte et Forfærdelsesskrig og sank paa Knæ ved Siden af den Seng, hvorpaa den døende Bertuccio laa.

„Ja," — vedblev Edmund — „ja, her kan De see den Mand, som Deres Søn har at takke for sit Liv! Denne Mand var det, som atter drog ham op af Jorden, hvori Villefort havde begravet ham levende!"

„Barmhjertighed!"

„Og veed De hvorledes Benedetto belønnede denne ædle Mand? Han myrdede hans Hustru, brændte hans Huus af og bestjal ham. Ha! han var engang forbandet af Gud og Menneskene! Velan, Madame, vid, at Deres Søn leder efter Dem, for at bede Dem om Deres moderlige Velsignelse! Leed ham op og giv ham Deres Velsignelse, for at han kan døe roligt og De saaledes ogsaa kan berolige Deres Samvittighed!"

Et Øieblik efter forlod Fru Danglars, indhyllet i sit Slør dette Huus, og erholdt som barmhjertig Søster fri Overfart med et lille Skib, som gik til Marseille. Hun havde til Hensigt at reise til Paris.

Vi ville nu atter opsøge Benedetto, der, som Læse-

ren maaskee erindrer, faldt i Hænderne paa det franske Politi, som lod ham bringe til Fængslet la Force.

Ellevte Capitel.

Den 27de September.

Benedetto var bragt til Fængslet la Force.

Saasnart man her saae hans Signalement, gjenkjendte man i ham strax det samme Individ, der var brudt ud af Fængslet, efter at have myrdet den gamle Slutter.

Juryen kunde, efter at have undersøgt og discuteret Benedettos Forbrydelse, ikke undgaae at udtale Dødsdommen over ham.

Efter otte Maaneders Fangenskab blev Benedetto dømt til Døden. Man forelæste ham hans Dom i det samme Fængsel, hvori han havde myrdet Slutteren. Han hørte denne Dom langsomt blive forelæst med den Koldblodighed og Ligegyldighed, der charakteriserede ham.

Denne Ligegyldighed var ikke fremgaaet af den dyriske Følesløshed, som man sædvanligt finder hos Menne-

sker, der efter en lang Række af Forbrydelser see Skafottet blive opreist for deres Øine, paa hvilket de skulle bøde ligeoverfor det Samfund, som de have fornærmet. Nei, den Tilstand, hvori Benedetto befandt sig, var grundet paa en dyb Resignation med Hensyn til den almægtige Guds Beslutninger, som han havde paakaldt for at vide, om han skulde straffe den Overmodige, som misbrugte sin Magt, eller ikke.

Aftenen førend de n til Henrettelsen bestemte Dag kom, og Benedetto blev ført til Bedekammeret. Han hengav sig med Andagt til den religieuse Handling, som gaaer forud for Fuldbyrdelsen af Justitiens Domme.

Skriftefaderen hørte paa ham med Deeltagelse. Man saae af hans rørte Blik den Virkning, som den Bodfærdiges Ord frembragte paa ham.

„Min Fader", — sagde Benedetto, idet han gjorde Korsets Tegn, — „jeg troer paa Gud, jeg troer paa hans Retfærdighed, og det er aldrig faldet mig ind at ville dadle den. Født i Synd, døbt med Blod og Taarer, kunde mit Endeligt kun blive paa Skafottet. Inden jeg troede paa Gud, som jeg nu gjør, følte jeg i mit Bryst hele den Bitterhed, som Fortvivlelse kan fremkalde i et Menneskes Hjerte. Fortvivlelsen, som ikke blot er en almindelig Talemaade, nei, Fortvivlelsen, som er Helvede paa denne Jord! Uden Grundsætninger, der kunde lede mig, lod jeg mig i den Grad beherske af slet Selskab, at jeg lønnede den Mand, som af Velgjørenhed havde taget

taget sig af mig, med at antænde hans Huus og myrde hans Kone. Fra den Dag af fandtes for mig ikke mere noget gjæstfrit Tag, intet venligt Blik fæstede sig mere paa mig!

„Jeg var en Forbandet i Verden.

„Jeg har," — vedblev Benedetto efter en kort Pause, — „styrtet mig i Udsvævelser og Forbrydelser.

„Jeg sluttede mig til de sletteste Mennesker og deelte under de meest rasende Orgier Frugten af Mordet og Tyveriet.

„Paa den Tid rørte der sig ikke en eneste ædelmodig Følelse i mit Bryst. Mine mindste Tanker vare en Gudsbespottelse, en Infami. Selv mine ubetydeligste Handlinger vare afskyelige Forbrydelser.

„Og af hvilken Art vare mine Tilbøieligheder? Fordømmelige Forbindelser med de meest forvorpne og gemene Fruentimmer! — Det varede ikke længe, inden jeg faldt i Politiets Hænder og slæbte nogle Maaneder paa Galeislavens Lænker.

„Medens jeg led denne Straf og maaskee dog ved Arbeide efterhaanden kunde have forbedret mig og renset mig fra mine Laster, kom der en Mand, som frelste mig; denne Mand havde Medlidenhed med den Tilstand, hvori jeg befandt mig, og vilde maaskee indgyde mig retskafne Følelser ved den Handling, han udøvede. Han gav mig en Fiil, ved Hjælp af hvilken jeg skulde skille mig ved

mine Lænker; han gav mig Penge og angav mig sin Bopæl.

„En Maaned efter erfarede jeg, at denne Mand kun vilde naae et Maal, han havde sat sig, og derfor benyttede sig af mig til en latterlig Komedie, hvori han tildeelte mig Hovedrollen.

„Jeg leer nu af min Uerfarenhed; hvor kunde jeg troe, at et Menneske ligeoverfor Elendigheden kunde nære ædle Følelser. Jeg blev atter, hvad jeg før havde været, kun med den Forskjel, at jeg bevægede mig i en anden Klasse af Samfundet, og istedetfor ganske simpelt at være Banditen Benedetto kaldte jeg mig Fyrst Andrea Cavalcanti.

„Det var den Rolle, som denne Mand tildeelte mig i sin Komedie.

„Den fik en Ende, og jeg steg ned paa samme Trin som før og var ligesaa forvorpen som forhen, kun mere dreven i Forstillelse ved den Lære, jeg havde erholdt af min falske Beskytter, Greven af Monte-Christo.

„En Dag standsede jeg midt paa min forbryderiske Bane, som jeg hidtil forfulgte. Min Faders Nærværelse, en fattig, ulykkelig, halv vanvittig Olding, foraarsagede, at jeg blev dybt rørt. Jeg svoer at hævne ham og tænkte nu modent over Menneskene og deres Handlinger.

„Jeg troede paa Gud, jeg indsaae, at jeg siden en vis Tid var det Værktøi, hvoraf han betjente sig for at straffe det Onde. Jeg myrdede og røvede uden Barm-

hjertighed fra Alle, om hvem jeg vidste, at de havde begaaet de samme Forbrydelser. For at vandre denne nye Vei behøvede jeg Penge; jeg bemægtigede mig de Klenodier, som smykkede Ligene i min Families Begravelse, og havde intet Øieblik Ro, førend jeg havde naaet mine Drømmes Maal.

„Jeg saae Skurken, Falskneren modtage Straffen for deres Forbrydelser, og de Dydige Lønnen for deres Handlinger og jeg forundrer mig derfor ikke over at see Skafottet blive opreist. Jeg fortjener det. Giv mig Deres Velsignelse og bed for mig."

Idet Benedetto sagde disse Ord knælede han ned for Præsten, som anraabte om Guds Naade for Delinquentens Sjæl:

„Hvad skrive vi idag?" — spurgte Benedetto.

„Den femogtyvende September, min Søn."

„Den femogtyvende September," — gjentog Benedetto i en rolig Tone og med et veemodigt Smiil.

„Saa høitideligholder jeg altsaa min Geburtsdag paa Skafottet."

„Tilgiver Du Dine Forældre den Forsømmelse, som de fra Din Fødsel have gjort sig skyldige i mod Dig? Tilgiver Du Din Fader hans Forbrydelser?"

„Jeg har for lang Tid siden tilgivet Alt."

„Rigtigt handlet, min Søn. Herren være med Dig!"

Saasnart de første Solstraaler belyste la Forces mørke Gaard, blev Døren til Bedekammeret aabnet, og

en Afdeling Soldater hentede den Domte for at føre ham til Bøddelens Kammer, for at denne kunde afskjære hans Haar og iføre ham de Dømtes Dragt.

Efter disse Forberedelser besteg Benedetto Karren og Bøddelen gav et Tegn til at tage afsted, efterat han var steget op paa Karren.

En Afdeling Cavalleri ledsagede Karren indtil Skafottet, omkring hvilket en tæt sammentrængt Folkemasse nysgjerrigt ventede. Benedetto modtog Skriftefaderens sidste Velsignelse og viste med en afslaaende Gebærde det Bind fra sig, som Bøddelen vilde binde ham for Øinene, idet han efter Skik og Brug rettede følgende Spørgsmaal til ham:

„Ønsker Du Noget at spise eller drikke?"

„Nei."

„Tilgiver Du mig, hvad jeg gjør mod Dig?"

„Ja."

„Saa tag dette Bind. Timen er kommen."

„Lad mig blot et Øieblik see paa den Mængde, som omgiver mig," — sagde Benedetto; — „jeg vil see, om jeg ikke kan gjenkjende et venligt Ansigt."

Og Benedetto reiste sig op paa Skafottet og betragtede opmærksomt den Folkemasse, som omgav ham

Med skarpe Blikke mønstrede han alle de Physiognomier, som vare ham nær nok, og udstødte derpaa, idet han saae hen i en anden Retning, et Overraskelsesskrig.

Han havde i en Vogn, som paa Grund af den tætte Folkemasse kun langsomt bevægede sig fremad, seet en Kone, som bar Søstrenes Dragt fra San Lazaro, og som syntes at ledsage en anden syg Kone.

„Min Fader," — sagde han til Præsten, — „mit sidste Ønske er at tale med denne Søster fra San Lazaro, som i dette Øieblik kjører over Pladsen i en Vogn. Siig hende, at jeg for Guds Skyld beder hende om at komme til mig."

Præsten steg strax ned af Skafottet for at opfylde Delinqventens Ønske, og den fromme Søster i San Lazaro tøvede ikke med at følge den givne Opfordring.

Eftersom hun kom nærmere, forandrede Benedettos Træk sig paa en mærkelig Maade. Han holdt flere Gange Haanden for Øinene, som for at standse de Taarer, der uvilkaarligt strømmede fra disse.

Den barmhjertige Søster steg op af Trappen til Skafottet og traadte hen til Delinqventen.

„Min Gud!" — udbrød hun, idet hun greben af en frygtelig Anelse forskrækket traadte tilbage.

Benedetto tog hende blidt ved Haanden og trykkede denne til sine Læber, idet han sagde, saaledes at hun kun kunde høre det, de Ord:

„Mod, Madame, jeg vilde gjennem en af Deres Søstre have sendt Dem min sidste Afskedshilsen, den Evige har villet, at De i egen Person skulde modtage den."

„Jesus, Jesus!“ — udbrød den stakkels Søster fra San Lazaro, idet hun med et Udtryk af Fortvivlelse sank paa Knæ.

Benedetto gik med hurtige Skridt hen til Blokken, lagde Hovedet derpaa og raabte til Bøddelen:

„Gjør Ende derpaa, gjør Ende derpaa!“

„O, nei, nei!“ — raabte Søsteren fra San Lazaro, idet hun bleg og skjælvende reiste sig for atter at synke ned for Bøddelens Fødder.

„Idag er det den syvogtyvende September,“ — sagde Benedetto.

Knap havde han udtalt disse Ord, førend Guillotinens Øxe skilte Hovedet fra Kroppen.

Den barmhjertige Søster sank som truffen af Lynet ned ved Siden af Liget og udbrød med en gjennemtrængende Stemme:

„Min Søn!“

Nogle Dage senere havde den ulykkelige Moder ligeledes ophørt at leve.

En Maaned efter disse Begivenheder tildrog der sig i Marseille en ikke mindre vigtig Tildragelse.

Naar vi rette vort Blik henimod Klippen, hvor Cataloniernes lille By laa, saa see vi tæt ved et lille hvidt, meget simpelt Huus, som tjente den ulykkelige Mercedes til Bolig, et lille Capel, hvis eneste Dør næsten altid er lukket, og som næppe aabnes en halv Time paa Søn- og Helligdagene.

Dette lille Capel og det paa den modsatte Side liggende Huus vare saa at sige Begyndelsen til de Bygninger, som nu staae der og danne den yderste Deel af Forstaden.

Albert Mondego og Mercedes beboede endnu det lille Huus i Cataloniernes By. Albert, der af den samme Præstes Haand, der tidligere havde udført Benedettos Villie, havde modtaget den Gave, som denne havde tilstillet ham, begyndte med denne Capital den lille Handel, hvoreſter han saa længe havde tragtet. Benedettos Navn blev hver Dag velsignet af Albert og hans Moder i den stille Ro og Indgetogenhed, hvori de levede.

Mercedes bad hver Dag for hendes Søns oprigtige Ven, for den uegennyttige Velgjører, for den upartiske Dommer, der havde havt Medlidenhed med hendes Elendighed og atter opreist hende.

Imidlertid var Mercedes siden sin Mands Død Byttet for en dyb Kummer, der langsomt førte hende Graven imøde.

Albert, som paa Grund af sin Moders physiske Svaghed, var meget urolig, havde allerede raadført sig med de to bedste Læger i Marseille, og begge vare de af den Mening, at Mercedes om kort Tid maatte bukke under, dersom hun blev angrebet af en Sygdom i Luftrøret, hvilket paa Grund af den stedse tiltagende Feber, der fortærede hende, var meget at befrygte.

Albert veg ikke fra sin Moders Seng. Han hørte

hendes kjærlige Ord og modtog hendes sidste inderlige Blik, der snart skulde omtaages, ligesom Stjernernes Glands paa Himlen, naar Morgenrøden stiger frem.

Mercedes rolige Aasyn bar Udtrykket af den fuldstændigste og frommeste Hengivelse.

Jo nærmere den skjæbnesvangre Periode kom, desto roligere syntes hun at blive, og hun viste saaledes sin uskyldige Sjæls Reenhed.

Himlens Glands afspeilede sig i hendes hele Væsen. Hun syntes allerede ikke mere at tilhøre denne Verden, og da det blev Aften, kunde man fristes til at antage hende for en Fredens Engel, der var stegen ned fra Himlen for at tage Plads ved Siden af Albert og tilhviske ham det christelige Ord: Evigheden.

Mercedes syntes at frygte for, at hun skulde døe i en bevidstløs Tilstand. Hun bad derfor Gud om at skjænke hende sin fulde Aandskraft til hendes sidste Time for døende at kunne sige sin Søn sit sidste Farvel.

En Nat følte Mercedes sig meget mat. En frygtelig Byrde syntes at hvile paa hende. Det forekom hende, som om Værelset manglede Luft. Hun satte sig op i sin Seng og kaldte paa Albert, som strax ilede hen til hende.

Den unge Mand skjælvede, da han saae sin Moders blege liigfarvede Ansigt. En kold Sved bedækkede hans Pande, og hans Hjerte bankede, som om det skulde sprænge hans Bryst.

„Min Søn," — sagde Mercedes til ham, idet hun gjorde sig Umage for at smile, — „jeg vil gjøre mig færdig til at møde for Guds Domstol!"

„Hvorledes, allerede, min Moder?" — sagde Albert, der knap kunde tale, medens han med Kjærlighed og Ærbødighed slyngede sine Arme om sin Moders Liv for at holde hende oppe.

„Ja, ja," — svarede hun, idet hun stedse blev blegere og kun med Besværlighed drog Veiret. — „En Skriftefader, min Søn — en Skriftefader!"

Albert forlod straxt Værelset og ilede hen til Klippen i den Hensigt at begive sig til Staden. Dog bankede han først gjentagne Gange paa Capellets Dør.

Et Øieblik efter saae han sig ligeoverfor den alvorlige Præstes Skikkelse.

„Hvad vil De, min Søn?"

„For Guds Skyld, min Fader, kom til min Moder, hun drages med Døden."

Præsten tøvede ikke med at følge Albert til hans Moders Værelse.

Da Præsten traadte ind, kunde hun endnu næppe skjelne de Gjenstande, som omgav hende. Den nære Død havde allerede bredt sit Slør over Mercedes Øine.

„Min Moder, her er Herrens Tjener," — sagde Albert, idet han nærmede sig Sengen.

„Godt, godt, min Søn," — sagde hun, — „forlad os et Øieblik. Mit Skriftemaal bliver kun kort! Jeg

har kun lidet at sige, jeg vil kun modtage den sidste Absolution."

Albert omfavnede hende og begav sig derpaa ind i det tilstødende Værelse.

Munken blev alene hos den Døende.

„Kom nærmere, fromme Fader," — mumlede hun.

„O min Gud," — sagde han, idet han blev staaende paa samme Sted, som om han var fastnaglet til Gulvet. Hans Blik var ufravendt fæstet paa Mercedes. — „Almægtige Gud," — vedblev han, — „optag hende i Dit Skjød, denne rene af Verden saa smertelig martrede Sjæl! Mercedes! Mercedes!" — vedblev han med sagte Stemme, idet han nærmede sig Sengen. — „Jeg trænger til Din Tilgivelse!"

„De?"

„Ja, jeg der har handlet som en Afsindig, da jeg troede at kunne qvæle den Kjærlighed i mit Bryst, som Du indgjød mig! Jeg, der var en Skurk, som for at hævne mig paa Ferdinand Mondego, knuste Din Lykkes Bygning og lod Dig dele hans Skjændsel!"

„Præst, hvad siger De, hvem er De, siden De taler med en saadan Anger om min Fortid?"

„Mercedes, Mercedes, jeg var ikke Din Tilgivelse værdig, dersom jeg ikke følte, at jeg angrer oprigtigt! tilgiv mig altsaa —"

„O, almægtige Gud!" — mumlede hun, hvem De end er — saa tilgiver jeg Dem af mit ganske Hjerte."

„Tak, tak —"

„Edmund!" — sagde hun med sagte, næppe hørlig Stemme.

„Ja, det er mig, det er mig, Mercedes, Din grusomme, vanvittige Elsker! O, jeg trænger til Din Tilgivelse for ogsaa at kunne døe i Fred."

„Min Søn!" — raabte pludselig Mercedes, medens Vanvidets og Feberens brændende Hede farvede hendes Kinder, — „min Søn! denne Mand vil maaskee endnu engang hævne sig paa Dig for den Uret, Din Fader har gjort imod ham."

„Barmhjertighed!" — sagde Edmund, idet han med en uvilkaarlig Bevægelse trykkede Haanden imod sit Bryst.

„Min Moder, vær rolig — her er jeg," — raabte Albert, idet han kastede sig i hendes Arme.

Edmund fjernede sig nu fra Sengen, tog et Elfenbeens Crucifix, som hong paa Væggen, ned, og begyndte at bede for Mercedes Sjæl.

En halv Time herskede en dyb Stilhed, som næppe blev afbrudt af Præstens fromme Ord og den Døendes Stønnen.

Pludselig faldt Albert paa Knæ foran sin Moders Seng, udstødte et høit Smertesskrig og trykkede sine Læber paa Mercedes kolde Haand.

Hun havde udaandet!

Nogle Timer efter Mercedes Død saae man i den fattige Byes Capel en Præst knæle foran det simple Al-

ter. Hun bad en Bøn for den Hensovede. Taarer og Hulken afbrød ofte hans Stemme.

Den Smerte, som opfyldte den bedende Præstes Hjerte var umaadelig, thi den Kone, ved hvis Liig han bad, havde været hans Ungdoms Elskede, og i hendes modnere Alder var hun bleven et Offer for hans Hævn, da en Søns Kjærlighed skulde have forsødet hendes Tilværelse.

Tusinde Gange havde de i Cataloniernes By tilsvoret hinanden ubrødelig Kjærlighed og selv udfordret Himlen til at ramme den med sit Lyn, som vilde overleve den Anden.

Mercedes og Edmund Dantes bleve Offeret for denne Kjærlighed. Men dog forsømte den Første ikke at opfylde en Ægtefælles og Moders Pligter.

Den Pagt, som blev sluttet for Alteret med Ferdinand Mondego, seirede over den unge Piges Kjærlighed.

De moderlige Pligter udøvede en større Indflydelse paa Ægtefællen end det uskyldige Hjertes Tilbøielighed, saasnart de Baand vare opløste, der ikke kunde fængsle saaledes, som Religionens hellige Ord og Modernavnet.

Og Edmund Dantes havde, blændet af Stolthed, Rigdom og Hævntørst, om end ikke ligefrem søgt at sprænge de Lænker, der fastholdt dette stakkels Kjærlighedens Offer til Ære og Pligt, dog idetmindste tilføiet hende endeel af Tugtelsen og udøvet en oprørende Hævn.

Men de Troskabseder, som vare svorne i Catalonier-nes By for Guds Aasyn, vare endnu ikke opfyldte.

Den Ene skulde ikke overleve den Anden.

Dersom Mercedes Ægteskab med Ferdinand Mon-dego var bleven sluttet i Himlen, saa var Edmund Dan-tes ogsaa der bleven dømt til at dø med hende.

De Bønner, som den ene Elskede fremsagde ved den Andens Liig, lød som en Spaadom om, at den, der fremsagde dem, ogsaa var sin sidste Time nær.

Og Klokkens dumpe Toner i Cataloniernes lille By ophørte ikke at lyde.

De klang som et uheldspaaende Varsel.

Mercedes Liig blev sænket ned i Jorden, Graveren forrettede sin Tjeneste, da Præsten, som udtalte Bønnen, med et dybt Suk, der sønderrev hans Hjerte, gled ned i den aab e Grav, som var gravet til den ulykkelige Grev-inde af Morcerf.

Præsten var allerede kun et Liig.

Det Slag, som havde truffet ham, var tilintetgjø-rende.

Den almægtige Gud havde havt Medlidenhed med hans Smerte og Lidelser og forenede ham i denne Time med den, han havde elsket høiest i Verden.

Denne Præst var Edmund Dantes.

Haydée havde for ham været en Vision, en forbi-gaaende Drøm. Hun var en Qvinde, som havde elsket

ham, og til hvem han havde sluttet sig med Kjærlighed paa Grund af hendes Ulykke.

Desuden havde den første og eneste Kjærlighed, som han havde næret i sit Hjerte, været hans stadige Vision, maaskee hans Livs eneste Næring og maatte derfor have hans Død tilfølge.

. . . . . .

. . . . . .

Fromme Hænder forenede efter nogle Dages Forløb begge Ligene i een Grav.

Hvem var det?

Det kunde ikke være nogen Anden end den, som vidste, hvor høit Mercedes havde elsket denne Mand, hvormeget hun havde lidt for lans Skyld, der ogsaa var Aarsagen til hendes Død.

Da Albert havde opfyldt denne sidste barnlige Pligt, gik han ombord paa et Dampskib, som stod i Begreb med at gaae under Seil til Algier.

En besynderlig Skjæbne syntes her at have ført endeel Personer af vort Bekjendtskab sammen. Morel og hans Kone var med de tvende Børn, som paa en saa hemmelighedsfuld Maade var bleven dem anbetroede, reiste fra Rom til Frankrig og vilde nu begive sig til Afrika, for der at tage det nye Arvegods i Besiddelse, som en Beslægtet af Valentine havde efterladt dem.

Nogle Timer efterat Dampskibet havde forladt Quaien, hørte man i Marseille et frygteligt Brag som af en Explosion. Man frygtede for deres Skjæbne, som befandt sig ombord paa det afgaaede Dampskib.

Frygten var desværre kun altfor begrundet, thi nogle Dage senere vare Ligene af Morel, hans Kone og deres Adoptivbørn tilligemed Alberts og mange andre i Marseille bekjendte Personers Liig drevne iland.

Eugenie Danglars og Louise d'Armilly vedbleve i Paris at hellige sig til den Kunst, som de selv havde valgt.

Ende.